

KRONDOR SERİSİ

KERİNSEYERLERİNİN KRÖNDAN 2

KIRALIK
KATİLLER

RAYMOND E. FEIST

ithaki

fantastik bergy

AYRILIŞLAR

Askerler sıralar halinde dağın sırtı boyunca ilerliyorlardı.

Yük kervanı iki bölüme ayrılmıştı; yaralılar ve Krondor'da şerefli bir şekilde yakılacak ölümlerle dolu olan ilki yola çıkmıştı. Yurtlarına doğru yol alırlarken, dönen tekerlekler ve yeri dövmekte olan çizmeler patikanın üzerinde toz bulutları meydana getiriyor, ince tozlar söndürülen kamp ateşlerinin keskin dumanına karışıyordu. Doğmakta olan güneş bu ince sisin içinden geçerek, gri sabaha turuncu ve soluk bir altın rengi katıyordu. Uzaklarda kuşlar, savaşın getirdiklerini umursamaksızın ötüyorlardı.

Krondor Prensi ve Adalar Krallığı'nın Batı Diyarlarının hükümdarı Arutha, adamları yurtlarına dönerlerken, atının tepesinde, doğan güneşin ihtişamını seyretmek ve kuşların serenadını dinlemek için bir süreliğine durdu. Dövüş, sevindirici bir şekilde kısa, fakat kanlı geçmişti. Kayıplar beklenilenden az olmasına karşın, emri altındaki tek bir askerin ölümü fikrinden dahi nefret ediyordu. Önünde uzanan manzaranın güzelliğinin, bir an için öfke ve pişmanlığını dindirmesini bekledi.

Arutha, hükümdarlığının verdiği yükü belli eden, gözlerinin çevresinde oluşan çizgiler ve aslında siyah olan saçlarının arasındaki bir tutam griliğe karşın, hâlâ on yıl evvel Krondor'da tahta çıkan o genç adamı andırıyordu. Yakından tanıyanlar için o hâlâ aynı kişiydi; yetenekli bir idareci, bir askeri deha ve emrindeki en düşük rütbeli asker için bile gözünü kırpmadan canını verebilecek, görevine son derece bağlı biri.

Gözleri, sanki içindeki yaralı askerleri görmek istermişçesine, onlara bu başarıyla gerçekleştirdikleri görevleri için şükranlarını sunabilecekmişçesine, bir arabadan diğerine kayıyordu. Arutha'ya en yakın olanlar, onun sessiz bir bedel ödediğini, Krondor ve Krallık adına adamlarının almış olduğu her bir yararın acısının içine işlediğini biliyordu. Arutha, pişmanlıklarını bir kenara bırakarak zaferi düşünmeye koyuldu. Nispeten küçük bir kara elf kuvvetinden oluşan düşman iki gündür geri çekilmekteydi. Bir gedik makinesinin, Arutha'nın iki toprak beyi olan James ve Locklear tarafından yok edilmesi sayesinde, çok daha büyük bir gücün Karanlık Orman'a varışı engellenmişti. Bu, Patrus adında bir büyücünün hayatına mal olmuş, fakat onun bu fedakârlığı işgalcilerin kendi iç çatışmalarına yenilmesine neden olmuştu. Fetih hayalleri kurmakta olan Delekhan, Arutha'nın hayatında gördüğü en onurlu ve değerli kişilik olan moredhel şefi Gorath'ın yanında, Hayattaş'ını ele geçirmek için mücadele ederken ölmüştü. Arutha, terk edilmiş Sethanon şehrinin altında yer alan bu gizemli ve kadim büyülü nesneye lanet ediyor; gizeminin kendi yaşamı süresinde bir gün açığa çıkıp çıkmayacağını ve tehlikesinden arındırılıp arındırılmayacağını merak ediyordu.

Delekhan'ın oğlu Moraedulf, bir zamanlar Delekhan'ın yandaşı olan Narab'ın hançerinin ucunda hayatını yitirmişti. Narab'la anlaşıldığı üzere, geri çekilmekte olan moredheller, dümdüz kuzeye gittikleri sürece Kraliyet askerleri tarafından rahatsız edilemeyeceklerdi. Hareket etmeye devam ettikleri sürece, moredhellere güvenli bir geçiş sağlanması

konusunda emir verilmişti.

Karanlık Orman'daki güçler artık çeşitli garnizonlara dağılırken, büyük bir kısmı batıya geri dönüyor, bazıları da kuzeydeki sınır baronluklarına doğru hareket ediyordu. Sabahın ilerleyen saatlerinde hareket etmeye başlayacaklardı. Daha önceden Sethanon'un kuzeyinde gizli tutulan garnizon başka bir yere taşınacak ve yeniden erzak tedarik edilecekti.

Sabah sisi dağılıp, geriye havada asılı kalmış duman ve toz bırakırken, Arutha güneşin ışığını hissetmeye başladı. Gün şimdiden ısınmaya başlamıştı, geçen kışın soğuğu ise hatıralardan siliniyordu. Arutha, Krallığının sükûnetine karşı yapılmış bu son saldırı karşısındaki rahatsızlığını kendine sakladı.

Arutha, Gediksavaşı sonunda, Tsuranili büyücüleri oldukları gibi kabullenmişti. Neredeyse on senedir, birçok büyülü gedik aracılığıyla dünyalar arasında diledikleri gibi gidip gelmişlerdi. Şimdi ise Arutha derin bir ihanete uğramışlık duygusu içerisindeydi. Tsuranili bir Yüce olan Makala'nın Sethanon'daki Hayattaş'ını ele geçirme isteğini, bunun Krallığın elindeki muazzam bir yıkım silahı, elinde bulundurana savaşta hâkimiyet verecek bir güç makinesi olduğuna dair inancın ardında yatan mantığı tamamen anlayabiliyordu. Kendisi aynı şüphelerle Makala'nın yerinde olsaydı, aynı şekilde davranabilirdi. Fakat gene de Tsuranilerin Krallık içerisinde ellerini kollarını sallayarak dolaşmalarına izin veremezdi, bu da on yıldır süregelen ticari ilişkilerin sonu anlamına gelecekti. Arutha, yapmayı düşündüğü değişiklikler konusundaki endişelerini bir yana itti, fakat danışmanları ile oturup, Krallığın geleceğini güvene almak için bir plan oluşturmak zorunda kalacağını biliyordu. Ve yapacağı değişikliklerden hemen hemen kimsenin memnun olmayacağından emindi. Sağına bakan Arutha, atlarının üzerinde duran çok yorgun iki genç adam gördü. O çok sık görülmeyen gülümsemelerinden birine hak tanıdı, dudaklarının kenarı hafifçe yukarı bükülerek, hâlâ gençlik dolu yüzündeki kederli ifadeyi yumuşattı. "Yoruldunuz mu beyler?" diye sordu.

Prens'in derebeylerinden olan bu iki gençten daha rütbeli olanı, James, hükümdarlarının bakışına, gözlerini çevreleyen karanlık halkalarla karşılık verdi. James ve yoldaşı Locklear, kendilerini eyerin üzerinde günlerce ayakta ve dikkatli tutan büyülü bitkilerin yardımına rağmen, acı verici bir yolculuk yapmıştı. Bu karışımın uzun süreli kullanımının ardından, genç adamların üzerindeki yorgunluk ve ağrılar bir anda tekrar ortaya çıkmıştı. İkisi de geceyi Arutha'nın çadırındaki minderlerde uyuyarak geçirmişler, gene de yorgun ve kemikleri sızlar bir halde uyanmışlardı. Parlak zekâsını bir kez daha dile döken James, "Hayır efendimiz, uyandığımızda hep böyle oluruz biz. Genellikle siz bizi sabah kahvemizi içtikten sonra görüyorsunuz," dedi.

Arutha bir kahkaha attı. "Görüyorum espri yeteneğinden bir şey kaybetmemişsin, toprak beyi."

O sırada Prens ve yol arkadaşlarının atlarının üzerinde durdukları yere kısa boylu ve siyah saç ve sakallı bir adam yaklaştı.

"Günaydın, Majesteleri," dedi Pug, eğilerek.

Arutha başını kibarca eğerek, "Pug, bizimle Krondor'a dönecek misin?" diye sordu.

Pug'ın ifadesi endişeliydi. "Hemen değil, Majesteleri. Yıldızlimanı'nda soruşturmam gereken meseleler var. Sethanon'daki bu son girişimle ilişkili olan Tsuranili Yücelerin hareketleri bana büyük endişe veriyor? Onların bu olayla ilişkili tek büyücüler olduklarından ve Akademi'mde hâlâ kalmakta olanların suçsuzluğundan emin olmalıyım." Arutha geri çekilmekte olan arabalara bakarken, "Akademi'nde Tsuranilerin oynadığı rolü konuşmalıyız Pug. Ama burada değil," dedi.

Pug, başını eğerek onayladı. İşitme mesafesinde bulunan herkes Sethanon kentinin altında bulunan Hayattaşı'nın sırrından haberdar olsa da, bunu özel olarak konuşmak daha akıllıca olacaktı. Pug, Arutha'nın, Tsuranili büyücü Makala'nın, Prens'in ordusu ile moredheller arasında savaşa yol açan ihaneti konusunda ciddi kaygılar taşıdığını biliyordu. Arutha'nın, Midkemia ile Tsuranilerin anayurdu Kelewan arasındaki gedikten, yani büyüğü geçitlerden yapılan geçişler konusunda çok daha sıkı bir kontrol üzerinde direktmesini bekliyordu.

"Konuşacağız, Majesteleri. Öncelikle Katala ve Gamina'nın güvende olmalarını sağlamalıyım."

"Endişelerini anlayabiliyorum," dedi Prens. Pug'ın kızı Gamina'yı kaçırmış ve büyü yoluyla, Tsuranili büyücüler Hayattaşı'nı ele geçirmeye çalışırlarken, Midkemia 'da olmaması için uzak bir dünyaya götürmüşlerdi.

Pug, "Bir daha, ailemin bir üyesi nedeniyle asla zayıf düşmeyeceğimden emin olmalıyım," dedi. Bilgiç bir şekilde Prens'e baktı. "William hakkında yapabileceğim bir şey yok, ama Gamina ile Katala'nın Yıldızlimanı'nda güvende olduklarından emin olabilirim."

"William bir asker, işinin doğası gereği tehlikede..." Ardından Arutha, Pug'a gülümsedi. "Ama çevresinde Krondor Kraliyet Muhafızlarından altı kişi varken, bir askerin olabileceği kadar güvende. Sana William yoluyla şantaj yapmak isteyecek biri, ona ulaşmakta zorluk çekecektir."

Pug'ın ifadesi bunu onaylamadığını belli ediyordu. "Çok daha fazlası olabilirdi." Bakışları Arutha'ya sessizce bir şeyler yapması için yalvarır bir haldeydi. "Hâlâ da bunu yapabilir. Benimle Yıldızlimanı'na dönmesi için henüz çok geç değil."

Arutha büyücüye baktı. Pug'ın rahatsızlığının nedenini ve oğlunu yeniden ailesiyle görme arzusunu anlayabiliyordu.

Ama sesindeki ifade, bu meseleye Pug adına karışmak konusunda ne kadar isteksiz olduğunu açıkça gösteriyordu. "Onun seçimi konusunda ikiniz arasında fikir ayrılığı olduğunu biliyorum Pug, ama bunu kendi başına, kendi yönteminle çözmek için sana

birakacağım. William'ın hizmetime girmesine ilk karşı çıkışında sana söylemiş olduğum gibi, o evlat edinilerek kraliyet ailesine gelmiş bir akraba ve yaşını doldurmuş serbest bir adam, bu yüzden onun isteğini geri çevirmem için hiçbir neden yoktu." Pug'ın bir kez daha karşı çıkmasına izin vermeyerek elini kaldırdı. "Sana iyilik için olsa bile." Sesi yumuşadı. "Hem ayrıca, ortalama bir askerden daha fazla vafâ sahip. Kılıç ustama bakılırsa bayağı hünerli." Arutha konuyu değiştirdi. "Owyn evine döndü mü?" Timons Baronu'nun en genç oğlu olan Owyn Belefote, bu son savaşta James ve Locklear'a değerli bir müttefik olmuştu.

"Günün ilk ışıklarıyla. Babasıyla arasındaki çitleri onarması gerektiğini söyledi."

Arutha, Locklear'a doğru yöneldi, fakat gözleri hâlâ Pug'ın üzerindeydi. "Sana bir şey vereceğim." Locklear bu harekete karşılık veremeyince, Arutha'nın bakışları Locklear'a kaydı. " Toprak beyi, belge?" Locklear, eyerinin üzerinde neredeyse uykuya dalmak üzereydi, fakat Prens'in sesi bulanıklaşmaya başlayan düşüncelerini deldiğinde dikkatine yeniden kavuştu. Atını, Pug'ın olduğu yere sürdü ve ona bir parşömen uzattı.

Arutha, "İmzam ve mührüme dayanarak bu belge, Batı Diyarlarında büyüyle ilgili her konuda seni en yüksek yetkili olarak ilan ediyor," dedi. Hafifçe gülümsedi. "Bunun kapsamını tüm Krallığa yükseltmek konusunda Majestelerini ikna etmekte zorlanacağımı sanmam. Bu alanda yıllardır bizim kulağımız oldun Pug, fakat bu belge sana, yanında ben olmasam dahi bir başka asil ya da Kraliyet subayı üzerinde yetki sağlıyor. Seni Krondor'un resmi saray büyücüsü ilan ediyor."

"Teşekkürlerimi sunarım, Majesteleri," dedi Pug. Bir şey söylemek üzereydi fakat tereddüt etti.

Arutha başını yana eğdi. "Burada bir 'ama' saklı, haksız mıyım?"

"Ama ailemle Yıldızlımanı'nda kalmalıyım. Yapılacak pek çok şey var ve oraya yönelmiş olan dikkatim Krondor'da yapacağım hizmetin önüne geçiyor, Arutha."

Arutha hafifçe iç çekti. "Anlaşıldı. Ama eğer sen saraya yerleşmeyeceksen ben sarayda yine büyücüsüz kalırım." "Başınızın etini yemesi için Kulgan'ı geri gönderebilirim," dedi Pug yüzünde bir gülümsemeyle.

"Hayır, eski hocam rütbe konusunda çok unutkan, maiyetimin önünde beni haşlayabilir. Bu moral açısından kötü olur." "Kimin morali?" diye sordu Jimmy, kısık sesle.

Arutha toprak beyine bakmadı, ama "Benim tabii ki," dedi. Pug'a dönerek, "Cidden, Makala'nın ihaneti babamın büyü konusunda elinin altında bir danışman bulundurmakla ne kadar akıllılık ettiğini gösterdi. Kulgan, emekliliğini hak etti. Sen ya da genç Owyn olmayacaksa, kim olacak peki?"

Pug bir süre düşündü ve "Bir öğrencim var. İleride danışmanlığını yapacak kişi olabilir. Ama tek bir sorun var," dedi. "Peki, nedir bu sorun?" diye sordu Arutha.

"Kız bir Keshialı."

Arutha, "Bu iki sorun eder," dedi.

Pug gülümsedi. "Kız kardeşini ve eşini tanıdığımdan, bir kadının danışmanlığının Majestelerine o denli uzak olmayacağını düşündüm."

Arutha başıyla onayladı. "Değil. Ama saraydaki pek çok kimse bunu... Zor bulacaktır."

Pug, "Bir kez aklın bir şeye yattı mı başkalarının düşüncelerinin seni endişelendirdiğini hiç görmedim, Arutha," dedi. Prens, "Zaman değişiyor, Pug. Ve insanlar yaşıyor," diye yanıtladı. Askerlerinin arasından bir diğer birlik kamplarını söküp yola koyulurken, bir süre sessiz kaldı. Ardından dönerek Pug'ın yüzüne baktı, bir kaşı sorgularcasına kalkmıştı.

"Ama Keshialı mı?"

"Kimse onu, sarayda şu ya da bu grupta birlik olmakla suçlamayacaktır," dedi Pug.

Arutha bir kahkaha attı. "Dilerim şaka yapıyorsunuzdur."

"Hayır, yapmıyorum. Gençliğine rağmen alışılmışın dışında bir yeteneği var; kültürlü ve eğitilmiş, pek çok dil okuyup yazabiliyor ve büyü konusunda gerçekten çok iyi, zaten asıl bu yüzden danışman olarak ona ihtiyacın var. En önemlisi, Kesh'te saray eğitimi almış olduğundan öğrencilerim arasında büyü'nün politik bağlamda sonuçlarını anlayabilen tek kişi. Jal-Pur'dan ve batıda işlerin nasıl yürüdüğünü de anlıyor."

Arutha uzunca bir süre bunu düşünür gibi göründü, ardından, "Vaktin olunca Krondor'a gel ve bunu bana daha ayrıntılı anlat. Sonunda senin seçimini kabulleneceğimi söylemiyorum, ama bunu yaparsam daha fazla ikna olmalıyım," dedi. Arutha o yarım gülümsemelerinden birini takındı ve atını döndürdü. "Gene de, Kesh'ten gelen bir kadının içeri girmesiyle asillerin yüzünde oluşacak ifade, riskleri göze almaya değerlidir." "Ona kefil olurum; onun adına imzayı atarım," dedi Pug.

Arutha dönüp baktı. "Bu konuda gerçekten ciddisin sen, değil mi?"

"Hem de çok. Jazhara'ya ailemin hayatını emanet ederim. William'dan yalnızca birkaç yaş daha büyük ve Yıldızlımanı'nda neredeyse yedi senedir bizimle yaşıyor, yani hayatının üçte birlik kısmını biliyorum. Güvenilir biri."

Arutha, "Bu yeterli. Hatta çok bile. Gelebildiğinde Krondor'a gel ki bunu uzun uzadıya konuşalım." Pug'a veda etti, ardından James ve Locklear'a döndü. "Beyler, önümüzde uzun bir yol var."

Locklear son birkaç günün koşuşturmasından daha sakin geçecek olsa da, at sırtında biraz daha zaman geçireceğini düşünürken acısını zorlukla gizleyebiliyordu.

"Bir dakika, tabii eğer Majesteleri izin verirse. Dük Pug'la konuşmak isterim," dedi James.

Arutha elini sallayarak izin verdi ve Locklear atını öne doğru sürdü.

Prens'in işitme mesafesinden uzaklaştıklarında Pug, "Ne oldu Jimmy?" diye sordu.

"Ona ne zaman söyleyeceksin?" "Neyi?" diye sordu Pug. Ayakta duramayacak kadar yorgun olmasına rağmen James o tanıdık sırtışılarından birini takmayı başardı.

"Göndereceğin kızın, Jal-Purlu Lord Hazara-Khan'ın büyük yeğeni olduğunu."

Pug kahkahasını bastırmak zorunda kalmıştı. "Bunu daha uygun bir zamana saklamayı uygun gördüm." Ardından yüzündeki ifade meraka dönüştü. "Bunu nasıl bildin?"

"Benim de kaynaklarım var. Arutha, Lord Hazara-Khan'ın batıda Keshian istihbaratıyla ilişkide olduğundan şüpheleniyor -ki bulabildiklerime bakarsak, muhtemelen de öyle. Her neyse, Arutha kendi kuracağı bir teşkilatla Keshia istihbaratına nasıl karşı koyabileceğini düşünüyor -ama bunu benden duymamış ol." Pug başıyla onayladı. "Anlaşıldı."

"Ve benim de yükselmek gibi emellerim olduğundan, bu meselelerde olan biteni takip etmenin akıllıca olduğunu düşünüyorum."

"Demek burnunu sokuyordun?"

"Onun gibi bir şey," dedi James omzunu silkerek. "Hem zaten Jal-Pur'da, Jazhara adında asil kana sahip o kadar da fazla kadın olamaz."

Pug güldü. "Çok yükseleceksin Jimmy, tabii biri seni daha önce astırmazsa."

Kahkahaya karşılık verirken James'in yorgunluğu daha da ortaya çıkmıştı. "Bunu ilk söyleyen sen değilsin, Pug." "Daha ileride bu ilişkiden bahsedeceğim." Arutha ve Locklear'a el sallayan Pug, "Onlara yetişsen iyi olur," dedi.

Atını geri döndürürken başıyla onaylayan bir işaret yapan James, "Haklısın. İyi günler dilerim, dük hazretleri," dedi.

"Güle güle toprak beyi."

James atını topukladı ve hayvan Arutha ile Locklear'ın peşinden ilerlemeye başladı. Arutha, Şövalye-Mareşal Gardan ile ordunun dağılma düzeni hakkında konuşmak için yanından ayrılırken, Locklear'a yetişti.

James yanına yaklaştığında Locklear, "Ne hakkında konuştunuz?" diye sordu.

"Sadece Dük Pug'a bir soru sordum."

Locklear esnedi ve "Of, bir hafta uyuyabilirim," dedi.

Arutha onlara katılırken bu lafı duydu. "Kronдор'a döndüğümüzde tam bir gece boyunca uyuyabilirsin, toprak beyi. Ardından kuzeye gidiyorsun." "Kuzeye mi, efendim?"

"Sebeplerin ne kadar geçerli olursa olsun, Tyr-Sog'dan izinsiz ayrıldın. Artık tehlike geçtiğine göre Baron Moyiet'in sarayına geri dönüp, oradaki hizmetini tamamlamalısın."

Locklear acı çekermiş gibi gözlerini kapattı. Ardından açtı ve "Ama ben..." dedi.

"...sürgünden kurtulacağını sanmıştın," diye ekledi kısık bir sesle James.

Yorgun düşmüş gence acıyan Arutha, "Moyiet'e iyi hizmet edersen, seni Kronдор'a daha erken çağırabilirim. Eğer beladan uzak durabilirsen," dedi.

Arutha atını mahmuzlayıp ilerlerken, Locklear yorum yapmadan başını öne eğerek onayladı.

James, "En azından ayrılmadan önce bir geceni sarayda sıcak bir yatakta geçirebileceksin," dedi.

"Peki ya sen?" diye sordu Locklear. "Kronдор'da yarım kalmış bir işin filan yok mu senin de?"

James sanki düşünmek onu yoruyormuşçasına gözlerini kapadı, ardından, "Evet, Hırsızlar Loncası ile ufak bir sorun var. Ama sen canını sıkma. Tek başıma altından kalkamayacağım bir şey değil," dedi. Locklear homurdandı ve hiçbir şey söylemedi. İtiraz edemeyecek kadar yorgundu.

James, "Tsuraniler ve moredhellerle uğraştığımız bu pis işin ardından, Kronдорlu hırsızlarla uğraşmak hafif kalacak." Locklear dostuna baktığında, James'in zihninin daha şimdiden Şakacılar adı verilen Hırsızlar Loncasıyla meşgul olduğunu gördü. Kanını donduran bir kesinlikle Locklear, dostunun ciddi bir meseleyi hafif göstermeye çalıştığını fark etti. Ne de olsa James, Prens'e hizmet etmek için Loncadan ayrıldığında öldürülmek üzere mimlenmişti.

Ve Locklear, bu işin altında başka bir şeylerin daha olduğunu sezdi. Ve Locklear, söz konusu James olduğunda, her zaman bir başka şeyin daha olduğunu fark etti.

KAÇIŞ

Takibin sesleri karanlık tünellerin içinde yankılanıyordu.

Limm kendisini öldürmeye kararlı bu kişileri atlatmaya çabalarken neredeyse nefessiz kalmıştı. Genç hırsız, Hırsızların Tanrısı Ban-ath'a, kendisini takip edenlerin Krondor kanalizasyonlarını kendisi kadar bilmemeleri için dua etti. Onları atlatamayacağını ve onlarla dövüşemeyeceğini biliyordu; tek umudu onları zekâsıyla alt etmektir.

Çocuk, paniğin düşmanı olduğunu biliyordu; kendisini içi korku dolu bir çocuğa çevirebilecek bu korkunç dehşetle mücadele ediyor, gölgelere karışarak kendisini öldürecek adamları beklerken, tutunacak bir şeyler arıyordu. Bir an için iki büyük kanalın kesiştiği yerde durakladı, ardından soldakine girdi, tek ışık kaynağı olan kapaklı bir fenerle, derin kanalların loşluğunda yolunu el yordamıyla bulmaya çalışıyordu. Sürgülü camını, ışığın ancak aradan sızabileceği şekilde tutuyordu, çünkü ne tarafa yöneleceğini bulması için çok az ışığa ihtiyacı vardı. Kanalların, tepeden ışığı sızdıran suyolları, mazgallar, kırık yol taşları ve gedikler gibi pek çok bölümü vardı. Şehrin altındaki pis kokulu yollarda, ufacık bir ışık bile uzun bir yol kat edebiliyordu. Yine de, gözsüz doğmuş biri kadar kör kalacağı zifiri karanlık bölümler de vardı.

Kanalizasyonun daire şeklindeki tünelinin, atığın akışını yavaşlatmak için daraldığı bir yere erişti. Limm bunun bir nevi 'baraj' olduğunu düşündü. Ufak açıklığa başını vurmamak için eğildi. Çıplak ayakları, daha büyük olan kanalın içinde seviye yükselip, kirli ve paslı borudan aşağı dökülene kadar toplanan kirli suya çarpıyordu.

Bacaklarını açan Limm sallanarak ilerliyordu. Üç metre ötesinde tehlikeli bir ağzın atığı altı metre kadar aşağıdaki büyük bir kanala boşalttığını bildiğinden, yuvarlak geçidin kenarlarının üst kısmına basıyordu. Sertleşmiş nasırları, taşların üzerindeki tortul tabakaların kırıklarının tabanlarında yaralar açmasına engel oluyordu. Görüş mesafesinin uzadığı bir tünelin kesişiminden geçerken çocuk fenerin sürgüsünü kapattı; nerede olduğunu kesin olarak biliyordu ve en ufak bir ışığın dahi kendisini takip edenler tarafından görülmesinden korkuyordu. Bir köşeyi el yordamıyla döndü ve bir sonraki geçide girdi. Geçidin uzunluğu yüz metre kadardı ve en ufak bir kıvılcım dahi diğer ucundan rahatlıkla görülebilirdi.

Bu korkunç haliyle mümkün olduğunca hızla koşarken, içinde bulunduğu boruya gürültüyle dökülen suyun meydana getirdiği hava akımını hissetti. Yakınlarda bulunan ve yerel hırsızlar tarafından 'kuyu' olarak bilinen pek çok ağız boşaltılmıştı. Çarpan suyun sesi, ufak borunun içerisinde yankılanıyor, bu da sesin tam olarak meydana geldiği yeri bulmayı imkânsız kıldığından, çocuk yavaşça ilerliyordu. Burası öyle bir yerdi ki, on santimlik bir yanlış hesaplama dahi kendisine ölüm getirebilirdi.

Üç metre daha ilerlediğinde, Limm bir ızgarayla karşı karşıya geldi, arkasından gelenlerin seslerine öylesine odaklanmıştı ki neredeyse çarpacaktı. İçeri doğru aynalarla

güçlendirilmiş bir ışık tutulması olasılığına karşı çömelerek, kendini mümkün olduğunca ufak bir hedef "haline getirdi. Kısa süre içinde bazı sesler duydu, başlangıçta bunlar anlaşılabilir kelimelerdi. Ardından bir adamın, "- fazla uzaklaşmış olamaz. Yalnızca bir çocuk o," dediğini duydu.

"Bizi gördü," dedi liderleri, çocuk konuşanın kim olduğunu son derece iyi biliyordu. Arkasını dönüp kaçmaya başlamadan yalnızca birkaç saniyeliğine bakmış olmasına karşın, adamın ve ona hizmet edenlerin görüntüsü hafızasına kazınmıştı. Adamın adını bilmese de, mizacını tanıyordu. Çocuk hayatı boyunca bu tür adamların yanında yaşamıştı, ama bu denli tehlikeli olabileni pek azdı.

Limm kendi yeteneklerinin sınırının farkındaydı; bu tarz adamlarla başa çıkamayacağını biliyordu. Genellikle bir cesaret gösterisi içerisindeydi, ama bu kendisinden daha güçlü görünenlere gerçekte olduğundan daha zorluymuş gibi görünmek içindi. Ölümün gözlerinin içine bakmaktaki iradesi çocuğun hayatını pek çok kez kurtarmıştı; ama aptal da değildi: Limm bu adamların kendisine blöf yapmayı deneyecek kadar dahi vakit tanımayacağını biliyordu. Korkunç bir suç işlediklerini bildiği için, gözlerini bile kırpmadan onu öldürürlerdi.

Çevresine bakınırken genç kaçak yukarıdan akan suyu gördü. Fark edilme tehlikesini göze alarak, mümkün olan en cılız ışıkla tepesindeki yeri bir anlığına aydınlattı. Izgaranın tepesi tünelin çatısına ulaşmıyordu ve tam izgaranın diğer kısmında yukarı tırmanan bir geçit vardı.

Genç adam tereddüt etmeden izgaranın tepesine tırmandı ve serbest kalan kolunu içeri soktu, tecrübeleri kendisinin bu denli küçük bir geçitten geçme ihtimalinin gayet yüksek olduğunu gösteriyordu. Bu tür bir şeyi son yapışından beri fazla büyümemiş olması için Ban-ath'a dua ederek, Limm kendini yukarı itti ve döndü. Önce kafası girdi. Hafifçe döndürerek yüzünü en üstteki çubukla tepedeki taşların arasına itti. Tecrübeleri, kafasını çekmeye çalışırken kulakları arkaya bükük değilse daha az acı çekeceğini söylüyordu. Kendisini takip edenlerin yaklaştıklarını hissettiğinde, duyduğu acının yerini telaş aldı. Yine de, kendini boşluktan içeri iterken yanaklarında duyduğu acı giderek artıyordu. Kanın ve terin, tuzlu ve demirimsi tadını aldı, kafasını boşluğun içinde oynatmaya devam etti. Gözyaşları boşalıyordu, yine de kulaklarından biri taşa, diğeri ise kirli demire sürtünerek yaralandığında, sessizliğini korudu. Bir an için, kendini takip eden adamların onu bu izgara üzerinde sıkışmış bulup yakaladıkları gözlerinin önüne geldi ve içini panik kapladı.

Başı en üstteki çubuğu geçmişti. Kolunu kıvrarak kolaylıkla geçirdi ve omzunu hareket ettirdi. İçinden geçebilmek için eklemlerini yerlerinden çıkarmasına gerek kalmayacağını umarak, genç hırsız devam etti. Omzu geçmiş, nefesini vererek göğsü takip etmişti. Feneri arkadan gelen kolunda tutuyordu ve bunun delikten geçmeyeceğini fark etti. Derin bir nefes alan çocuk, vücudunun geri kalanını kıvrarak geçirirken, feneri elinden bıraktı. Artık izgaranın öteki tarafındaydı, fener taşların üzerine takırdayarak düştüğünde, izgaralara bir merdivenmiş gibi tutunuyordu.

"Orada!" diye bir bağırtı geldi yakınlardan ve tünel bir ışıkla aydınlandı.

Limm bir an için asılı kaldı ve yukarı baktı. Tepesindeki delik yaklaşan cılız ışıkta zorlukla görülebiliyordu. Avuç içlerini tünel duvarlarına yapıştırarak kendini yukarı itti, ayakları sağlam bir şekilde izgaranın üzerindeydi. Ellerini dikey bacanın yanlarına sertçe bastırdı. Izgaradan çıkabilmek için tutunacak sağlam bir yere ihtiyacı vardı. Eliyle etrafı kolaçan etti ve bir tarafta iki taşın arasındaki derin bir katmana parmaklarını soktu, tam bir tane daha bulmuştu ki çıplak ayağına bir şeyin değdiğini hissetti.

Bir anda ayağını iteledi ve küfreden bir ses duydu. "Lağım farelerine lanet olsun!" Bir başka ses, "Oradan geçemeyiz!" dedi.

"Ama kılıcım geçebilir!"

Tüm gücünü kullanarak genç hırsız kendini bacanın içerisine çekti ve tehlikeli bir hareketle, izgaranın üst kısmında tuttuğu yeri bıraktı, ellerini yanına alarak kendini yukarı itti. Avuçlarını arkaya doğru yapıştırıp, sırtını da arkaya dayayarak destek aldı ve ayaklarını kaldırarak akrobatik bir hareketle ötedeki duvara dayadı. O sırada birisinin kılıcını izgaradan içeri sokmasıyla çıkan, demiri sıyıran çeliğin sesini duydu. Limm, tereddütlü hareket etmiş olsa, o uzun kılıcın ucuna mihlanmış olacağını biliyordu.

Biri bir küfür savurdu ve "Bacadan kayboldu!" dedi.

Bir başka ses, "Bir kat yukarıda bir yerden çıkacak olmalı!" diye karşılık verdi.

Bir an için Limm, sırtındaki gömleğin duvarda ve ayağının kaygan taşların üzerinde kaydığını hissetti. Ayağını duvara daha da sertçe bastırdı ve yerini koruyabilmesi için dua etti. Bir an için aşağıya doğru kaydıktan sonra, durdu.

"Gitti!" diye bağırdı onu takip edenlerden biri. "Düşecek olsa, şimdiye kadar çoktan düşmüş olurdu!" dedi. Çocuk, liderlerinin sesini tanıdı. " Üst kata çıkın ve dağılın! Onu her kim öldürürse ikramiye alacak! O sıçanın sabah olmadan ölmesini istiyorum!"

Limm yukarı doğru hareket etti, önce bir elini ve ayağını ardından diğer elini ve diğer ayağını hareket ettirerek santim santim ilerliyor, neredeyse almış olduğu her üç santimde kayarak bir santim kaybediyordu. Yavaş ilerliyor, bu sırada her kası dinlenmek için adeta yalvarıyordu, fakat kendini zorlayarak devam etti. Tepesinden gelen serin bir hava akımı, lağımın bir üst kademesine yakın olduğunu gösteriyordu. Bunun, içinde yolunu bulabileceği kadar geniş bir boru olmasını diledi, aşağıya inen bir başka geçidi denemeye, izgaranın bulunduğu yere dönmeye niyeti yoktu. Bacanın ağzına vardığında durakladı, derin bir nefes aldı ve kenara tutunarak döndü. Bir eli kalın ve yapışkan bir şeyden kaydı, fakat diğer eliyle sağlamca tutunmuştu. Yıkanmaktan hiç mi hiç hazzetmemesine rağmen, bu çamuru üzerinden atıp temiz kıyafetler bulacağı anı iple çekiyordu.

Çocuk, sessizliğin içinde asılı kalarak bekledi. Kendisini takip edenlerin kısa süre içinde

ortaya çıkabileceklerini biliyordu. Etrafı dinledi.

Doğuştan içgüdüleriyle hareket eden çocuk, bu tip tehlikeli durumlarda aceleci davranmanın getireceği tehlikeleri öğrenmişti. Şakacılar'ın güvenli sığınağı Annenin Yeri'ne, birkaç hafta arayla yedi oğlan gelmişti. Diğer altısı ölmüştü. İki kazayla ölmüştü: çatıdan yuvarlanarak. Üçü adi hırsızlar olarak, Prens'in hâkimleri tarafından yakalanıp asılmıştı. Geriye kalan son çocuk da önceki gece, şimdi Limm'i takip etmekte olan adamlar tarafından öldürülmüştü. Genç hırsız işte bu cinayete şahit olmuştu.

Çocuk küt küt atan kalbinin ve patlamak üzere olan ciğerlerinin dinlenmesi için vakit tanıdı. Kendini yukarı doğru, büyük borunun içerisine çekti ve sağ elini duvara değdirerek karanlıkta ilerlemeye başladı. Bu civardaki tünellerde gözleri bağlı olsa dahi yolunu bulabileceğini biliyordu, fakat yanlış bir yerden döner ya da yan tünellerden birini kaçırırsa, tamamen kaybolabileceğinin de farkındaydı. Şehrin bu mahallesinde merkezi bir sarnıç vardı, buna göre kendisinin nerede olduğunu biliyor olması Limm'e, bir haritanın kazandırabileceği kadar yardım sağlıyordu, ama tabii ki akıllıca davranması ve konsantrasyonunu kaybetmemesi gerekiyordu.

Kısa mesafelerle ilerledi; uzaktan akan suyun sesini dinliyor, yakınlardaki taşlardan yankılanan bir su sesinin yarattığı yanılma değil de, kanalizasyondan akan suyun sesi olduğundan emin olmak için başını bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Körü körüne ilerlediği sırada, birkaç haftadır şehirde boy gösteren çılgınlığı düşünmeye başladı. Başlangıçta her şey ufak bir sorun gibi görünüyordu: zaman zaman kendilerini gösteren diğerleri gibi, yeni bir rakip çete vardı. Genellikle Şakacılar'ın sopacılarının bir ziyareti, ya da şerifin adamlarına yapılan bir ihbarla sorun ortadan kalkardı.

Bu sefer farklı olmuştu.

Yeni çete kendisini rıhtımda göstermeye başladı, içlerinde çok sayıda Keshialı serseri vardı. Tek başına bu da dikkat çekici bir şey değildi; Krondor, Kesh ile yapılan ticarete önemli bir limandı. Bu gurubu sıradışı yapan, Şakacılar'ın tehditlerine karşı kayıtsız tutumlarıydı. Kışkırtıcı bir biçimde davranıyorlar, şehir içine ve dışına yüklerini açık açık taşıyor, görevlilere rüşvetler verip, Şakacılar'ı üzerlerine çekecek cüretkâr tavırlar sergiliyorlardı. Sanki onları bir karşılaşmaya davet eder gibiydiler.

En sonunda Şakacılar harekete geçti ve bu felaketle sonuçlandı. Sopacılardan en korkulan on biri -Hırsızlar Loncası'nı düzenleyenlerden- hileyle yarı yarıya terk edilmiş bir depoya çekilmişti. İçeri kilitlemişler ve ardından bina ateşe verilmiş, on biri de ölmüştü. O andan itibaren, Krondor'un yeraltı dünyasında savaş başlamıştı.

Şakacılar yeraltından çıkmış, yalnızca Sürüngen adı ile tanınan kişi için çalışan işgalciler de, Krondor Prens'i'nin düzeni yeniden kurma girişimleri sırasında bayağı zarar görmüşlerdi.

Rivayetlere göre Geceşahinleri kılığında bazı adamlar -bunlar Katiller Loncası üyeleri-ydi-

haftalar öncesinden kanalizasyonlarda görülmüşler, nihai amaçları olan Şakacılar'ın yok edilmesi düşüncesi ile Prens'in ordusunun peşlerinden gelmesi için yem oluşturmuşlardı. Önceden sonu düşünülmüş bir plandı, plana göre Prens'in muhafızları yeterli sayıyla kanallara girecek, aşağıda hepsi -katiller, sahte Geceşahinleri ya da Şakacılar- bulunacak, ya bozguna uğratılacaklar ya da yakalanacaklardı. Dâhice bir plandı, ama sonuçsuz kaldı.

Bir zamanlar Şakacılar'ın bir üyesi olan Eliuzun Jimmy olarak tanınan Toprak Beyi James, bir gece Prens'in vermiş olduğu bir görevle ortadan kaybolmadan evvel bu hileyi açığa çıkarmıştı. Ardından Prens ordusunu toparlayarak şehirden ayrıldı -işte o zaman sürüngen bir saldırı daha yaptı.

O zamandan beri her iki taraf da deliklerine çekilmişti, Şakacılar çok iyi gizlenmiş olan karargâhları Annenin Yeri'ne, Sürüngen'in adamları ise, kuzey rıhtım bölgesinde bilinmeyen bir saklanma yerine. Sürüngen'in karargâhını kesin olarak belirlemesi için gönderilenler dönmeyi başaramamıştı.

Kanalizasyon sahipsiz bir yer haline gelmişti, zorunlu olmadıkça pek az kişi buraya girip çıkıyordu. Ortadaki bu korkunç söylenti ve eski bir dosttan gelen mesaj olmasa, Limm de şu anda karargâhlarında gizleniyor olacaktı. Bunlardan sadece birini duymuş olsa, Limm yine karargâhlarının bir köşesine kıvrılıp oturacaktı, fakat bu ikisinin birleşimi hareket etmesini zorunlu kılmıştı.

Şakacılar'ın pek az dostu vardı; hırsızlar arasındaki sadakat nadiren sevgi ve nezaketten kaynaklanırdı, bunun nedeni çoğunlukla ya birbirlerinden duydukları korku ya da Loncanın dışındakilere duyulan güvensizlikti. Bu Hırsızlar Kardeşliği'nde insana saygınlık kazandıran şey, güç ve zekâydı.

Ama arada sırada, sıradan bir ihtiyacın ötesinde, derin bir dostluk başlar ve bu dostlar birkaç tehlikeden daha değerlidir. Limm'in, hem de bu şartlar altında, uğruna herhangi bir tehlikeyi göze alabileceği insan sayısı bir elin parmaklarından azdı, fakat bunların ikisi şimdi zor durumdaydı ve bu söylentinin kendilerine ulaştırılması gerekiyordu.

Biraz ileride karanlığın içinde bir şey kıpırdadı ve Limm yerinde dondu kaldı. Bekledi, olağandışı herhangi bir ses duymaya çalışıyordu. Kanalizasyon sessiz olmaktan çok uzaktı, arka planda sürekli olarak suyun limandan dışarı akan kanaldan geçerken çıkardığı sesler, binlerce su damlası, farelerin tırmalama sesleri ve haşeratların meydan okurcasına çıkardığı tiz sesler duyuluyordu.

Yanında bir ışık kaynağının olmasını dileyen Limm, bekledi. Şakacılar'ın dışında, onun yaşındakilerde sabır az rastlanan bir şeydi, fakat acele giden hırsız, ecele giderdi. Limm Şakacılar arasında nafakasını Krondor'daki en iyi yankesicilerden biri olduğu için kazanıyordu ve pazaryerinde ya da işlek caddelerde sakince, ilgi çekmeden hareket etme yetisi, kendisini liderlerin gözünde iyi bir yere yerleştirmişti. Yaşıtı pek çok çocuk sokaklarda hâlâ gruplar halinde çalışıyor, Şakacılar arabalardan mal kaldırırlarken ya da bir hırsız kaçarken dikkatleri başka yönlere çekmek için kullanılıyorlardı.

Limm'in sabrı, bir çift çizmenin taşın üzerinde çıkardığı yumuşak yankının kendisine ulaşmasıyla ödüllendirilmişti. Az ötede, iki büyük boru çamurluk bir alanda birleşmişti. Diğer tarafa geçmek için yavaş yavaş akan lağım suyunu geçmesi gerekecekti.

Beklemek için iyi bir yer, diye düşündü genç hırsız. Suyun içinden geçerken çıkartacağı ses yakınlardaki birini uyarabilir, onlar da av peşindeki tazılar gibi üstüne çullanırlardı.

Limm seçeneklerini gözden geçirdi. Bu kesişimin çevresinden dolanmanın bir yolu yoktu. Geldiği yoldan geri gidebilirdi, fakat bu, şehrin altındaki tehlikeli kanalizasyon kanallarında geçirilecek saatler anlamına gelecekti. Enine uzanan kanalı, kenardan, görünmemek için duvara yapışarak geçip, sağındaki geçitte ilerleyebilirdi. Karanlığın kendisini koruyacağına güvenmesi, fark edilmemek için ise sessiz olması gerekecekti. Kesişimden bir kez uzaklaştı mı, güvende olabilirdi.

Limm sürünerek ilerlemeye devam etti, endişeyle bir ayağını diğerinin önüne yerleştirerek ilerliyor, bu şekilde herhangi bir şeyi yerinden oynatmamaya, ya da yerini ele verecek herhangi bir şeyin üzerine basmamaya çalışıyordu. İçindeki acele etme isteği ile mücadele ederek nefesini kontrol altına aldı ve kendisini ilerlemeye zorladı.

Adım adım iki geçidin kesiştiği yere yaklaşıyordu, tam döneceği köşeye ulaştığında bir ses daha duydu. Sanki bir kılıcın ya da kabzasının duvara sürtünmesini andıran, metalin taşa değme sesiydi. Yerinde dondu kaldı. Karanlık olmasına rağmen Limm gözlerini kapadı. Nedenini bilmiyordu, fakat gözlerini kapaması diğer duyularına yardımcı oluyordu. Geçmişte de bunun nedenini merak etmiş, en sonunda anlamaya çalışmayı bırakmıştı. Tek bildiği, zifiri karanlıkta dahi eğer görmek için enerji harcarsa, bundan diğer duyularının etkilendiği idi.

Uzun, sessiz ve hareketsiz bir sürenin ardından, Limm kendisine doğru hareket eden suyun sesini duydu. Birisi, bir dükkân sahibi ya da şehirde çalışan bir işçi, bir sarnıcı boşaltıyor ya da lağımı besleyen bentlerden birini açıyor olmalıydı. Bu hafif ses kendisinin hareketini maskeleyecek tek şeydi, böylece hızla köşeyi döndü.

Limm hızlandı, hâlâ dikkatliydi fakat artık arkasındaki kesişimi gözleyen kişiyle arasında bir mesafe bırakmaya çalışıyordu. Sessizce adımlarını saydı ve yüze ulaştığında gözlerini açtı.

Beklediği gibi karşısında bir ışık noktacığı vardı, bunun Batı Pazar Meydanı'ndaki açık bir kapaktan kendisine ulaşan bir yansıma olduğunu biliyordu. İyi görmesini sağlayacak kadar ışık yoktu, ama bu da bir bilgiydi ve yerini doğruluyordu.

Hızla ilerledi ve biraz evvel sessiz muhafızla karşılaşmadan önce gitmekte olduğu yerin paralelindeki kavşağa ulaştı. Atığın bulunduğu kanala kolayca girerek, şimdi akmakta olan atığı geçti ve çok ses çıkarmadan karşı taraftaki kaldırıma çıktı.

Limm hızla ayaklanıp, yeniden yoluna koyulmuştu. Arkadaşlarının gizlendiği yeri ve oranın

nispeten güvenli bir yer olduğunu biliyordu, ama zaman ve ortam düşünülecek olursa, artık hiçbir yerin yeterince güvenli olduğu söylenemezdi. Krondor'un bir zamanlar Hırsızlar Yolu olarak adlandırılan çatıları, artık en az kanalizasyon kadar açık bir savaş alanıydı.

Krondor şehrinin halkı tepelerinde ve ayaklarının dibinde sürüp giden sessiz mücadeleyi mutlulukla umursamıyor olabilirdi, fakat Limm, eğer Sürüngen'in adamlarıyla karşılaşmamış olsaydı, karşısında Prens'in askerlerini ya da Geceşahinleri gibi davranan katilleri bulacağını biliyordu. Tanımadığı hiç kimse güvenilir değildi ve bugünlerde, tanıdıklarından bile pek azı güvenilirirdi.

Limm durdu ve solundaki duvara dokundu. Kendi sessiz sayışlarıyla hareket etmesine karşın, duvardaki demir basamakların yerini yalnızca otuz santimlik bir yanılıyla tahmin etmiş olduğunu mutlulukla fark etti. Tırmanmaya başladı. Zifiri karanlığın içinde, taş bir bacaya tırmandığını hissetti, kısa sürede bir mahzenin tabanında olduğunu anladı. Yukarı doğru uzandı ve mandalı buldu. Denemek için çekince, kapağın öteki tarafından sürgülenmiş olduğunu anladı.

Kapağa vurdu: iki hızlı vuruş, bir duraklama ve onu izleyen iki vuruş daha ve yine bir duraklamanın ardından son, tek bir vuruş. Ona kadar sayarak bekledi ve ardından bu düzeni tersinden bir kez daha tekrarladı, bir vuruş, duraklama, iki vuruş, duraklama ve yeniden iki vuruş daha. Sürgü kayarak açıldı.

Kapak yukarı doğru açıldı, fakat oda da, aşağıdaki lağım kadar karanlıktı. Bekleyen her kimse, görünmemeyi yeğliyordu.

Limm eliyle odanın tabanını yokladığında, sert bir çift el kendisini hızla yukarı çekti ve kapak ardından hızla kapandı.

Bir kadının fısıltısı duyuldu, "Ne yapıyorsun sen burada?"

Limm yere çöktü, yorgunluktan bitmişti. "Hayatımı kurtarmaya çalışıyorum," dedi hafif bir sesle. Nefesini düzelterek devam etti, "Dün akşam Tatlı Jackie'yi öldürdüklerini gördüm.

Sürüngen için çalışan çirkin bir herifti öldüren." Parmaklarını şıklattı. "Adamları onu izlerken, bir tavuğun boynunu kırar gibi onun boynunu kırdı. Jackie'ye yalvarması ya da dua etmesi için vakit bile vermedi. Bir hamamböceğiymiş gibi öldürdü onu." Anlatırken neredeyse ağlayacaktı. Saatler sonra içinde bulunduğu nispeten güvenli bu ortamdan duyduğu rahatlama içini kaplamıştı. "Ama daha da kötü bir haberim var."

Gri sakallı bir adam, bir fener yaktı. Kısık bakışları çok şey anlatıyordu: Limm'in bu güveni istismar etmesi ve bu saklanma yerine gelmesi için sağlam bir nedeni olsa iyi olurdu. "Başka ne var?" diye sordu. "Dürüst Adam öldü."

Bir zamanlar Şakacılar'ın sopacılarının lideri, daha sonra ise Işhap Kardeşliği'nin üyelerinden biri olan, şimdilerde ise Krallıktaki tüm adalet makamları tarafından aranan Ethan Graves, bu haberi sindirmek için bekledi.

Onun yarı yaşında olan Kat, Limm'in eski bir arkadaşıydı. "Nasıl?" diye sordu.

"Söylentiye göre öldürüldü," dedi Limm. "Kimse emin olamıyor, ama ölmüş olduğu kesin."

Graves ufak bir masaya oturdu, adeta ufak tahta iskemleyi cüssesiyle sınar gibiydi. "Nasıl bilinebilir ki?" diye sordu bir cevap beklemezsiniz. "Kim olduğunu... Veya eskiden kim olduğunu kimse bilmez ki."

Limm, "İşte bildiğim bunlar. Dün akşam Annenin Yeri'ne geldiğimde Gündüzefendisi hâlâ çalışıyordu, arka tarafta Mick Giffen, Reg deVrise ve Parmak Phil ile birlikteydi," dedi.

Graves ve Kat bakıştı. Bu isimler, Şakacılar'ın en eski üyeleri idi. Giffen, Graves'in ardından sopacıların başına geçmişti, deVrise hırsızlık yapanları ve çalıntı eşya alıp satanları denetliyordu, Phil ise yankesiciler, gasp çeteleri ve Krondor sokaklarındaki ufaklıklardan sorumluydu.

Limm anlatmaya devam etti. "Geceefendisi hiç ortaya çıkmadı. Haber yayıldığında onu aramaya koyulduk. Şafak sökmeden Geceefendisi'ni liman yakınlarındaki kanalizasyon kanallarında, suyun içinde bulduklarını duyduk. Kafası paramparça olmuştu."

Kat'in neredeyse nefesi kesilmişti. "Ona dokunmaya kimse cesaret edemez ki."

Graves, "Bildiğimiz hiç kimse edemez. Ama Şakacılar'ın öfkesini umursamayan biri bunu yapabilir," dedi.

"İşin karışık kısmı da bu," dedi Limm. "Gündüzefendisi, Geceefendisi'nin Dürüst Adam ile buluşacak olduğunu söylüyor. Şimdi, anladığım kadarıyla, Dürüst Adam birisiyle buluşacağı zaman o kişi gelmezse, Gündüzefendisi ya da Geceefendisi'ne haber ulaştırma imkânı var. Hiç haber gelmedi. Gelmeyince Gündüzefendisi çocuklardan birini, belki hatırlarsın Timmy Bascolm'u gönderdi-" başlarını evet anlamında salladılar "-ve Timmy bir saat sonra ölü bulundu."

"Bunun üzerine Gündüzefendisi, yanında bir grup sopacısıyla birlikte dışarı çıktı ve bir saat sonra koşa koşa Annenin Yeri'ne dönüp saklandılar. Kimse bir şey söylemedi, fakat söylentisi yayıldı: Dürüst Adam öldü." Graves bir dakika kadar sessiz kaldı, ardından, "Ölmüş olmalı. Bunun başka bir açıklaması yok," dedi.

"Ve bir de kanallarda, güçlü bir adamı dahi bayılana kadar kovalayacak adamlar dolaştığında, Jackie ve ben avın devam ettiğini fark ettik ve bir yerlerde gizlenmenin daha iyi olacağını düşündük. Dün gece Beş Nokta civarında kovalandık-" Kat ve Graves şehir kanalizasyonunun bu adla tanınan bölgesini biliyorlardı "-ve Jackie'yi öldürdüklerinde, yapabileceğim en iyi şeyin buraya kaçıp seninle olmalı olduğunu düşündüm."

Graves, "Krondor'u terk etmek mi istiyorsun?" diye sordu.

Çocuk, "Eğer beni yanına alırsan, evet. Resmen bir savaş bu ve gerçekse çetemden geriye sağ kalan tek kişi benim. Eğer Dürüst Adam da ölmüşse, tüm şanslar tükenmiş demektir. Kuralları biliyorsun. Eğer Dürüst Adam ortalıkta yoksa herkes başının çaresine bakar ve ne yapabilirse onu yapar."

Graves başıyla onayladı. "Kuralları biliyorum." Sesinde, Limm'in, Graves'in sopacıların başında bulunduğu sırada, o henüz Şakacılar arasında bir çocukken duymaya alıştığı emir veren o sert ifade yoktu. Buna karşın Graves, Limm'i serbest çalışan zorbalardan ve Prens'in adamlarından pek çok kez kurtarmıştı. Limm, Graves ne derse onu yapardı. Bir süre düşündükten sonra Graves, "Burada kalıyorsun, çocuk. Lonca içinden hiç kimse bana ve Kat'e yardım etmiş olduğunu bilmiyor ve gerçeği söylemek gerekirse, seni severim. Her zaman iyi bir çocuk oldun, tabii ne kadar olunabilir-se. Kendin hakkında çok büyük düşüncelerin olabilir, ama zaman zaman hangi çocuk senin gibi değildir ki?"

Başını üzüntüyle iki yana salladı. "Dışarıda herkes bize karşı olacak- Şakacılar, Prens'in adamları ya da Sürüngen'inkiler. Pek az dostum kaldı, ama eğer kanallarda kan dökülüyorsa, onlara ne kadar daha güvenebilirim, kim bilir."

"Ama herkes kaçmış olduğuna inanıyor!" diye karşı çıktı Limm. "Yalnızca ben ve Jackie biliyorduk, bize de sana yemek getirelim diye söylemiştin sadece. O dışarıya, hani tapınağa, bazı dostlarına ve kaçmana yardımcı olan o büyücüye ilettiğin mesajlar..." Elini sanki ismi hatırlamak için salladı. "Owyn," diye yardımcı oldu Graves.

"Owyn," diye tekrarladı Limm. "Şehirde, Kesh'e kaçtığın söylentileri dolaşiyor. Şehir dışına seni yakalamaları için yollanmış en az bir düzine sopacı biliyorum."

Graves başıyla onayladı. "Seni temin ederim, en az bir o kadar da tapınağa bağlı keşiş vardır peşimde." İç çekti. "Plan buydu. Onlar bizi dışarılarda ararlarken, burada sesimizi çıkarmadan gizlenmek." Başından beri sessizliğini koruyan Kat, "Bu iyi bir plandı, Graves," dedi.

Limm başıyla onayladı.

Graves, "Bir hafta ya da on gün kadar sonra hepsi geri gelecek ve bizi muhtemelen gözden kaçırdıklarını düşüneceklerdir. Biz de bir gece limana gidip bir gemiye bineriz ve bir tüccar ve kızı olarak, Durbin'e gideriz," dedi. "Karısı!" diye düzeltti Kat, kızgınlıkla.

Limm sırttı.

Graves omzunu silkti ve teslimiyet ifade eder bir şekilde ellerini iki yana açtı. "Genç karısı," dedi.

Kat kollarını Graves'in boynuna doladı ve "Karısı," dedi yumuşak bir sesle.

Limm, "Tamam, rollerinizi iyi oynuyorsunuz, ama şu sıralar limana ulaşmak kolay iş değil," dedi. Mahzenin içinde gözünü gezdirdi. "O kapıdan dışarı çıkmaya ne dersiniz?"

diye sordu, tavanı göstererek.

Graves, "Kapatılmış. İşte bu yüzden burayı bir sığınak haline getirdim. Yukarıdaki bina terk edilmiş, çatı kirişleri ise çökmüş. Sahibi olan adam öldü, bu yüzden orası, sahibinin geçmiş vergi borçlarından dolayı Prens'e ait. Eski binaları tamir etmek, Prens'in yapılacaklar listesinde üst sırada sayılmıyor anlaşılır."

Limm, başıyla onayladı. "Sence ne kadar süre kalmalıyız?"

"Sen," dedi Graves ayağa kalkarak, "Krallıkta kalıyorsun. İşe yarar biri olabilecek kadar gençsin, evlat. Bu tümsekli yoldan kurtul ve kendine bir usta bul. Bir zanaatkârın yanında çıraklık yap, ya da gir bir yere, çalış." "Dürüst bir iş mi?" dedi Limm, ayağa fırlayarak. "Bir Şakacı'nın dürüst bir iş yaptığı da nerede görülmüş?"

Graves parmağını ona uzattı. "Jimmy bunu yaptı."

"Eliuzun Jimmy," diye onayladı Kat. "Dürüst bir iş buldu."

"Ama o, Prens'in hayatını kurtardı!" dedi karşı çıktı Limm. "Saray üyesi ilan edildi. Ve başında bir ölüm fermanı var!

Yalvarsa bile Şakacılar'a geri dönemez."

Graves, "Eğer Dürüst Adam öldüyse, bu ferman da ortadan kalmış demektir," dedi. Hafif bir sesle Limm, "Ne yapmalıyım?" diye sordu.

Graves, "Bir süre için gizlen, ta ki işler yoluna girene kadar, sonra da şehri terk et. Bir zamanlar Rodez'de tüccarlık yapmış, Tuscoabar adında bir adam var. Biscart adında, sahil boyunca gidersen iki günlük mesafede bir kasabada dükkânı var. Bana bir iyilik borçlu. Ayrıca hiç oğlu yok, o yüzden ona çıraklık yapacak kimse de yok. Ona git ve seni işe almasını iste. Eğer reddederse, 'Bunu yaparsan Graves tüm borçlarını silecek' de. O anlar." "Ne iş yapar?" diye sordu Limm.

"Kumaş satar. Asiller ondan kızları için kumaş aldığından, iyi kazanır."

Limm'in yüz ifadesi, bu fikirden ne kadar az heyecan duyduğunu anlatıyordu. "Durbin'e gidip şansımı seninle denemeyi yeğlerim. Orada ne yapacaksın?"

"Dürüst bir adam olacağım," dedi Graves. "Biraz altınım var. Kat ve ben bir han açacağız."

"Bir han," dedi Limm, gözleri parlıyordu. "Hanları severim." Fazlasıyla dramatik bir şekilde yalvarırcasına dizlerinin üzerine çöktü. "İzin ver geleyim! Lütfen! Handa bir sürü şey yapabilirim. Ateşle ilgilenirim, müşterilere odalarını gösteririm. Su taşıyıp, kesilebilecek para keselerine işaret koyarım." "Dürüst bir han," dedi Graves.

Limm'in ifadesindeki heyecanın bir kısmı kaybolmuştu. "Durbin'de mi? Peki, madem öyle diyorsun." Kat, "Bir bebeğimiz olacak. Onun dürüst biri olarak yetişmesini istiyoruz," dedi.

Limm'in dili tutulmuştu. Şaşkınlıktan gözleri kocaman açıldı. En sonunda, "Bir bebek mi? Deli misiniz?" dedi.

Graves'in yüzünde kuru bir gülümseme belirdi, Kat ise kaşlarını çatarak, "Bebeğin neresi delilik?" diye sordu. Limm, "Hiçbir yeri, sanırım, tabii eğer bir çiftçi ya da uzun yıllar yaşama beklentisi içinde biriysen. Ama bir Şakacı için..." dedi. Düşüncelerini tamamlamadı.

Graves, "Saat kaç? Gün ışığından o denli mahrum kaldık ki, zaman mefhumunu yitirdim," dedi. "Neredeyse gece yarısı," dedi Limm. "Neden?"

"Dürüst Adam'ın ölümü ya da bunun söylentisiyle bile bir şeyler olmaya başlayacaktır. Normalde daha Krondor'da kalacak gemiler, sabah deniz yükselmeden limandan ayrılacaktır."

Limm, Graves'e sorgulayan gözlerle baktı. "Bildiğin bir şey mi var?"

Graves ufak iskemlesinden kalktı ve "Pek çok şey bilirim ben, evlat," dedi.

Limm ayağa fırladı. "Lütfen beni de yanında götür. Siz sahip olduğum tek dostlarımsınız ve eğer Dürüst Adam öldüyse, yerine kim bilir kim geçer. Eğer yerine geçecek kişi Sürüngen ise, çoğumuz zaten öldü demektir. Bizden biri geçse bile yaşayıp yaşamayacağına kim karar verecek?"

Graves ve Kat anlıyordu. Şakacılar'ın içindeki huzur yukardan dayatılıyordu, bu asla dostlukla karıştırılmamalıydı. Eski düşmanlıklar su yüzüne çıkacak ve eski hesaplaşmalar tekrarlanacaktı. Bu ağır cezayı neyin öfkesi sonucu ödediğini bilmeden, pek çok Şakacı ölecekti. Graves, teslimiyet içerisinde içini çekti. "Pekâlâ. Burada senin yapabileceğin fazla bir şey yok, bunu kabul ediyorum, hem fazladan bir çift göz ve maharetli parmaklar çok işimize yarayabilir." Kat'e baktı, o da başıyla onayladı. "Plan nedir?"

"Şafak sökmeden limanda olmalıyız. Orada Stella Maris adında bir Quegan ticaret gemisi var. Kaptanı, eski bir iş ortağım. Bir süredir gizleniyordu, kaçacağımız zamana kadar geminin onarılması gerektiğini söylüyordu. Gemiye bindiğimiz anda Durbin'e doğru yola çıkacak."

Kat, "Sabah suların yükselmesi ile pek çok gemi yola çıkacak, o yüzden aralarında fazla dikkat çekmeyecektir."

Limm heyecanlanmış görünüyordu. "Ne zaman limana gidiyoruz?"

"Şafaktan bir saat önce. Hâlâ gölgelerde gizlenebileceğimiz kadar karanlık olacak, ama kasaba uyanmaya başlamış olduğundan fazla dikkat çekmeyeceğiz."

Kat gülümsedi. "Bir aile olacağız."

Limm'in dar ve genç çehresi acı dolu bir ifadeye büründü. "Anne?" Kat Limm'den on yaş büyük dahi sayılmazdı, bu yüzden, "Abla," dedi.

Limm, "Ama hâlâ bir sorunumuz var," dedi.

Graves başıyla onaylar bir hareket yaptı. "Sokağa nasıl çıkacağız?"

Limm arkasına yaslandı, kendilerini güven içinde limana ulaştıracak bir plan, bir hile ya da mucize olamayacağını biliyordu. Tek yapabilecekleri bu gizlenme yerini terk ederek, içinde ya bir düzine katili ya da bir düzine lağım faresini barındırıyor olabilecek karanlık bir tünel içerisinde kısa bir yürüyüşü göze almaktı.

Ve burayı terk etmeden, hangisinin olduğunu bilemezlerdi. Limm birden kendini çok yorgun hissetti, "Sanırım biraz uyuyacağım," dedi.

"İyi fikir," diye onayladı Graves. "Orada bir döşek var. Gitme zamanı geldiğinde seni uyandırırız." Limm gösterilen köşeye gitti ve uzandı. Kat, "Şansımız nedir?" diye fısıldadı.

"Pek şansımız yok," diye kabullendi sevgilisi. "Çocuğa kıyafet bulmalıyız. Kirli çocuklara limanda az rastlanmıyor. Ama bu kadar da kirli değil hiçbirisi." Biraz daha iyimser olmaya çalışarak, "Gene de eğer Dürüst Adam öldüyse, şehirde bizim dikkat çekmeden kaçmamıza imkân tanıyacak kadar karmaşa olabilir," dedi.

"Başka bir seçenek var mı?"

"Yalnızca bir tane," dedi Graves, "ama yakalanmadığımız sürece bunu kullanmayacağım."

"Nedir?"

Graves, uğruna her şeyi terk ettiği genç kıza baktı ve "Geride, düşüşümden sebeplenmeyecek tek bir dostum kaldı. Mecbur kalırsam, yardım için yalvarması için Limm'i ona göndereceğim," dedi.

"Kim?" diye fısıldadı Kat.

Graves, her konuda kendisine güvenen biri için yardım beklemenin zorluğunu kabullenircesine gözlerini kapattı. "Hayatım için Kronдор Prens'i'ne yalvarabilecek tek hırsız." "Jimmy mi?" Graves başıyla onayladı. "Eliuzun Jimmy."

* * *

Askerlerden oluşan sıra, atlarını şehre doğru sürüyordu.

Akşamüstü güneşinin aydınlattığı Kronдор'un karanlık kuleleri, limon sarısı bir gökyüzüne doğru uzanıyordu. Doğuda, uzaktaki bulutlar parıldayan mavinin karşısında gül ve portakal rengine bürünmüştü. Prens'in öncü birliğinin gerisindeki sıra, saraya ve kışlaya en yakın olan güney kapısından şehre girerken daraldı. Günün bu saatine göre bölgedeki

hareketlilik normaldi: birkaç tüccar arabalarını şehre sokuyor, günübirlik şehri ziyaret etmekte olan çiftçiler de şehirden ayrılarak evlerinin yoluna koyuluyorlardı.

James işaret etti. "Pek de hoş bir karşılama sayılmaz, değil mi?"

Locklear, saraya giderken Arutha'ya eşlik eden bölüğü seyretmek için birkaç meraklı izleyicinin dönüp baktığını gördü. Bunun dışında, Krondor'un şehir sınırlarına girdiklerinden beri kimsenin umurunda olmamışlardı. "Sanırım Arutha, bugün varacağımıza dair haber yollamamış."

"Hayır, başka bir şey var," dedi James, günlerin yorgunluğu, içinde yükselen merakla siliniyordu. Locklear sokaklarda, Prens'in bölüğünün geçmesi için yol verenlerin yüzlerine baktı ve endişeyi gördü. "Haklısın James."

Adalar Krallığı'nın Batı Diyarları'nın başkenti hiçbir zaman sessiz olmazdı. Güneşin doğmasından evvelki en karanlık saatlerde dahi, her mahalleden sesler duyulabilirdi. Her şehrin atan bir nabzı vardı ve James, Krondor'unkini en az kendi kalp atışı kadar iyi tanıyordu. Ritmini dinleyip ne söylediğini anlayabilirdi: Bir şeyler yolunda değil. Güneşin batışına bir saatten az vakit vardı ama şehir, olması gerekenden çok daha sönük bir haldeydi.

Locklear kulak kabarttı, James'in neyi duyduğunu biliyordu, sessiz bir mizaç hâkimdi, sanki herkes, normalde olduğundan daha kısık sesle konuşuyordu. Bir yük arabacısının katırlarına bağirtısı, havada fazla asılı kalıp dikkatleri üzerine çekmesin diye kısa kesilmişti. Bir annenin çocuğuna eve dönmesi için verdiği emir kısa ve kesindi, bunu izleyen tehditkâr sözler ise, avazı çıktığı kadar yüksek bir bağirtının yerine alçak sesteydi. "Sence neler oluyor?" diye sordu Locklear.

Biraz önlerinden giden Arutha, iki toprak beyine dönüp bakmadan sessizce konuştu. "Birazdan öğreniriz."

Genç adamlar hükümdarlarının biraz ötesine bakınca, kendilerini saray kapısında bekleyen bir heyet gördüler. En önde Prens Anita duruyor, kocasını sağ salim bulmanın verdiği ferahlamayla gülümsüyordu. On yıllık evliliğine ve anneliğe rağmen hâlâ gençlik dolu görünüyordu, kızıl saçları, James'e daha çok bir yolcu gemisini andırtan geniş, beyaz bir şapkanın altında toplanmıştı. Ama moda böyleydi, hem Prensle alay etmek doğru olmazdı; özellikle ikinci gülümsemesi kendisine yöneltilmişse.

James, Prens'in sıcak gülümsemesine karşılık verdi ve bir an için bunun keyfini çıkardı. Çocukluğunda Anita'ya duyduğu tutkunluk yerini derin ve sarsılmaz bir şefkate bırakmıştı, bir anne olarak kabullenilemeyecek kadar genç olmasına karşın, abla görevini neşe ve rahatlıkla üstleniyordu. Onları tanıyan herkes için, onun da James'i hiç olmayan küçük kardeşi olarak gördüğü apaçık ortadaydı. Öyle ki, Prens'in çocukları James'e "Jimmy Amca" diye hitap ediyordu.

Anita'nın sağında ikizler Prens Borric ve Erland duruyor, sanki bu dokuz yaşındaki iki çocuğun bir arada bir an için dahi rahatça durması imkânsızmış gibi, ikisi de birbirini dürtüyordu. James, bu kızıl saçlı ufaklıkların zeki fakat disiplinsiz olduklarını biliyordu. Günün birinde Krallığın en güçlü asillerinden olacaktı, fakat hâlihazırda yalnızca prens rolünü oynamaya zorlanan ve bulabildikleri her türlü yaramazlığın peşinden koşmaya hazır iki kavgacı çocuktan başka bir şey değillerdi. Annesinin tam önünde, ikizlerden dört yaş daha küçük olan Prenses Elena duruyordu. Hatları en az annesininki kadar inceydi, fakat koyu rengini babasından almıştı. Muhafız alayının başında atını sürmekte olan babasını görünce yüzüne tatlı bir gülümseme yayıldı. Dürtülerine yenilerek parmağıyla işaret etti ve "İşte babam!" dedi.

Arutha elini kaldırdı ve durma emri verdi. Teşrifatçı Baş'ının resmi selamını beklemeden atından indi ve ailesine doğru hızla ilerledi. Karısını kucakladı, ardından ilgisini oğullarına ve kızına yöneltti.

James çenesiyle kendilerini karşılayan muhafızlara işaret etti ve Locklear'a fısıldadı, "Willie görevde."

Pug'ın oğlu William, şu anda görevlerini öğrenen ve yakında subay olacak genç bir öğrenciydi. James ile bakışları karşılaştı ve toprak beyine başıyla ufak bir işaret yaptı. Bölüğe rahat emri verildi, James ve Locklear atlarından indiler. At bakıcıları koşturarak yorgun binekleri aldılar.

Görevleri, Prenslerinin ihtiyaç duyması durumuna karşı beklemelerini gerektiriyordu, bu yüzden Arutha'nın sağına geçtiler.

Anita genç adamları sıcak gülümsemesiyle karşıladı ve ardından ilgisini Arutha'ya yöneltti. "Endişe etmemem gerektiğini biliyorum. Daima bana döneceğini biliyorum."

Arutha'nın gülümsemesi hem mutluluk hem de yorgunluk doluydu. "Daima."

Saray görevlilerinden oluşan ufak bir grup, kraliyet ailesinin ardında sessiz bir şekilde duruyordu Arutha onları başıyla selamladı. Yüzlerindeki ifadelerden, ailesiyle uzun bir vakit geçiremeden, danışma kuruluna gitmek zorunda kalacağını anlamıştı. Krondor Şerifi'nin de bekleyenler arasında olduğunu fark etti ve iç çekti. Bu olsa olsa Krondor'da ciddi sorunlar olduğu anlamına gelebilirdi, çünkü şehirdeki önemli memurlardan biri olmasına karşın şerif, tam olarak Arutha'nın saray mensuplarından sayılmazdı. Gardan'a bakarak, "Mareşal, bir bak bakalım şerif ve diğerleri ne istiyor, ardından da yarım saat kadar sonra özel danışma odama gel. Bir başka toplantıya katılmadan önce, yolun kirini üzerimden atmak istiyorum." Anita'ya gülümsedi. "Ayrıca karım ve çocuklarla konuşmak için kendime biraz vakit ayıracağım." Öne eğilerek Anita'yı yanağından öptü ve "Çocukları dairemize götür. Hemen geliyorum, bir tanem," dedi.

Anita çocukları uzaklaştırdı, Arutha da James ve Locklear'a yöneldi. "Şeytan azapta gerek, çocuklar." Saray muhafızına bakarak ekledi, "Genç William sanki haberlerle dolmuş gibi

görünüyordu, bakın bakalım aklında neler var. Ben de haberleri başka bir şekilde konseydeki subaylarımdan duyacağımdan eminim. Eğer şehirde gizlice dolaşmanız gerekirse bunu yapın, fakat en geç akşam yemeği bittiğinde dönmüş olun." Ardından James'in gözlerinin içine baktı ve "Ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi. James, evet anlamında başını salladı. Locklear'ı dışarı çıkartırken, Locklear, "Ne demek istedi?" diye sordu.

"Ne?"

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun diyerek."

"Yalnızca Arutha ve benim üzerinde çalıştığımız bir şey, sen kuzeye Tyr-Sog'a şey için gittikten sonra..."

"Neden Tyr-Sog'a sürüldüğümü biliyorum," dedi Locklear yorgun bir sesle. "Hem de çok iyi," diye ekledi, o kuzey sınırındaki ıssız kasabaya engelleyemeyeceği dönüşünü düşünüyordu.

James, acemi erlerden sorumlu muhafıza işaret ettiğinde, muhafız hazır ol konumuna geçip bağırdı, "Saray mensupları!"

Acemiler zaten hazır ol durumunda olmalarına karşın, iki toprak beyi kendilerine yaklaşırlarken daha da dikleştiler.

James Kılıçustası McWirth'i başıyla selamladı. "Acemiler bu akşam nasıllar, Kılıçustası?"

"İşe yaramaz bir takım, toprak beyi, ama bir ya da iki tanesi ordumda bir subay olacak kadar dayanabilir belki."

James bu yorumu kuru bir gülümseme ile karşıladı, kendisi ile kılıçustasının arasının çok iyi olmadığı bilinen bir gerçektir. Arutha'nın sarayından birisi olduğundan, genç adam teorik olarak ordunun bir parçası sayılmıyordu ve silah eğitimini Prens'ten almıştı. Gerçekte James, Arutha'nın en sevdiği düello partneriydi, çünkü şehirde kendisi kadar hızlı kılıç kullanan iki-üç kişiden biriydi. Bir toprak beyi olarak rütbe de taşıyordu, bu da sık sık kılıçustasının eğitmiş olduğu askerlerin başına geçirildiği anlamına geliyordu ki, bu da yaşlı askeri kızdıırıyordu.

Gene de, diye düşündü James, McWirth işini iyi yapıyordu, yetiştirdiği subayların, özellikle de Kraliyet Muhafız Alayı'na seçilmiş olanların hepsi çok iyi askerlerdi. Yolculukları sırasında James, ordunun en iyi askerleri kadar en kötülerini de görmüştü, bunların da Batı Diyarları'nın en iyileri olduğundan hiç şüphesi yoktu.

"Kendisiyle işiniz bittiğinde Prens'in kuzeniyle görüşmek isterim, Kılıçustası."

Aksi görünümlü yaşlı asker, belayı çağrıştıran bir bakışla James'i süzdü ve bir kez daha James, kılıçustasının emri altında olmadığı için şükretti. McWirth döndü ve bağırdı, "Rahat!"

Er William, buraya gel!"

William yaklaşıarak kılıçustasının karşısında durduğu sırada diğer acemiler kışlarına yöneldiler. William, "Efendim!" dedi. "Görünen o ki, saray mensupları seni istiyor." James ve Locklear'a gülümsedi ve "İyi günler dilerim, toprak beyleri," dedi.

Acemilerin geride kalanları hızla işlerine dönüyorlardı, McWirth, "İşin bittiğinde diğer acemilerle aranı kapatmanı istiyorum, yoksa karavanada teçhizatını temizliyor olursun, anlaşıldı mı?" dedi.

"Evet efendim!" diye karşılık verdi William selam verirken. Yaşlı kılıçustası ağır adımlarla ayrıldı, William ise Locklear ve James'e yöneldi.

James, "Ne haberler var?" diye sordu.

"Çok," dedi William. Kısa boylu birisi olmasına karşın babasından uzundu, saçı ve gözleri koyu kahverengiydi. Hatlarındaki çocuksuluk, Prens'in ordusunda hizmet etmeye başladığı aylar içinde silinmiş, omuzları genişlemişti. Pek çok askerin idare etmekte zorlandığı iki elle kullanılan kılıç konusunda ölümcül derecede etkiliydi, at sürüşü ise olağanüstü olarak nitelendiriliyordu. "Önümüzdeki hafta göreve alınıyorum!"

"Tebrikler," dedi Locklear. "Ben de sürgüne gönderiliyorum."

William'ın kaşları çatıldı. "Yine mi?"

James güldü. "Hâlâ. Arutha izinsiz dönüşünün mazeretini olumlu karşıladı, fakat bunun buz gibi kuzeyden erken geri dönmesini gerektirmediğine karar verdi."

Surat asan Locklear, "Yarın tekrar Tyr-Sog'a doğru yola çıkıyorum," dedi. James, "Şehirde tuhaf bir şey var. Sen neler duydun, Willie?" diye sordu.

William'ı bu takma adıyla yalnızca Arutha'nın ailesi, James ve Locklear çağırırdı, bu onun başka hiç kimseye izin vermediği bir yakınlıktı. William, "Tuhaf şeyler. Biz acemileri meşgul ediyorlar, garnizonda eğitim görmediğimiz zamanlarda diğerleriyle karşılaşmaya fırsat bulamıyoruz, ama arada bir iki şey kulağımıza çalınıyor. Anlaşılan o ki geçtiğimiz hafta şehirde çok fazla sayıda kişi ölü bulunmuş," dedi.

James başıyla onayladı. "Demek, şerif Prens'i bu yüzden bekliyordu."

Locklear, "Şimdi sen bahsedince düşündüm de, bu onun normalde yaptığı bir şey değil," dedi.

Bir an için James düşünceleri içinde kayboldu. Şerif Wilfred Means ile hırsızlık yaptığı zamanlarda pek çok kez yolları kesişmişti. Birkaç kez neredeyse Eski Şehir Hapishanesi'nde şerifin konuğu olacaktı. Şerif, James'i Prens'in toprak beylerinden biri olarak kabullenmiş ve ona kademesinin gerektirdiği saygıyı göstermişti; ilişkileri yine de

soğuk olmuştu. James birdenbire, kendisi şehrin damlarının üzerine fırlarken yukarı bakan genç Wilfred Means'in görüntüsünü ve sonradan saray nazırı olacak adamın bıyığının, çocuğun kaçıışı üzerine öfke ile titremesini hatırladı

Fakat şerif, görevi konusunda güvenilir biriydi ve Krondor'da suçu mümkün olduğunca kontrol altına almaya çalışıyordu. James'in düşünebildiği her türlü ölçütte, şehir düzenli bir şehirdi ve kendisinden evvel bu mevkide olanların aksine, Wilfred Means rüşvet almayacak biriydi.

Onun, döner dönmez Arutha'nın huzuruna çıkmayı beklemesi, ortada ciddi bir meselenin olduğunu gösteriyordu, Prens'in acilen ilgilenmesi gereken bir şey.

"Sen görevine geri dön," dedi James dalgınca, William'a. "Locky ve ben Arutha'ya yetişsek iyi olacak."

William, "Pekâlâ Locky, eğer sabah kuzeye doğru yola çıkacaksan, sana bir kez daha veda edeyim," dedi.

Locklear abartılı bir şekilde gözlerini yuvarladı, fakat kendisine uzatılan eli sıktı. "Bu yaramaza göz kulak ol, William.

Ben burada yanında olmadığım bir sırada öldürülmesini istemiyorum."

"Göreve başlamamı kaçıracağın için üzgünüm," dedi William.

James sırttı. "Endişelenme Willie. Sana bir kutlama yapacağım ve bu üçkâğıtçının kızlar konusundaki şöhreti olmadan da, sen yeni nişanınla hava atarken hayranlıktan ağızları bir karış açılan tatlı kızlar bulabiliriz." William'ın yanakları kızardı. "Kendine dikkat et Locky," dedi.

Locklear ona veda etti ve William görevine geri dönerken Locklear, "Nasıl kızardığını gördün mü? Çocuğun hayatında bir kadınla birlikte olmadığına eminim," dedi.

James arkadaşına bir dirsek attı. "Herkes senin gibi erken yaşta gelişmek zorunda değil, Locky," diye karşılık verdi.

"Neredeyse yirmi yaşında!" dedi Locklear sahte bir şaşkınlıkla.

"Zeki bir çocuk, yakışıklı da. Sanırım sen dönene kadar işler değişecektir," dedi James.

"Öyle mi dersin?"

"Kesinlikle," dedi James, saraya girerlerken. "Önümüzdeki beş yıl içinde ona yatabileceği hoş bir kız bulabileceğime eminim."

Locklear'ın sırttan ifadesi yüzünden silinmişti. "Beş yıl mı?" İri iri açılmış gözlerle, "Arutha'nın beni orada beş yıl boyunca tutacağını düşünmüyorsun, değil mi?" dedi.

James dostunun sıkıntısına güldü. İki genç adam Prens'in odasına doğru ilerlerken, Locklear James'e dirsek attı ve James de çeviklikle kaçtı. Bir an için her ikisi de tekrar çocuk oldu.

James ve Locklear Arutha'nın özel konsey odasına geldiğinde, Prens de eşinin ve çocuklarının yanından dönüyordu. Ailesinin özel dairesini meclis odasıyla birleştiren ufak koridorda kararlı bir tavırla ilerliyordu. James hızla Arutha'nın arkasına geçti, Locklear da onu bir adım geriden izliyordu. Bir çift saray hizmetlisi, meclis odasının kapısının iki yanında yerlerini almışlardı. Biri, Arutha içeri girebilsin diye kapıyı hızla açtı.

Arutha içeri girdiğinde Teşrifatçı Başlı Brian de Lacy tarafından karşılandı. Sağ tarafında ise, asistanı Özel Muhafız Jerome duruyordu. Jerome ve amiri aynı anda Prens'in önünde eğildiler; özel muhafız iki toprak beyine kaçamak bir selam vermeyi ihmal etmedi. Jerome, daha çocuklarken toprak beyleri James ve Locklear ile birlikte toprak beyleri gurubunun üyesiydi ve James ona, yani kendisinden yaşça büyük olan bir kabadayıya kafa tutan ilk kişiydi. Artık Jerome, sarayın günlük işlerinden sorumlu olan de Lacy'nin yerine geçmek için eğitim görüyor ve bunu yaparken de sarayın şef idareciliğini yapıyordu. James, ayrıntıya verdiği titizlik dolu önemin, onu bu işe son derece uygun kıldığını kabullenmek zorunda kalmıştı.

Arutha, "Çok yorgunum ve erken bir akşam yemeği için aileme katılmak istiyorum, mümkün olduğu kadarını yarınki resmi toplantıya saklayalım. Bekleyemeyecek durumda olan ne var?" dedi.

De Lacy başıyla onaylar bir hareket yapıp, yukarı baktı. Odada kimlerin olduğuna baktıktan sonra, "Şövalye-Mareşal'i bekleyelim mi?" diye sordu.

Tam o sırada Gardan içeri girdi. "Özürlerimi sunarım, Majesteleri. Size katılmadan önce adamların atlar ve silahlarla ilgilendiklerinden emin olmak istedim."

Arutha'nın kaşları çatıldı ve dudakları o tanıdık yarım gülümsemesiyle yukarı kıvrıldı. "Artık bir çavuş değilsiniz, Gardan. Siz, Krondor'un Şövalye-Mareşal'siniz. Adamlar ve hayvanlarla ilgilenilip ilgilenilmediğine bakacak adamlarınız var."

Gardan olumlu anlamda başını sallayarak yanıt verdi. "Bu aslında sizinle konuşmak istediğim bir şey." Prens'in özel çalışma odasındaki asillere baktı ve ekledi, "Fakat bu, akşamki işler sona erene dek bekleyebilir. Majesteleri?" Arutha, bunu kabul ettiğini işaret etti.

De Lacy, "Burada olmadığınız sırada, Büyük Kesh'den ulakla iki resmi tebliğ geldi, Majesteleri, ufak meseleler konusunda krallığı uyarıyorlardı, gene de resmi bir cevap gerektirir," dedi.

Arutha elini James'e doğru salladı. "Onları bırak. Bu gece okur, yarın da ilk iş bir cevap yazarım." De Lacy bunları James'e uzattı, o da içlerine bakmadan belgeleri kolunun altına

sıkıştırdı.

Teşrifatçı Baş şerife baktı, o da öne doğru çıkıp eğildi. "Majesteleri, korkarım yokluğunuzda şehrinizde ardı ardına işlenen faili meçhul cinayetleri rapor etmek zorundayım."

Prens bu kelimeleri tartarken bir an sessiz kaldı, ardından, "Benim özel ilgimi gerektiren bir şeyden mi bahsediyorsun?"

Şehrimizde cinayet o kadar da sıradışı sayılmaz," dedi.

"Öyle, Majesteleri. Geceleri birçok önemli kişi, karıları yanlarında deliksiz uyurken, boğazlan kesilerek öldürüldü." Arutha James'e baktı ve başıyla hafifçe bir hareket yaptı. James, Prens'in ne düşündüğünü biliyordu: Geceşahinleri. Yaklaşık on senedir şehir, Ölüm Loncası tarafından rahatsız edilmemişti. Murmandamus'un ajanları tarafından işe alınan katiller, Gediksavaşı'nın sonunda ortadan kaybolmuşlardı. Birkaç ay kadar evvel, geri döndüklerine dair söylentiler ortalıkta dolanmaya başladı. Ve sonra birdenbire, bir kez daha Krallığın içinde ortaya çıktılar. James, o sıradaki liderlerini öldürmüş olmasına karşın, Geceşahinleri'nin gitmeyeceklerini biliyordu. Eğer burada, Krondor'da onlara ait bir başka hücre varsa, Kenting Rush'ta yaşayan eski bir tüccar olan Navon-du Sandau denilen adamın öldüğünden de haberdar olmalıydı. Onun gerçek kimliğini ortaya çıkarmak neredeyse James'in bir düello sırasında ölmesine yol açacaktı. Hayatta kalmasını sağlayan tek şey, Arutha ile kılıç eğitimi sırasında geçirdiği saatler olmuştu.

Sıkıntılı görünen Arutha, şerife sordu. "Adamların ne buldu?"

"Hiçbir şey, Majesteleri. Kurbanların bazılarında normalde beklenebilecek bulgular: işlerindeki başarılarından dolayı düşmanları olan kişiler. Ama diğerlerinin, aileleri dışında çok az özelliği vardı. Bu cinayetlerin ardında hiçbir mantık yok... Gelişigüzel görünüyorlar."

Arutha arkasına yaslandı ve kendisine söylenenleri düşündü. Seçenekleri birer birer tartıp atarken, düşünceleri öfkeyle akıyordu. En sonunda, "Gelişigüzel mi? Bu yalnızca kurbanların seçiminin ardındaki sebebi bilmediğimizden, bize öyle görünüyor olabilir. Adamların sabah geri dönüp aileleri sorgulasın, onlarla çalışanları, komşularını ve ölmeden önce görmüş olabilecekleri kişileri sorgulasınlar. Önemli olduğunu düşünmediğimizden, hayati önem taşıyan bilgileri göz ardı ediyor olabiliriz. Adamlarınla birlikte, konuşulanları kaydetmesi için bir de yazıcı gönder. Tüm bunları yaparsak, cinayetler arasında bir bağlantı bulabiliriz." Derin bir nefes aldı, yüzünden yorgunluğu okunuyordu. "Görevinize dönün şerif. Yarın sabahki toplantının ardından bana katılın ki bu işi enine boyuna tartışalım. Yarın akşam adamlarının raporlarını görmek istiyorum." Şerif saygılı bir şekilde eğildi ve çekildi.

Arutha, de Lacy'ye döndü. "Başka?"

"Bekleyemeyecek bir şey yok, Majesteleri."

Arutha ayağa kalktı. "Toplantı, yarın sabahın onuncu saatine kadar bitmiştir." De Lacy ve Jerome odayı terk ettiler,

Arutha ise Gardan ile toprak beylerine döndü. "Evet, Gardan, benimle konuşmak istediğin neydi?"

"Majesteleri, çocukluğumdan beri hanedanlığınıza hizmet ediyorum. Babanız için askerlik ve çavuşluk yaptım, sizin için ise subaylık ve mareşallik. Artık evime, Crydee'ye dönmemin zamanı geldi. Emekliye ayrılmak istiyorum." Arutha başıyla onaylar bir işaret yaptı. "Anlıyorum. Bunu yemeğin ardından konuşabilir miyiz?" Şövalye-Mareşal, "Nasıl arzu ederseniz," diye yanıtladı.

"Öyle olsun." Arutha toprak beylerine dönerek, "Locklear, yarın sabahki yolculuğuna hazırlansan iyi olur. Yol iznini ve emirleri odana gönderteceğim. Şafakta Sarth'a doğru yola çıkan devriye ile ayrıl. Eğer seni ondan önce göremezsem, Tyr-Sog'a rahat bir yolculuk yapmanı dilerim," dedi.

Locklear cevap verirken mümkün olduğunca düz bir ifade takınmaya çalıştı. "Teşekkür ederim, Majesteleri." Arutha, James'e dönerek bir kez daha, "Ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi.

Arutha ve Gardan kraliyet dairelerine giderlerken, iki toprak beyi de aksi yöne doğru ilerledi. İşitme mesafesinden uzaklaştıklarında Locklear, Prens'i taklit etti: "'Ne yapman gerektiğini biliyorsun.' Pekâlâ-, tüm bunlar ne anlama geliyor?"

James derin bir iç çekti ve "Demek oluyor ki bana bu akşam da uyku yok," diye cevap verdi.

Locklear, "Bu bana, meselenin beni ilgilendirmediğini söylemenin bir yolu mu?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı James. Sarayın, kendi odalarının bulunduğu kanadına doğru yol alırlarken başka hiçbir şey söylemedi. Locklear'ın odasına açılan kapıya vardıklarında, James, "Muhtemelen ben de seni ayrılmadan önce göremeyeceğim, o yüzden kendini öldürtmemeye dikkat et," dedi. Locklear en iyi dostunun elini sıktı, ardından sarıldılar. "Denerim."

James sırttı. "İyi, o halde şansımız varsa seni Yaz Ortası Festivali'nde görürüz, tabii bu sırada Arutha'nın seni orada daha uzun süre tutması için bir neden yaratmazsan." Locklear, "Uslu duracağım," dedi. "Öyle ol," diye tembihledi James.

Arkadaşını bırakarak kendi odasının yolunu tuttu. Prens'in sarayından olmak kendisine özel bir oda sağlıyordu, ama yalnızca bir toprak beyi olduğundan bu sade bir odaydı; bir yatak, üzerinde yazabileceği ve tek başına yemek yiyebileceği bir masa ve çift kapılı ahşap bir elbise dolabı. James odasının kapısını kapattı, arkasından kilitledi ve kıyafetlerini çıkarttı. Üzerinde yol kıyafetleri vardı, fakat gene de bu yapacağı şey için

fazlasıyla dikkat çekiciydi. Dolabını açıp, yıkanması gereken bir grup gömleği bir kenara ayırdı; bunların altında ise aradığını bulmuştu. Koyu gri bir tunik ile koyu mavi, yamalanmış ve olduğundan çok daha kirli görünen bir pantolon. Bunları giydi, en eski çizmelerini ayağına geçirdi ve çizmesindeki kınına, iyi yapılmış fakat sade görünümlü bir hançer yerleştirdi. Tüm bunların ardından, yeniden sokaklara ait bir yaratık gibi görünerek, odasının kapısından süzüldü ve saray muhafızları ve hizmetlilerine görünmemeye çalışarak sarayın mahzenlerine doğru ilerledi.

Kısa bir süre sonra sarayı şehrin kanalizasyonuna bağlayan gizli bir geçidin içine daldı. Gece Krondor'un üzerine çökerken, Eliuzun Jimmy, bir kez daha "Hırsızların Yolu'nda ilerliyordu.

James, sarayın altındaki kanalizasyonla, şehrin kanalizasyon sistemi arasındaki geçiş noktasına ulaştığında güneş batmıştı. Yukarıda hava bir süre için hâlâ aydınlık olabilirdi, fakat yolların altındaki bu yer, gece kadar karanlıktı. Gündüz vakitlerinde kanalizasyonun içinde, kaldırım taşlarının kırılmış olduğu ya da gün ışığının süzüldüğünü suyollarının bulunduğu yüzeye yakın tünellerde, aydınlık içeri sızabiliyordu.

Fakat güneşin batışından sonra, kendi ışığıyla aydınlatılan birkaç yer dışında tüm sistem zifiri karanlık olurdu ve bu geçitler labirentinde yalnızca tecrübeli bir kişi ilerleyebilirdi. Sarayı geride bıraktığı andan itibaren, James nerede olduğunu her an tam olarak biliyordu.

Hırsızlar Loncası'nın, Şakacılar'ın bir üyesiymiş James, çetin şartların, fırsatların ve keskin zekâsının kendisine sunduğu her türlü hayatta kalma numarasını öğrenmişti. Kendi hazırlamış olduğu bir depoya ulaştı ve oradaki sahte bir taş kaldırdı. Bu taş kumaş, tahta ve boyadan yapılmıştı ve burada olamayacak kadar yoğun bir farkta dahi, gözden kaçabilecek kadar başarılı bir taklitti. Sahte taş yere bıraktı ve depodan kapaklı bir fener aldı. Bu gizleme deliğinde fazladan bir maymuncuk seti ve sarayda pek hoş karşılanmayacak yanıcı maddeler, tırmanma araç gereçleri ve normalin dışında silahlar gibi pek çok eşya vardı. Eski alışkanlıklar kolay kolay geçmiyordu.

James fenerini yaktı. Birinin saray kanalizasyonu ile şehir kanalizasyonu arasında ilerlerken görebileceği endişesiyle sarayın içerisinde bir fener bulundurmaya hiç düşünmemişti. Saraya, kanalizasyondan nasıl girilebileceği bilgisini gizli tutmak her şeyden önemliydi. İlk çizimden sonuncusuna varıncaya dek, sarayda bulunan tüm planlarda, tıpkı şehrin kanalizasyonu ile şehir surlarının dışındakiler gibi, bu iki sistem de birbirinden tamamen ayrı çizilmişti. Fakat kaçakçılarla hırsızlar, şehre girip çıkan geçitler yaratarak kraliyet planlarının gerçeği yansıtmadığını hızla ortaya koymuşlardı.

James fitili kısalttı, yaktı ve içinden yalnızca küçük bir ışık huzmesinin çıkacağı şekilde kapağı kapattı, bu ışık kanalizasyon içinde güvenli bir biçimde ilerlemesi için yeterliydi. Bunu ışıksız da yapabileceğini biliyordu, ama ancak feci derecede yavaş, neredeyse sürünüyormuşçasına bir hızla yapabiliyordu, oysa bu gece oldukça uzun bir yol onu bekliyordu.

James, görünürde tesadüf eseri bulunabilecek hiçbir şey bırakmadığından emin olmak için hızlı bir kontrol yaptı. Bu garip paradoksu oluşturan, hiç bitmeyen güvenlik ihtiyacını düşündü: Kraliyet mühendisleri şehrin kanalizasyon ağını tamir etmek için zaman ve altın harcıyor -Şakacılar ve diğerleri de aynı hızda, kraliyetin göremediği serbest bir başka gizli tüneli ortaya çıkarıyorlardı. Genellikle yeni bir gediğin bulunmasından sorumlu olan kişi James'ti. Arada sırada, eğer bu sarayın güvenliğini tehdit altına sokmuyor ve kendisine fayda sağlıyorsa, bunlardan birinin gizlenmesinin suçu da kendisine aitti.

Toprak beylerinin arasına ilk yerleştirildiğinde, Prens'in sarayında sorumluluk sahibi bir üye olmanın anlamının düşündüğünden daha fazlası olduğunu gören eski hırsız, hızla ilk randevusuna doğru yola çıktı.

James, son bağlantısını aramaya başladığında, neredeyse şafak sökmüştü. Toprak beyi endişelerini kontrol altına almakta zorlanıyordu. Aradığı ilk üç muhbir kayıptı. Rıhtım normalde olduğundan sessizdi, bölgenin meyhaneleri ve hanlarını belli eden şamatalı sesler dahi duyulmuyordu. İçinde, Şakacılar'ın şimdi kapatılmış gizlenme delikleri ve girişleri bulunan yoksul mahalle, kimsesiz topraklar gibiydi. James, Şakacılar'dan kimseyi göremedi. Sadece bu bile alışılmışın tamamen dışındaydı. Sokaklardan ve kanalizasyondan maharetli bir gizlilikle geçebilen tek kişi o değildi. Ama bu gece farklı bir şey vardı. Kanalizasyonu kullanan başkaları da vardı. Şakacılar'a dahil olmayan dilencilerin, rahatsız edilmeden uyuyabilecekleri yerleri bulunuyordu. Kaçakçılar yüklerini limandaki büyük ağızların içine inşa edilmiş gizli bölmelerden, şehrin iç kısımlarındaki depolara taşırdı. Bu hareketliliğin sonucu olarak, yalnızca buna alışkın birinin fark edebileceği kısık sesler de olsa, genelde ses olurdu. Bu gece her şey sessizdi. Tünellerde yalnızca suyun şırlıtısı, farelerin koşuşturması ve uzaktan, su çarkı, pompa ya da bent kapağı gibi bir aletin çıkardığı sesler yankılanıyordu.

James, kanalizasyondaki herkesin gizlenmekte olduğunu biliyordu. Ve bu da, sorun anlamına gelirdi. Tarihe bakıldığında, sorunların yaşandığı zamanlarda, Şakacılar kanalların bazı bölümlerini kaparlardı, özellikle de yoksul mahallesinin yakınlarında, Hırsızlar Loncası üyelerince "Annenin Yeri" olarak da bilinen Şakacılar Sığınağı'na geçişleri kapatırlardı. Silahlanmış sopaçılar mevkilenir ve krizin geçmesini beklerlerdi. Lonca 'ya ait olmayanlar da sorun ortadan kalkana dek ortadan kaybolurlardı. Bu kuşatılmış bölgenin ve güvenli bölgelerin dışında, tünellerde kim varsa av sayılırdı. James'in bu tür bir durumu hatırladığı son zaman, Gediksavaşı'nın sonunda, Prens Anita'nın yaralanıp, Arutha'nın askeri yönetim ilan ettiği zamandı.

Aşağıdaki kanallarda ve sokaklarda dolaştıkça, James, gene aynı derecede ciddi bir şeyin, kendileri Prens'in işi için şehir dışındayken meydana geldiğine kanaat getiriyordu. James etrafına bakınarak izlenmediğinden emin oldu ve sokağın arka tarafına doğru ilerledi.

Tuğla duvara, dış etkilerden korunması için bir çift tahta sandık dayanmıştı. Bu sandığın içinde hareketsiz bir şekil uzanıyordu. James, sandığı hafifçe hareket ettirdiğinde, küme halinde sinekler havalandı. Daha adamın bacağına dokunmadan, James adamın

uyumadığını biliyordu. Cesaretini toplayarak, içkiye olan tutkusu yüzünden tüm hayatını, ailesini ve onurunu yitirmiş olan Yaşlı Edwin'in cansız vücudunu çevirdi. Fakat James, Edwin gibi bir lağım faresinin dahi, katledilen bir dana gibi boğazının kesilmesinden daha iyi bir sonu hak etmiş olduğunu düşündü.

Koyulaşmış ve neredeyse kurumuş kan, adamın önceden, belki önceki günün şafak vaktinde öldürülmüş olduğunu gösteriyordu. Kayıp olan diğer bağlantılarının da benzer bir kaderle karşılaştıklarından emindi. Ya şehirdeki sorunların ardındaki kişi ayırım yapmadan cinayet işliyordu- ve James'in muhbirlerinin hepsi de inanılmaz derecede talihsizdi- ya da birisi sistemli bir biçimde Krondor'da James için çalışan ajanları öldürüyordu. Mantık, ikincisinin doğru olduğunu gösteriyordu.

James ayağa kalktı ve gökyüzüne baktı. Gece sona eriyor, doğudan görünen gri ışık şafağın yaklaştığını müjdeliyordu.

Şakacılarla karşılaşma riski olmadan cevap bulabileceği yalnızca tek bir yer kalmıştı.

James, Arutha'nın hizmetine girdiğinde, Prens ve Şakacılar arasında bir anlaşma yapıldığını biliyordu, fakat ayrıntılarından haberdar değildi. James ile Şakacılar arasında bir çeşit anlaşma oluşmuştu. O Şakacılar'dan uzak duruyor, Şakacılar 'da ondan sakınıyorlardı. Dilediği gibi kanalizasyonlara girip çıkabiliyor, ihtiyaç duyduğunda çatılara çıkıyor, Şakacılar da yüzlerini öte tarafa çeviriyorlardı. Fakat Şakacılar'ın Sığınağı'na dönmesi halinde, sıcak bir karşılama görecekmış gibi yanlış bir izlenime kapılmıyordu. Ya bir Şakacı'sındır, ya da değildir ve James, neredeyse on dört yıldır Şakacı değildi.

James Annenin Yeri'ne gitme konusundaki endişelerini bir kenara itti ve haber alabileceği tek yere yöneldi.

James kanalizasyona geri döndü ve hızla, belirli bir hanın altındaki bir noktaya ulaştı. Şehrin en yoksul mahallesi ile işçiler ve ailelerinin yerleştiği biraz daha saygın bir mahallesinin sınırında duruyordu. Kaim bir balçık tabaka, bir mekanizmayı gizliyordu, harekete geçirildiğinde James hafif bir sürtünme hissetti ve kayalığın bir bölümü yana hareket etti.

"Taş", kaim çadır bezinin üzerine sürülmüş alçıyla yapılmıştı ve kısa bir tünelin başındaki dar girişi gizliyordu. Gizli kapı arkasından kapanmış halde, tünele giren James, fenerin kapağını açtı. Bu kısa geçit içindeki neredeyse her tuzağı biliyor olduğundan emindi, fakat anahtar kelime "neredeyse" olduğundan, tüneli geçerken çok dikkatli davrandı. Tünelin ucunda kalın meşeden bir kapı buldu, diğer tarafında hanın altındaki mahzene ulaşan kısa bir merdiven olduğunu biliyordu. Kilidi inceledi ve hiçbir şeyin değişmemesini memnuniyetle karşılayarak, hünerli bir biçimde maymuncukla açtı. Bir klik sesiyle açılan kapıyı, öteki tarafında bir başka tuzağın olma olasılığına karşı heyecanla yana çekti. Hiçbir şey olmamıştı, hızla merdivenleri tırmanmaya koyuldu.

Merdivenlerin tepesine çıktığında, varil ve çuvallarla dolu karanlık bir mahzene girdi.

Bölmelerden oluşan labirente benzer yerden geçerek ana kata, mutfağın arkasındaki kilere çıkan ahşap merdivenleri tırmandı. Kapıyı açtı.

Genç bir kadının çığılığı havayı bıçak gibi kesti, çok kısa bir süre sonra mekanik bir yay mermisi, bir an önce James'in olduğu yerden geçti. Mermi ahşap kapıyı delip geçerken genç adam yerde yuvarlandı ve avuçları açık elini kaldırıp ayağa kalktı, "Sakin ol Lucas! Benim!"

Gençliğinde askerlik yapmış olan hancı, mutfaktan kilere uzanan yolu yarılamıştı, mekanik yayı bir kenara koymuş, kılıcını çekiyordu. Çığılığı işittiğinde mekanik yayını kapmış, kapıdan, mutfak boyunca mermisini fırlatmıştı. Bir an için tereddüt etti, ardından kılıcını kınına yerleştirdi. Bir yandan da James'e doğru ilerliyordu.

Üzerinde et kesilen bloğun etrafını dolandı. "Seni aptal!" diye tısladı, sesini yükseltmekten çekiniyor gibiydi. "Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

"Doğrusu hayır," dedi James ayağa kalkarken.

"Bu şekilde giyinip bu şekilde kapımda sinsice belirirken, sen olduğun nasıl anlayabilirdim? O yönden geleceğin konusunda beni haberdar etmeliydin, ya da bir saat bekleyip dürüst bir adam gibi ön kapıdan gelmeliydin." "Aslında ben dürüst bir adamım," dedi James, mutfaktan ilerledi, barı geçerek boş olan ortak odaya geçti. Etrafına bakındı, ardından bir iskemleye oturdu. "Şu ya da bu şekilde."

Lucas, ona yarım bir gülümseme fırlattı. "Pek çoğundan daha dürüst. Seni lağımın içinde sürünen bir kedi gibi buraya getiren nedir?"

James kendisini ve Lucas'ı ortak odaya kadar takip eden genç kıza bir bakış fırlattı. Davetsiz misafirin, hancının bir arkadaşı olduğu ortaya çıkınca kız da rahatlamıştı. "Korkuttuğum için üzgünüm."

Kız derin bir nefes aldı ve "Doğrusu bayağı iyi korkuttun," dedi. Doğruldu, korkudan atmış benzi, koyu renk saçları ile yüzü arasında tezat oluşturuyordu. Yirmili yaşların başlarında görünüyordu.

James, "Yeni bar görevlisi mi?" diye sordu.

"Kızım, Talia."

James arkasına yaslandı. "Lucas, senin bir kızın yok." Gökkuşağı Papağanı'nın işletmecisi James'in karşısına oturdu ve "Mutfaka git bak da bir şey yanmasın, Talia," dedi.

"Peki baba," dedi kız ve yanlarından ayrıldı.

"Bir kızım var," dedi Lucas, James'e. "Annesi öldüğünde onu kardeşimle yaşaması için Tannerbrook yakınlarındaki çiftliğine göndermişim."

James gülümsedi. "Burada büyümesini istemedin mi?"

Lucas iç çekti. "Hayır. Burası onun için iyi bir yer değil."

Masum bir hal takınan James, "Öyle mi, hiç fark etmemiştim," diye karşılık verdi.

James'e doğru suçlarcasına parmağını gösteren Lucas, "O iskemleye senden çok daha hoşsohbet kişiler oturmuştu, Eliuzun Jimmy," dedi.

James teslimiyetle ellerini kaldırdı. "Doğrudur." Oradan kendilerini izleyen biri varmış gibi, mutfak kapısına doğru baktı. "Ama konuşması duyduğum hiçbir çiftlik kızınıninkine benzemiyor, Lucas."

Lucas arkasına yaslandı, kemikli parmaklarını kırışmaya başlayan saçlarında gezdirdi. Köşeli yüzü, açıklama yapmaktan duyduğu rahatsızlığı gösteriyordu. "Yakınlardaki bir manastırdaki rahibeler birliğinde, inek sağmak için harcadığı saatlerden daha fazla eğitim gördü. Okuma yazmayı biliyor, toplama yapabiliyor. Zeki bir kız."

James takdirle başını salladı. "Takdire şayan. Gene de sıradan müşterilerinin onun bu özelliklerini başka özellikleri kadar takdir edeceklerinden şüpheliyim... Daha görünür olanlardan."

Lucas'ın yüzü karardı. "O iyi bir kız, James. Düzgün bir adamla evlenecek, bir serseriyle değil... işte, ne demek istediğimi biliyorsun. Bir drahoma belirleyeceğim ve..." Mutfaktan sesinin duyulmaması için sesini alçalttı. "James, düzgün çocuklar tanıdığından emin olduğum tek kişi sensin, hem saraydansın da. En azından Laurie kaçıp Salador'da dük ilan edildiğinden beri. Kızımın düzgün bir çocukla tanışmasını sağlayabilir misin? Şehre daha birkaç gün önce döndü ve daha şimdiden kendimi eğitiminin ilk günündeki acemi bir asker gibi hissediyorum. Kardeşleri savaşta öldüğünden beri sahip olduğum tek şey o." Temiz fakat kaba görünüşlü ortak odada göz gezdirdi ve "Onun bundan fazlasına sahip olmasını istiyorum," dedi.

James sırttı. "Biliyorum. Ne yapabileceğime bakacağım. Uygun görünen çocuklardan birkaçını buraya içmeye getiririm ve gerisini doğanın akışına bırakırız." "Ama Locklear olmaz!" dedi Lucas. "Onu uzak tut."

James güldü. "Endişelenme. Sanırım tam şu dakikalarda, Tyr-Sog'daki uzun görevi için şehir kapısından çıkıyordur." Talia odaya geri geldi ve "Her şey hazır baba," dedi.

"Aferin kızım," diye karşılık verdi. "O halde kapıyı aç ve kahvaltı bekleyen kim varsa içeri al."

Kız uzaklaşırken, Lucas James'e, "Pekâlâ. Herhalde kızım ve saraylı çocuklar hakkında konuşmak için buraya gelip, kendini neredeyse öldürtmeye çalışmadın. Seni buraya gün doğmadan getiren nedir?"

James'in yüzünde neşeden eser kalmamıştı. "Aşağılarda, kanallarda savaş var, Lucas. Ve birisi bazı dostlarımı öldürmüş. Neler dönüyor?"

Lucas arkasına yaslandı ve başıyla onaylar bir işaret yaptı.

"Bugünlerde bunu sormak için geleceğini biliyordum. Daha erken geleceğini sanıyordum."

"Şehre daha dün gece geldim. Prens'le uzaktaydık... İşlerimiz vardı."

Lucas, "Eh, Arutha sorun arıyorsa evine baksa daha iyi eder, burada istediğinden de fazlasını bedavaya bulabilir. Tam gerçeği bilmiyorum ama söylentilere göre kanallarda ve rıhtımda insanlar gelişigüzel öldürülüyor. Ölenler hem vatandaşlar, hem de Şakacılar. Eskiden Kraliyet tüccarlarına ait olan yerlere dükkân açan Keshialılardan ve limanda yeni çetelerden bahsediyorlar. Yeraltına girip saklanan Şakacılar dışında kimsenin neler döndüğünden haberi yok. Onların da bir haftadır bir tanesini dahi görmedim. Müdavimlerimin çoğu geç saatte gelip daha erken saatte ayrılıyorlar, çünkü karanlık çökmeden evlerinde güvende olmak istiyorlar." "Bunların arkasında kim var, Lucas?" diye sordu James.

Lucas etrafına bakındı, sanki görünmez bir ajanın onları duyabileceğinden korkuyordu. Hafif bir sesle, "Kendisine Sürüngen adını veren biri," dedi.

James arkasına yaslandı. "Bu beni neden şaşırtmadı?" dedi homurdanarak.

KARŞILAMA

James bekliyordu.

Bir saray hizmetlisi kapıya vurdu, yüzündeki ifade kraliyet dairelerinin önüne konmuş on iki yaşında bir çocuğunki kadar ifadesizdi. Yanıt olarak gelen ses, James'in içeri girmesini rica etti ve James iki hizmetlinin işlemeli ahşap kapıları açmasını bekledi. İçeride Prens, ailesiyle birlikte sabah kahvaltısını ediyordu, kavgacı ikizler ise ebeveynlerinin dikkatini çekmeden birbirlerini dürtüklüyordu. Annelerinin azarlar bakışı bu çabalarının faydası olmadığını belli edince, uslu çocuklar gibi davranmaya başladılar. Küçük Prenses ise mutlu bir şekilde bir yandan bir kâse sıcak mısır unu lapasını kaşıklarken, bir yandan kendi uydurmuş olduğu bir şarkıyı söylüyordu.

Prenses Anita, saygıyla eğilen James'e gülümsedi. "Toprak beyimiz en sonunda kendini gösterdi," dedi Arutha kuru bir sesle. "Seni bu sabah rahatsız etmedik umarım?"

James doğrulurken Prenses'in gülümsemesine karşılık verdi ve "Kraliyet ailesiyle yemek yemek için kıyafetlerim uygun değildi, Majesteleri. Bu kadar geciktiğim için özür dilerim," dedi.

Arutha, James'e sağ tarafında durmasını işaret etti, bir görev ya da başka bir mesele yoksa hükümdarının emirlerini beklemek için orada durması gerekiyordu. James sağa geçti ve bir an için, hayatında kendisine aile gibi gelen tek sıcaklığın keyfini çıkardı.

Krondor Prensi ve toprak beyinin arasında eşsiz ve tuhaf bir ilişki vardı. Bazı zamanlarda en fazla bir efendi ve hizmetkârı kadar yoldaş sayılırlardı, diğer zamanlarda ise neredeyse iki kardeşten farkları yoktu. Gene de aralarında hep bu şey vardı: James hiçbir zaman Arutha'nın kendi Prensi, kendisinin ise onun hizmetkârı olduğunu unutmuyordu.

"Yorgun görünüyorsun," diye gözlemledi Prens. "Sıcak bir yatak ve iyi bir uykunun nimetlerinden faydalanmayalı uzun zaman oldu, efendim," diye yanıtladı James. "Dün gece de dahil."

"Buna değdi mi peki?"

James yanıtladı, "Bir açıdan bakarsak, evet, fazlasıyla. Bir açıdan bakarsak, hayır."

Karısına ve çocuklarına bakan Arutha, James'e döndü ve kısık bir sesle, "Yalnız konuşmamız gerekir mi?" diye sordu. James, "Sorduğunuz buysa, bu konunun masa başında konuşulmasının uygun olmadığını düşünüyorum, Majesteleri," diye yanıtladı.

Arutha, "Özel ofisime git ve bekle. Birkaç dakika içinde gelirim," dedi.

James kendisine söyleneni yaptı ve Arutha'nın özel ofisine giden kısa mesafeyi kat etti. İçerisi her zamanki gibi düzenli ve temizdi. Yorgun vücudunu, Prens'in yazı masasının yakınındaki bir iskemleye attı ve arkasına yaslandı. Az sonra Arutha içeri girdiğinde James

silkinerek uyandı. "Uyuyor muydun?" diye sordu Prens, James ayağa fırladığında eğlenmiş bir halde.

"Eve dönüş çok uzun ve yorucuydu, Majesteleri ve bunu uykusuz bir gece daha izledi."

Arutha, James'e yeniden iskemleye oturmasını işaret etti ve "Konuşurken rahatlamaya çalış, ama tekrar uyuma." "Majesteleri," dedi James otururken. "Muhbirlerimden üçü kayıp"

Arutha başıyla onaylar bir hareket yaptı. "Güvenilir şerifimizin söylediğine bakılırsa, Krondor'da yeniden bir cinayetler serisi gerçekleşiyor ve bu kez ortada bir düzen yokmuş gibi görünüyor. Fakat muhbirlerinin kayboluşu, birisinin bizim hakkımızda, bizim onun hakkında bildiklerimizden daha fazlasını bildiğini söylüyor ve o kişi her kimse, bizim bilgimizi artırmamızı istemiyor."

James, "Ben de bir düzen göremiyorum," diye karşılık verdi.

"Henüz göremiyoruz," dedi Prens. Kapı vuruldu ve Arutha, "Bir dakika," diye seslendi. "Bu emeklilik belgelerini getiren Gardan olmalı," dedi James'e. "Demek, ayrılıyor?" diye sordu James.

Arutha başıyla onayladı. "Gittiğini görmek beni üzüyor, ama dinlenmeyi hak etti. Crydee'ye, evine dönecek ve kalan yıllarını torunlarıyla geçirecek. Bundan daha iyi bir hayat düşünemiyorum. Hem korkarım, kendisine yapacak fazla iş bırakmadığım konusundaki suçlamalarında da haklı. Ben orduyu şahsen yönetme konusunda ısrar ettiğim sürece, o göreve bir askerden çok, yönetici yetenekleri olan birini getirmemi öğütlüyor. Ve bu konuşma bu odada kalacak." James sessizce başını, evet anlamında salladı.

Kapıya işaret eden Arutha, "Çıkarken, Gardan'ı içeri al. Ardından odana çekil ve biraz uyu. Bu sabah saray görevinden muaf tutulacaksınız. Önünde yorucu bir gece var," dedi.

"Gene şehirde mi dolaşacağım?" diye sordu James.

Arutha, "Hayır, karım bir eve dönüş balosu düzenledi ve baloya sen de katılmalısın," diye yanıtladı.

James gözlerini devirdi. "Kanallarda biraz daha sürünsem olmaz mı?"

Arutha bir kahkaha attı. "Hayır. Orada durup, zengin tüccarlar kazandıkları paralarla, zevksiz kızları ise olmayan çekicilikleriyle seni etkilemeye çalıştıklarında, ilgilenmiş gibi yapmak zorundasın. Bu kralın emridir." Masasının üzerinde duran bir belgeyi gösterdi. "Bir de beklenmeyen bir ziyaret için doğulu baronlardan birinin geleceğini haber aldık. O yüzden eğlendirmeye de hazır olmalıyız. Sokaklardaki cinayetler de neşeyi o denli azaltıyor ki, haksız mıyım?" diye ekledi neşesiz bir sesle. "Evet, Majesteleri."

James kapıyı açtı ve kendisini başıyla selamlayan Gardan'ı içeri aldı. Gardan odaya girdiğinde, James dışarı çıkarak kapıyı ardından kapattı.

Saray neredeyse boştu. Kısa bir süre sonra de Lacy ve Jerome asilleri, tüccarları ve diğerlerini büyük salona alacaklardı. İki adama yönelttiği saygılı bir baş işaretiyle, James yan taraftaki başka bir kapıya yöneldi ve kendi odasına doğru ilerledi. Prenses Anita'nın yeni bir galasını ipe çekmese de, yatağının onu çağırdığını duyabiliyordu. Kuzeydeki son bir kaç hafta, özellikle de yorgunluğunu yok etmesi için kullandığı gizemli bitkilerin etkisiyle geçen at sırtındaki bir hafta, nihayet etkilerini göstermeye başlamıştı.

İki koridorun kesiştiği yere ulaştığında, bir hizmetli buldu ve yemek zilin çalmasından bir saat önce kendisini uyandırması konusunda talimat verdi. James odasına ulaştı, içeri girdi birkaç dakika içerisinde derin bir uykuya dalmıştı.

* * *

Müzisyenler bir ezgi tutturmıştı, Arutha karısına döndü ve önünde eğildi. Rillanon'daki krallık sarayından daha az resmi olmasına karşın, Krondor'daki Prens'in sarayı, geleneklere bağlılıkta krallık sarayından aşağı kalmıyordu. Prens ve Prensesten önce kimsenin dansa başlamaması da bu geleneklerden biriydi.

Arutha hünerli bir dansçıydı. Bu James'i şaşırtmıyordu. Kılıç tutma konusunda Krondor Prensi kadar çevik olan hiç kimse, mükemmel bir denge ve zamanlama duygusundan yoksun olamazdı. Hem dans hareketleri basitti. James, Rillanon'daki dans hareketlerinin karmaşık ve resmi olduğunu, burada daha kırsal olan batıdaki saray danslarının ise Batı Diyarları'ndaki çiftçiler ve kasabalıların dans hareketlerini andırdığını, yalnızca biraz daha gergin ve daha az gürültülü olduğunu duymuştu.

James, Arutha ile Anita'nın birlikte, müzik üstadını başlarıyla selamlamalarını izledi. Müzik üstadı da eğildi ve yaylılar, vurmaları ve flüt çalan üç adamdan oluşan müzisyenlere başını eğerek işaret verdi. Neşeli bir ezgi çalmaya başladı ve Anita Arutha'dan uzaklaştı, hâlâ elini tutarken etrafında döndü, bu, giysisinin eteğinin kabarmasına neden oldu. Ustaca Arutha'nın kolunun altından geçti, bu sırada James, hanımların giydiği o koca beyaz şapkalar iyi ki sadece gündüz kıyafetlerine dahil, diye düşündü. Arutha'nın kolunun altından şapka devrilmeden geçmesinin imkânsız olduğunu düşündü.

Bu fikir ona eğlendirici geldi ve gülümsedi. Yakınlarında duran Jerome, "Komik bir şey mi var, James?" diye sordu.

James'in gülümsemesi silindi. Jerome'dan hiçbir zaman hoşlanmamıştı, bu hoşnutsuzluk James'in saraya ilk gelişine kadar uzanıyordu. Jerome'un ona ilk -ve son- zorbaca davranışının ardından, James kendisinden daha büyük olan çocuğu devirmiş, ona sivri bir dille, kendisinin Prens Arutha'nın şahsi toprak beylerinden biri olduğunu ve hiç kimsenin kendisine zorbalık taslayamayacağını belirtmişti. James bu sözlerini hançerinin ucuyla -ki bu Jerome'un kendisine aitti ve belinden farkına varmadan çekilmişti- güçlendirmiş, bir

kez daha tekrarlanmasına gerek kalmamıştı.

Jerome o günden sonra James'e karşı dikkatli davranırsa da, kendisinden genç olan toprak beylerine zorbaca davranmaya devam ediyordu. De Lacy'nin çırağı ve müstakbel Teşrifatçı Başı olduktan sonra Jerome bu zorba tavırlarını bıraktı ve James ile arasında kibarca bir anlaşma oluştu. James hâlâ onun yaygaracı bir ukala olduğunu düşünse de, çocukken olduğundan daha az sevimsiz olduğu kararına varmıştı. Zaman zaman faydalı olduğu dahi söylenebilirdi.

James, "Sadece moda hakkında aklıma gelen tuhaf bir fikir," dedi.

Tekrar donuk ifadesini takınmadan evvel, Jerome'un yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Bu yorum üzerinde daha fazla durmadı, fakat yüzündeki hafif değişim, James'in izlenimini yerinde bulduğunu gösteriyordu.

Saray en savurgan günlerinden birindeydi yine, tüm konuklar Krondor modasının en yenilerini giyinmişti. James zevklerde senelik yaşanan bu değişimi garip ve doğrusu saçma buluyordu, ama bunlara sesini çıkarmıyordu. Bu sene, eski gri cüppelerin çok sıkıcı olduğu düşünöldüğünden, Prens'in istekleri doğrultusunda muhafızların üniformaları değiştirilmişti.

Duvarlar boyunca sıralanan şeref muhafızları, bakır ve altın rengi arasında açık kahverengi tunikler giyiyorlardı ve tuniklerin üzerine, bir dağın zirvesinin tepesinde süzölen bir kartal işlenmişti. James, geleneklerden kopuştan memnun olup olmadığını bilmiyordu, fakat Prens'in resmi kaftanında hâlâ eski armanın bulunduğunu gördü.

Yeni bir davetli gurubu geldi ve balo salonuna karıştı. Jerome'a doğru eğilen James, "Her zamanki konuklar mı?" diye sordu.

Jerome başıyla onayladı. "Buralı asiller, zengin tüccarlar ve Prens'in lütfuna nail olmuş birkaç rütbeli asker." "Keshialı var mı hiç?" diye sordu James.

"Birkaç tane," diye yanıtladı Jerome. "Ticarette uğraşanlar." James'e baktı ve sordu, "Yoksa aklında belli Keshialılar mı vardı?"

James başını hafifçe salladı, bu sırada dans sona eriyordu. "Hayır, ama olsun isterdim."

Aklında bu yorumla ilgili soru işaretleri olduysa bile Jerome bunu belli etmedi. James, onun bir Teşrifatçı Başı olarak vaktinin büyük çoğunluğunu pek çoğu güçlü ve zengin ahmaklarla geçirmesinin sonucu oluşan ketumluğunu takdir etmeye başlamıştı. Gerektiğinde gözünü ve kulaklarını kapalı tutabilme yetisi, James'in hiç anlamadığı ve kesinlikle geliştirmesi gerektiğini düşündüğü bir yetiydi.

İlk dans sona erdiğinde, salonun öteki tarafında bir hareketlilik başladı. Arutha, Anita'nın karşısında reveransla eğildi ve elini sundu, Anita eli kabul etti ve onun kendisine tahta dönerken eşlik etmesine izin verdi. Salonun öteki tarafından, önemli bir konuğun geldiğini

haber veren de Lacy'nin asasının yere çarpış sesi duyuldu. De Lacy'nin yaşlı fakat hâlâ güçlü sesi, "Majesteleri, Lord Radswil, Olasko Dükü!" derken, tüm salonu etkisi altına almıştı. James, "Olaskolu Radswil mi?" dedi.

Jerome fısıldadı, "Rads-vil, diye telaffuz edilir, seni cahil. Doğu krallıklarından biri -aslında bir dukalık.-" Sahte bir aşağılamayla James'e bakarak, "-Haritayı öğren, dostum. O adam, Grandük Vaclav'ın küçük kardeşi ve Aranor Prensi'nin de amcası," dedi. Sesini daha da alçaltan Jerome, "Bu da demek oluyor ki, Roldem Kralı'nın kuzeni," diye ekledi.

Odanın içinde bir karmaşa yayıldı, dans pistini kaplayanlar yana çekilerek bu iri adamın ve maiyetinin Arutha ve Anita'nın oturdukları yere geçmesine izin verdiler. James adamı inceledi, gördükleri hoşuna gitmemişti. Dük budalanın tekiydi, kıyafetlerine rağmen James bunu söyleyebilirdi. Kafasına büyük gelen bir bereyi andıran kocaman koyu vişneçürüğü bir şapka, bir omzuna doğru düşmüştü, şapkanın arkasına ise üzerinde beyaz bir tüyün sallandığı kocaman gümüş bir broş takılıydı. Siyah ceketinin dar bir kesimi vardı, James geniş omuzlarının omuzluklarla desteklenmediğini gördü, gene de bu James'de, Lord Radswil, şehrin tehlikeli hanlarında kendini savunabilecekmiş gibi bir intiba bırakmıyordu. Takımı siyah tozluklar ve çoraplar tamamlıyordu, hepsi de en kalitelileriydi. Yanında asılı olan silah bir meçti, Arutha'nın sık sık kullandığı kaliteli silahına çok benziyordu. Aradaki tek fark, Radswil'inkinde gümüş ve altından yapılmış süslemeler olmasıydı.

Sol tarafında on beş ya da on altı yaşlarında genç bir kız vardı, Prensessinkiyle yarışır bir kıyafeti vardı, ama alçakgönüllülüğün el verdiği kadar sade bir kesimdi. James kızın yüzünü inceledi. Yırtıcı bir güzelliği vardı, gözleri bir avcıninkini andırıyordu. James bir an için Locklear'ın sarayda olmadığına şükretti. James, çocukluklarından beri, bir gün kızların Locklear'ın ölümüne neden olacakları konusunda şaka yapardı ve bu kız, gençliğine rağmen, James'in hayatında gördüğü en tehlikeli kızlardan biriydi.

Ardından James, üzerine yoğunlaşmış gözleri hissetti ve o yöne baktı. Radswil'in sağında iki genç adam yürüyordu, anlayabildiği kadarıyla James ile aynı yaşlardaydılar. Dükün yakınında olanı Radswil'in genç bir kopyası gibiydi; iri yarı, duruşu güçlü ve kendine güveni tamdı. Dükün uzağında olanı ise küçük kardeş olabilecek kadar benzerlik taşıyordu, fakat boyu daha uzundu ve James'in üzerine dikmiş olduğu gözlerinde tehditkâr bir hava vardı. Tıpkı James'in bu gurubu incelediği gibi, o da James'i inceliyordu, içgüdüsel olarak James bu genç adamın ne yaptığını anlamıştı; saraydaki potansiyel düşmanlarını ortaya çıkarıyordu. Dük, Arutha'nın önünde eğildiğinde James tüyelerinin ürperdiğini hissetti.

Jerome, artık Teşrifatçı Başı'nın yardımcısı olarak öne doğru bir adım attı ve "Majesteleri, size Radswil, Lord Steznidla, Olasko Dükü'nü takdim ederim," dedi.

Arutha, "Sarayımıza hoş geldiniz, lordum. Varışınız konusunda bir bakıma hazırlıksız yakalandık. Haftanın ilerleyen günlerinde varacağınızı sanıyorduk," dedi.

Dük eğildi. "Üzgünüm, Majesteleri," dedi derin bir sesle, konuşması çok hafif aksanlıydı.

"Opardum'da arkamıza uygun bir rüzgâr aldık ve Salador'a beklediğimizden bir hafta erken geldik. Oyalanmak yerine devam ettik. Umarız, siz Majestelerine rahatsızlık yaratmamışızdır."

Arutha kafasını salladı. "Hiç de değil. Yalnızca size uygun bir karşılama yapamadık, hepsi bu."

Dük gülümsedi, fakat James bu ifadesinde en ufak bir sıcaklık hissetmedi. Adam kibar biriydi, belli bir eğitimi vardı, fakat içinde bir yerde hâlâ o kavgacı tabiatı taşındığını James bir bakışta anlamıştı. "Üzgünüm, Majesteleri, bu geceki galanın bizim onurumuza olduğunu sanmıştım."

Bir an için Anita'nın yüzü dondu, ardından dük ona dönerek, "Majesteleri, şaka yapıyordum. Gelişimizin nedeni çok büyük önem taşıyor. Yalnızca siz ve kocanızın konumuna saygı ifadesi olarak nezaketen geldik. Esasen Durbin'deki Keshia limanına gidiyoruz. Oradan da, avın hem bol hem de çeşitli olduğuna inandığımız Trolyuvası Dağları'na gideceğiz. Tarafınızdan gösterilen en ufak bir konukseverlik dahi, beklentilerimizin çok ötesinde kalacaktır." James, Jerome'un biraz sertleştiğini gördü. Yaygaracı eski toprak beyi, protokol konusunda çok katıydı ve dük, Arutha'nın özrünü bir kenara savurmuş, üstelik belli etmeden bir de hakaret ile karşılık vermişti. Bu adamın, Prens'in huzurunda olmaktan dolayı en ufak bir çekingenlik duymadığı belliydi.

Anita sarayda yetişmişti ve saray adabının entrikalarını iyi biliyordu. Bu saygısız ifadeye vereceği herhangi bir cevabın, zümre içindeki konumunu zedeleyeceğinin farkındaydı. Sadece başını eğdi ve "Sanırım doğunun incelikleri burada, batıda pek bulunmuyor. Bize yanınızdakileri tanıtır mısınız?" dedi.

Dük eğildi ve iki adamın gencine döndü. "Majesteleri, size yeğenimi takdim ederim, Majesteleri Vladic, kardeşim Arşidükün oğlu, tahtın varisi ve Olasko'nun Veliiaht Prensi, Rol-dem Hanedanı'nın Prensi." Bunu duyduğunda genç adam öne bir adım attı ve Krondor Prensi ve Prensese'nin önünde eğildi.

Ardından dük "Ve bu da Kazamir, oğlum ve hanedanlığımın varisi, aynı zamanda Roldem Hanedanı'nın Prenslerinden biri " dedi. Diğer çocuk çabasıyla eğildi, tavrı Prens Arutha'nın karşısında kendi rütbesinde birinin yapması gerektiği gibiydi. Yumuşak bir şekilde dük döndü ve "İşte bu da kızım Paulina, Roldem Hanedanı Prensese," dedi.

Arutha başıyla onları selamladı. "Hepiniz Krondor'a hoşgeldiniz." Jerome'a ufak bir işaret yaptı ve Jerome hızla dük ve maiyetinin konuk dairelerini hazırlatmak için uzaklaştı. James bir kez daha Jerome'un yaptığı işte çok başarılı olduğunu kabullendi. Odaların havalandırılmış olacağından, şarap ve diğer içeceklerin el altında bulundurulacağından ve birkaç hizmetlinin dükün emirlerine hazır olacağından şüphesi yoktu.

Arutha, "Kuzeydeki sorunlardan salim bir dönüşü kutluyoruz. Galaya katılmanız bizi çok memnun edecek," dedi. Dük gülümsedi. "Teşekkürlerimi sunarım. Salador'dan Krondor'a

gelirken duyduğumuz söylentiler ve raporlara bakılırsa, bu sorunların pek de ufak olduğu söylenemez. Bir prensin selametle geri dönüşünü kutlamak için gala yakışır gerçekten de."

"Ne var ki yolculuk beni yordu, izninizi isteyip huzurlarınızdan ayrılacağım. Belki çocuklar, bu uzun yolculuğun ardından biraz müzik ve eğlencenin keyfini sürmek isterler."

James bunun bir seçenek değil de bir talimat olduğunu anladı. İki genç babalarına döndüler ve eğildiler, ama Veliht Prens bir süre boyunca bakmaya devam etti ve ardından başını eğdi. Radswil, Prens'in önünde eğildi ve Arutha bunu kabullendiğini gösterecek bir hareket yapmaya vakit bulamadan geri çekildi. Şef de Lacy, dük ve maiyetindekileri kapıda karşıladı ve onlara odalarına kadar eşlik etti.

Arutha James'e döndü ve "Toprak Beyi James, lütfen konuklarımızla ilgilenir misiniz," dedi.

James saygıyla eğildi ve bulunduğu yerden aşağı inerek kendini, reveransta bulunarak dükün çocuklarına tanıttı. Tanıtımın aynı zamanda Olaskan'ların seviye konusundaki resmi tutumunu da gösterdiğinin gayet iyi farkında olduğundan, "Prens Vladic, Prens, Prens, sizlere içecek bir şeyler sunabilir miyim?" diye sordu.

Vladic bir an için James'i inceledi, kara gözleri hafifçe kısılmıştı, ardından başıyla onayladı.

James'in görmüş olduğu en becerikli hareketlerden biriyle, saray adabına yakışır bir şekilde James kendi elini uzatmaya fırsat bulamadan, Prens Paulina'nın koluna girdiğini gördü. Bu yakınlık onu neredeyse hazırlıksız yakalamıştı. "Söyleyin bana, toprak beyi," dedi Paulina, içeceklerin sunulduğu büyük masaya doğru ilerlerlerken, "Nasıl oluyor da Prens'in şahsına hizmet ediyorsunuz?"

James aynı anda iki şey tarafından çarpılmıştı. Bu kızla ilgili değişik bir şey vardı, kan dolaşımını hızlandıran bir koku, belki de egzotik bir parfüm. Aniden karşı konulamaz bir tutku hissetmeye başladı. Ve bunun karşılığında James'in "bela yumrusu" olarak nitelendirdiği şey, kendisini rahatsız etmeye başladı. Paulina tatlı bir kızdı -pek çok kişi onu güzel bulabilirdi- ve galadaki en çekici kızlardan biri olduğu kolaylıkla söylenebilirdi, fakat James kadınların oyunlarına çok uzun süreden beri alıştı ve bu kız da, kendini karşı konulamaz derecede kaptıracağı kadar çekici değildi. İki genç adama baktı, Kazamir'in yüzünde eğleniyormuş gibi bir ifade sezinledi, Vladic'inkindeyse ilgisiz bir tavır vardı.

Dikkatini yeniden soruya yönelterek, yanıtladı, "Mevkiim bana prensliğe hizmetlerim karşılığında verildi."

Kız çok hafifçe geri çekildi. "Öyle mi?" dedi. Tek bir kelime ciltler dolusu anlam ifade edebilirse, onunki ediyordu. James en çekici gülümsemesini takınarak, "Evet. Tabii uzak topraklardan geldiğinizden bunu bilemezsiniz. Prens'in hizmetine girmeden önce ben bir hırsızdım," diye yanıtladı.

Ondan uzaklaşmamaya çalışmak için Prenses'in çok büyük bir irade gücü göstermesi gerekti. "Gerçekten mi?" diye sorduğunda yüzündeki donmuş gülümseme neredeyse acı doluydu, bu sırada arkasında duran Kazamir ise kahkahasını bastırdı. Vladic'in yüzünde bile bir gülümseme gölgesi belirmiş, dudakları hafifçe yukarı kıvrılmıştı.

Tam o sırada James, içeceklerin bulunduğu masada duran William'ı gördü ve "Size birini tanıştırmama izin verin, Majesteleri," dedi. Genç harp akademisi öğrencisini yanına çağıran bir işaret yaptı. William yaklaştığında, James, "Majesteleri, size Yıldızlımanı Dükü'nün oğlu ve Prens'imizin kuzeni William Condoin'i sunmaktan onur duyuyorum."

Çok yakında Prens'in ordusunda Şövalye-Teğmen olarak hizmet vermeye başlayacak," dedi. Hızla, yanındakilerin isimlerini, konum sırasına göre saydı.

Bir anda Prenses'in tavrı değişmiş, yeniden o hayat dolu, çekici kişi olmuştu. William'ın yüzü kızarmaya başladı, James artık bu Prenses'in fiziksel özelliklerinden daha fazlasına sahip olduğunu anladı. "Belki de siz kardeşim ve kuzenimle ilgilenirken bu genç öğrenci de bana sarayı gösterebilir, değil mi Toprak Beyi James?"

James, podyumun yakınında duran Kılıçustası McWirth'e baktı ve başının bir işareti ile William'ın, konuk asiller için ev sahipliği yapmasına ihtiyacı olduğunu işaret etti. Yaşlı kılıçustasının yüzündeki ifade hafif tatsız bir hal aldı, fakat başıyla onayladı. James, "William, eminim Prenses duvar halısı galerisini ve Prenses Anita'nın bahçelerini görmekten hoşlanacaktır," dedi.

Bir yılan balığı kadar seri bir hareketle Prenses kendisini James'in kollarından çekti ve William'inkine girdi. "Peki, sizi ne diye çağırabilirim, genç şövalye?" diye sordu Prenses.

"Will, Majesteleri. Dostlarım bana Will der."

William, Prenses'i duvar halılarının bulunduğu salona doğru götürürken, James önce Prens Vladic'e ardından da Prens Kazamir'e yemeği ve şarabı işaret etti. Veliaht Prens bir kadeh şarap alıp yudumladı. "Çok iyi," dedi. "Karaavlak mı?" James başıyla onayladı. "Zannediyorum. En iyi şaraplarımızın çoğu oradan gelir."

"Siz içmiyor musunuz?"

James gülümsedi, "Görevdeyim."

Kazamir başı ile anladığını belirtti. "Anlıyorum. Bu sırada, deminki durumu maharetle savmayı başardınız. Kız kardeşimin eşliğini çok fazla genç adam böyle kolayca boş veremez."

"Buna inanırım," dedi James. "Onda bir şey var sanki..."

Vladic bir an için James'i gözlemledi, bir kez daha bakışları tartarcasınaydı, James olası bir rakip olarak incelendiğini düşünmekten kendini alamıyordu. Vladic, "Sezgileriniz güçlü,

toprak beyi. Kuzenimin pek çok erkek tarafından takdir edilme ihtiyacı var. Bunun için doğal çekiciliğini daha da artıran bazı şeyler kullanıyor."

"Ah," dedi James. "Büyü. Bir muska mı, yoksa bir iksir mi?"

"Sol eli. Yurdumuzda, bu tür eşyalarla ilgilenen yaşlı bir kadından almış olduğu bir yüzük. Korkarım bu erkeklerin dikkatini çekme düşkünlüğü, ileride Paulina'nın kocasına zorlu anlar yaşatacak."

"O halde ya kılıç kullanmada çok yetenekli biri ile evlenmeli, ya da çok sabırlı biriyle."

Vladic başını evet anlamında salladı, bir yandan da şarabını yudumluyordu. Ardından tabaklardan birinden bir dilim kavun aldı ve ucundan bir parça ısırды, yüzü belli belirsiz, meyveden aldığı memnuniyeti belli ediyordu. "Batıdaki bu saray, Salador'un doğusunda keşfettiğimiz bazı yerlerden sonra çok hoş bir değişiklik oldu."

James evet dercesine başını salladı. "Bundan hiç şüphem yok. Malac Kesişimi'nin batısında, her şey çok farklıdır. Doğuda fazla vakit geçirmedi ama orası..." "Daha mı medeni?" diye yardımcı oldu Kazamir.

James gülümsedi. "'Daha eski demek üzereydim, ama siz medeni demeyi tercih ederseniz buna hayır demem."

Vladic gülümsedi ve James adamın çevresinde oluşturduğu kalkanı ilk kez biraz olsun indirdiğini hissetti. "Bu bir bakış açısı sadece, sizi temin ederim. Ulusumuz çok eskidir, oysa Batı Diyarları buna karşı genç sayılır. Olasko'da, yüzyıllardır elfler ya da goblinlere rastlamadık. Kuzey toprakları ile Olasko arasında altı devlet daha var." "Elfler ilginçtir," diye yanıtladı James. "Ve hayatım boyunca yetecek kadar goblin gördüm." "Çok zeki olmayıp, iyi birer av olduklarını duyuyorum," diye ileri sürdü Kazamir.

"Eğer bir kılıç ya da yay taşıyan bir şey avlamak istiyorsanız, sanırım haklısınız," dedi James omuz silkerek. "Ben şehirde doğup büyüdüm, bu yüzden av bilgim az. Bu sporun neresinin çekici olduğunu kavrayamıyorum."

"Normalde sıkıcı olan bir hayatı renklendiriyor," dedi Vladic.

James sırttı. "Hayatın sıkıcı olduğunu hiç düşünmedim, nedeni bu olmalı."

"O halde, şanslı birisiniz," dedi Kazamir. "Bizim de savaşlarımız var, yeterince de sık, ama onların dışında, heyecan arayan bir adamı tatmin edecek pek fazla şey yok."

Vladic, "Kuzenim de asillerimizin çoğu gibidir, açıkça görülen bir şanın peşinde. Kolun, kılıcın ve yayın mahareti ve avlanmanın mücadelesi, bunlar o şanı elde etmek için çok önem taşımaz, ikinci planda gelir." Yerel asillerden biri tarafından kulağına bir şeyler fısıldanan Arutha'yı işaret etti. "Ya bir memurluk istiyor, ya kızına uygun bir koca, ya da bir düşmanı karşısında ittifak. Belki de hükümdarınızdan bir şey istiyordur. Babamın

sarayında entrika bir yaşam tarzıdır."

James güldü. "O, Silverstown'dan Toprak Beyi Randolph. Sanırım şu anda Prens'i, rahatsız edici komşularından birinin sığır sürüsünü Silverstown'ın çayırlarından uzaklaştırması konusunda ikna etmeye çalışıyordur"

Kazamir kaba bir kahkaha attı. "O halde çok ufak bir entrika, kuzen."

Vladic, bu şekilde alaya alınmaktan biraz kızmış gibi görünüyordu, fakat hiçbir şey söylemedi.

"Kronдор'da uzun süre kalacak mısınız?" diye sordu James.

Kazamir omzunu silkti. "Babam bunu batıya bir tur olarak ayarladı, o yüzden yolumuza devam etmeden birkaç gün burada kalacağımızı düşünüyorum. Trolyuvası'nda avlanmak istiyor, denildiğine göre orada büyük domuzlar, vahşi troller, hatta söylenenler doğruysa, ejderhalar varmış."

James kahkahasını zapt etti. "Bu ejderhalardan birini kendim de görmüş olduğumdan, yalnızca delinin birinin onları aramaya kalkacağını söyleyebilir miyim?"

Kazamir'in yüzündeki ifade karanlık bir hal aldı. "Bir deli mi?"

James hemen ellerini özür diler bir ifadeyle iki yana açtı. "Bir şakaydı, görünen o ki kötü bir şaka. Yalnızca ejderhaların, haklarında duymuş olduğun ne varsa, ondan da fazlası ve daha fazlası olduğunu söylemeye çalışıyordum.

Eğer bir ejderha avlayacaksanız, yanınıza bir ordu almalısınız."

Kazamir'in yüzündeki ifade hafifçe yumuşamıştı, fakat James yapmış olduğu hakaretin unutulduğundan emin değildi. "Hatta trollerle bile mecbur kalmadıkça yüz yüze gelmekten kaçınmalısınız. Ova trolleri, vahşi hayvanlardan yalnızca bir kademe ötede olabilirler, ancak avlayabileceğiniz herhangi bir aslan ya da ayıdan daha tehlikeli olacaklardır, çünkü onlardan daha kurnazlar ve ikişer ya da üçerli gruplar halinde avlanırlar. Dağlardaki trollerin kullandıkları bir dil ve silahları vardır. Onları avlamaya giderseniz, emin olun ki onlar da size karşılık vereceklerdir." "İlginç," Vladic'in söyleyebildiği tek şey buydu. Ardından ekledi, "Bu bölgede av durumu nasıl?"

"Evet," dedi Kazamir ani bir ilgiyle. "Aslanlar olabilir mi?"

James omuz silkti. "Kuzeye, Calastius Dağları'nın eteklerine giderseniz, yoğun avla karşılaşabilirsiniz. Kral Yolu yakınlarında av daha azdır, ama tepelere doğru gittiğinizde bol miktarda karaca, geyik, ayı ve büyük leopar bulabilirsiniz. Arada bir kuzeydeki dağlardan bir wyvern iner ve bu da ejderhadan iyi sayılmaz." "Burada birkaç günden fazla kalırsak, bize dağlarda bir gezi ayarlayabilir misiniz?" diye sordu Vladic. James başıyla onayladı. "Kraliyet muhafızı ile görüşürüm; avcıustası ve kılıçustasının size silahlı adamlar

ve rehberler ayarlamasını sağlayabilir. Bir günlük bir yoldan sonra, arazinin zorlu olduğu, fakat avın bol olduğu bir yere varabilirsiniz." Vladic, kuzeni gibi memnun görünüyordu. "İyi. Yarın amcamla konuşacağım, eğer onun da planlarına uygunsa, ayrılış tarihimizi bu gezinin ertesi gününe alacağım."

Kazamir'in gülümsemesi biraz genişledi. "Yine de biz ayrıldığımızda kız kardeşimin dikkatini başka yere çekecek bir şeyler uydursanız iyi olur."

James'in yüzündeki hoşnutsuz ifade, Kazamir'in gülmesine yol açtı. Toprak beyi, "Sanırım onun dikkatini çekecek bu şeylerin bulunması için Prenses Anita'ya güveneceğim. Saraydaki pek çok genç adamın, kız kardeşinizle ilgilenme görevini yerine getirirken bazı zorluklarla karşılaşacağını düşünüyorum."

"Ama onu, o genç askere emanet ederken zorluk çekmediniz," diye gözlemledi Kazamir, mesafeli bir sesle.

James hafifçe öne eğildi ve bir sır verirmiş gibi sesini alçaktı. "Genç Will... Tecrübesiz. Kız kardeşiniz ne kadar çekici olursa olsun, her şeyi ilk onun başlatması gerekecektir.. Beceriksizce yapılan bir kurun ötesindekiler yani. Ve bu işlerden biraz bir şeyler anlıyorsam, kız kardeşinizin bunu yapacağından şüphe ederim."

Kazamir James'in omzuna bir şaplak indirdi ve güldü. "Taşralı olabilirsiniz, James, ama bu tür ince işler konusunda hiç de öyle değilsiniz. Doğrudur, kız kardeşim kendisine iyi bağlantıları olan bir koca arıyor. Ve bu şansını boş cilveleşmelerle azaltmayacaktır. Kocasının evlilik gecesinde lekesiz olmasını isteyecek, o da öyle olacaktır. Ama o zaman gelene kadar pek çok genç erkeği mutsuz edecek."

James'in geçmişi düşünüldüğünde, bu tür konular hakkındaki görüşü çok daha hoşgörülüydü; çocukken fazlasıyla kadın tanımış, yatağın zevklerinden nasibini almış biri olarak, erkeklerin kadınlar hakkında çok farklı ölçütleri olduğu fikrini enine boyuna düşünmüştü. Gene de, ister asil ister halktan olsun, birbirlerinden çok farklı düşünen yeteri kadar adamla tanışmış, hoşgörülü tutumun yaygınlığını takdir etmişti.

"Kullandığı tılsımlar evde işleri daha da zorlaştırmıyor mu?"

"Olasko'daki pek çok erkek, babasından korkar," dedi Vladic, boş şarap kadehini masaya koydu ve hizmetlilerden biri tarafından yeniden doldurulmasını istemedi. "Vatanımda pek az kişi onun öfkesiyle karşılaşma cesaretini gösterebilir." James omuz silkti ve başını onaylarcasına salladı. "Devletinizin vatandaşı olanlar için akıllıca bir tutum; dük son derece korkutucu biri gibi görünüyor."

Kazamir'in yüzündeki gülümseme kayboldu. "Buna herkes dikkat etse iyi olur, James." James bu yorumun kendisinden çok Vladic'e yöneltildiğinden emindi. Ardından Kazamir'in yüzünde gülümseme tekrar belirdi. "Gene de kız kardeşim gibi bir ödülün peşinden gitmek, erkekler için çekicidir." James şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ödül mü?"

"Bahsetmiş olduğum gibi, Olasko'da bizler maceradan çok hoşlanırsınız. Kadınları avlamak, en az mağara ayılarını avlamak kadar ciddi bir iştir."

"İlginç bir ifade," dedi James mümkün olduğunca tarafsız bir tavırla. "Sanırım dostum Locklear buna tam anlamıyla uyardı."

"Kadınların peşinden giden biri midir?" "Sürekli," dedi James.

"O halde aynı zamanda becerikli bir kılıç dövüşçüsü olmasını tavsiye ederim," diye önerdi Vladic.

"Öyledir, ama neden?"

Kazamir yanıtladı. "Çünkü vatanımda, genç bir adamdan, sahip olabileceği kadar çok kadına sahip olması beklenir, bununla birlikte onu inciten bir adam çıkarsa, kız kardeşini korumak da o genç adamın görevidir."

James sırttı. "O halde Olasko'da çok düello oluyordur?"

Vladic başını sallayarak sırttı. "Aralıksız."

James, "Neyse ki dostum Locklear, sınırda görev yapmak üzere kuzeye doğru yolda. Onu soğuk bir sabahın köründe şişlemenize gerek kalmayacak. O saatlerde imkânım olursa uyumayı tercih ederim," dedi.

"Ben de öyle," diye karşılık verdi Veliaht Prens. "Yolculuğumuzun süresi düşünülürse," odanın içinde göz gezdirdi "ve galanın sonuna dek benimle ilgilenecek asil bir kadınla karşılaşma ihtimalimin düşüklüğünü de buna eklersem, sanırım gidip yatsam iyi olacak."

Kazamir de gözleriyle içeriği yokladı. "Haklısın. Sanırım sıcak bir yatak bu gece için içmek ve eğlenmekten daha çekici."

James hemen bir hizmetliye işaret etti, genç çocuk yaklaştığında onu Prens Vladic ve Kazamir'i konuk dairelerine götürmesi için tembihledi. Her ikisine de iyi bir gece diledikten sonra podyuma geri döndü.

Müzisyenler çalmaya devam ediyorlardı. Bir kez daha Arutha'nın yanına geldiğinde James, Prens'in, müziği bastıran sesini duydu. "Bu ziyaret hakkında ne düşünüyorsunuz?"

James yalnızca Prens'in duyabileceği bir sesle yanıt verdi. "Bana garip geliyor. Görünüşte, düğün kızına uygun bir koca ararken, bir yandan da avla kendini tatmin etmek istiyor." "Görünüşte," diye tekrarladı Arutha, gözleri hâlâ dans edenlerin üzerindeydi.

"Krallığın bu bölümünde uygun seviyede pek az erkek evlat olduğundan -her halükarda on yaşın üstünde değiller- bu neden çok şüpheli görünüyor."

"Sen başka hangi nedenin olabileceğini düşünüyorsun?"

"Oğlu, Trolyuvası'nda ejderha ve trol avlamak istediklerini söylüyor ki buna inanmakta güçlük çekiyorum. Daha birkaç hafta evvel Romney yakınlarında trol avladık ve geride, dük ve yanındakileri hayat boyu oyalayabilecek kadarını bıraktığımızdan eminim. Ejderha avlamaya gelince, cüceler bile onların peşine düşmüyor. Onlar gelene kadar bekleyip, ardından tüm topluluklarını onlara karşı harekete geçiriyorlar. Hayır, belki dük ejderha ve trol avlamayı isteyecek kadar çılgın olabilir, ama batıya gelmesinin ardındaki neden bu değil. Sanırım bu gezinin gerçek nedeni Durbin'de bulunacak." "Durbin'de istediği ne olabilir ki? Doğuda gidebileceği yirmi büyük Keshia limanı var."

James omuz silkti. "Durbin'de ne aradığını bilseydik, neden yalan söylüyor olduğunu da bilirdik." Arutha, James'e baktı. "Bir şeyden şüpheleniyorsun." İlgisini bir kez daha dans pistine yöneltti.

James başıyla onayladı. "Ama kelimelere dökebileceğim bir şüphe değil. Yalnızca tüm bunların birbirleriyle bağıntılı olduğuna dair belirsiz bir his, bu cinayetler, vatandaşların kayıpları, bu asilin uzaklardan çıkıp gelmesi." "Eğer tüm parçalar hakkında bilgin olursa bana haber ver." James, "İlk öğrenen siz olacaksınız," dedi. "Uyuyabildin mi?"

"Önceden mi? Evet," dedi James, sırada neyin olduğunu biliyordu. Arutha, "İyi o halde, yapman gerekeni biliyorsun," dedi.

James başıyla onayladı, Prens'in önünde eğildi, Prens karşılarında eğilmek için öteki tarafa geçti ve ardından salondan ayrıldı. Ayrılırken kendisini takip etmesi için saray oğlanlarından birine işaret etti. Genç adam ardından geldi.

James hızla duvar halılarının bulunduğu odaya geldi ve buranın boş olduğunu gördü. Prens'in bahçesine doğru ilerledi ve William'ı kıpkırmızı kesilmiş halde Prens Paulina'nın yanında oturur halde buldu, belli ki kız sımsıkı koluna yapışıp çiçekler hakkında konuşurken, tam bir aptala dönmüştü.

"Öhhö," dedi James.

James, Prens'in karşılarında eğilirken, William'ın yüzündeki rahatlama apaçık ortadaydı. "Majesteleri, bu saray oğlanı size odanıza kadar eşlik edecek. Babanız ve kardeşiniz odalarına çekildiler." "Ama daha erken," dedi kız dudaklarını büzerek.

"Eğer dilerseniz, sizi galaya geri götürecektir. Fakat Er William'ın başka bir yerde olması gerekiyor." Kız karşı koymak üzereydi, fakat James, "Prens'in emri," dedi.

Kız yüzünü buruşturdu, ardından kendini gülümsemeye zorlayarak William'a döndü ve "Bana rehberlik ettiğiniz için teşekkür ederim. Bazı şeylerin zamanından önce bitmesi çok yazık. Belki de ziyaretimizin ilerleyen zamanlarında devam etme şansımız olur?"

"L-Leydim," dedi William kekeleyerek. Eğildiği sırada kız yanından geçerken James, kıza karşı aniden derin bir arzu duydu. Kız uzaklaştıkça bu arzu da azaldı. James geri

döndüğünde William'ı gözlerini kırıştırdı bir halde buldu. "Biz beraberken... ben... ne hissettiğimi nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Ama şimdi gidince..."

"Büyü," dedi James.

"Büyü mü?"

"Kardeşinin söylediğine göre, büyüden yardım alıyor," dedi James. "Çekiciliğini artırması için."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," dedi William.

"Büyücülerle dolu bir adada yetişmiş birinden bunu duymak garip," diye gözlemlendi James, William kızardı. "Buna inan." Elini genç adamın kolunun üzerine koydu. "Arutha için bir işle ilgilenmeliyim ve sen de bir içki içsen iyi olur gibi görünüyor."

"Sanırım öyle," dedi William, "Ama er dairelerine dönmem gerek."

"Benimle gelersen gerekmez," dedi James.

"Arutha'nın işi, benim bira içmemi nasıl gerektiriyor?"

James sırttı. "Birkaç yeri dolaşmam gerek ve bir arkadaşıyla tavernalardan hanlara dolaşıp duran adam görüntüsü, tam aradığım şey."

Teslimiyet belirten bir iç çekişle, James'in aklındaki planlara Kılıçustası McWirth 'in vereceği tepkiyi düşünmemeye çalışan William, dostunun peşine takıldı ve birlikte bahçeyi terk ettiler.

SÜRPRİZLER

William, gözlerini ileri dikmişti.

Her hareketinin Kılıçustası McWirth tarafından izlendiğinin farkındaydı. Son sene içerisinde, yaşlı asker William'ın gelişimini diğer erlerden daha dikkatli izlemeye başlamıştı, fakat bu hafta sonu terfi edeceği anlaşıldığından beri görünen oydu ki her bir hareketi ve sarf ettiği her kelime tartılıyordu.

William, bunun olağanüstü bir öğrenci olmasından kaynaklandığına inanmaya çalışıyordu, taktik ve strateji konusundaki başarısının yanı sıra belki garnizonda iki elle kullanılan uzun kılıçtaki en iyi kılıç dövüşçüsüydü. Aynı zamanda evlat edinilme yoluyla kraliyet ailesine kan bağı olması da, kendisini kılıçustasının "özel bir proje" olarak değerlendirmesine yol açıyor olabilirdi. Ama son birkaç gündür, yaşlı hocasını ne kadar memnun etmeye çalışırsa çalışsın, çabalarında her zaman bir eksiklik vardı. Ya kılıç çalışması sırasında kılıç darbesi olması gerekenden bir saç teli kalınlığı kadar daha alçaktı, ya da alan eğitimi sırasında bir mevkiyi güçlendirme kararı biraz erkendi. William bir an için, kılıçustasının kendisiyle kişisel bir sonunu olup olmadığını düşündü, ama McWirth yanında belirlediğinde bu düşünceyi bir yana itti. Dostça bir ses tonuyla yaşlı asker, "Uzun bir gece miydi, talebe?" dedi.

William, uykusuzluktan hâlâ gözlerinin içinde kum taneleri varmış gibi hissediyordu, ama kemiklerine kadar işlemiş yorgunluğu düşünmemeye çalıştı. "Efendim! Yeterince uzundu, kılıçustası!" dedi mümkün olduğunca canlı bir şekilde. "Yorgun musun, talebe?" "Hayır, kılıçustası!"

"İyi," dedi McWirth, sesini tüm talebelerin duyabileceği kadar yükseltti, "çünkü bugün bir tatbikat yapacağız. Çok kötü adamlar Tratadon köyünü kuşattılar, atlarımızla çok hızlı bir şekilde oraya varmalı ve Tratadon'un kızlarını bu kötü adamların ellerinden kurtarmalıyız." Bir kez daha William'a bakarak ekledi, "Tabii ki bu kötü adamlar aslında garnizonda sıkça karşılaştığınız, daha tüyü bitmemiş erleri rezil etmekten hoşlanacak kişiler, o yüzden onları hayal kırıklığına uğratmak için elinizden geleni yapın."

Hep bir ağızdan tüm talebeler bağırdı, "Evet, kılıçustası!"

"On beş dakika içinde herkes kılıç kuşanıp atlarını eyerlesin!" diye bağırdı kılıçustası.

William, birliğiyle birlikte acele içinde hareket etmeye başladı, bu sırada sarayın, içinde James'in uyuyor olabileceği kanadına baktı. Neredeyse James'e sessiz bir lanet okuyacaktı ki, aslında James'in kendisini Gökkuşağı Papağanı'nda kalması için zorlamadığını ve o Talia denilen kızın da çok çekici olduğunu hatırladı. Kendisine gülümsemesinden gerçekten çok hoşlanmıştı.

Düşünceleri hemen silinip gitti; çünkü zırhını ve silahlarını almak için cephaneliğe girdiğinde, yaklaşmakta olan tatbikattan başka bir şey düşünemez hale gelmişti. James

aşağıya, sarayın avlusuna göz attığında, talebelerin bugünkü tatbikat için giyinip kuşanmaları için cephaneliğe doğru koşuşturduklarını gördü. Günlük programı okurken uyanık kalmaya çalışmıştı ve William ve diğerlerinin önünde tatsız bir gün olduğunu biliyordu. Tratatdon on saatlik zorlu bir yürüyüş mesafesindeydi ve oraya bir gece evvel varmış olan, haydut rolünü oynayacak olan takım, iyice hazırlanmış olacaktı. McWirth, evlatlarının işlerinde ne tarz sorunlarla karşılaşabileceklerini gayet iyi öğrenmelerini sağlıyordu.

"Toprak beyi?" diye hafif bir ses dalgın düşüncesinin uykuya dönüşmesine engel oldu.

"Evet?" dedi James, genç saray oğlanına, kendini uyanık kalmaya zorluyordu.

"Majesteleri sizi özel ofisinde bekliyorlar."

James başıyla onayladı, hareket etmeyi bıraktığı anda kendisini uyuyormuş gibi hissettiren sıcak yorgunluğa karşı koymaya çalışıyordu. Arutha'nın ofisinin yan kapısına vardıklarında, James adımlarını yavaşlatmadan içeri girebilsin diye bir başka saray oğlanı kapıyı açtı.

Arutha masasında oturuyordu. İki kupayı ve büyük testi göstererek, "Lütfen al," dedi.

James, testi kupaya boşaltmaya başladığında burnuna koyu bir Keshia kahvesinin aroması çarptı. Prens'in kupasına bir kaşık bal eklerken, "İki yıl önce kahveden hoşlanmadığımı düşünüyorum da. Şimdi ise bir insanın sabahı kahvesiz nasıl atlattığını merak ediyorum," dedi.

Arutha, kendisine uzatılan kupayı alırken başıyla onayladı. "Ya da koka."

James, Tsuranilere ait olan bu sabah içeceğine omuz silkti. "Tadına bir türlü alışamadım. Çok acı ve baharatlı." Arutha, James'e iskemleye oturmasını işaret etti ve "On beş dakika içerisinde toplantım var, ama sen bugün katılmayacaksın. İki şey yapmanı istiyorum Senden; biri önemsiz, biri değil"

James başını evet anlamında salladı fakat bir şey söylemedi.

Arutha konuşmasına devam etti. "Dük Radswil ve ailesi avlanmak istiyor. Avcıustasına, Olasko Prensi'ne ertesi gün dağlarda eşlik etmesi için bir grup ayarlaması talimatını vereceksin." "Bu önemsiz olandı," diye yorumladı James.

Arutha başını evet anlamında salladı. "Mümkünse kayıp ajanlarını bul ve şehirdeki bu sorunların kaynağını bulmaya çalış. İnce bir diplomasi işi de yapman gerekecek, zira işe, şehir hapishanesine gidip Şerif Means ile görüşme yaparak başlamalısın."

"Yani Krondor'a döndüğümüzde niye bizi bekliyor olduğunu mu bulmalıyım?"

Arutha tartar bir bakışla genç dostunu inceledi. "Bu dedikoduyu hâlâ ortaya çıkaramadın

mı?"

James esnemesine engel olmaya çalıştı. "Çok meşguldüm."

Arutha kupasında kalanı içti ve ayağa kalktı. James de kalktı. "Şehir Devriyesi ve şerifin adamları arasında bazı sorunlarımız var. Şerif buraya, biraz da Devriye Yüzbaşısı Guruth'un askerlerini şikâyet etmeye gelmişti, özellikle de yoksul mahallesindeki birliği."

"Ah," dedi James. "Mahkemelik bir ihtilaf."

"Onun gibi bir şey. Normalde, Şehir Devriyesi şehrin güvenliğiyle ilgilenirken, şerifin asayiş kuvvetleri daha çok suçlarla ilgilidir, ama son zamanlarda bu iki grup önemsiz konular hakkında çatışma halinde. Her zaman bir rekabet vardı, ama artık kontrolden çıkıyor."

"Peki, benim ne yapmamı isterdiniz, Majesteleri?"

Arutha, büyük salona açılan kapıya doğru ilerlerken, "Bu mesele, asayiş kuvvetleri ile devriye arasında bir kavgaya dönüşmeden dursun istiyorum. Bu tartışmayı sonlandırıp, her iki gurubun da Krondor'daki cinayetlerle ilgilenmesini sağlamaya çalış." Arutha, sabah toplantısı için özel ofisinden ayrılıp, James'i yalnız bıraktı.

James kısa bir süre oyalanarak, sıcak kahvesinin son yudumunun keyfini çıkardı, ardından dönüp dış koridora ilerledi.

Her zamanki gibi yapacak çok işi vardı ve fazla vakti yoktu.

Sabahın erken saatlerinde Krondor, James'in en sevdiği yer ve zamandı. Sarayı arkasında bırakırken bir kez daha Prens'in şehrinin canlılığından etkilenmişti. Güneş doğudan bir saat kadar önce yükselmiş, şehir şimdiden hareket kazanmıştı. Arabalar, ayrılan ya da gelmekte olan kervanlarla buluşmak için şehrin kapılarına ya da demirlemiş gemilerden yüklerini almak için limana ilerliyorlardı. İşlerine başlamak üzere olan işçilerin arasında dükkânlarını açmaya giden esnaf, bu dükkânlara yönelmiş müşteriler ve daha binlerce vatandaş ve ziyaretçi, sokaklarda akın akın ilerliyordu.

Liman tarafından gelen bir esintide okyanusun tuzunu hisseden James derin bir nefes aldı, kendini yeniden canlanmış hissetti. Öğlen olduğunda günün sıcaklığı çürümüş meyveleri, etleri, sıyrılmış kemikleri ve insanların daha da tatsız yan ürünlerini açığa çıkaracaktı. James şehirde doğmuş ve büyümüştü, sıcak bir günde tabaklanan ve boyanan derinin kokusu ya da ağılların ve kümeslerin kokusu kabul edilebilirdi, bunlar arka plana karıştığından neredeyse fark edilmiyordu. Fakat gene de kokunun olmaması tercih edilirdi.

Minnet duygusu ile derin bir nefes daha alırken yanından bir öküz arabası ağır ağır ilerliyordu. O anda öküz, türünün midesini gösterdi ve şahane bir şekilde kendini rahatlattı. Burnunu tıkararak koşar adımlarla oradan uzaklaşırken James, tanrıların mizah anlayışının ne denli şakacı olduğunu ve günde binlerce kez küçük insani münasebetsizlikler ve sefillikleri gösterdiğini düşünüyordu. Başkasının başına gelmiş olsa,

olayı çok komik bulurdu.

James, Kraliyet Pazarı'na doğru hızla ilerledi, aslında tam bir kraliyet alanı sayılmazdı, fakat saraya en yakın pazaryeri olduğundan bu adı almıştı. Şahinciler daha şimdiden mallarını sergilemeye başlamış, alışveriş yapacaklar tezgâhlara ulaşmış, satılan malları inceliyorlardı.

Yüksek Yol'dan aşağı, dörtyol ağzlarında arabalar ve el arabalarından kaçınarak indi. Farkına varmadan, asayiş görevlilerinin bir işinin de sabah saatlerinde bu dörtyollarda durarak araçların geçişini düzenlemek olması gerektiğini düşündü. Gün ortasına doğru bu hareketlilik bir miktar azalacaktı, fakat şu anda yük taşıyıcıları, çiftçiler ve hamallar arasında başlaması an meselesi olan neredeyse yarım düzine kavga vardı ve hepsi birbirine bağırıp duruyordu. James, dolmuş halkın, yolcuların arasından sıyrıldı ve bir sonraki köşede bir kavganın çıkmış olduğunu gördü. Bir el arabası ters dönmüş, iki yük arabası birbirine girmişti. Bu da atlardan birini korkutmuş, gerilemesine neden olarak arabasının ters dönmesine sebep olmuştu. İki asayiş görevlisi koşuşturarak oraya geliyordu ve James olay yerine ulaştığında, birisi "Yol açın!" diye bağırarak onu bir kenara itti.

James, elinde bir çuval buğday taşıyan genç bir kadına çarptı, kadın düşerken çuvalın içindekiler de sokağa dökülmüştü. Kadın buğdayın bedelinin ödenmesi için çığlık çığlığa bağırmaya başladı. James bir özür mırıldanarak bunu kabullendi ve kendisini bir sonraki aptal serseriden korumak için döndü.

Gelen, Şehir Devriyesi komutanı Yüzbaşı Guruth'tu. Koyu renk sakallı, kara gözlü ve "Neler oluyor?" diye bağırırken etkili bir biçimde kullandığı derinden gelen, doğuştan tehditkâr bir sesi olan, iri yarı bir adamdı.

Olayı izlemekte olanlar hemen sessizleşti, fakat dövüşen iki kişi yumruklaşmalarına devam etti. İki devriye, yüzbaşılarının yanından geçerek mızraklarının küt uçlarını darbeye hazır duruma getirdiklerinde, asayiş görevlileri de yardıma yetişti. Kavga edenler hızla yatırıldı ve yüzbaşı kendilerini izleyen kalabalığa döndü. "Herkes söyleyeyim!"

İşinizin başına dönün, yoksa size de saray zindanlarında bir yer buluruz!"

Kalabalık hızla dağıldı ve Guruth, James'e döndü. "Toprak beyi?" dedi, ses tonu James'in olay yerinde bulunması hakkında bir açıklama beklediğine işaret ediyordu.

James, devriyeler tarafından iteklenerek ve bu ses tonuyla kendisine hitap edilerek, doğduğu bu şehirde davetsiz bir misafirmiş gibi üzerine gelindiğini hissediyordu. "Prens'in bir işi için buradayım," dedi bir yandan üzerindeki tozu silerken.

Yüzbaşı, derinden gelen kısa, boğuk bir kahkaha attı, ardından, "Peki o halde, ben bu dağınıklığı toparlarken sen de işine dönsen iyi olur," dedi.

"Aslında görevim, siz ve şerif hakkında. Onun ofisine kadar bana eşlik eder misiniz?" dedi

James, yüzbaşının kendisini izleyip izlemediğine bakmadan yürümeye başlayarak.

James, yüzbaşının adamlarına, meseleyle asayiş görevlilerin ilgilenmeleri için durup toparlanmaları emrini verdiğini duydu. Taşın üzerine çarpan çizme sesleri James'e, yüzbaşı ve adamlarının hemen arkasından geldiklerini belli ediyordu. Yavaşça hızını artırdı, böylelikle yüzbaşı ve adamları kendisine yetişmek için daha hızlı yürümek zorunda kalacaklardı. Şerifin ofisi, tartışmanın olduğu yerden fazla uzak olmayan Eski Pazar Meydanı'nın yakınlarındaydı. Ofis, yerin altında, demir parmaklık ve kapılarla bölünmüş, bunlardan iki tane geniş, altı tane de tutukluları diğer hapisane nüfusundan ayıran küçük hücre olmak üzere sekiz hücresiyle büyük bir bodrum katı olan şehir hapisanesinin girişi görevini görüyordu. Sabah ya da akşam herhangi bir saatte, yarım düzine ayyaş, adi hırsızlar, kavga çıkaranlar ve diğer sorun yaratanlar içeride kilitlenmiş, Prens'in sulh hâkiminin keyfini bekliyor olurlardı. Üstteki iki kat, şehirde ailesi olmayan yardımcılarının yaşadıkları yerlerdi. Şerif Wilfred Means, çalışma masası olarak kullandığı masadan başını kaldırdı ve başıyla kibar bir hareket yaparak, "Yüzbaşı, toprak beyi," dedi. "Bu zevki neye borçluyuz?" Yüzündeki ifade bunun memnuniyetten başka her-şey olduğunu belli ediyordu. Şehir Devriyesi ve Şehir Muhafızları arasındaki ihtilaf, şerif ve yüzbaşı arasında, aralarında soğukluk yaratacak kadar çok sürtüşmeye yol açmıştı. Means ayrıca James'i de hiç sevmezdi.

Bu tavır, James'in çocukluğuna, Eliuzun Jimmy'nin asayiş görevlilerinin başına bela olduğu dönemlere dayanıyordu. James ne rütbe alırsa alsın, şerifin her zaman için kendisini içinden bir hırsız ve dolayısıyla bir şüpheli olarak göreceğinden emindi.

James hızla, aradaki bu çatışmayı uzlaştırmak için aklından birkaç çözüm geçirdi. Arutha kendisine ne yapması gerektiğini söylemişti, ama bunun nasıl yapılması gerektiğini James'e bırakmıştı. Hem yüzbaşı hem de şerif hakkında doğru olan bir şey varsa, bu da her ikisinin onurlu adamlar olduğuydu, böylelikle konuya doğrudan yaklaşmaya karar verdi. "Beyler, bir sorunumuz var," dedi James.

Yüzbaşı ve şerif bakıştı, her ikisi de sırada neyin olduğunu bilmiyordu. "Sorun mu?" diye sordu yüzbaşı.

"Her ikinizin de şehir içinde farklı ama birbirleriyle çatışan yetkileriniz olduğundan, her ikiniz de diğerinizin sahip olduğu bilgiden yoksun kalıyor olabilirsiniz. Fakat her ikinizin de şehirdeki alışılmamış sayıda cinayetlerden haberi olduğuna eminim."

Şerif homurdandı. "Geri döndüğü zaman, Prens ile görüşmeye gelmemin nedeni buydu zaten, toprak beyi," dedi, alaycı bir tonlamayla.

James bu ses tonunu umursamadı. "Majesteleri," dedi, "bu cinayet yağmurunun arkasında görünenden çok daha fazlasının olmasından endişeleniyor."

Yüzbaşı Guruth, "Bu pek mümkün görünmüyor. Ceset sayısı fazla, ama aralarında bir bağlantı yokmuş gibi görünüyor."

Şerif bir kez daha duygularının su yüzüne çıkmasına izin verdi. "Sen bir askersin, Guruth. Senin çocuklar kaba işlerde iyi olabilir ama, etraftaki kokuyu almak ve bir şeyler bulmak konusunda yetenekleri yok. Ama bu, Şehir Devriyesi'nin en iyi yaptığı iş."

James, patlayacak kahkahasını güçlkle zapt etti. Şehir Devriyesi'nin muhbirleri vardı fakat bunlara, genelde Şakacılar tarafından, yanlış bilgiler versinler diye para ödenirdi ve onların para ödediği birinin, sahilde karaya vurması çok muhtemeldi.

James, "Majestelerinin size, Kara Yol Kardeşliği ve Geceşahinleri ile olan son karşılaşması hakkında neler anlattığını bilmiyorum," dedi.

"Geceşahinleri mi!" diye bağırdı Guruth. Bir küfür savurdu ve ardından, "Bahçedeki yabancı otlar gibiler. On yıl önce Söğüt Evi yıktığımızda onları yok ettiğimizi sanıyordum!"

James o sırada, unutmuş olduğu bir şeyi fark etti. Arutha ve James'in, Krondor'da, şehrin en iyi genelevlerinden birinin bodrumuna gizlenmiş olan, Geceşahinleri'nin karargâhını yıkmak için beraberlerinde götürdükleri askerler arasında, o sıralar genç bir asker, belki de bir çavuş ya da teğmen olan Guruth da vardı. Orada bir moredhelle karşılaşmışlar ve kara elflerin büyücü-kralı Murmandamus'un gücüne şahit olmuşlardı, çünkü öldürülen her Geceşahini, ölümden kalkarak yeniden savaşmıştı.

Söğüt Ev'de çarpışan ve hayatta kalan hiç kimse, o geceyi unutmuyacaktı. O yuvayı bulmak için şehrin kanallarına girenlerin pek çoğu, dövüş sırasında meydana çıkan alevlerle can vermişti. Guruth, James'e baktı ve "Ne demek istediğimi biliyorsun, toprak beyi," dedi.

James başını evet anlamında salladı. "Evet, hatırlıyorum." Derin bir iç çeken James, "Ama Armengar'a giden yolda ve gene Kenting Rush'ta öğrendiğimize göre, Geceşahinleri pek fazla ve sen birini öldürdüğün anda, bir başka yuva, bir başka yerde bitiyor."

Şerif, "O halde şehrimizde serbestçe dolaşan kiralık katiller mi var?" diye sordu. On yıl önceki o mücadelede bulunmamıştı, ama bu konuda, James ile Guruth'a az da olsa saygı duyacak kadar çok ayrıntı dinlemişti. James, "Öyle görünüyor, gene de cinayeti rapor edenlerden hiçbiri, bir Geceşahini gördüğünü söylemedi," dedi.

"Buna şaşırılmamak gerek," dedi şerif onaylayarak. "Genellikle görünmek istemezler. Pek çok kişi büyü kullandıklarını düşünüyor."

"Pek de haksız sayılmazlar," dedi James. "En azından Murmandamus ile birlik halindelerken yanlarında zaman zaman o Kara Katiller vardı ve onlar kesinlikle karanlık güçler kullanıyorlardı." Kara Katiller, Murmandamus'un büyülü koruyucularıydı. James'in onlar hakkında en iyi hatırladığı şey ise, öldürülmelerinin zor olduğuydu. James omzunu silktilti. "Ama geçen ay Kenting Rush'ta yok ettiklerimizin yanlarında görebildiğimiz kadarıyla hiç büyücü yoktu. Hepsi de ölümlü insanlar gibi öldüler."

Guruth, James'e yarım bir gülümseme fırlattı, "Ama gene de cesetleri yaktınız," dedi.

James gülümsemesine karşılık vererek, "Yaktık gerçekten de. Şansımızı zorlamanın manası yoktu," dedi.

"Prens bizden ne yapmamızı istiyor?" diye sordu şerif, ellerindeki meselenin tehlikeli olduğundan artık emindi. James'in aldığı belirli bir talimat yoktu, fakat hem yüzbaşı hem de şerifin ortak bir düşmanı göz önüne almalarının, aralarında barışı sağlayabileceğine karar verdi. "Majesteleri, bu Geceşahinleri'nin yabancı bir gücün ajanları olmalarından endişeleniyor." James, yüzbaşıya baktı. "Adamlarınızı şehrin içinden çıkartıp, kapılarda yoğunlaştırmanız ve civar köylere devriyeler çıkarmanız iyi olabilir. Şehir kapılarındaki muhafızların sayısını iki katına çıkartın ve şüpheli görünen her arabayı, el arabasını ve yük hayvanını araştırın. Ayrıca Krondor'a geliş nedenlerini ya da kimliklerini gerektiği şekilde belirtemeyen her grup ya da her adam tutulmalı ve sorgulanmalı." Şerife döndü ve "Yüzbaşının tüm adamları surların dışında olacağından, şehrin içinde devriyeni artırman gerekecek. Ve yarım düzine kadar adamını da gümrük bürosuna gönderip, deniz yoluyla gelen yük ve yolcuları incelemelisin."

Bir dakikadan daha kısa bir süre içerisinde James, şehirdeki her asayiş görevlisi ve muhafızın doğdukları güne lanet etmesini sağlayacak kadar iş yaratmıştı. Fakat James, her iki gurup da çok meşgul olacağından, karşılaştıkları her münakaşada hangisinin müdahale edeceği konusuna ayıracak daha az vakitleri olacağını biliyordu.

James bir ara Gümrük Bürosu'na uğraması ve oradaki görevlilere, gelen yük ve yolcuları incelemeleri için altı asayiş görevlisinin kendilerine yardıma geleceğini haber vermesi gerektiğini düşündü. "Prens uygun gördükçe, yeni talimatlar alacaksınız," diye ekledi.

Yüzbaşı, "Başka bir şey var mı, toprak beyi?" diye sordu.

"Hayır, yüzbaşı, fakat şerifle biraz yalnız konuşmam gerek."

"O halde ben yoluma koyulayım. Yeni bir görev planı bildirmem ve muhafızlara bir süre için şehir dışında görev yapacaklarını söylemem gerek." James ve şerife selam verdi ve büroyu terk etti.

Şerif beklentiyle James'e baktı. "Toprak beyi?" diye sordu yüzbaşı ayrıldığı anda.

"Yüzbaşıya asayiş görevlilerinizin etraftaki kokuyu alabildiklerinden bahsettiniz, şunu merak ediyorum: sizin çocuklardan biri, şehirde olan bitenleri öğrenme konusunda özellikle yetenekli olabilir mi?" Means arkasına yaslandı, artık eskisi kadar canlı olmayan, kırılmış bıyığını sıvazladı. Saçında hâlâ kahverengi teller vardı, fakat onlar da çoğunlukla beyaz ve griydi. Gene de şerifin gözleri, önemi olan hiçbir özelliğini kaybetmediğini belli ediyordu: hâlâ bir hırsıza tuzak kurabiliyordu ve hâlâ kılıcı ve yumruklarıyla tehlikeli bir adamdı. En sonunda, "Genç Jonathan var. Gördüklerim arasında, bir muhbiri konuşturabilecek en iyi adamdır."

James, "Saygısızlık etmek istemem şerif, ama ona güvenebilir misiniz? Geçmişî düşüncecek olursak, biliyorsunuz," dedi.

Şerif, "Saygısızlık olarak almadım, toprak beyi. Ne demek istediğınızı anlıyorum," diye karşılık verdi. Geceşahinleri geçmişte ordunun ve hatta sarayın dahi içine sızmayı başarmıştı. "Bu çocuca güvenebilirsin. Benim en küçük oğlumdur."

"Peki, o halde," dedi James sırtarak. "Sanırım güvenebilirim. Burada mı?"

"Hayır, gün batımına dek izinli. Sizi sarayda bulmasını söyleyeyim mi?"

"Lütfen. Gün batımındaki nöbet değişimine kadar orada olurum. Şövalye-Mareşal'in bürosuna gelmesini söyleyin.

Orada olmazsam, beni nerede bulacağına dair bir haber bırakırım."

"Asayiş görevlilerimden birinden ne isteyebileceğinizi merak ediyorum, toprak beyi."

James sırttı. "Geçmişteki farklılıklarımız bizi, beraber çalışmaktan alıkoydu şerif. Bu durumu onarmayı düşünüyorum." Ardından sırtışı yüzünden silindi. "Yüzlerce hayat boyunca yetecek kadar karanlık cinayet gördüm.

Tüm bu görünürde gelişigüzel cinayetlerin ardında ne olduğunu bulmak ve onlara bir son vermek isterim." Şerif başıyla onayladı ve belirsizce homurdandı. "Dediğiniz gibi olsun, toprak beyi."

James, şerife iyi günler diledi ve ayrıldı. Şehrin içinde dolanırken oyalandı ve kayıp ajanlarına Sakınırken göze çarpmamaya çalıştı. Limandaki Gümrük Bürosu'na uğradı ve yaşlı kâtime az sonra yarım düzine kadar asayiş görevlisinin yük ve yolcuları incelemesi için kendisine yardıma geleceğini söyledi. Gelen yük hakkında, gelecek yolculardan daha az endişe taşıdığını açık bir şekilde ifade etti; kaçakçılık ağır bir suç olsa da, cinayetle karşılaştırıldığında önemsizdi. Yaşlı gümrük görevlisi boş bir şekilde başını salladığında, James, bir iki gün içerisinde geri dönüp gerekli değişikliklerin yapılıp yapılmadığını kontrol etmesi gerektiğini anladı. Çocukken hayal ettiği onca şey arasında -zenginlik, güç ve şöhret- bunlarla birlikte gelen bürokrasiyi bir an bile aklına getirmemişti.

James şehir turuna devam etti, oraya buraya burnunu sokarak, eğer yaşıyorlarsa kayıp ajanlarını bulmak için gizlilik içerisinde çalışıyordu. Bir iki tanesinin gizlenmekte olabileceğini biliyordu, ama üçünün kayıp birinin ise ölü olması, hepsi değilse bile çoğunun artık ölü olduğuna işaret ediyordu. Bu olasılığın gerçekliği, yani birinin onların kim olduğunu ve dolaylı olarak Prens'in toprak beyi adına çalıştıklarını biliyor olması aklına bile getirmek istemediği bir olasılıktı.

Gece yaklaşırken, Acı Deniz üzerindeki bulutlar içeri doğru çekildi ve Krondor hızla karanlığa büründü. Yağmurdan çok sis gibi geliyor, diye düşündü James, hızla saraya doğru giderken. Ve doğrusu rahatsız edici bir sis. Eğer sabah, günün en sevdiği

zamanıysa, akşamüstünün geç saatleri ve gecenin erken saatleri de, en sevmediği kısmıydı. Sokaklar yorgun vatandaşlar ve ziyaretçilerle, tüm gün boyunca çalışıp şimdi dükkânlar kapanmadan alışveriş yapmaya çalışan insanlarla tıklım tıklım doluydu. Haddinden fazla içmeye meyilli olanlar daha şimdiden en işlek caddelerde yüksek sesle kabadayılık taslıyorlar, şehrin daha nahos olan nüfusu ise, karanlık basarken ortaya çıkıyordu.

Bir zamanlar kendisi de, şu anda olduğu gibi günlük sığınaklarından dışarı çıkıp, birbirleriyle uğraşmaktan vakit bulduklarında, dürüst ve çalışkan insanların üzerinden geçen gecelerden birisiydi. Şakacılar'ın Geceefendisi'nin bir buyruğuna sahip olsa, bu paçavralar içerisindeki kardeşlikten ve hatta Hırsızlar Loncası dışındaki kimseler tarafından bile rahatsız edilemezdi, ne de olsa Şakacılar'ın koruması öyle kolayca bir yana itilecek bir mesele değildi.

O şimdi Prens'in adamıydı, bu ona farklı bir çeşit koruma sağlıyor olsa da, bunun kendisini bir zamanlar kardeş sayanlara karşı hiçbir koruma sağlamadığını biliyordu. James, Prens'i, Geceşahinleri'nin hayatına son verme planları konusunda uyarmakla Şakacılar'a ettiği yemini çiğnemiş ve bunu yaparak Lonca 'ya ihanet etmişti. James ayrıntılar konusunda fazla bilgi sahibi değildi, fakat Arutha, onun hayatını ya satın almış ya da karşılığında bir şeyler vermiş, ardından saraya getirmişti. Bu mucizeye rağmen, James bir yanılısama içerisinde değildi. Şakacılar'ın pek çoğu ile iyi ilişkiler içerisinde olsa da, Lonca'nın kendisi üzerinde bir ölüm fermanı olduğunu biliyordu. Prens'le karşı karşıya gelmek istemeyen Şakacılar bu fermanı yok sayıyor, James'i yalnızca kibar bir kabullenme ile karşılıyorlardı. O, gene, ihtiyaç oldukça kanallara girip, çatılara çıkıyordu, ama Şakacılar onun hareketlerini bir tehdit olarak görürlerse, bu ölüm fermanını yerine getirmekte gecikmezlerdi.

James şehrin merkezindeki sıkışıklığın arasında hareket etmekten sıkılmaya başlamıştı, bu yüzden saraya arka sokaklardan, kestirmelerden gitmeye karar verdi. Eğer hızlı davranırsa, mutfaktaki çalışanlardan biraz yiyecek dilenip yiyebilir, ardından Jonathan Means gelmeden Şövalye-Mareşal'in bürosuna yetişebilirdi. Şehrin içindeki ajanların birinin kayıp olması bile James'i tahammül edebileceğinden daha fazla endişelendiriyordu ve eğer Jonathan'ın muhbirleri bir şeyler biliyorsa, tüm bu olanları, şerifin oğlunu kullanarak su yüzüne çıkarabilirdi.

James iki binanın arasında eğildi ve arka sokak bile denemeyecek kadar dar bir sokaktan geçerek, bir sonraki sokağa yöneldi. Kalabalığın arasından ilerleyerek, sokağın diğer tarafına geçti ve bu sefer düzgün bir sokağa ulaştı.

Her iki taraftaki binalar da iki katlıydı, sanki karanlık bir yarığın içerisine girmiş gibi hissediyordu kendisini. Uzun ve pis bir geçitti, fakat limandan bir mahalle ötedeki bir sokağa açılıyordu. Bu da onun rıhtımın paralelinde ilerlemesini sağlayacak ve onu saray binalarına açılan liman kapısına ulaştıracaktı.

Kendisini saraya ulaştıracak olan Chandler Row Sokağı'na döndüğünde birden takip

edilmekte olduğunu fark etti.

Birisi tam arkasından, arka sokaktan dışarı çıkmıştı.

James arkasına bakmaması gerektiğini biliyordu, fakat kendisini takip edeni görmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Kısa süreliğine bir dükkânın vitrinine bakmak için durakladığında, takipçisi de durdu. Cam yüzeyindeki bozuk yansımada, kendisini takip edenin kim olduğunu göremiyordu. Geçmekte olan az sayıdaki kişi, balıkçılar, ağ onarıcılar, liman işçileri ve liman yakınlarında görülebilecek kimselerdi, James ise daha ileri gitmeden bir asayiş görevlisini görmeyi diliyordu. James, bir başka sokağa geçmek için son şansını yitirmişti.

Hızla ilerledi ve ardından adımlarını yavaşlattı, kendisini takip edeni dinliyordu.

İki kişi olduklarından emin gibiydi. Takipçileriyle diğer yöne giden insanlar arasında aradaki farkı ayırt edebilecek kadar bir boşluk duyabiliyordu.

James, Yaralı Leopar adında bir birahane gördü. Sanki biriyle buluşmaya geç kalmışçasına hızla koşturmaya başladı ve kapıdan içeri daldı.

İçeri girdiğinde duman altı olmuş odada gözlerini kırıştırdı. Bacadaki kurumlar uzun süredir temizlenmemişti ve müşterilerin çoğu pipo ya da purolarını içiyorlardı. James bu alışkanlıktan hiç zevk almamıştı ve alanlara da şaşıyordu. Bara doğru ilerledi ve iki denizcinin arasına girdi, her ikisi de homurdandı, fakat kendisine yer açmak için yana çekildiler. James'in sağındaki, kara gözleri tehlikeyi işaret eden, çiçekbozuğu suratlı biriydi, sol tarafındaki ise Şövalye-Mareşal Gardan kadar iri ve sert görünümlü esmer bir adamdı. "Bira lütfen!" dedi bar görevlisine. Adamın aşınmış kösele gibi bir yüzü vardı, gözlerinin altındaki torbacıklar ise neredeyse ayakta uyuyacak gibi görünmesine neden oluyordu. Taştan oyulmuş bir kupayı doldururken, başını olur anlamında salladı ve James'in önüne koydu. James parayı ödedi ve bir yudum aldı. Çok sıcak ve çok acıydı, yine de içiyormuş gibi yaptı.

Kapı açıldı, James kendisini takip edenlerden en azından birinin girdiğinden emindi. İşçi kıyafetlerine bürünmüş iki adam gördü, dumanın içerisinde gözlerini kırıştırdı, James'i bulmaya çalışıyorlardı.

"Ben değildim," dedi James, solunda duran denizciye yüksek sesle.

Adam döndü ve James'e bakıp, "Ne?" dedi. Sarhoş ve sinirli olduğu belliydi.

"Söyleyen ben değildim," diye yanıtladı James.

"Neyi söyleyen?" diye sordu adam, artık ilgilenmiş görünüyordu.

"O söyledi." James kapıyı gösterdi. "O ve arkadaşı."

"Ne dedi?" diye sordu sarhoş, artık takip etmekte zorlandığı bu konuşma onu sınırlendirmişti.

"Senin o frengili Kesh fahişesinin ayyaş oğlu olduğunu söyleyen ben değildim."

Adam, James'i tuniğinden yakaladı. "Bana ne dedin?"

"Senin, frengili o Kesh fahişesinin ayyaş oğlu olduğunu ben söylemedim," diye üsteledi James. Kapıyı gösterdi.

"Onlardı."

Denizci bir nara atarak harekete geçti, James'i takip eden iki adama doğru ilerliyordu. James, sağında duran tehlikeli görünümlü adama dönerek, "Bir de senin hakkında söylemiş olduklarını duysan," dedi.

Adam sırtlamakla yetindi ve ardından, "Eğer o ikisini başından almamı istiyorsan, toprak beyi, bunun bir bedeli var," diye karşılık verdi.

James derin bir iç çekti. "Kim olduğumu biliyor musun?"

"Buralarda çok dolandım, genç Eliuzun Jimmy."

"Ne kadar?"

"Senin için elli altın para."

"O kadar paraya, onları uzun bir yolculuğa çıkarmanı isterim. On dakika için ne kadar?"

"On."

"Anlaştık," dedi James, tam o sırada arkasından bir bağırtı ve ardından kırılma sesi duyuldu. İçeridekiler artık dövüşenlerden uzaklaşıyordu, barın bir köşesinden diğerine uçan bir iskemle, barmenin arkasında duran şişeleri darmadağın etmişti.

Uykulu görünümüne karşın, barmen, bir eliyle ban konuşmaya çalışıp diğeriyle de kalın bir sopayı sıkıca tutacak kadar dinçti. "Burada buna izin yok!" diye bağırdı.

James, kesesinden on altın para çıkartıp barın üzerine koydu. Zayıf adam paralan toparlayıp, bir hançer çekerek, yoluna kim çıkarsa çıksın yüzleşmeye hazırladı kendini.

James oyalanmadı. Barmenin hareketi üzerine, barın öteki tarafına fırladı. Arka kapıya hızla koşturarak eğilip, deponun olduğu odaya girdi. Şehirde yaşadığı yıllar, James'in kafasında güvenilir bir Krondor haritasının oluşmasına neden olmuştu. Arkada bir sokak olmadığını biliyordu, ama liman tarafına açılan bir kapısı olan bir bahçe vardı.

Depo bölümünün içinden hızla ilerledi, mutfağa açılan kapıyı geçti ve bir başka kapıdan,

birahänenin arka bahçesine girdi. Altı metre kadar ötesinde büyük bir çift kapılı çıkış duruyordu. James tabana kuvvet buraya koştu ve iri tahta sürgüyü metal yuvalarından kaldırarak ayağının dibine bıraktı. Üzerinden atlayıp, kapıyı itekleyerek açtı ve kendisini tam çenesine isabet eden eldivenli bir yumruk karşıladı.

James kaldırım taşlarının üzerine yığılırken, gözleri yukarı kaydı.

SIRLAR

James kıpırdandı.

Sol şakağı zonkluyordu -düştüğünde kaldırıma çarpmış olmalıydı- sağ tarafı da ondan iyi sayılmazdı. Hareket etmeye çalıştı, başı ağrıyordu. Elleri bileklerinden, arkasından bağlanmış, gözleri kapatılmıştı.

Derin bir ses duyuldu. "Ah, ufaklık hareketlendi."

Sert eller onu yerden doğrulttu ve derin ses, "Bir şey içer misin?" diye sordu.

Konuşurken kendi sesi James'e garip bir biçimde tiz geliyordu, "Evet, lütfen." Odada bulunan bir başkası güldü, "Ne kadar kibar biri, değil mi?" dedi ve susturuldu.

İlk konuşan, "Ona biraz su getirin," dedi.

James, birisi bir bardak suyu dudaklarına dayayana dek bekledi. Yavaşça yudumladı, gırtlaklarını ıslatıp bu sırada aklını toparlamak için zaman kazanıyordu. James'in kafasındaki sis dağılmaya başlamıştı.

"Düzeldin mi biraz?" diye sordu o derin ses.

James derin bir nefes aldı ve "Evet, Walter. Gene de kafama bir darbe indirmektense, ilgimi daha yumuşak bir şekilde çekebilirdin," dedi.

Derin ses bir kahkaha attı. "Bunu çakacağını söylemiştim, sizi salaklar. Hadi şu gözündeki bağı çıkartalım."

James, görme duyusu geri dönerken gözlerini kırıştırdı ve bir bodrum katının içinde olduğunu ve tepesinde üç adamın dikildiğini gördü. Büyük varil ve sandıklar penceresiz duvara yaslanmış, her tarafa tepeleme yığılmış eşyalar, üzeri tozlu bir çadır bezi ile kaplanmıştı. Derin sesli adam, "Nasıl gidiyor, Jimmy?" diye sordu. "İyi sayılır, Walter, ta... bir saat önce miydi?"

Walter, James'i omuzlarından kaldırıp döndürdü. Ellerini bağlayan ipleri çözdü ve "Kusura bakma, ama seni tutmak zorlaşmaya başlamıştı," diye karşılık verdi.

"Madem konuşmak istiyordun Walter, bunun başka yolları da vardı."

Walter isimli adam, yanındakilere baktı. "İşler, eskisi gibi değil, Jimmy. Şehirde pek çok sorun var." Ethan Graves tarafından eğitilmiş olan Walter Blont, Şakacılar'ın en etkili sopacılarından biriydi. Normalde düzgün bir mizacı olan, işini profesyonelce, öfke ya da kin duygularını karıştırmadan yapan bir adamdı. Özelliği olmayan, yuvarlak bir çehresi vardı ve birbirine karışmış siyah saçları kırışmaya başlamıştı.

James, Blont'un yanındakilere baktı. İki de Lonca'nın sopaçıları gibi görünüyordu: kalın enseler, iri omuzlar ve ağaç kütüğünü andıran bacaklar. İki de, bir adamın kafatasını, sadece yumruğuyla parçalayabilecek gibi görünüyordu. İki de pek zeki görünmüyordu, fakat James, görünüşün yanıltıcı olabileceğini biliyordu. İki de tanıdıyordu, fakat birahaneye girdiğinde kendisini takip eden adamların bunlar olmadığından emindi. "Beni takip edenler senin adamların değil miydi?"

"Hayır," dedi Walter. "Seni takip etmeye o kadar şartlanmışlardı ki, bizimde onları takip ettiğimizi fark edemediler." Sırttı, sararmış çarpık dişleri, gülümsemediği hallerden daha tehlikeli görünmesine yol açıyordu. "Bugünlerde Krondor'da her türden yeni çete var. Her hafta gemiler ya da kervanlarla yeni dövüşçüler ya da çam yarmaları geliyor. Birisi ciddi bir ordu kuruyor." James, sandıklardan birinin üzerine oturdu ve "En baştan başla, Walter," dedi.

Walter da bir başka sandığın üzerine oturdu ve çenesini ovuşturdu, düşünüyordu. "Çoğu, birkaç ay evvel başladı. Şu Sürüngen denilen heriften bahsedildiğini duydun mu?"

James başıyla onayladı, başı tekrar zonklamaya başladığında, bunu yaptığına pişman oldu.

"Doğrusu aylardır adamlarına rastlayıp duruyoruz. Başlangıçta yalnızca biraz rahatsızlık veriyorlardı. Ardından işler çirkinleşmeye başladı."

Walter yanındakilere baktı. "Sopaçılardan tek kalanlar bizleriz. Birkaç gece önce, birisi Annenin Yeri'ne gir -" "Birisi Annenin Yeri'ne engellenmeden girdi mi?" diye sözünü kesti James şaşkınlıkla.

"Geldikçe gözcülerimizi birer birer hakladılar, sert ve hızlı bir biçimde, oyalanmadan. Ben, Josh ve Henry dışarıydık ve kanalizasyonda birileri tepemize çullandı. Bizi öldürmeye çalışanlardan dördünü alt ettik." Solundaki adamı işaret etti. "Josh kaburgalarından bir hançer darbesi aldı, Henry ise omzumu, yelkenci iğnesi ve ipe dikmek zorunda kaldı.

Annenin Yeri'ni harap halde bulduk, o günden beri de gizleniyoruz."

Henry adındaki adam ekledi, "Dışarıda savaş var, toprak beyi. Kanalizasyonlar, gördüğüm tüm savaş alanlarından daha feci durumda."

"Asker miydin?" diye sordu James.

"Bir zamanlar," diye yanıtladı Henry. "Uzun zaman önce."

James bir kez daha başını salladı ve yüzünü ekşitti. "Bunu yapmayı bırakmalıyım."

"Yumruk için üzgünüm, ama o kadar ele geçmez bir delikanlısın ki seni buraya getirmenin tek yolu buydu," dedi Walter. James suratını ekşitti. Başı bir süre ağrıyacaktı. "Bana mesaj yollayabilirdiniz."

"Zor olurdu; hem zaten artık bilinen yollardan geçmiyoruz, hele kanalizasyonlara yerleşmiş haydutlar ve kiralık katiller varken." "Kiralık katiller mi?" diye sordu James. "Geceşahinleri mi?"

"Olabilir. Eskiden giydikleri o siyah kıyafetlerden görmedim," dedi Walter, "ama bu çocuklar sertti ve öldürürken oyun oynamıyorlardı."

"Bu konuda oldukça ciddiler," dedi Henry.

Walter başıyla onayladı. "Onları atlatabilmemizin sebebi, kimsenin bu yeri bilmemesi. Senin peşinden gelmek aslında biraz da neredeyse kumar sayılırdı, ama bizim için yemek kaçıran dilenci çocuklardan biri seni bugün dışarıda görmüş, bize buraya doğru geldiğini söyledi, biz de şansımızı denedik. Eskiden olsa, tüm şehri kimse seni fark etmeden dolanabilirdin."

James, pişmanlık dolu bir ifadeyle sırttı, "Hâlâ yapabilirim, ama bugünlerde saklanmak için pek nedenim yok. Prens için çalışıyorum, unuttun mu?"

"O zaman tam yerindesin demektir. Yardıma ihtiyacımız var."

"Kimin, Şakacılar'ın mı?"

"Şakacılar'dan geride kalanların," dedi Walter acı bir ifadeyle "Dürüst Adam ne diyor bu işe?" James, Walter'ın asla liderlerinin yerine Şakacılar adına konuşmayacağını biliyordu.

Walter, Dürüst Adam'ın son çare olarak kullandığı ulak olmalıydı. Üç adam bakıştı ve Walter, "Yani daha duymadın mı?" diye sordu. "Neyi?"

"Söylentiye göre Dürüst Adam öldü."

James arkasına yaslandı ve yavaşça nefes verdi. "Bu pek çok şeyi açıklar, öyle değil mi?"

Walter omuz silkti. "Onun bulunduğu konuma, bir sürü düşman edinilmeden gelinmez. Eğer haber doğruysa, birisi bunun şerefine kutlama yapıyordur. Bundan eminim."

"Şakacılar'ı kim yönetiyor?"

"Kimse," dedi Walter. "Herhalde sopaçılardan geriye tek kalanlar bizleriz. Belki bizim gibi bir yerlerde saklanan bir iki çocuk daha vardır. Büyük çoğunluğu, Annenin Yeri saldırıya uğradığında öldü. Herkesi öldürdüler, Jimmy."

Yankesicileri, dilencileri, fahişeleri ve sokak çocuklarını öldürdüler."

"Sokak çocuklarını da mı öldürdüler?" diye sordu James, inanmakta güçlük çekiyordu.

"Sanırım genç Limm ve bir iki tanesini daha, gecenin geç saatlerinde kanalların birine

girerken gördüm, ama gene de onlar olduklarından emin olamıyorum. Olayı araştıramadım, çünkü peşlerinde yarım düzine adam vardı. Belki sıvıştılar, ama oradan kaçabilecek kadar hızlı ya da, saldırdıklarında bir başka yerde olmayacak kadar şanssızlarsa, öldürülmüş olmalılar. Haber hızla yayıldı, kaçabilenler şehir dışına kaçtılar veya yüzeye çıktılar."

Henry devam etti. "Bunlar ne limanda yaşayanlar, toprak beyi, ne de bizim gibi sopacı. Katillerdi düşünmek, konuşmak ya da neyin ne olduğunu sormak için dahi vakit tanımayan katiller. Daha binanın bir tarafındakiler neler olup bittiğini anlayamadan, onlar binanın öbür tarafındaki herkesin, erkeklerin, kadınların, çocukların boğazlarını kesiyordu.

Kanallarda pek çok geceyi av ya da avcı olmak arasında geçirdik diyebilirim. O zamandan beri burada gizleniyoruz."

James etrafına bakındı. "Burası kaçakçıların gizlenme yeri değil miydi?"

"Daha evvel burada bulunmuş muydun?" diye sordu Walter.

"Trevor Hull ve çetesiyle çalışırken birkaç kez gelmiştim. Bas-Tyra'nın naip olduğu zamanlarda."

"Hatırlıyorum," dedi Walter. "Şakacılar'ın bile çoğu burayı nasıl bulacaklarını bilmiyor. Eski değirmenin yandığı yer yol yapıldığından beri, burayı yukarıdan bulmak da imkânsız."

"Bu sandıklarda yiyecek bir şey var mı?"

"Varsa bile zamanı çoktan geçmiştir," diye yanıtladı Josh adındaki adam.

"Bu yer, Hull, Prens'in adamı olup, Krallık adına denizlere açıldığından beri kullanılmadı."

James etrafına bakındı. "Sizce bu yeri kaç kişi daha biliyordur?"

Walter omzunu silkti. "Çok değil. Tabii herhangi birinin saldırıdan sonra canlı kaldığını varsayarsak. Buraya giriş çıkışların büyük çoğunluğunu Hull'ın adamları ve bizim sopacılardan birkaçı yaptı."

"O halde bunu küçük sırrımız olarak saklayalım." James ayağa kalktı, dizlerini titretti. Ellerini duvara yaslayarak, kendini doğrulttu ve "Saatten haberiniz var mı?" dedi.

"Güneşin batışından sonra bir saat olsun, ya da buna yakın bir şey," diye yanıtladı Henry.

"Lanet," dedi James. "Saraya geri dönmeliyim ve siz beni, başlangıçtan iki kat daha uzağa getirdiniz." "En iyisi iki sokak ötedeki devriyeyi bul ve seni saraya geri götürmesi için birkaç muhafız ayarla." "Bu çok uzun sürer," dedi James. "Hem beni sarayın bir blok ötesine kimseye görünmeden ulaştırabilecek bir yol biliyorum."

Walter ilk defa gülümsedi. "Sende hep bu özellik vardı, değil mi? Başka hiç kimsenin

bulamayacağı yollar bulabilirdin.

İşte bu yüzden Geceefendisi'nin izni olmadan o ek işleri yapabiliyordun."

James gülümsemeye karşılık verdi. "Ben mi Geceefendisi'nin izni olmadan çalışıyordum?" dedi alaysı bir ciddiyetle.

"Bunu yapıp da senin ve çocuklarının beni tartaklamasına mı yol açacaktım? Hayatta yapmazdım."

"Mizah duygunu yitirmemiş olman güzel," dedi Henry, önce Josh'a ardından Walter'a bakarak. Ardından James'e baktı.

"Peki, biz ne yapalım?"

"Burada bekleyin. Sabaha size yiyecek içecek bir şeyler getirmeye çalışacağım." "Bunu neden yapasın ki?" diye sordu Josh.

"İstediğiniz için," diye yanıtladı James. "Ayrıca, şu andan itibaren benim için çalışıyorsunuz." "Ama Şakacılar'a olan yeminimiz-" diye söze başladı Josh.

"Yalnızca Şakacılar var olduğu sürece geçerlidir," diye cümleyi bitirdi James. Kanalizasyon girişinin öbür tarafındaki duvara doğru ilerlemeye başladı. "Eğer bir mucize olur da Dürüst Adam geri dönerse, bana bağıınız kalmayacak. Ona karşı yemin bozmanın ne demek olduğunu bilirim. Bozanların pek azı sağ kalır. Ama ortaya çıkmazsa, Pekâlâ geçiminizi sağlarken, adaletin doğru tarafında kalmanıza da yardım edecek bir iş veriyorum size."

"Adaletin doğru tarafı mı?" diye sordu Josh. "Daha neler," diye yorumda bulundu Henry.

James, her bir adama sırayla parmağını doğrulttu. "Bulabileceğiniz tüm dostlara ihtiyacınız var ve şu anda elinizdeki tek kişi ben olabilirim."

Walter tek bir kere başını salladı. "Bunda haklısın, Jimmy."

"Şu andan itibaren adım, Toprak Beyi James."

"Evet, toprak beyi. Anlıyorum," diye yanıtladı Walter.

James aradığını bulana kadar duvarı eliyle yokladı. Bir mandalı hareket ettirdi ve duvarın içinde taş kümesi gibi görünen bir kapı gıcırdayarak açıldı.

"Onun orada olduğunu bilmiyordum!" dedi Walter.

"Pek az kişi bilir," diye karşılık verdi James. Kapıdan girmek üzereyken, ekledi, "Bakın, eğer birkaç güne kadar dönmezsem, en kötü ihtimali düşünün ve yalnız başınıza olduğunuzu varsayın. Böyle bir durumda size şerifi bulup, bildiklerinizi anlatmanızı tavsiye ederim. Means, sert bir adamdır ama adildir."

"Adil kısmını bilmiyorum, ama sertlik konusunda sana katılıyorum," dedi Walter. "Eğer buna mecbur kalırsak, düşüneceğiz."

James, başıyla onayladı ve kapıdan geçti. Arkasından kapıyı kapattı ve zifiri karanlığın içerisinde el yordamıyla ilerlemeye başladı. Yokuş yukarı giden bu geçitte, yalnızca yüz adım ötesinde, eskiden yanmış olan değirmenin yanındaki evin kilerine yerleştirilmiş gizli bir kapağın olduğunu biliyordu. James'in şansına, evin o bölümünün üzeri yol yapılmamıştı ve sık çalılar, otlarla meraklı gözlerden saklı kalmıştı.

Yüzeye çıktığında karanlığa doğru ilerleyip, kalabalık yerlerden kaçınarak saray bölgesine yöneldi. James, sarayın kuzeyindeki şehir kapısına ulaştı, hızla içinden geçip, kendisini tanıyan ve bir soru sormaya hazırlanmış gibi görünen muhafızın yanından, duymak için beklemeden geçti.

Sarayı şehirden ayıran ufak meydanı geçen James, hızla kapıya ilerledi. Görevli iki muhafız tam durmasını emredecekken, tanıldılar. Biri, "Toprak Beyi James, bir sorun mu var?" dedi.

"Hep var," diye yanıtladı James, kapının açılmasını işaret ederek. Askerlerden biri isteğini yerine getirmek için hızla hareket etti ve James hiçbir yorumda bulunmadan yanından geçti gitti.

James, saraya çıkan merdivenlerin tepesine tırmandığında gördüğü ilk saray oğlanına el sallayıp yanına çağırdı.

"Prens'e döndüğümü haber ver ve üstümü başımı düzelttikten sonra kendisine katılacağımı belirt."

Saray oğlanı, James'i gözle görülür bir zehirli gaz gibi takip eden kanalizasyon kokusu karşısında burnunu kırıştırdı, ardından saray eğitimini hatırladı. "Toprak beyi!" diye anladığını belirtti ve hızlıca uzaklaştı.

James, koşar adım odasına geldi ve üstündekileri hemen çıkardı. Aslında adam akıllı bir banyo yapsa iyi olurdu, ancak şimdilik su tasına daldırılan bir kumaş parçasıyla silinmekle idare edecekti.

On dakika sonra James dairesinden çıktı ve Prens'e gönderdiği saray oğlanının geri dönmüş olduğunu gördü. "Toprak beyi!" dedi genç oğlan. "Majesteleri sizi çalışma odasında bekleyeceğini söylüyor."

James hızla Arutha'nın çalışma odasına koştu, kapıyı vurdu ve cevap geldiğinde içeri girdi. İçeride, kapının yanında ayakta duran, asayiş görevlisi üniforması içinde son derece rahatsız görünümlü genç bir adam ile masasında oturan Prens'i gördü.

"Bu genç adam seni arıyordu," dedi Arutha, genç asayişçiye başıyla işaret ederken. "Kimse

seni bulamadığından, Gardan onu bana gönderdi. Asayiş görevlisi, şerifle birlikte önemli gördüğünüz bir mesele için seninle görüşmesi gerektiğini söyledi. Anlaştığınız yerde olmadığından biraz endişelenmişti."

James gülümsedi ve "Olması doğal, ne de olsa kendi rızam olmadan alıkoyuldum," dedi.

Arutha'nın yüzü yorumsuz kalmıştı fakat konuşurken sesinde eğlenmiş gibi bir ton vardı, "Görünen o ki beni, seni kurtarması için muhafızlarımı gönderme zahmetinden kurtardın."

"Beni alıkoyanlarla bir anlaşmaya vardık."

Arutha oturmasını işaret etti. Bunu yapmadan evvel James genç adama baktı ve "Sen Jonathan Means misin?" diye sordu.

"Evet, toprak beyi," diye yanıtladı genç asayiş görevlisi. Belki de William ile aynı yaşta idi, fakat gene de onda, James'in yıllar boyunca şehir asayişinden kaçarken tanıdığı bir sertlik vardı. Prens'in huzurunda çekingen bir çocuk gibi görünebilirdi ama bir dövüşte James, Jonathan Means'in kendini savunabileceğinden emindi.

Arutha, "Kaçış hikâyeni daha sonra dinlerim. Öğrenmem gereken şey, şehrimde neyin olup bittiği," dedi. James, "İyi şeyler değil. Jonathan ve diğer asayiş görevlilerinin şüphesiz onaylayacağı gibi, anlamsız görülen birçok cinayet gerçekleşti son zamanlarda. Sizin de gözlemediğiniz gibi bu cinayetler gelişigüzel görülüyor, fakat ben bir düzen olduğunu düşünüyorum. Yalnızca biz bunu göremiyoruz," dedi. "Bu konuda bir düşüncen var ama değil mi?" diye sordu Arutha.

James başıyla onayladı. "Sürüngen. Anlaşılan Şakacılar'ı ortadan kaldırmak için yeni bir harekete girişmiş."

Gördüklerime ve duyduklarıma bakarsak, bu hedefini gerçekleştirmiş olabilir."

Arutha bunun üzerine yüksek sesle düşündü. "Bir serseriler ve yankesiciler gurubunun, bir başkasının yerine geçmesi fark eder mi? İnsanlara gene zorbaca davranılacak ve gene soyulacaklar."

"Şakacılarla olan tanışıklığım ve pek çoğuyla olan dostluğum bir kenara, gene de bir fark var. Şakacılar, hırsızdır. Pek çok biçimde ortaya çıkarlar, pazarda hangi ipek eşarbi alsam diye düşünenlere hissettirmeden belindeki keseyi alanlardan tutun, çok fazla biranın ardından yalpalayarak eve gidenlerin başına vuranlara kadar. İçlerinde dilenciler, sokak çocukları, fahişeler ve bir zamanlar benim gibi, içindekileri uyandırmadan bir eve girip değerli eşyaları yürütenler var. Ama onlar, katil değiller."

"Ben bunun aksini duydum," dedi Arutha.

"Oh, bazen bir sopacı birisinin kafasına fazlaca sert vurmuş olabilir, ya da biri uyandığında evine girmiş bir hırsızla karşılaşabilir. Kavga çıkar, dövüşülür ve sonuçta birisi hançerlenir."

Ama amaç, asla öldürmek değildir. Dürüst Adam bu konuda çok kesin konuşurdu; cinayet, Şakacılar'ın üzerine, tahammül edebileceğinden çok daha fazla ilgi çeker."

Arutha bir zamanlar, Dürüst Adam olduğundan şüphelendiği kişiyle görüşmesini düşündü. İçgüdüleri kendisine,

James'in haklı olduğunu söylüyordu. "Peki ya bu Sürüngen ve adamları?"

James bir an için sözlerini tarttı, ardından Jonathan'a, "Şerif seni neden saraya çağırdığımı söyledi mi?" diye sordu. "Hayır, yalnızca saraya bir asayiş görevlisinin gelmesini istediğinizi ve bu kişinin ben olduğumu söyledi."

"Ondan, kimsenin ayaklarını ateşe tutması gerekmeden insanlardan bilgi alabilecek kadar yetenekli birisini istedim." Çalışma odasına ilk girdiğinden beri genç adam ilk kez tebessüm etmeye cesaret etti. "Bana güvenen bir iki muhbirim var."

James uzun bir süre bu genç adamı tartan bakışlarla süzdü, ardından bir karara vardı. "Yardıma ihtiyacım olacak, Majesteleri. Bir süre için Jonathan'ın babasının ve Yüzbaşı Guruth'un, şehrin hangi bölgelerinden sorumlu oldukları konusunda bir anlaşma sağladım." "İyi," dedi Arutha.

James şehri incelerken neler gördüğünü anlatmaya başladı, Walter kendisini ele geçirmeden önce onu takip eden iki kişiyi, ardından da Walter'ın anlattıklarına dayanarak, Annenin Yeri'ni basmalarını anlattı. "Bu yüzden, eğer Siz Majestelerine bu konuda yardımcı olacaksam, Jonathan, Walter ve dostları gibi daha fazla adama ihtiyacım var. Kendi adamlarımdan oluşan bir birliğe ihtiyacım olacak."

"Bir birlik mi?" Arutha'nın ifadesi ciddileşmişti. "Toprak beylerinin birlik yönettikleri pek görülmemiştir, James." James sırttı. "Eğer hatırlarsanız, yalnızca birkaç hafta kadar evvel, Kuzey Reis'inde tüm bir garnizonu yönetiyordum."

Arutha, James'in sırtışını kendi yarım gülümsemesi ile karşıladı. "Evet, buna karşı çıkamam."

"Belki de birlik, yanlış seçilmiş bir kelime. Bu çok fazla adam anlamına gelir, ama her halükarda Jonathan gibi adamlara ihtiyacım var, orada burada görüldüklerinde yadırganmayacak, ama benim için çalışacak adamlara." "Bu mümkün mü" diye sordu Jonathan, Prens'e. "Majesteleri?" diye ekledi hızla.

Arutha, "Eğer uygun olduğuna karar verirsem, uygundur. Krallık için yaptığın işleri babanın bilmesine gerek yok, yalnızca arada bir normal görevlerinden, bazı güvenlik meselelerine ilişkin görevler için çağrılacaksın." James, "Sanırım yalnızca bir düzine kadar adam, belki bir iki kadın, tabii işe uygun olmaları şartıyla." "Neye göre uygun?" diye sordu Arutha.

"Zeki, dayanıklı, kendi başlarına idare edebilen ve sadık." Arutha, "Sana mı sadık?" diye sordu.

James, yanıt vermeden önce uzun süre sessizce bekledi. "İhtiyacım olan insanlardan bazıları, Majesteleri, krallığa bağlılığı pek önemsemezler. Kişisel bağlılık ve yeminler onlar için daha fazla değer taşır. Bana hizmet etmeye yeminli, kendilerine hayatımı emanet edeceğim kişiler var ki, yalnızca devlete karşı yeminli olsalar onlara güvenmem. İdeal olan bu olmayabilir, ancak olayların işleyişi böyle."

Arutha başıyla onayladı. "Keshialıların keskin zekâlarıyla yarışabilecek bir haber alma örgütü düşündüğümü biliyorsun. Kral ve ben, birçok kereler parayla satın alınan muhbirlerle ve söylenti taşıyıcılara güvenmek zorunda kalmanın zorluklarını tartıştık. Elçileri bize ne söylerse söylesin, Kesh'in gözü her zaman kuzeyde ve geri alma hayalleri kurduğu eski Bosnia eyaleti ile Rüyalar Vadisi'nde."

James gülümsedi. "Ve ellerini daha başka nerelere uzatabilirlerse oralarda."

Arutha, evet anlamında başını salladı. "Beni şu anda en çok endişelendiren Şakacılar'ın öldürülmesiyle ilgili haberler, çünkü eğer bunu, senin Silden'de Sürüngen'in ajanlarıyla karşılaşmana ve Kenting Rush'ta Sürüngen ile Geceşahinleri arasındaki ilişkiye bağlarsak, yalnızca tek bir sonuca ulaşabilirim." "Nedir o?" "Oluşmaya başlayan çok büyük bir şey var. Ve bu her neyse biz henüz onun çok küçük bir kısmını görüyoruz." James başını salladı. "Korkarım olanlar bu tarz bir şeyler. Liderlerini Cavell Kalesi'nde öldürdüğümüzde, Geceşahinleri'nden kurtulduğumuzu sanmıştım."

"O, pek çok liderden yalnızca biri olabilir, James," dedi Arutha dalgınlıkla. "Geceşahinleri ile ilk karşılaştığımız zamandan beri geçen yıllar boyunca, beni şu ana kadar rahatsız eden ve ne olduğunu anlayamadığım bir şey vardı." "Neydi o?" diye sordu James, Jonathan 'la bakışarak.

Arutha, "Ortalıkta haddinden fazla kiralık katil dolanıyor," diye yanıtladı.

James anlayamamıştı. Alnı kırıştı ve başını hafifçe eğdi. "Haddinden fazla mı?"

Arutha ayağa kalktı ve James de onu izledi. Prens konuşurken ara sıra odayı arşınlardı ve James, Jonathan odanın içerisindeyken gayri resmi davranamazdı.

"Kiralık katillere, pek çok nedenle iş verilir," diye başladı Arutha. "İlki haraç almaktır: seni öldürmemek için fidye talep eden bir mesaj gönderirler ve buna uymazsan, seni öldürürler. İkincisi de, biri tarafından onlara, intikam, kâr ya da politik nedenlerle birini öldürmeleri işi verilir."

"Üçüncü nedeni unuttunuz," dedi James.

Arutha bu sözü Savarcasına elini salladı. "Hayır unutmadım. Dinsel fanatikliği saymıyorum, çünkü Lims-Kragma Tapınağı yıllar evvel Geceşahinleri ile bağlantısını kesti, Guis-Wa Tapınağı'nın da kendi cinayet biçimleri var ve işlenen cinayetlerin hiçbirinde ritüel Kan Avı töreninin özellikleri yok."

James hafifçe kızardı. Arutha, konuşmasına nadiren düşünmeden başladığı. "Sözümü geri alıyorum."

Arutha, "Eğer neden kâr olmuş olsaydı, tehditler alan bazı vatandaşlar tarafından uyarılmış olurduk. O yüzden bu ihtimali aradan çıkartabiliriz. Böylece elimizde, kazanç için cinayet kalıyor."

"Ama kimin kazancı için?"

"İşte. Neden gelişigüzel bir biçimde vatandaşları öldürüp, Şakacıları yok etmeye yeltendiler?"

James durakladı, çünkü sorunun laf olsun diye sorulmadığını fark etmişti. Arutha, onun fikrini duymak istiyordu. Bir an düşündükten sonra, "Vatandaşlarla ilgili olarak, görüldüğü kadar gelişigüzel olduğunu sanmadığım cinayetler konusunda, bir fikrim yok. Diğerine gelince, Şakacıların yok edilmesinin arkasındaki sebep, ya onları yerinden etmek ya da bir şeyi gözlemlemelerini engellemek olabilir."

Arutha, James'e parmağını uzattı. "Kesinlikle. Sence hangisi daha uygun görünüyor?"

James, yorgunlukla iç çekti. "Yerlerinden etmek, sanırım. Eğer amaçları gizlilik olsaydı, düzinelerce hırsız, fahişeyi, sokak çocuğunu ve serseriye öldürmezlerdi. Sessiz bir yere gider ve sessizliğini sürdürmeye çalışırdın. Ormanlarda ve yakınlardaki dağlarda, şehirden birkaç günlük mesafede, büyük bir gurubun dahi fark edilmeyeceği, üs olarak kullanılacak düzinelerce yer var. Hayır, onların Şakacıları kanallardan uzakta istemelerinin nedeni, şehrin suç ağını ellerine geçirmek."

"Katılıyorum," dedi Arutha. "Şimdi, bu işi, Geceşahinleri'yle nasıl ilişkilendiriyorsun?"

James esnemesini güçlkle bastırdı. "İlişkilendirmiyorum. Görünen o ki Sürüngen için çalışıyorlar, gene de sanki kendi amaçları var."

Arutha başıyla onayladı. "Gorath'ı saraya getirirken, Locklear'ın kanalizasyonda bulunduğu sahte Geceşahinleri'ni hatırlıyor musun?"

James, "Hikâyeyi duymuştum," dedi.

"Kimler için çalıştıklarını bulabildik mi?"

James omuz silkti. "Ölü olduklarından, Locky onlara bunu sormayı düşünmedi ve o zamanlar ben de onların, Gorath'ın saraya ulaşmasını engellemek için tutulduklarını düşünüyordum. Şimdi ise daha çok, sizin, askerlerinizi kanallara indirmenizi istediklerini düşünüyorum."

"Her iki durumda da, suçu Geceşahinleri'nin üzerine atmak istemişlerdi," dedi Arutha. "Bir teorim var. Diyelim Geceşahinleri amaçlarına hizmet ettiği için Sürüngen ile çalışmış

olsunlar, belki kendi planlarını ilerletmek için, ya da kendi ihtiyaçlarının finansmanını sağlamak için. Ne de olsa, gizlendikleri yerde adamları doyurmak ve silahlandırmak, Krallık içinde ucuza mal olmaz. Farz et ki Sürüngen, bir nedenle onlardan çekinir hale gelmiş olsun. O zaman, kendisi ve boğaz kesen adamlarının Krondor'da yapmaya çalıştıklarının suçunu onların üzerine yıkması çok mantıklı olur." James, "O halde şehirde düşüp kalkan bir gurup katilden daha fazlası olduğu sonucuna varabilir miyiz? Geceşahinleri ve parayla tutulmuş başka bir katil topluluğu?" dedi.

"Görünen o," diye yanıtladı Arutha "Şu ana kadar gördüklerimize bakılırsa, daha çok paralı askerlerden oluşan küçük bir ordu." Arutha tekrar yerine oturdu. "Jonathan'ı kanatlarının altına alıp, bir istihbarat ağı kurmaya başlamayı istiyorum. Sana bunu nasıl yapacağını söylemeyeceğim, ama seni yalnızca, senin için çalışırken yakalanmayacak kadar zeki ve bir kese altın için satmayacak kadar sadık kişileri toplaman konusunda uyarıyorum. Masrafların altına bizzat ben imzamı atacağım, tek yapman gereken raporlarını bir tek bana iletmen."

Jonathan'a dönen Arutha, "Babana zaman zaman benim adıma çalışacağını söyle, ama ayrıntıları anlatma ve ona, eğer mevkiini terk eder ya da tayin edilen nöbet yerinde olmazsan, bunun benim emrim olacağını söyle."

"Majesteleri," dedi genç adam, başını evet anlamında sallarken. Yüzünde ufak bir gülümseme belirdi. "Bundan hoşlanmayacaktır, ama emrettiğiniz gibi davranır, Majesteleri."

Arutha, James'e bakarak, "Artık kendi adamlarından oluşan bir birliğin var, toprak beyi," dedi.

James sırttı. "Yani şimdi bir şeyler yiyip, gece güzel bir uyku çekebilir miyim?"

"Evet, ancak sabah seni işinin başında görmek istiyorum."

James, kapıya doğru ilerlerken sordu, "Olasko'dan gelen ziyaretçilerimiz nasıllar?"

Arutha, "Dük ve çocuklarını dağlarda avlanmaya gönderiyorum. Böylelikle onlardan bir hafta kadar kurtulmuş olacağız, ardından bir gala daha düzenleyip, Durbin'e giderlerken arkalarından el sallayacağız," dedi.

James eğildi. "Majesteleri."

Kapıya ulaştığında, Arutha, "Unutmadan, sabah erkenden burada ol. Acemileri aktif göreve alıyoruz, resmi bir sabah toplantısı olacak," dedi.

James'in sırtışı yüzünde dondu, içten içe homurdandı. Yemeğini yiyip banyosunu da yaptığında, beş saatten az bir süre içinde tekrar ayakta olmak zorundaydı.

Jonathan, Prens'in karşısında eğildi ve dışarı çıkan toprak beyini takip etti. Bir saray

oğlanının kapıyı kapatması için kenarda beklerken, James Jonathan'a, "Mutfağa gel, beraber yiyelim. Böylelikle konuşabiliriz ve ben de uyumak için fazladan bir yarım saat kazanırım," dedi. Ufak bir gülümseme ile genç asayiş görevlisi James'in arkasına takıldı ve beraberce mutfağa gittiler.

KARIŐIKLIK

Sarayın avlusunda boru sesleri duyuldu.

Arutha, sarayının resmi yetkililerini manevra alanını gören bir balkona çıkardı. En köşedeki yerini alırken, Kılıçustası McWirth onu selamladı ve acemilere hazır ola geçiş emrini vermek için döndü.

Arutha durdu ve ardından, "Bugün siz gençler görev ve mahmuzlarla ödüllendirileceksiniz. Kazandığınız rütbe ne olursa olsun buna, "şövalye" unvanını eklemeye hak kazanacaksınız. Bu kadim bir unvandır, kaynağı tarihin ve irfanın sisleri arasında kaybolmuştur. Denilir ki, tacı hayatları pahasına korumaya ant içmiş ilk şövalyeler, Krallığın en eski hükümdarlarından birinin yoldaşlarıymış."

"Tıpkı bugün sizin olacağınız gibi. Yalnızca kendi lordlarına hizmete yemin etmiş askerlerin aksine, sizin yemininiz kraliyet tacına yönelik. Bu topraklar üzerindeki her lorda hürmet göstermeniz ve mümkünse çağrıldığınızda onlara yardım etmeniz gerekiyor, ama en önde gelen göreviniz, doğudaki Kral'a ve batıda benim makamıma karşıdır." James hafifçe gülümsedi. Arutha'yı tanıdığından beri, Prens'in elinde tuttuğu yetkinin kendisine verdiklerini kişisel olarak sahiplendiğini hiç görmemişti. Başka adamlar, "Batıda bana," diyebilirdi, ama Arutha değil.

Prens devam etti. "Bugün, bazılarınız sınır garnizonlarına gönderilecek, ya da kendi oğulları idare edebilecek yaşa gelene kadar, genç subaylara ihtiyaç duyan asillerin evlerine katılacaksınız. Bu hanedan evlerinde, birkaçınız kılıçustası rütbesini kazanacak, ya da onların evlatları büyüdüğünde Krondor'a dönecek. Diğerleriniz, sınır lordlarını kalelerine tayin edilecek ve bazılarınız ise Krondor'da kalacaksınız. Ama nerede hizmet verdiğiniz, o kadar da önem taşıyor." "Sizin yapmayı seçtiğiniz şey, nerede olursanız olun bu ulusa ve onun halkına hizmet etmek. Bunu asla göz ardı etmeyin. Hayatınız boyunca rütbe ve imtiyazlara sahip olabilirsiniz, ancak bunlar ödöl olmayacaktır. Bunlar daha çok, Krallığa hizmet konusunda size yardımcı araçlar olacaktır." Arutha durakladı, ardından konuşmaya devam etti, "Tsuranilerle olan ve Gediksavaşı olarak bilinen savaşta, şu anda barış içinde olduğumuz bir düşmanla karşı karşıya geldik. Mücadele korkunç ve uzundu, çünkü bizimle savaş alanında karşı karşıya gelenler de, kendilerini hizmet etmeye adanmış onurlu adamlardı. Biz de onları aynı bağlılık duyguları içerisinde karşıladık ve bu ulusumuzun kurtuluşu oldu."

Arutha durakladı ve ardından, "Sizleri Krallığın hizmetinde görmekten memnunum, genç subaylar," dedi.

Başıyla işaret ettiğinde McWirth, "İsminizi duyduğunuzda, öne çıkın ve mahmuzunuzu alın," dedi. Ardından ilk ismi çağırdı ve ilk acemi bir adım öne çıktı. İki saray oğlanı, her aceminin çizmelerine hızla mahmuzlarını takmak için iki yanda duruyorlardı. On bir genç subay hızla hizmete atanmış ve rütbeleri verilmişti. William bunların en sonucusuydu.

Arutha'nın sağında, görevini bırakmadan önce son resmi görevini yerine getiren Şövalye-Mareşal Gardan duruyordu. Emirleri vermeye başladı. Acemilerin dördü kuzeye, sınır baronluklarına gidiyordu. Beşi, batıda çeşitli garnizon ve hanedan evlerine atanmıştı. İkiisi Krondor'da kalacaktı.

Bunlardan biri William'dı.

James, bu duyum yapıldığında William'ın suratının hafifçe asıldığını gördü ve bu mutsuzluğun nedenini merak etti.

Krondor, Batı Diyarları'ndaki en iyi görev yeri idi, hem sağladığı rahatlıklar hem de politik ilerleme açısından. Rahatsız edici komşularla bitmek bilmeyen savaşların yaşandığı ve bunların terfi sağladığı Doğu Diyarları'nda durum farklı olabilirdi, ama batıda her türlü ilerleme ve politik kariyer Krondor'da başlar, Krondor'da biterdi.

Arutha James'e döndü ve "Sanırım şehirde yapılacak işlerin var," dedi.

James başıyla onayladı. "Hem de çok. Ne zaman döneyim?"

Çalışma odasına geri dönerken, Arutha, "Bana söyleyecek önemli bir şeyin olduğunda. Artık kıdemli bir toprak beyi değilsin," dedi.

James neredeyse tökezleyecekti. "Majesteleri?"

Arutha avluya arkasını döndü ve James'e ufak bir gülümseme gösterdi. Balkonu terk etti ve James kendisini izlerken, saraya girdi. "Bir kusurun yok, toprak beyi, ama son zamanlarda seni kırsal bölgelerde çok dolaştırdım, Efendi de Lacy ve Jerome, senin üstlenemediğin görevlerin yükünü kendi üzerlerine almaktan çok şikâyetçiler. Bu yüzden sen benim şahsi toprak beyim olmaya devam edeceksin, biz de bir başkasını kıdemli toprak beyi derecesine yükselteceğiz. Hem, günlerini bir gurup delikanlıya göz kulak olarak harcamak, bir garnizonu idare etmenin ardından yavan gelebilir."

James gülümsedi. "Sıkıcı demek daha doğru."

Arutha o nadir görülen neşeli görünüşlerinden birini sergileyerek güldü. "Sıkıcı, doğru. Gene de ayrılmadan, sana son bir görev daha vereceğim. Olasko Dükü'nün gurubu avlanmak için yarın sabahın ilk ışıklarıyla ayrılıyor. Anlayamadığım nedenlerle, koruma olarak Teğmen William'ı istediler."

James'in kaşları çatıldı. "Paulina?"

Arutha masasının yanına geldi ve oturdu. De Lacy'ye, eliyle işaret ederek, kapıyı açmasını ve günlük meseleler için Prens'le görüşmek isteyenleri içeri almasını belirtti. "Prenses, evet. Babasına ve Prenslere av sırasında eşlik edecek.

Neden?"

"Ya zengin ya da kuvvetli bir koca arıyor kendisine."

"Bir başka deyişle, bir dükün oğlunu."

James, evet anlamında başını salladı. "Buna karşın, kimsenin kendisine Dük Pug'ın biraz... pek çok kişinin standartlarına göre garip olduğunu söylediğini sanmıyorum." "Ama iyi bağlantıları olan biri," diye ekledi Arutha.

James sırtıttı. "Evet, tabii o da var. Gene de William'ı görevlerine hazırlamak için bugün biraz vakit ayırsam iyi olacak." Arutha yüzünü James'den kapıya çevirdi, bu sırada Efendi de Lacy'in eşlik ettiği ilk ricacılar gurubu geliyordu. "Bilmek istemiyorum," dedi Prens, James'e. "Sen ne yapılması gerektiğini biliyorsun, git ve onu yap."

"Evet efendim," dedi James, Prens'in çalışma odasından ayrılırken. Hızla manevra alanına gitti, çiçeği burnunda subaya, Rüyalar Vadisi ya da Krondor ile Karanın Sonu arasında haydutlarla dolu fundalık ve ormanlara yapılacak bir devriye görevi verilmeden, McWirth ve William'ı yakalamak istiyordu. Ardından genç Jonathan Means'i bulup, kendi ajanlarından oluşan gurubu kurmaya başlayacaktı.

James, William'ı Acemi Kışlası'nda yatağının ayakucundaki son altı aydır tüm elbise dolabını ve tüm şahsi eşyalarını içinde bulunduran sandığını toparlarken buldu. McWirth, yeni atanmış şövalyelerin ayrılışını izliyordu ve tavrı değişmişti. Genç adamlara, bir babanın çocuklarına baktığı gibi bakıyor, diye düşündü James. Ardından birkaç hafta içinde, asillerin çocuklarından, rütbeli Kraliyet askerlerinden ve gelecek vaat eden birkaç askerden oluşan yeni bir gurubun Krondor'a geleceğini ve yaşlı askerın, asla memnun edilemeyecek bir tirana dönüşeceğini düşündü.

Daha James konuşmadan, William başını kaldırıp ona baktı ve "Krondor! Neden?" dedi.

James karşılık verdi, "Hiç fikrim yok, ama senin yerinde kim olsa, mutluluktan havalara uçardı. Kariyer yapılan yer burası, Will."

William bir şey söyleyecekmiş gibi baktı, fakat bir an için sessizliğini korudu. "Bunu cephaneliğe götürmek zorundayım."

James cephaneliğin, genç şövalyelerin özel, ufak dairelerinin bulunduğu yerde olduğunu biliyordu. "Sana yardım edeyim."

William, olur anlamında başını salladı, suratı hâlâ asıktı. Cephaneliğe kişisel eşyalarını taşıması yalnızca iki sefer sürecek olmasına karşın, yardımı kabul etti. William, eğitimde kullandıkları arasından yanında götüreceği tek şey olan kılıcını kuşandı ve bir kıyafet yığınının alıp James'e uzattı. Ardından içinde iki çift çizme, büyük bir pelerin ve iki kitabın bulunduğu ikinci bir yığını yüklenerek, James'e önden gitmesini işaret etti.

James arkasını döndü ve Kılıçustası McWirth'in yanından geçerek, kapıdan çıktı. William kapıya ulaştığında durdu ve "Kılıçustası?" dedi.

McWirth, "Evet, teğmen?" dedi. Sesi sakin ve seviyeliydi.

James, arkasını döndü ve William'ın şaşkın yüzüyle karşılaştı. William'ın, artık bir subay olduğu ve McWirth'in kendisine bir daha bağırmayacağı gerçeğinin ayrımına henüz varamamış olduğunu fark etti. William durakladı ve ardından, "Yalnızca, bana tüm öğrettiklerinizden dolayı size teşekkür etmek istedim. Dilerim gelecekte sizi hayal kırıklığına uğratmam."

McWirth gülümsedi ve "Oğlum, eğer beni gelecekte hayal kırıklığına uğratabileceğine dair en ufak bir şüphem olsaydı, bu mahmuzlara asla hak kazanamazdın." William'ın iki yeni gümüş mahmuz yerleştirilmiş çizmelerini işaret etti. "Başaracaksın. Şimdi acele et, diğer subaylar, kendi eşyalarını taşıdığını görüp, onları bir yardımcıya ya da bir askere taşımadığın için seni sıkıntıya sokmadan cephaneliğe gitsen iyi olur."

James bir an yerinde dondu kaldı ve ardından gülmeye başladı. Birdenbire William, garnizonda bir şövalye-teğmen olduğu için, eşyalarını taşıması için bir yardımcı ya da askere emir verebileceğini fark etti. Ardından McWirth, James'e döndü ve "Ya da siz, toprak beyi, William'ın köpek toplayıcısı olduğunuz için. Haydi, şimdi gidin ikiniz de," dedi. "Peki, kılıçustası," dedi James. William hızlandı. "Bu deyim de nereden çıkmış?"

"Duyduğum kadarıyla eskiden şövalyeler şimdiki gibi refah içinde değillerdi ve silahları efendilerine, bir sonraki yemeğini bulacak kadar akıllı olmalıydı."

William sırttı. "Seni silahtarım yapsam mı, toprak beyi?"

James şakayla kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Bunu görmek için, bir altın krallık vermeye hazırım, beyim" dedi, alaycı bir biçimde. "Eğer şahsi bir silahtar istediğinden eminsen, az yetenekli saray oğlanlarından birinin, ilerleme şansı olmayan bir meslekte çalışmak isteyip istemediğine bir bakarım. Ayrıca ona ödeme yapacak parayı nereden bulacağını da merak ediyorum."

Cephaneliğe ulaşıp büyük kapıdan girdiler, sıra sıra kılıçların, kalkanların ve diğer silahların yanlarından geçtiler. Cephaneliğin arkasından, eğitim sırasında askerlerin körelttiği silahların onarımıyla uğraşan demircinin gürültüsü geliyordu. Binanın arkasındaki merdivenlere ulaştılar ve üst kata çıktılar. William elindeki kıyafetleri yere koydu ve çevresine bakındı. "Şu oda boş görünüyor," dedi, açık kapıyı işaret ederek.

James, "Seni sopalanmaktan kurtarayım. Genç şövalyelerin en büyüğü sana bir oda tahsis edene kadar beklemelisin."

Boş gibi görünen odayı gösterdi. "Bu odanın Yüzbaşı Treggar'a ait olduğundan neredeyse eminim."

William yüzünü buruşturdu. Yüzbaşı Treggar suratsız biriydi ve söylentilere bakılırsa, zorbalıklarına ve anlamsız öfke nöbetlerine karşın mevkiisini bu kadar uzun süredir

koruyabildiğine göre, olağanüstü bir asker olmalıydı. Aynı zamanda, tüm ordudan sorumlu Gardan ile beraber bu kadar uzun süre garnizonda kalabildiği için, olağanüstü derecede zeki olduğu da varsayılıyordu.

Birkaç dakika sonra, Mallow Haven Kontu'nun en genç oğlu, yeni tayin edilmiş bir Şövalye-Teğmen olan Gordon Donald, elinde bohçasıyla merdivenleri çıktı. "Oda boş mu?" diye sordu.

William, "Treggar'ı bekliyoruz," dedi.

Gordon, elindeki eşyalarını olduğu yere bıraktı. "Böyle güzel bir gün böyle mi bitecekti?" Sesi, Huzur Tepeleri'nin eteklerinde yaşayan Kennarach halkı arasında yaygın olan bir vurgu taşıyordu. Geniş omuzlu genç bir adamdı, William ve James'den biraz uzundu ve kum sarısı saçlarıyla mavi gözleri vardı. Açık tenli olduğundan, sürekli güneş yanıkları ve çilleri olurdu.

James, "Batıda, en iyi yerde mevkilenmiş kişiler olarak, ikiniz de biraz tatsız görünüyorsunuz," dedi.

"Batı," diye karşılık verdi Gordon. "Eminim babam, beni buralarda sorunlardan uzak tutması için Prens'e rica etmiştir.

Kardeşlerimin hepsi savaşta öldü, Malcolm, Gediksavaşı sonlarında Tsuranilerle yapılan mücadelede, Gri Kule Dağları'nın orada ve Patrick de Sethanon'da. En genci benim ve babam beni mirası devralıncaya kadar sağ tutmaya çalışıyor."

"Hayatta kalmak büyük bir sorumluluktur," dedi James, alaysı bir ciddiyetle.

"Bu, burada doğmuş sizler için iyi olabilir, toprak beyi, ancak batıda terfi etme şansı pek azdır."

James hoşnutsuzluğunu belirten bir bakış attı. "Hatalıysam beni düzelt, ama bir gün dük olacaksın. Terfi etme konusu seni neden böylesine endişelendiriyor?"

Gordon, "Mallow Haven'daki düklüğümüz ufak bir düklük ve doğuda savaş alanında edinilen onur çok önemlidir. Sizin burada goblinleriniz, Kara Yol Kardeşleriniz gibi şeyler var, oysa doğuda bizler sürekli olarak doğu krallıkları ya da Kesh ile karşılaşıyoruz. İlerleme hızlı olduğundan, topraklar arası evliliklerde her şansı değerlendirmek gerekir." James ve William birbirlerine bakıp sırtttılar. İkisi bir ağızdan, "Mesele bir kız!" dediler.

James, Gordon'a, "Kim o kız?" diye sordu.

Gordon'un güneşten yanmış yüzü "dahi, konuşurken yüzünün kızarışını gizleyemiyordu, " Lordumuz Dip Taunton'un kızı, Rebecca. Kendisi bir dükün kızı ve onu kazanmak için bir şansım varsa, omuzlarımda, kralı kör etmeye yetecek kadar parlıtlı, yeterli sayıda nişanla geri dönmeliyim."

James omzunu silkti. "Bir zamanlar batıda düzgün bir savaş bulunmadığı doğru, ama Kronдор'a geldiğimden beri bu pek doğru sayılmaz."

William, "En azından batıda ilerlenebilecek en iyi yerdesin," dedi.

Aşağıdan, kapıya doğru ilerleyen bir düzine kadar çizmenin oluşturduğu ayak sesleri duyuldu. "Eşyalarınızı toplayın," diye tavsiyede bulundu James.

Kısa bir süre sonra, Şövalye-Yüzbaşı Treggar merdivenleri tırmanırken, önce esmer kafası, ardından iri omuzları görüldü. Peşinde diğer evlenmemiş şövalyeler vardı. Kendisini beklemekte olan iki yeni teğmeni görünce yüzünü buruşturdu. James'i gördüğünde ise, yüz ifadesi iyice tatsız bir hal aldı. "Bu da ne demek oluyor?"

William yanıtladı, "Odalarımızın tahsis edilmesini bekliyoruz, yüzbaşı."

Koridor doluncaya dek diğer teğmenler merdivenlerden çıkmaya devam ettiler. Pek çoğu aralarında fısıldaştı, birkaçı omuz silkti. James, Treggar'ın başlamasını beklediklerini fark etti. Yeni atanmış şövalyelerin işleri, beklendiği şekilde gelişmiyordu.

Tam Treggar konuşmak üzereydi ki, James söze girdi, "Prens, Şövalye-Teğmen William'ın yerleştirilmesi konusunda acele edilmesini istiyor, çünkü kendisini bekleyen özel bir görev var."

Treggar, ne söyleyecekse yutmak zorunda kaldı. Bunun yerine parmağını uzattı ve "Koridorun sonu. Oda sayımız az, o yüzden biri evlenene ya da başka yere atanana kadar iki kişi birlikte kalarak idare etmek zorundasınız." "Emredersiniz, yüzbaşı," dedi Gordon, subayların arasından sıyrılıp geçerek.

William, "Teşekkürler, yüzbaşı," dedi ve takip etti. James, "Sizi burada bekliyorum, teğmen," dedi.

"Her zamanki yolunuzdan çıkmışsınız, toprak beyi? Duyduğuma göre, saraydan çok kanalizasyonlarda bulunabiliyormuşsunuz," diye gözlemledi Treggar.

James, bir an için yüzbaşıya baktı. Derin görünümlü karanlık gözleri vardı ve bakışlarında, öfke ve aşağılamadan başka bir şey yoktu. Kalın kaşları her an bir düşünceye yoğunlaşmışçasına bitişikti, bu ifadesi yalnızca dışarıda, Şövalye-Mareşal'in ya da Prens'in huzurundayken değişiyordu. Söylentilere göre, çok sayıda genç subay ve düzinelerce saray muhafızı, gece yarısından sonra, Treggar'ı sinirlendirdikleri için dövülmüşlerdi. En sonunda, hoş bir ses tonuyla, James, "Prens nerede olmamı isterse, oraya giderim," dedi. Treggar'a meydan okumak istiyordu, fakat bir çocukken zorbalarla mücadeleyle geçen yıllarda öğrendiği kadarıyla James, bunun kazanamayacağı bir dövüş olduğunu biliyordu. Yüzbaşıyı diğer genç subayların önünde utandırmak, hoşnutsuzluğu öfkeye dönüştürebilirdi. Ve nasıl biri olursa olsun Treggar, saray garnizonunun önemli bir üyesiydi. Hem ayrıca, büyük ihtimalle öfkesini Gordon ya da William'dan çıkarırdı.

Yeni gelen subaylarla planladıkları gibi eğlenemeyeceklerini anlayan diğer subaylar kendi odalarına ya da aşağıya görev yerlerine döndüler. Bir süre sonra Gordon ve James belirdi.

William, James'e baktı. "Görev nedir, James?"

Treggar, William'a baktı ve homurdandı, "Bir saray üyesine hitap ederken teğmen, onun rütbesini kullanacaksın," durakladı ve ekledi, "Her kim olursa olsun."

William, "Emredersiniz, yüzbaşı," dedi. James'e dönerek, "Görev nedir, toprak beyi?" diye sordu.

James, "Yanına bir düzine adam alıp, Majesteleri'nin konuklarına av sırasında eşlik edeceksin. Avcıustasına, yanındakilerle birlikte raporunu, şafaktan bir saat önce ver," dedi. "Emredersiniz, toprak beyi."

Treggar'a bakarak James, "Gece yatmadan önce gelip beni görün, teğmen. Son dakika talimatlarım olabilir," diye ekledi.

William, "Emredersiniz, toprak beyi," dedi.

James arkasını döndü ve hızla ayrıldı. Oyalanmasının, Treggar'ın çirkin mizacını daha da ortaya çıkarmaktan başka bir işe yaramayacağını biliyordu. Treggar'ı eğlencesinden alıkoyduğundan, gece gelmeden, William'ı utandıracak ya da cezalandıracak bir iş bulacağından emindi. James zorbaları iyi bilirdi. Eninde sonunda William ve Gordon, Treggar 'la uzlaşmak zorundalardı.

Avluyu geçerken James, William'ın yeterince güçlü bir çocuk olduğunu düşündü. Kendi başına idare edebilirdi. Gordon'un da kendi çapında güçlü bir kişi haline geleceğini düşünüyordu. Hem zaten Treggar uzun zamandır, başka diyarlardan gelmiş subaylar yığınının ne elde edip ne edemeyeceğini kesinlikle biliyordu. Yığının Başı olmanın ayrıcalıkları olduğu kadar, sorumlulukları da vardı ve eğer Treggar gerçekten konumunu istismar etmiş olsa, Gardan kendisini uzun süre önce görevden çekmiş olurdu. James'in, Arutha ve şövalye-mareşal hakkında bildiği bir şey varsa, o da önemsiz dahi olsa dikkatlerinden uzun süre kaçacak bir detayın olmadığıydı. Sorunlar çabucak ortaya çıkarılıp, çözüldü.

Kapıdan geçerken, muhafızlardan biri kendisini selamladığı sırada, James, ilk durağının neresi olacağını düşünüyordu. Ardından James durdu. Sarayı, bir zamanlar ana kapısı olan fakat artık tören girişleri, kutsal gün törenleri ve benzerleri için kullanılan batı kapısından terk etmişti, saray ticaretinin büyük bir kısmı artık liman girişi ve doğu kapısından yürütülüyordu.

Meydanın karşı tarafında, saray topraklarının batı sınırını belirleyen büyük bir ev bulunuyordu. Ev ile kapının arasında mütevazı boyutta fakat kadim ve herkesçe bilinen bir çeşme vardı, bunun nedeni şehrin yapımı sırasında ilk prenslerin inşa edilmesini

emrettikleri ilk çeşme olmasıydı. James evi inceledi. Büyük bir yapıydı ve geniş dış cephesi, içinde pek çok oda olduğunu gösteriyordu. Ve bildiği kadarıyla, yıllar önce terk edilmişti. Ardından kendini düzeltti; terk edilmemişti ama boştu. Zaman zaman binanın çevresinde, ahşap yüzeylerin ya da demir kapının boyanması, ya da dış duvardaki taşların onarımı gibi hareketlilikler gözlemlendiği olurdu. Fakat şimdi, birisinin binayı yerleşime hazırladığı apaçık ortadaydı.

"Neler oluyor?" diye sordu kapıdaki muhafıza, başıyla evi işaret ederek. "Bilmiyorum. Düünden beri arabalar gelip gidiyor, toprak beyi."

"Hatırlayabildiğim kadarıyla o ev hep kapalıydı," dedi kapının öteki tarafında duran muhafız. "Sahibinin kim olduğunu dahi bilmiyorum."

James, "Ishap Tapınağı'na ait," dedi.

İkisi de kendisine baktı, fakat hiçbiri bunu nereden bildiğini sormadı. James'in şehir hakkında her şeyi bilmek gibi bir huyu vardı ve iki muhafız da sözlerinden şüphe etmedi.

"Genellikle pek ortaya çıkmayı sevmezler," diye mırıldandı James. "Bu ne anlama geliyor acaba?"

Her iki muhafız da sorunun kendilerine yöneltilmediğini bildiklerinden sessiz kalırlarken, James dikkatini karşısındaki yeni gelenlerden, bir başka soruna yöneltti: Geceşahinleri.

James, iki binanın arasından çıktı, üzerinde, saraydan çıkarken giydiğinden çok daha eski bir kıyafet vardı. Şehrin içinde, her duruma hazırlıklı olmak için kıyafet, silah ve para gizlediği pek çok yer vardı. Sıradan halkın içerisine karışmak, Prens'in toprak beyi için sıradan bir işti.

James, şehrin, Yoksul Mahalle'ye yakın olan ve tüccarlara ayrılmış bölümünden, gündüz kalabalığının arasından sıyrılarak ilerledi. Hiç kimse şehrin bölümlerini bu şekilde belirleyen bir harita ya da plan gösteremezdi, ama Krondor'da yaşayan herkes pazarın nerede bitip, liman bölgesinin nerede başladığını, Limanyakası'nın neresinin Balıkevi mahallesi olduğunu ve diğer resmi olmayan bölgelerin nasıl sıralandığını bilirdi. James, bir bölgenin nerede başlayıp nerede bittiğini bilmenin, insanın sağlığı ve güvenliği açısından önemli olduğunu biliyordu.

Ticaret bölgesini Yoksul Mahalle'den ayıran isimsiz sokağı geçti. Yoksul mahalleye girerken, sanki sokaklar küçülmüş, daralmış ve hapsolmuş gibi görünüyorlardı. Her iki tarafta da, güneşin en tepede olduğu zamanlar dışında hep karanlık görünen binalar yükseliyor, aralarından bir arabanın ancak geçebileceği kadar, çok dar bir yer bırakıyorlardı.

Eski yuvasında ilerlerken James'in duruşu ya da yürüyüşü değişmemişti, sadece daha tetikte hareket ediyordu. Yoksul mahallesinin sokakları, gün içinde şehrin diğer tüm bölümleri gibi işlekti, ama çok daha tehlikeliydi. Tehlikeler, gece olduğundan daha az

belirgindi, fakat bu belirsizliklerinden dolayı daha ölümcüllerdi. Kısa sürede, James, bölgeyi kaplamış olan sessizliği fark etti. Bakışlar her zamankinden daha kaçamaktı, insanlar, normalde olduğundan daha hızlı hareket ediyorlardı. Sesler alçalmış, yabancılar dikkatle gözleniyordu. Cinayetler, zaten şüpheli olan nüfusu iyice güvensiz hale getirmişti.

James, daha da dar bir yola, yer yer ikinci kata çıkan tahta merdivenlerin bulunduğu bir arka sokağa girdi. Sokağın sonunda, bir midillinin çektiği iki tekerlekli arabaya eşya yükleyen iki büklüm bir şekil gördü. Girmeyi planladığı yerin kapısı açıktı.

James, hançerini çekti ve bileğinin altında kalacak şekilde gizledi. Hızlı bir bilek hareketi, ihtiyaç halinde hançeri oyuna dahil edecekti. Şekle, hamle yapabileceği kadar yaklaştığı sırada, durdu ve "Sophia?" dedi.

Şekil arkasını döndü ve doğruldu, James rahatlamıştı. Kadının gri saçlarının arasından çıkan koyu kahverengi tutamlar, gençliğinin renkleri hakkında bir fikir veriyordu. James'in bir savuşturma pozisyonu olduğunu anladığı bir şekilde kadın elini uzatmıştı. Bir süre sonra, kadın rahatladi ve "Jimmy. Hayatımdan geride kalan birkaç yılı da götürdün benden," dedi.

James, midillinin çektiği arabaya yaklaştı ve ardından açık kapıya baktı. "Ayrılıyor musun?"

"Bu son yükü de bağlar bağlamaz."

"Nereye gidiyorsun?"

"Bilmiyorum ve Krondor'da herhangi bir kişinin nereye gideceğimi bilmesini istediğimden de emin-değilim, Jimmy." James, kadının yüzünü inceledi. Hiçbir zaman güzel bir kadın olmayan -genliğinde hatlarının, haklı olarak bir atinkini andırdığı söylenirdi- Sophia, kendisini etkileyici kılan güçlü bir vücuda ve endama sahipti ve yıllar boyunca, ister zengin ister yoksul, birçok erkeğin kalbine sahip olmuştu. Fakat Sophia'nın, büyüler, tılsımlar ve sihirli iksirlerle ilgili işi kendisini, James gibi güvendiği dostlarının dışında, yalnızlığa itmişti.

James, bu yorum karşısında başını salladı. "Eğer kaybolmak istiyorsan anlıyorum, fakat gene de nedenini sorabilir miyim?"

"Cinayetleri duymuşsundur; sormama bile gerek yok. Prens'in adamı olup da bilmemen imkânsız."

"Ortadan kaybolanlar gurubuna katılmaktan mı korkuyorsun?"

Başını evet anlamında salladı. Mavi elbisesini düzeltip, arabadan siyah şalını aldı ve ufak odasının kapısını kapattı. "Senin dikkatini çekmemiş olabilir, ama o adamların arasında Şakacılardan olmayan birçok kimse, kuşkusuz benden çok daha alakalı olduğun sebeplerle ortadan kaybolan, bazı sanatları uygulayan kişiler vardı." "Büyücüler mi?" diye sordu

James, birdenbire kadının söyleyecekleri ilgisini çekmişti.

"Sadece ben bile beş tane sayabilirim. Pek çoğunun ismini bilmiyorsundur, çünkü çalışmalarını gizli yürütüyorlardı.

Biz, Yıldızlimanı'ndakiler kadar halka açık bir grup değiliz, Jimmy. Bazılarımız, daha sakın hayatlar tercih ediyoruz."

"Ya diğerleri?"

"Güce sahip olanlar tarafından hoş karşılanmayacak bir şekilde icra ediyorlar sanatlarını."

"Kara büyü mü?"

"Öyle karanlık bir şey değil, ama diyelim ki bir tüccar, rakibinin tahıl yükünün teslimattan evvel çürümesini, ya da bir kumarbaz, oyun sırasında şansının artmasını istiyor. İşte, buralarda güçlerini gerektiği biçimde kullanırlar." "Tabii ki bir karşılığı vardır," diye gözlemledi James.

Sophia başıyla onayladı. "Birisi, Krondor'daki büyücüleri ortadan kaldırıyor, James." James etrafına bakındı. "Kaç kişi daha var?"

Sophia, "Şunu çevirmeme yardım et. Üzerini yüklemeyden önce o yöne çevirmeliydim," dedi.

James, kadının arabayı çevirmesine yardım etti ve arabanın ikiz çekme kollarının arasında eğilirken ve onları kaldırırken kadını izledi. Yardım etmeyi teklif etmemesi gerektiğini biliyordu; Sophia, tanışmış olduğu en bağımsız kadındı ki, kendisi pek çok kadın tanıdı. "O şeyi çekmek için ufak bir at ya da midilli bulmalısın." "Bunu karşılayamam," diye yanıtladı, hayatındaki tüm mal varlığını sokak boyunca çekerken.

"Ben... sana bir at için borç verebilirim, Sophia. Bu kaba sokak çocuğuna her zaman çok iyi davrandın."

Gülümsediğinde, yaşını belirten izler yüzünden yok olmuştu. "Hiçbir zaman kaba değildin sen. Can sıkıcıydın, evet, ama asla kaba değil." Ardından gülümsemesi kayboldu. "Hayvanı alsam bu sefer de beslemek zorunda kalırdım, ama gene de teklifin için teşekkürler."

Köşeye vardıklarında Sophia durakladı ve "Ama seni benim kapıma getiren konunun ne olduğunu sormalıyım," dedi.

James güldü. "Aslında, büyüyle ilgili ufak bir meseleydi."

Prenses Paulina'nın tılsımı ve etkilerini açıkladı ve "Eğer genç arkadaşım ona eşlik edecekse, sanırım muskasına karşı koymak için elinde bir şeyler olması faydalı olur," diye

bitirdi.

Sophia bir kahkaha attı. "Muskalar. Bunu sevdim. Evet, arkadaşına yardım edebilecek bir şeyim var, dostum." Çekme kollarını yere bıraktı ve arabanın arkasına geçti. Az evvel bağlamış olduğu, koruyucu örtüyü kaldırdı ve "Keşke ben bunu yapmadan önce söylemiş olsaydın," dedi ve yığının içine uzandı. Ufak bir kese çıkartıp, karıştırmaya başladı. "Etkili bir iksirim var, ancak yalnızca birkaç saatliğine işe yarar." Ufak bir yüzüğü çıkarttı. "Ama bu işe yarayabilir." Sade bir şekilde işlenmiş, gri renkte, gümüşten yapılmıştı, üzerinde ise parıltısız, yarı değerli kırmızı bir taş vardı. Kadın yüzüğü James'e uzattı. "Takını birçok ufak tefek efsun ve büyüden korur. Genç bayanın kullandığı tarzdakiler yani sanırım. Maddesel hiçbir şey karşısında faydalı değil, ama en azından kızın etkilerini, doğanın kendisine bahsettikleriyle sınırlayacaktır."

James yüzüğü aldı. "Teşekkürler. Sana borcum nedir?"

"Senin için," dedi, "bedava." Koruma kayışlarını yeniden bağladı.

James, "Birdenbire bu cömertlik niye?" diye sordu.

"Geçmişte bana bir iki iyiliğin dokunmuştu, Jimmy. Buna bir ayrılık hediyesi diyelim." Çekme kollarını yeniden eline aldı ve arabayı çekerek ara sokaktan geçti, kendisini Yoksul Mahalle'den çıkartacak yola ulaştı.

İki çocuk hızla yanından geçerken James yana çekildi. Bir an için onların kapkaççı olup olmadıklarını, birinin para kesesini kesip diğerine fırlatmış olup olmadığını merak etti, fakat ardından onların yalnızca eğlencesine koşuşturan şehir çocukları olduğunu fark etti.

James, son bıraktığı yerde olduğundan emin olmak için kesesini yokladı, ardından kemerinden çözdü. Keseyi arabanın örtüsünün altına sokarken, "O halde, benim de bir ayrılık hediyesi vermeme izin ver. Her nereye gidiyorsan, yerleşmek için paraya ihtiyacın olacak," dedi.

Gülümserken mavi gözleri parlıyordu. "Sen gerçek bir dostsun, Jimmy."

"Güvenli olduğundan emin olduğunda nereye yerleştiğini bana bildir, Sophia."

"Olur," dedi ve ardından, doğu kapısına ulaşan ana yoldan ilerleyerek, James'i yalnız bıraktı.

James, kadının şehrin kalabalığı arasında kayboluşunu izledi ve ardından saraya doğru yol aldı. Bu akşamüstü başka ne yaparsa yapsın, Prense kısa bir konuşma için geri dönmesi şarttı.

Krondor'daki rastgele cinayetlerin ardındaki neden hakkında hâlâ pek az fikri vardı, ama öldürülenlerinin çoğunun büyücü olduğu gerçeği, bir an önce Arutha'ya iletilmesi gereken bir şeydi. Akşamüstü güneşi yakıcıydı, ama James, kemiklerine kadar ürpermişti.

PUSU

Atlar kişnedi.

William etrafına bakındı. Yetenekli bir çavuş ve yirmi tecrübeli askerin kendisine eşlik etmesine karşın, kendisine verilen bu ilk görevi nedeniyle zaten yeterince gergindi. Yüzbaşı Treggar başkalarının yanında bir zorba olmasına karşın, William'ı bir kenara çekmiş ve "Eğer adamların karşısında bir aptal gibi görünmek istiyorsan, emirler yağdır. Eğer ne yaptığını biliyor gibi görünmek istiyorsan, yalnızca Çavuş Matthews'a ne istediğini söyle," demişti. Adamdan hoşlanmamasına rağmen bu öğüt William'ın içine işlemişti ve şu ana kadar, sanki ne yaptığını biliyormuş gibi görünüyordu. Güneş neredeyse gökyüzünün tam tepesindeydi. William, "Çavuş!" dedi.

"Efendim!" diye yanıt hızla geldi.

"Bize öğle yemeği için uygun bir yer bul."

Krondor'un kuzeyindeki ormanlık bayıra çıkan yoldan ilerliyorlardı. William dikkatliydi, fakat fazla endişeli değildi, ne de olsa bu bölge nispeten sakin bir bölge olarak bilinirdi. Hırsız çeteleri arada bir yolcuları rahatsız ediyor olsa da, aylardır, bir grup atlı askere saldırabilecek büyüklükte bir gurubun varlığına dair bir rapor alınmamıştı. Sahil taraflarında kontrol edilmesi güç bölgeler vardı, fakat bu bölge, hem av hayvanların çokluğu hem de Prens'in konuklarının güvenliği nedeniyle özel olarak seçilmişti.

Şaşırtıcı derecede parlak mavi gözleri ve neredeyse bembeyaz saçlarıyla, havanın etkisiyle yüzü kırışık içinde bir çavuş olan Matthews, "Şu dönemecin ardında bir han var, efendim. Asillerin geceyi o tarz bir yerde geçirmesini salık vermem, ama bir öğle yemeği için uygundur," dedi. "Oraya, gelmekte olduğumuz haber verilsin," dedi William.

"Emredersiniz, efendim."

Matthew'un emriyle bir asker atını mahmuzladı, alay hana vardığında her şey hazırlanmıştı. Orta halli, bacasından yoğun bir dumanın sızdığı iki katlı bir binaydı. Kapının üzerindeki tabelada, altında, valiziyle uyuyan bir yolcunun bulunduğu bir ağaç resmi vardı. Matthew William'a döndü ve "Adı, Ağaç ve Yolcu, efendim," dedi.

Hancı kendilerini beklemekteydi. Ona haber veren asker belli ki asalet sahibi kişilerin konuk olacağını söylemişti.

Hancı kim olduklarını bilmemesine karşın, kapısının önünde duran herkesin karşısında eğilip duruyordu.

Olasko Dükü atından indi ve bir hizmetkâr, Prenses Paulina'nın atından inmesi için hızla elini uzattı. Prenses, binici pantolonu giymek ve ata binmek konusunda ısrar etmişti. Yardım elini reddederek çevik bir biçimde yere atladı. "Açlıktan ölüyorum!" dedi herkesin

duyabileceği bir şekilde. Hancıya döndü ve "Bugün neyiniz var?" diye sordu. Adam saygıyla eğildi, "Hanımım, şiş halinde pişirilmiş geyik etimiz var. Tavuklar kızarıyor, onlar da yarım saate kadar hazır olur. Peynirimiz ve taze ekmeğimiz, elma ve başka meyvelerimiz, derseniz kuru yemişlerimiz var. Mutfağında yeni tutulmuş balıklarım da var, fakat henüz pişirilmedi. Eğer derseniz, hazırlata—"

Dük araya girdi. "Geyik eti ve tavuk yeterli. Ama önce bira. Aç olduğum kadar, boğazım da kurumuş durumda." William askerlere, dinlenmeye başlamadan önce yük atlarını bağlamalarını emretti ve Matthews'a, adamlar dinlenmeye geçmeden önce atlarına su vermeleri talimatını verdi. İçerideki konuklarına katılmak için yöneldiğinde, "Adamlara taze meyve ve bira göndertiyorum," dedi.

Matthews başıyla onayladı. "Sağolun, teğmenim."

William, adamlarının o sabah iyi bir yemek yediklerini biliyordu ve bu kesinlikle kurutulmuş et ve peksimetle geçiştirilecek bir harekât değildi, ama yaptığı memnuniyetle karşılanacak bir jestti. Asilleri, hana doğru takip etti. Basit bir işletmeydi, odanın ortasında iki büyük dikdörtgen masa, sağ köşesinde iki ufak yuvarlak masa, soldaki duvara bitişik yukarı çıkan bir merdiven ve arka duvar boyunca uzanan sade bir bar vardı, yanındaki kapı ise büyük ihtimalle mutfağa açılıyordu. Sağdaki duvar tarafında büyük bir ocak vardı. Pişirme işleminin büyük kısmı görünüşe göre orada yapılıyordu, çünkü bir kadın mutfaktan, ateşin yanında kaynamakta olan kazana bir şeyler ekliyordu. Geyik eti, nadir görünen bu asiller karşısında gözleri faltaşı gibi açılmış bir çocuk tarafından çevrilmekteydi.

William, odanın içine baktı ve yuvarlak masalardan birinde iki adamın oturmakta olduğunu gördü. İkisi de silahsız görünüyordu, bu yüzden William'ın ilk hükmü, ikisinin de zararsız olduğu yönündeydi. Adamlardan daha yaşlıca olanı, saçlarından geriye yalnızca ensesine dökülen bir tutam gri tel kalmış, neredeyse kel biriydi. Burnu dev bir şahinin gagasını andırıyordu, ama gözleriyle karşılaştırıldığında burnu pek çekmiyordu. Gözlerinde ilgi çekici bir yön vardı. William, kıyafetinin iyi işlenmiş, hatta pahalı bir dokuma olduğunu düşündü. Yanındakinin üzerinde, başlığı arkaya atılmış, sade, gri bir cüppe vardı. Bir keşiş, rahip ya da bir nevi büyücü olmalı, diye düşündü William. Pek çok insan bu sonuca varmazdı, ne de olsa onlar, kendisi gibi çocukluğunu büyücülerle dolu bir adada geçirmemişti. Büyücülerin ne kadar tehdit oluşturabileceğini bir kez daha değerlendirmesi gerektiğini düşündü.

Hancının dük ve gurubuna yaltaklanmaya başladığını gördü, bu yüzden, masanın sonundaki iskemlesine oturmaktansa, William iki adamın yanına yürüdü ve "Burada bulunma nedeniniz nedir?" diye sordu.

Cüppe giyen adam başını kaldırıp baktı, kendisiyle konuşanın Prens'in muhafızlarının bir subayı olduğunu gördüğünde, sade bir şekilde, "Yalnızca birer yolcuyuz, efendim," dedi.

William, bu iki adamın arasında bir an için bir şeyler geçtiğini hissetti ve bunun zihinsel

konuşma olmasından şüphelendi. William, hayvanlarla konuşabiliyordu, bu doğuştan edinmiş olduğu bir yetenektir, fakat bunu pek sık kullanmıyordu. Yalnızca babasının evcil ateş ejderi Fantus, yemek ve diğer basit şeylerin dışında konuşmalar yapabiliyordu. Konu, insan büyülerine geldiğinde ise, William yalnızca bir gözlemciydi, yine de bir şeyler hissedebilecek kadar fazla gözlemlerde bulunmuştu. "Prens'im bu diyarda önemli konukları var ve onların güvenliğini sağlamak da benim görevim. Nereden geliyorsunuz ve yolculuğunuz nereye?"

İlgi çekici gözlere sahip olan adam, "Sahile Halden Head denilen köye gidiyorum. Doğudan geliyorum," diye yanıtladı.

Diğer adam ise, "Ben, Krondor'a doğru gidiyorum, efendim. Eggley'den geliyorum," dedi.

"Yani öylesine, burada yemeğinizi paylaşmaya mı karar verdiniz?"

Cüppeli adam yanıtladı, "Tesadüfen karşılaştık. Gideceğimiz yerler hakkında sohbet ediyorduk." "İsimleriniz?"

"Adım Jaquin Medosa," diye yanıtladı, William'ın büyücü olabileceğini düşündüğü adam.

"Benim adım Sidi," dedi diğeri.

William, ona uzunca bir süre baktı. Bu adam rahatsız edici bir his veriyordu. Gene de, her iki adam da sakince yemeklerini yiyor, kimseyi rahatsız etmiyorlardı. "Yardımanız için teşekkürler," dedi. Daha fazla konuşmadan, dükün masasına geri döndü.

Konukların önlerine yemek ve biralar dizilmişti, William hancıya, askerlere bira ve taze meyve gönderilmesini işaret etti. Bu iş de bittiğinde, kendi yemeğinin keyfini çıkarmaya koyuldu. Ama yemek sırasında arada bir köşedeki, iki adamın hararetle konuşmakta oldukları masaya bakmaktan kendini alamıyordu. Sidi'nin en azından iki kez kendisine baktığından emindi.

Prenses, William'a bir soru sorunca, onun tarafına döndü. Kısa bir konuşmanın ardından, içinden James'e, kendisine bu yüzüğü verdiği için sessizce teşekkür etti, artık kızla ilk karşılaştığı günün aksine, onu pek az çekici, hatta kimi zaman sinir bozucu buluyordu. Paulina, onun heyecan duymadığını fark etmemiş, sanki hâlâ sihrin etkisindeymiş gibi William'a bir şeyler anlatmaya devam ediyordu. Prenses'in sorusunu yanıtlayıp köşeye baktığında, William iki adamın gitmiş olduğunu gördü.

Kampa geri döndüklerinde neredeyse akşam olmuştu. Krondorlu iz sürücüler önden gitmiş ve bölgeyi elverişli bir kamp ve avlanma alanı bulmak için taramışlardı. Hizmetkârlar hızla eşyaların yüklü olduğu arabayı boşaltıp, dük ve ailesinin kalacağı çadırları dikmeye koyuldular.

William ve adamları gök kubbenin altında yatacaklardı, yanlarında havanın elverişsiz olması ihtimaline karşı ufak çadırları da vardı. Güneş batıdan kaybolduğunda, William iz

sürücüleri bölgenin hızlı bir taraması için yollayıp gözcüler yerleştirirken, hizmetkârlar da akşam yemeğini hazırlıyorlardı. Bölgede pek tehlike yoktu, fakat yeni atanmış bir şövalye-teğmen dahi, asil konukların hayatlarını, her türlü önlemi almayarak tehlikeye atmazdı.

Matthews, nöbetleri inceledi ve nöbet tutmayanların yemek yemesini ve malzemelerinin bakımlarını yapmasını sağladı. Alanda her adamın kendi bineğinden sorumlu olması bir kuraldı, bu yüzden her ne kadar yanlarında seyisler olsa da, her asker dinlenmeye çekilmeden önce kendi atının bakımını yapıyordu.

William, çadırlarında bulunan dükün ailesine katıldı -sıradan bir çadır değil, büyük, sivri tepesi olan bir çadırdı- içeride altı kişiyi idare edecek kadar çok yemek ve şarapla donatılmış büyük bir masa duruyordu. Dük eliyle, yemeğe katılması için William'ı davet etti.

"İz sürücüler neler buldular?" diye sordu.

William yanıtladı, "Kuzeydoğuda av hayvanları, Majesteleri. Geyik ve karaca ve yavrusuyla dolaşan bir dişi ayı." Dük, elindeki çeyrek tavuğu çiğnemeyi bitirdi ve kemiklerini bir kenara fırlattı. William, adamın tazıları olmadığı için memnundu. Yemek masasında köpek beslemek, annesinin asla izin vermediği bir şeydi ve bu şekilde yetiştirilmesinin bir sonucu olarak William da masanın altında köpeklerin bulunmasından hoşlanmıyordu. Dük dinlenmeye çekilmeden, hizmetkârları kemikleri toparlayacaktı. "Yavrusu süttten kesilmeden bir anne ayıyı öldürmem. Eğer yavruların kendi başına ayakta kalabileceği zamana kadar beklemesen, av sayısı azalır. Başka neler var?"

"Belki büyükçe bir kedi," diye yanıtladı William.

Dük, bunu duyduğuna sevinmiş görünüyordu. "İz sürücüleriniz, cinsini söyleyebiliyor mu?"

William, "Emin değilim, lordum. Genellikle buralarda puma görülür. Cesurdurlar ve akıllarında gece köylere inip, kuzuları ve tavukları avlamaktan başka bir şey yoktur," dedi.

"Hayvanı biliyorum," diye sözünü kesti dük. "Kurnaz, ama bunun dışında, çıkmaza soktuğunda pek de mücadeleciler sayılmazlar. Ya başka?"

"Güneydoğu tarafında dolanan birkaç aslan, gene de daha onları görmeden çok önce haberini alırız. Gururlu olmayan genç erkekler, genellikle."

"İyi bir av anısı olurlar."

"Ve arada bir leoparlarla karşılaşılır."

"İşte, avlanmaya değer bir hayvan," dedi dük. "Eğer biri bir ağacın üstünde, tependeyse, tam yeridir."

"Muhtemelen sabaha yeni haberler alırım."

Dük ve oğlu geçmişte yaptıkları avlardan bahseder, her bir zaferlerini yeniden yaşarlarken, yemek yavaş ilerliyordu. Paulina, vaktini uzakta bir noktaya boş boş bakarak ya da sözlerine kibarca yanıt veren William'a kur yapmaya çalışarak geçiriyordu. Prens Vladic, kendi düşüncelerine dalmış, sessiz sedasız durmaktan hoşnut görünüyordu.

Tabaklar hizmetkârlar tarafından kaldırıldığında William, dükün huzurundan ayrılmak için izin istedi, buna gerekçe olarak kampın nasıl idare edildiğini görmek istediğini söyledi. Dük başını olur anlamında salladı ve eliyle gidebileceğini işaret etti.

William, Çavuş Matthews'u buldu ve sordu, "Nasıl gidiyor?" "Sakin, efendim," diye yanıtladı çavuş.

"Ben dinlenmeye çekiliyorum. Son nöbet için beni kaldır."

"Nöbet mi tutacaksınız, efendim?" diye sordu Matthews, ifadesiz bir ses tonuyla.

William, pek çok subayın, nöbetlerin idaresini çavuşlarına bıraktıklarını biliyordu. "Çavuşlarımın, harekâtın hiç olmazsa yarım gecesinde uykularını iyi almalarını isterim," diye yanıtladı, sanki ilk emri bu değilmişçesine. "İkinci nöbetin ardından dinlenmeye çekil ve en rütbeli muhafıza beni uyandırmasını söyle."

"Efendim," dedi Matthews, William kendi battaniyesi ve yer örtüsü için ayarlanmış yere giderken. Çavuşun bu emri yok sayacağından ve her nöbetin aksamadan devam etmesi için uyanık kalacağından emindi. Gene de yol yorgunu olan askerlere meyve ve bira yollamak gibi, bu hareketi de hoşnutlukla karşılanacaktı.

William istirahatete çekildi, ilk kez eğitimini McWirth `den aldığına memnundu, çünkü yerde, içi yünlü yatak örtüsünde, üzerine çektiği kalın battaniyeyle yeterince uyumuştur, böylece, yatmaz uykuya daldı.

William'ın gözleri açıldı ve tereddütsüz bir biçimde, kendini uyandıran şeyin ne olduğunun farkına daha varamadan, kendini ayakta buldu. Bu ne bir ses, ne bir uyan, ne de çığlıktı, kendisini uyandıran bir histi. Ardından bunun ne olduğunu anladı. Atlar öylesine ürkmüşlerdi ki, artık rahatsızlıkları zihnine çığlık çığlığa bağıyorlarmış gibi yansiyordu. Az sonra kişnemeye başlayacaklardı. Atların bağlandıkları yere ilerledi. Hepsi sessizce duruyorlardı, başları dik, kulakları bükülmüş, burun delikleri irileşmiş, sanki havayı kokluyorlardı.

William, atlarla konuşmayı hiç sevmemişti. Zihinleri garipti, bölünmüştü. "Sorun ne?" diye sordu William zihniyle, en yakınındaki ata.

Avcı yanıtını aldı, aynı zamanda yakınlardaki ormanın içerisinde sessizce ilerleyen bir şeyin hayalini görmüştü. Avcı kokusu! William, kokuyu getirebilecek rüzgârın geldiği yöne baktı. "İnsan mı?" diye sordu.

Yanıt, akıl karıştırıcıydı. Atlardan bazıları bu fikirdeyken, diğerleri bunun kedimsi bir

yaratık olduğunu düşünüyordu.

"Ters giden bir şey mi var, efendim?" diye sordu Matthews, William'ın yanı başına gelerek.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı sessizce. "Bir şey atları ürküttü."

"Belki de avlanmakta olan bir kurt sürüsüdür."

Sıradışı yeteneğini çavuşla paylaşmaktansa, William yalnızca başını sallamakla yetindi.

"Belki de, fakat yakınlarda atları ürküten bir-"

Daha düşüncelerini aktarmayı bitirmemişti ki, atlar kişnemeye ve bağlı oldukları kazıkları çekiştirmeye başladılar.

Matthews bağırdı, "Alarm! Kampı koruyun!"

Yakınından siyah ve büyük bir şey hızla yere yakın bir biçimde fırlayıp giderken William kılıcını çekti, bunun bir kuş değil de, hızlı, dört ayaklı bir yaratık olduğunu anladığında yaratık yanından uzaklaşmıştı. Kampın kenarındaki ağaçların karanlığa daldı, ardından kısa süre için kamp ateşinin yanında gölge olarak yeniden belirdi ve sonra gecenin içinde kayboldu.

"Kahrolayım!" dedi Matthews. "Bu bir siyah leopar!"

Adamlar silahlarını almak için etrafa dağılmışlardı, Olasko Dükü ve oğlu, silahları ellerinde, çadırlarından çıktılar.

William onlara ulaştığında, büyük kedi hakkındaki söylenti çoktan düke ulaşmıştı bile.

"Cesur bir kedcik, değil mi?" dedi dük, yüzünde sırtır bir ifadeyle. "Ormanda olduğunu bize bildirmesi ince bir davranış." Etrafına bakındı ve sordu, "Saat kaç?"

William çavuşa baktığında, çavuş, "Güneşin doğuşuna üç saat var, Majesteleri," diye yanıtladı.

"İyi," dedi dük. "O halde yemek yiyelim ve şafakla birlikte o alçağın peşine düşelim." William, "Emredersiniz, Majesteleri," dedi.

Dük çadırına geri döndü ve William çavuşa, kahvaltının daha erken hazırlanması talimatını verdi. Güneş doğudaki tepelerin üzerinde yükseldiğinde, kendilerinin bir saattir kedinin peşinde olacaklarından şüphesi yoktu.

Kamp, günün hazırlıklarına giriştiğinde, William ağaçlığın kenarlarına bakınarak, karanlığın içini görmeye çalıştı.

Kamp içindeki sesler çoğalırken, yakınlarda bir yerlerde leoparın kendilerini izlediği hissini içinden atamıyordu. Birkaç dakika sonra dük geri geldi, beklenti içinde ellerini

ovuşturuyordu. "Yemeğimizi yiyelim ki, önümüzde bizi bekleyen gün için güçlenelim, teğmen." "Evet, Majesteleri," dedi William, gözlerini karanlık ağaçlıktan uzaklaştırırken.

Dükün çadırına doğru ilerlerlerken, "O yaratığın bize yakınlarda olduğunu göstermesi ne iyi oldu değil mi? Sanki arkasından gelmemiz için bize meydan okuyor," dedi.

William bir şey söylemedi, fakat o da aynı şekilde düşünüyordu ve bu fikir onu kesinlikle heyecanlandırmıyordu. Dük, yeğeni, oğlu ve kızı, sessizce ormanın içinde ilerlerken sis yavaşça bastırıyordu. Arkalarında, ihtiyatlı bir mesafeden onları William ve altı askerden oluşan birliği takip ediyordu. En arkadan taşıyıcılar ve hizmetkârlar geliyordu. William, Olaskalı asillerden etkilenmişti; avlanma konusundaki yetenekleri gözle görülebiliyordu. Öylesine gizlilikle hareket ediyorlardı ki, askerler William'a gürültülü ve eğitimsiz gibi görünüyordu.

Krondor'daki İz Sürücüler Garnizonu'nda bir iz sürücü, leopar izlerini işaret ederek kılavuzluk yapıyordu. William, kedinin nerelerde olduğunu araştırmak için zihinsel yeteneklerini kullanıyor, fakat çabası işe yaramıyordu. Yakınlardaki ufak hayvanları, gözden uzak durmaya çalışan kırmızı sincaplarla şeritli sincapları, hatta bir iki kemirgenin hayalini hissedebiliyordu. Büyük avcılar! diyorlardı. Tehlike!

Ormanın içindeki sessizlik sinir bozucuydu. Uzaktan genelde bazı hayvanların sesleri duyulurdu, fakat o sesler yoktu. Duyulan tek ses, yukarıdaki dallarda toplanan ve arada bir yere damlayan çiğ taneleriyle, yakınlardaki askerlerin hareketleriydi.

William'ın endişesi her adımda artıyordu. Ormanın yirmi metre kadar daha içerisine girdiklerinde, arkasındaki adama fısıldadı, "Ben dükün yanına ilerliyorum. Sizler hizmetkârların arkasına geçin."

"Emredersiniz," diye fısıldayarak yanıtladı asker.

William adımlarını sıklaştırdı ve hızla hizmetkârların yanından öne geçti. Dükün acımasız silahlarını ve diğer malzemelerini taşıyan hizmetkârlarda bir huzursuzluk hissetti. Kardeşinin birkaç adım gerisinde yürüyen Prenses'e yetişti. İlerideki karanlıkta William, dükü sisin içinde bir siluet olarak görebiliyordu, altı adım kadar gerisinden Prens Vladic, bir o kadar geriden de Kazamir ilerliyordu. William karanlığın arttığını fark ettiğinde, içinde bir uyarı işareti hissetti. Dükün yanındaki İz sürücü, sanki hayvana ait hiçbir iz bulamıyormuş gibi etrafına bakınıyordu.

Dük durmaları için kolunu havaya kaldırdığında, William ilerlerken kılıcını çekiyordu. Dük yayını germiş, gözlerini kısarak ilerideki karanlığın içine, sanki irade gücüyle görebilecekmişçesine bakıyordu. Aniden dükün başının üzerindeki bir kıpırdanma ile uyarılan William bağırdı, "Bu bir tuzak! Tam tepenizde."

Dük tereddüt etmeden harekete geçti, iri, siyah bir şekil dükün başının biraz yukarısındaki büyük bir daldan tepesine atlarken, yana sıçradı. Prens Vladic'in fırlattığı ok, bir an önce

büyük kedinin bulunduğu yere saplandı. Leopar yere çarptı ve döndü, iri pençesiyle dükün omzunu tırmalayarak geri çekildi.

William Kazamir'in yanına geldiğinde, kedi fırlamak için kendini toparlamıştı. Dükün oğlu, kuzeninin sırtını yalayarak, Vladic'i hızla geçen ve kedinin ayağına saplanan bir ok yolladı.

Leopar öne fırladığında, William dükü korumak için sığırdı. Kılıcı, havayı kesti ve o sırada sığramakta olan kedinin böğrünü sıyırdı. Hayvan bir çığlık attı, düke saldırmak yerine ormanın içlerine doğru sekerken, havada kendisine yönelmiş birçok ok uçuşuyordu.

William, dükün tepesinde eğildiğinde, dük yardım için uzanan eli kenara itti. "Peşinden gidin!" diye bağırdı.

"Majesteleri, hayır!"

Dük bağırdı, "Yolumdan çekil evlat!" ve William'ı bir kenara itti.

William dükü kolundan yakaladı ve yarım daire çizecek şekilde etrafında döndürdü. Dükün gözleri irileşti, "Bu ne cüret!" dedi.

"Efendim, yaralısınız," diye bağırdı William. "O yaratık bir mil öteden yaklaştığınızı anlayacaktır."

"Sen daha doğmadan ben bu kedileri avlıyordum evlat! Bırak kolumu!"

Fakat William, dükün oğlu, kızı ve yeğeni, yanlarında hizmetkârlar ve askerlerle kendilerine yaklaşırken, kolu sıkıca kavramaya devam etti. "Majesteleri, o bir kedi değildi." "Ne?" dedi dük.

"O bir leopar değildi."

"Onu gördüm!" dedi dük, William'la mücadele ederken. "Bir leopar gibi görünüyor olabilir Majesteleri, fakat değildi." "Neydi o halde?" diye sordu Prens Vladic. "Bir büyücü," dedi William, dükün kolunu bırakırken. "Bir düşük yol büyücüsü." Kılıcını kınına yerleştirdi.

"Bir büyücü mü?" diye sordu Paulina. "Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

William, "Sizin kedileri tanıdığınız kadar, hanımım, ben de büyücüleri tanıyorum. Bana güvenin."

"Bir şekil değiştirici mi?" diye sordu Kazamir.

William, evet anlamında başını salladı. "Leopar totemi. Ve kendini bu şekilde değiştirebildiğine göre oldukça kudretli olmalı."

"Kampın içine sanki ne yapacağını biliyormuş gibi geldi, baba," diye gözlemledi Paulina.

"Sizin, onun peşinden gitmenizi istedi," dedi William. "Sizin peşinizdeydi." Az ileride durmakta olan İz sürücüyü işaret etti. "Önce izindeydi, ardından büyücü onun geçip gitmesini sağladı ve bel kemiğinizi kırmaya çalıştı." "Bel kemiğimi mi?"

"Sırtınıza, tepeden inmek için sıçradı. Bu sizin bel kemiğinizi kırabilirdi. Bağırduğım anda hareket etmeniz, sizi acılı bir ölümden kurtardı."

İz sürücü, "Bu gerçek, Majesteleri. Üzerinize inmiş olsa, ölürdünüz," dedi.

"Ayrılırken indirdiği pençeler, onu takip edeceğinizden emin olmak içindi," dedi William.

"O halde istediğini yapacağım. Şimdi de ben onu avlayacağım," dedi Dük, omzundaki yaradan sızmakta olan kanı hiçe sayarak.

"Hayır, Majesteleri," dedi William. Çavuş Matthews'u işaret etti. "Avlanmak sizin zevkiniz olabilir, ama iş suçluları avlamaya gelince, bu benim görevim." Matthews'a dönerek, "Dükü çadırına götürüp yaralarını sarın. Burada bir düzine silahlı ve hazır adam istiyorum." İz sürücüyü dönerek, "Bak bakalım izini sürebilecek misin, ama dikkatli ol. Bunun bir hayvan değil, bir insan olduğunu unutma," dedi.

İz sürücü başıyla onayladı ve ormanın içindeki izlere yöneldi.

Dük ikinci bir tartışmaya tam girecekti ki, Prens Vladic,

"Gel amca. Şu yaraları saralım, bu büyücü avıyla sonra ilgileniriz," dedi.

William, dükün önce izleri incelediğini, ardından kendisine uzun, tartarcasına bir bakış attığını gördü. Kabullenir bir baş hareketiyle, arkasını döndü ve kampa doğru ağır adımlarla yürümeye başladı. Az sonra bir düzine kadar silahlı ve hazır adam belirdiğinde, William yolu işaret etti. Kısık bir sesle, "Bir pusu bekliyoruz, ya bir adam ya da bir kedinin pususu ve saldırı olana kadar hangisinde olduğunu bilemeyeceğiz. Patikada aranızda mesafe bırakarak ilerleyin." William en önden yola koyuldu, her adam, bir önündekini takip etmeden önce kısa bir süre bekliyordu. Birer birer, puslu ormanın içine doğru ilerlemeye başladılar.

Tepede güneş parılıyordu, fakat ormanın derinliklerinde karanlık hâkimdi. "Tuhaf," diye fısıldadı İz sürücü. "Bu kadar karanlık olmamalı."

William başını, evet anlamında salladı. "Sanki..." durakladı. Bu büyüün ne olduğunu biliyor, fakat onu adlandıramıyordu. Yıldızlımanı Adası'nda da doğmuş olsa, William büyü eğitimine ilgi duymazdı -bu William ve babası Pug'ın arasını açmıştı fakat bazı bilgiler genç adamın aklında kalmıştı. "Bu bir karanlık büyü, büyü yapanın kolaylıkla ortamdaki sıyrılabilmesi için etrafı karartır..." Birdenbire doğruldu ve bağırdı, "Kampa dönüyoruz!" "Etrafımızdan mı dolandı?"

"O dükün peşinde!" diye bağırdı William, arkasını dönerek, gerisindeki askerlerin yanından

koşarak geçti. Diğerleri hızla onu takip ettiler. "Koşar adım!"

Adamlar hızla ilerlemeye başladılar. Sessizliğe ihtiyaç duymadıklarından, hızla ilk saldırının gerçekleştiği yere ulaşmışlardı. William elini havaya kaldırdı ve bir dakikalığına soluklanmak için durakladılar, ardından yeniden yola koyuldular.

Ağır ilerleyen dakikalar boyunca William'ın duyabildiği tek ses, orman zemininin üzerine inen çizmelerin, birbirine değen zırh ve silahların ve adamların yorgunlukla nefes alıp verişlerinin sesleriydi. Hepsi enerjilerini sakladıklarından kimse konuşmuyordu, ilerlemelerinin sonunda kendilerini bir dövüşün bekleyebileceğinin farkındalardı.

Mücadelenin seslerini ilk duyan William oldu. Kampa yaklaştıkça dövüş sesleri de yükseldi. Yanında bir düzine kadar adam vardı ki, bu da Çavuş Matthew'un kampta sekiz asker, hizmetkârlar ve taşıyıcılarla birlikte olduğunu gösteriyordu. Kazamir ve Prens, yetenekli on bir dövüşçü sayılabilirlerdi ve William, yaralarına rağmen dükün de iyi dövüşeceğinden emindi. William aptallığına lanet etti. Savaş sanatının en önemli kurallarından birini çiğnemişti: bir düşmanın karşısında, açıkça bir avantaj elde edemeyeceksen, asla güçlerini bölme.

Yalnızca tek bir büyücü ile karşı karşıya olduğunu düşünmüştü. Görünen o ki hatalıydı.

Hırıltılar ve kedi çığlıkları, çarpışan silah seslerinin arasından duyuluyordu ve William kampa girdiklerinde, ilk kediyi gördü. İri bir leopardı, fakat kedi biçimindeki büyücü gibi siyah değil, benekliydi. William ona doğru koşarken, düşüncelerini ona gönderiyordu, Kaç! Çok kötü! Tehlike! Fakat zihni bir bariyere, düşüncelerinin kedinin zihnine ulaşmasını engelleyen gizemli bir duvara çarptı, bu duvar kedinin düşüncelerini duymasını engelliyordu. Söyleneni yapmak yerine leopar öfke ile hırladı ve üzerine sıçradı. William'ın iki eliyle kullandığı kılıç havalandı ve yarattığı göğsünden yakaladı, kendi hızından faydalanarak saplandı, ardından döndüğünde yaratık, kılıcın ucundan yere düştü. Hayvan inledi ve pençeleriyle havayı tırmaladı, ardından vücudu seğirerek öldü.

Kampın içinde hayvanların yanı sıra adamlar da vardı. Üç adam kampın merkezinde dikilmiş duruyorlardı, her biri cüppe giyiyor, ellerinde büyükçe bir asa taşıyorlardı. İkiisi trans içindeymiş gibi görünüyordu, William, bu ikisinin görebildiği yarım düzine kadar iri leoparı -ve belki de göremediği daha pek çoğunu- yönettiğinden, üçüncüsünün de onlar için nöbet tuttuğundan emindi. William, doğrudan, uyanık durumda olan büyücüye doğru ilerledi.

Dikkatinin hedefinden ayrılmasına izin vermeyen William, ikişerli, üçerli halde gruplaşarak hayvanlarla mücadele etmekte olan adamları ve artık insanlaşmış zekâlarıyla, dikkatleri bir anlığına dağılan her askeri yere devirmeye çalışan vahşi avcılarını görmedi.

Büyücü, koşarak kendisine doğru gelmekte olan William'ı gördü ve asasını kaldırarak genç subaya doğrulttu. William, yana sıçramaya hazırlandı, ama hangi büyüün geleceğini bilmediğinden zamanlamasını ayarlayamadı. Bir anda her tarafını dalgalar halinde gelen

bir acı sardı, arkasındaki askerlerin de çığlık attığını duydu. William sendeleyerek bir adım attı, ardından, her ne kadar parmaklarından saçlarının ucuna kadar acı hissetse de, hâlâ hareket edebildiğini fark etti. Asasını kendisine doğrultmuş olan büyücü, yere düşmediğini görünce endişeyle baktı. Gözleri irileşmiş halde asasını yere bıraktı ve belinden bir hançer çekip, hayvansı bir öfke hırıltısıyla genç teğmenin üzerine sıçradı. William'ın tek yapması gereken kılıcını kaldırmaktı, tıpkı leopara yaptığı gibi, kılıcının ucu saldırganı göğsünden yakaladı. Fakat yana savurmak yerine, William kılıcı tüm gücüyle itti ve büyücüyü kılıca geçirmiş oldu. Büyücünün gözleri yuvarlarından fırladı ve hançerini düşürdü, ardından gözlerini devirdi ve öldü.

William, büyücüyü yere bıraktı ve kılıcını kurtardı. Arkasını döndüğünde yanındakilerin acı içinde, yerde kıvrılmakta olduklarını gördü.

Çevresindeki hırıldayan hayvanların ve çığlıklar içindeki adamlarının sesleri, William'ın fazla zamanının olmadığını anlamasını sağladı. Kılıcını havaya kaldırdı ve en yakınında duran, daha evvelden handa tanışmış olduğu, adının Jaquin Me-dosa olduğunu söyleyen büyücüye sapladı. Kılıç, meşe ağacına çarpmış gibi olmuştu, adam sendeledi fakat yere yığılmadı. William şaşırmamıştı, hayatı boyunca büyünün nelere muktedir olduğunu görmüştü ve düşmanın gücünü yalnızca kasları ve kemiklerinden almadığını biliyordu. Narin görünen bazı büyücüler, bir atı havaya kaldırabilecek gücü toplayabilir, ya da kılıç darbelerine ve okların ucuna karşı koyabilirdi.

Bir an için adamın konsantrasyonu William üzerinde yoğunlaştı, fakat güçlerini William üzerinde kullanmasına imkân olmadan, genç subay kılıcıyla bir darbe daha indirerek adamın kolunu vücudundan ayırdı. Adam çığlık atarak yere yuvarlandı, omzundan kan boşalıyordu. Merhamet göstermeksizin, William kılıcının ucunu adamın gırtlığına bastırarak hayatına son verdi.

Geride kalan son büyücü de aynı şekilde hızla öldü, bunun ardından çevresindeki dövüşün seyri birdenbire değişti. Hayvanların öfke dolu sesleri, artık korkuya dönüşmüştü. Büyünün bozulmuş olmasına karşın, kediler dövüşmeye devam edeceklerdi. "Leoparlardan uzak durun!" diye bağırdı William. Büyünün etkisinden kurtulmaları onları daha az tehlikeli yapmıyordu ve William, bu kedileri uzaklaştıramadığı takdirde, adamların daha büyük zarara uğrayacaklarını biliyordu.

Gözlerini kapadı ve bir görüntü tasavvur etti, öfkeli bir erkek aslandı bu ve leoparlara, kendi bölgesine girdikleri için meydan okuyarak kükrüyordu. Eğer kaçma şansı verilirse hiçbir leopar, erkek bir aslanla mücadeleye girişmezdi. Aniden leoparlar olay yerinden kaçmaya başladılar. Adamların bağırmasına ve bazı yerlerde mücadelenin halen devam etmesine karşın, kısa süre içinde tüm kamp sessizliğe bürünmüştü.

William, "Çavuş Matthews!" diye bağırdı.

"Efendim," diye zayıf bir yanıt duyuldu. Çavuş güçlükle geldi, sol kolu pençe darbeleriyle lime lime olmuş, kan boşalıyordu.

"Yaralarına baktır, ardından raporunu verirsin," dedi William.

Dük Radswil ve oğlu çadırlarından çıktılar, ikisi de kan içindeydi. "Siz iyi misiniz, Majesteleri?"

Dük evet anlamında başını salladı, etrafına bakınıyordu. "Şu lanet olası kediler. Anlamsız geliyor. Leoparlar normalde yalnız avlanan-"

Kazamir'in benzi attı, "Bakın," dedi.

William, öldürmüş olduğu üç büyücüye baktığında, dönüşüm geçirmekte olduklarını gördü. Pek az ölümlünün şahit olduğu bir şeyi görüyorlardı: totem biçimine geri dönmekte olan bir büyücü. William'ın öldürdüğü, şaşırtıcı biçimde güçlü olan ikinci büyücü, dev bir siyah leopardı. William inceledi ve "Sizi tırmalayan buydu, Majesteleri," dedi.

"Nasıl anlayabiliyorsun?" diye sordu dük, rengi oğlununki kadar atmıştı.

"Daha önceden onu burasından yaralamıştım," dedi William, sol yanındaki bir yara izini işaret ederek. Ardından kopmuş olan kolunu gösterdi. "İşte kolunu kopardığım yer burası. Bu, dün handa bulunan adamdı, Jaquin Medosa." Amcası ve kuzeninden daha az yaralı olan Prens Vladic, arkada belirdi ve "Onu ben de tanıdım," dedi.

"Hayattasınız," dedi William, görünür biçimde rahatlamıştı.

Vladic, "Amcam ve kuzenim birer kahraman. Masayı çevirdiler ve arkasında dövüştük. Korkarım ki beni korumaya çalışırlarken ciddi yaralar aldılar," dedi. "Ya Prenses?" diye sordu William.

"Benim arkamdaydı," dedi Vladic. "Çadırda kendine geliyor."

William hasarı inceliyordu. "Kaç kedi vardı?"

"En azından bir düzine kadar," dedi asker. "Belki de daha fazlası, efendim."

William başını salladı. "Totem Çağırma. Bu nadir görülen, güçlü bir büyüdür. Sizi öldürmeye çalışanlar, Majesteleri, büyük yetilere sahip kişileri işe almışlar. Bu üçünün yapabildiğini pek az kişi gerçekleştirebilir."

Dük, "Bana iltifat ediyorsunuz teğmen. Bu adamlar buraya beni öldürmek için gelmedi," diye karşılık verdi. William, "Efendim?" diye sordu.

Vladic, "Buraya beni öldürmeye geldiler. Amcamı kolayca öldürebilirlerdi, ama onu umursamadan dümdüz bana yöneldiler," dedi.

William anlayamamıştı.

Dük, yaraları nedeniyle acı içinde, "Sanırım açıklayabilirim: beni kampa geri göndermemiş olsaydınız, leopar kampa saldırdığında iz üzerinde siz ve adamlarınızla birlikte olacaktım. Neredeyse kesinlikle kamptaki herkes ölecekti. Bu yaralara baktırdıktan sonra size daha uzun bir açıklama yapabilirim, ama kısa cevap vermek gerekirse birisi, Olasko'nun Veliht Prensi'nin ölmesini istiyor. Hem de, sizin prensinizin kapısının eşiğinde ölmesini," dedi.

William, karın boşluğunda bir ürperti hissetti. Birisi yalnızca komşu krallıktan bir asili öldürmeye çalışmıyordu; birisi bir savaş başlatmaya çalışıyordu.

SALDIRI

Hizmetkârlar hızla öne atıldılar.

William Matthews'a karanlık çökmeden hanın etrafını taramalarını işaret etti, bu sırada hizmetkârlar, dük ve ailesiyle birlikte hızla içeri giriyorlardı. Büyücülerin saldırısının ardından William hızla durumu değerlendirmiş, pek çok gerçeği göz önüne alarak bir karara varmıştı.

İlk karşılaştığı gerçek, son derece ince işlenmiş bir planın sonucunda, iki ya da üç çok güçlü büyücünün bir saldırı düzenlemiş olduğuydu. Bu da demek oluyordu ki, dükün gelmekte olduğundan haberdarları. Birdenbire William'ın içine, sarayda bir casus olup olmadığı düşüncesi çöktü, yoksa bu sadece gurubun saraydan ayrılışını gözlemleyen birinin büyü yoluyla birilerine mesaj yollamasının bir sonucu muydu? James'in orada olmuş olmasını diledi, bu tür senaryolar daha çok onun alanına giriyordu. William'ın, bir senaryonun alabileceği şekli ve her yolu düşünmeye sabrı yoktu. Onun kuvveti savaştaydı: taktikler ve stratejiler, lojistik ve yedek güçler, savunma ve saldırı.

Karşılaştığı diğer gerçekse, hizmetkârların yarısıyla, yirmi adamından yedisini kaybetmiş olmasıydı. Nereden bakılsa en azından iki düzine kadar iri kedi aynı anda saldırmış, bunun sonucu ise, daha saldırının nereden geldiğini dahi anlayamadan on iki adamın ölümü olmuştu. Dük, Paulina ve Kazamir'i kurtaran yalnızca Prens Vladic'in kıvrak zekâsı olmuştu. Masayı yere yatırıp çevirmiş, diğerlerine arkasında çömelmelerini emredip, tepeden kendilerine yaklaşmaya çalışanların hepsini öldürmüştü.

Detayların geri kalanı karmaşıktı. Hizmetkârların bazıları, kedilerin arasında siyahlar giyinmiş adamların görüldüğünden söz ederken, diğerleri bundan hiç bahsetmiyordu. Dük Radswil, Kazamir, Paulina ve Prens Vladic, siyah giymiş hiç kimseyi görmediklerini söylemişlerdi.

William, dükün Krondor'a kadar at süremeyecek derecede yaralı olduğuna, bu yüzden atlıları şehre gönderip, yeni gurup gelene dek handa beklemeye karar vermişti. Ek muhafız kuvvetiyle birlikte bir de şifacının getirilmesini istemişti. Çavuş Matthews iyi bir bandajla dükün omzundaki kanamayı durdurmayı başarmıştı, ama yara hâlâ sızıntı yapıyor, dük güçsüzleşiyordu.

Prenses Paulina, yardıma ihtiyacı varmış gibi görünüyordu, fakat William ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Sessizce oturuyor, gözleri irileşmiş bir şekilde, genç ve baştan çıkarıcı bir kadından çok, korkmuş bir çocuk gibi görünüyordu. Gece üzerlerine çökmüştü, William aceleyle adamları ve atları kontrol ediyordu. Tedarikli ve iyi silahlanmışlardı, fakat geride kalan on bir askerin -üçünü şehre yollamıştı- üçü yaralıydı. İki Prens de dahil olmak üzere, hana yapılacak bir saldırıya karşı koyabilecek toplam on iki yetkin adam vardı. Hancı ve ailesine güvenemezdi. Bu tür bir durumda savaşmayan kişiler, destekten çok köstek olurdu.

Teftişini bitirdiğinde, William'ın düşünceleri oradan oraya atlıyordu, sonunda hana doğru yürümeye başladı. Büyü hakkında tüm bildiği, Yıldızlimanı'nda büyürken yaşadıklarıyla sınırlıydı: bilgiyi incelemek ve paylaşmak için prensipte anlaşmış büyücülerden oluşan organize olmuş bir toplulukla. Ancak genç öğrencilerden, hayal ürünü ve delice görünen pek çok hikâyeye dinlemişti, kötü güçlere hizmet edenler tarafından gerçekleştirilen karanlık uygulamalara, gizli törenlere dair hikâyelerdi bunlar. Yıldızlimanı'na, yüce ve muhteşem bir şeyin parçası olmak için gelen büyücüler kadar, kendi güvensizliklerinden dolayı uzak duranlar da oluyordu, ya da karanlık emellerinden dolayı uzak duranlar.

Büyücüler hakkında anlatılan hikâyelerin bazıları karanlık iksirler ve kötücül tılsımlar satanlar, diğerleri ise çılgın tanrılara hizmet edenler hakkındaydı. Fısıldanan törenlerin pek çoğu kanlı ve alçakçaydı ve bu akşamüstüne kadar, William bu hikâyelerin, kamp ateşi etrafında çocukları korkutmak için anlatılanlardan bir farkları olmadığını düşünüyordu.

Fakat artık bunlardan bazılarının doğru olduğu konusunda şüphesi yoktu.

Kendisini hanın içinde, büyü hakkındaki düşüncelerinin arasında kaybolmuş buldu. Kendini bulunduğu ana geri döndürürken, muhafızlarından ikisinin, Sidi denen adamı gözaltında bulduklarını gördü. William, "Sen neden hâlâ buradasın?" diye sordu.

Burnu bir kartalın gagasını andıran yaşlı adam, "Hancı yarın buraya tanınmış bir tüccarın geleceğini söyledi. Kuzeye yolu yalnız başıma aşmaktansa, onun korumalarıyla birlikte gitmenin daha güvenli olacağını düşündüm," diye yanıtladı. Savaş yaralıları ve yaralılara bakmakta olan hizmetkârları işaret ederek ekledi, "Anlaşılan içgüdülerim doğruymuş."

William'ın vücudunu bir şüphe dalgası sardı ve "Dün yemek yediğin adam, adının Jaquin Medosa olduğunu söyleyen kişi, bize saldırdı," dedi.

Adamın saldırıdan haberi varsa bile şaşkınlığı çok inandırıcıydı. "Bir haydut muymuş?"

"Hayır, bir büyücü. Ve yanında dostları da vardı."

Sidi, "Böyle olacağını düşünmüştüm. Laf arasında hizmet ettiği bir çeşit güçten bahsetmişti, fakat onun beni etkilemeye çalışıp yemeğini bedavaya getirmeye çalıştığını düşünmüştüm," dedi. Başını sallayarak ekledi, "Ama bir haydut gibi görünmüyordu."

William, bu adamın saldırıda parmağı olmadığı sonucuna vardı. Olsaydı, hanın içerisinde böylesine boş boş oturmazdı. Sidi, "Şanslıymışsınız teğmen. Yolculuklarım sırasında büyü hakkında az da olsa bir şeyler öğrendim ve savunma büyüleri ve başka türden korumalar olmaksızın, pek az bir büyü bile ölümcül olabiliyor," dedi.

William elini kaldırarak, James'in kendisine vermiş olduğu yüzüğü gösterdi. "Bu hayatımı kurtardı. Bunu tamamen farklı bir nedenle takıyordum, fakat bana yöneltilmiş bir büyüü engelleyerek, büyücülerini öldürmeme yardımcı oldu." Büyücülerin ölümü ile ilgili haber karşısında yüzünde belirebilecek bir tepkiyi görmek için Sidi'nin yüzüne baktı, fakat Sidi'nin tek söylediği, "Büyücüler mi? Birden fazla mıydı?" oldu.

William, evet anlamında başını salladı, fakat yalnızca, "Hepsi öldü," dedi.

"Büyük şans gerçekten."

O sırada merdivenlerden aşağı hizmetkârlardan biri indi ve "Teğmen, dükün yarası ağırlaşıyor," dedi.

William merdivenlere doğru atıldı, fakat Sidi, elini koluna koyarak kendisini durdurmaya çalıştı. "Sizinle gelmeme izin verin. Az da olsa şifacılık yeteneğim vardır."

William önce tereddüt etti, ardından olur anlamında başını salladı.

"Seyahat çantamda bazı ilaçlar var, odamda."

William, Sidi 'ye refakat etmesi için bir askere işaret etti, ardından hızla dükün odasına yöneldi.

Hanın en büyük odası olmasına karşın gene de ufak bir odaydı. Dük yataklardan birinde uzanıyordu, yüzü solgundu ve ter içindeydi. Kısa bir süre sonra içeri, elinde büyük ve deri bir el çantasıyla Sidi girdi. Kazamir ve Vladic içeridekilerin, adamın dükün yanına yaklaşmasına izin vermek için odanın içinde kıpırdanmalarını izledi. Sidi çantasını yatağın üzerine, dükün yanına koydu. Yarayı inceledi ve "Bu ölümcül bir hal alıyor. Burada etkili olan, doğal olmayan bir şey var," dedi.

William kısık bir sesle, "Onu yaralayan, doğal bir hayvan değildi," diye yanıtladı. Sidi düşünüyormuşçasına durakladı ve "Yolculuklarım sırasında büyü tarafından oluşmuş, iyileşmeyecek yaralar gördüm. Kiralık katiller üzerlerine iksir sürülmüş hançerler kullanırlar ve belli başlı yaratıklarda iyileşmeyecek yaralar açabilirler. Bu konudaki bilgim yetersiz, fakat elimde, siz onu bir tapınağa götürene kadar zararı yavaşlatacak bir toz var," dedi.

"Benimle konuş be adam. Daha ölmedim," dedi dük.

"Özür dilerim, efendim," dedi Sidi, "Dün sizi gördüğümde yüksek rütbeli biri olduğunuzu anlamıştım. Korkarım sizin gibi saygıdeğer bir kişiye hitap etmek konusunda oldukça utangacım."

"Lordum, Olasko Dükü Radswil, bu adamın adı Sidi ve size yardım edebileceğini söylüyor."

"Yapabileceğin ne varsa yap," dedi dük, her geçen dakika yüzü daha da soluyordu. Ardından ekledi, "Lütfen." Sidi çantasını açtı ve bir kese çıkardı. "Bu acıtabilir, lordum."

"Ne yapman gerekiyorsa yap." Yaranın etrafı artık beyazlaşmış ve şişmişti, yaranın kendisi de beyaz bir sıvıyla birlikte kan sızdırıyordu. Sidi keseyi açtı ve yaranın üzerine yeşil bir toz serpiştirdi. Dük, sıkışmış olduğu dişlerinin arasından derin bir nefes aldı. Kazamir, William'ın yanından geçerek babasının elini tuttu, Dük, eli sıkıca kavradı, gözlerinde

biriken yaşlar yüzünden aşağı iniyordu. Bir süre sonra cılız bir sesle, "Tanrılar adına! Dağlama demiri gibi yakıyor!" dedi.

Sidi başıyla onayladı. "Aynı şey sayılır lordum. Toz, enfeksiyonu yakıyor. Her zaman işe yaramayabilir, ama geçmişte yardımı olmuştu."

Dük arkasına yaslandı ve "Biraz uyusam iyi olur," dedi.

Oda, babasının yanında kalan Kazamir dışındakiler tarafından hızla boşaltıldı. Diğerleri koridora ve merdivenlerden aşağıya giderken, Vladic, William'ı bir kenara çekti. "Teğmen, durum nedir?"

William, ondan bir şey saklamamanın en doğrusu olacağına karar verdi. "On iki kılıcımız var ve bu han savunma yapılabilecek bir yer. Yarın öğlene kadar destek kuvveti gelir, askerlerle birlikte bir de şifacı gönderilmesini istedim, yani amcanız çok büyük ihtimalle yaşayacak."

"Tabii, destek geldiğinde biz burada sağ kalmışsak." William'a baktı ve "Başka bir saldırı bekliyor musun?" diye sordu.

William derin bir nefes alıp, yavaşça verdi. "Ne bekleyeceğimi bilmiyorum, o yüzden kendimi en kötüsüne hazırlıyorum."

"Bana saldırıdan bahset. Daha önceleri büyüden anladığını söylemiştin. Ne biliyorsun?"

William, "Babam Yıldızlımanı'nın Dükü'dür, ben de orada büyüdüm. Çok şey gördüm, daha da fazlasını işittim. Bize saldıranlar arasında Düşük Yol'dan en az bir, belki iki tane çok güçlü büyücü vardı. Amcanızı kendisine çeken..." William durakladı, ardından devam etti, "Bazı büyücüler, belli yetiler kazanabilmek için bir totem yaratığına ant içerler. Bunlardan biri de, o yaratığın biçimine bürünme yetişidir. Büyücü ne kadar süre o biçimde kalırsa, o derece o hayvan gibi düşünmeye başlar, bu yüzden bunu yapmak tehlikelidir. Fakat büyücü ne kadar güçlüyse, hayvan da o kadar güçlü olur. O siyah leopar totemi bize, kendisini Jaquin Medosa olarak adlandıran kişinin, büyü'nün güçlü uygulayıcılarından biri olduğunu gösteriyor. Yıldızlımanı'nda biri, hatta belki de babam, o adamı başka bir adla tanıyor olabilir, ne de olsa Leopar Totemi'ne bağlı bir büyücünün adı bilinir."

"Neden güçlü büyücüler beni öldürmek istesin ki?"

William, "Bir prensi öldürme nedeni, ülkenizdeki hırslı adamların sayısı kadar fazla olabilir, Majesteleri. Bunlardan herhangi biri, neden olabilir." "Bir suikastçi mi?"

"Öyle olduğunu düşünüyorum; bu bulabildiğim en iyi açıklama, tabii büyücülere yakınlığı olan düşmanlarınız yoksa. Prens Arutha'nın sarayında, bu konuda benden daha fazla bilgisi olabilecek kişiler var. Ben yalnızca tahminde bulunabiliyorum ve bu da pek değerli sayılmaz."

Prens'in bakışları uzaklaşmış görünüyordu. "Bana daha şimdiden çok şey anlattınız, teğmen." Ardından William'ın gözlerinin içine baktı. "Peki ya bu gece?"

"Eğer yalnızca üçü olsaydı, güvende olurduk. Hayatta kalmayı başarmış olsalar dahi, peşimize düşemeyecek kadar bitkin olmalılar. Toteme ait o kadar hayvanı çağırmanın yorgunluğu, günler süren bir dinlenmeyle atılır. Bu yüzden orada yalnızca ikisi vardı. Üçüncüsü, hayvanları kontrol edenleri koruyordu."

Vladic, evet anlamında başını salladı. "Peki, sen nasıl oldu da büyüsüne karşı koyabildin?"

William elini kaldırdı. "Beni bu yüzük korudu."

"Faydalı bir tılsımmış. Peki, onu neden takıyordun?"

William, kıpkırmızı olmaktan kendini alamamıştı. "Ah, doğrusunu söylemek gerekirse, bir dostum, kuzeninizin cazibesinden korunup aklımı görevime verebilmem için bana vermişti."

Vladic, William'a yarım bir gülümsemeyle karşılık verdi ve "Çok ilerleyeceksiniz, teğmen," dedi. Merdivenlerden aşağı baktı ve sonra, "Yemek yemeliyiz. Sakin bir gece geçireceğimi hiç sanmıyorum," dedi. "Neden Majesteleri?" diye sordu William, takip ederken.

"Böylesi detaylı hazırlanmış bir pusunun, işe yaramaması halinde uygulanacak bir yedek planının olmadığını düşünmek fazlasıyla iyimserlik olur; bu kadar şanslı olamayız."

William, "Katılıyorum," dedi. Merdivenlerden aşağıya inerken aklından birçok savunma planı geçiyordu. William, adamlarını binanın olabilecek tüm girişlerine yerleştirmişti. Atların bakımını üstlenmiş iki adamı, ahırın içindeki herkesin daha açık bir hedef haline geleceğini düşündüğünden, görevinden azletmişti. Askerlerden ikisi mutfak kapısını, ikisi ana kapıyı tutuyordu. Her iki kapı da dayanıklı meşe ağacından birer kalasla desteklenmişti, fakat kapının her iki yanındaki metal kol demirine bakılırsa, bu kalaslar yalnızca oradan öylesine geçen birini durdurabilirdi; demir neredeyse tamamen paslanmıştı ve tek bir darbe bile bunları ağaca sabitleyen yuvalarından sökebilirdi. Aşağı kattaki pencerelerin ikisine de adamlar konuşlandırılmıştı. Çavuş Matthews yukarıda, dükün kapısının önünde nöbet tutuyordu, bir diğer adam ise koridorun sonundaki penceredeydi ve hanın arka tarafındaki ahırını kontrol ediyordu.

Diğer altı adam salonda, yanlarında zırh ve silahlarıyla, masaların altında uyuyorlardı. William, eğitimi sırasında bir-iki kere zırhının içinde uyumayı denemişti, ama buna bir daha katlanamayacağını, ya da bunu yapabilmek için, son denemesinden çok daha yorgun durumda olması gerektiğini düşündü.

Bir gün önce yemeğini yemiş olduğu masaya oturdu, bulunduğu mevki, uyumayı aklından bile geçiremeyeceği kadar önemliydi. O gün gerçekleşen olayları kafasından yüzlerce kez geçirirken zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. İşleri daha iyi bir şekilde kontrol edemeyeceğini biliyordu, gene de kendisini, sanki görevini başarıyla yerine getirememiş

gibi hissediyordu. Komşu ülkeden bir asilzade, yukarıda büyük bir tehlike altında yatıyordu, adamları ölmüştü ve her şeyi kaybetmekten kıl payı kurtulmuştu. Yüzbaşı Treggar'ın kendisine bir çift sözü olacağından emindi.

Düşünceleri oradan oraya gitti, tam uykuya daldığı sırada yanından gelen bir hareket aniden uyanmasına neden oldu. Sidi denen adamdı, "Sizi rahatsız etmek istemezdim, teğmen," dedi.

"Önemli değil. Uyanık kalmalıyım."

"Eğer gelirlerse, bu yakın bir zamanda olacaktır. Şafağın sökmesine iki saatten az bir vakit var."

Yabancı haklıydı. Bir kişinin en uyuşuk durumda olacağı vakit, şafaktan hemen öncesiydi ve pek çok komutan bu bilgiyi mümkün merteye kendi avantajı için kullanırdı.

William, loşluğun içerisinde bu yabancı adamı inceledi, odanın karanlığı yalnızca tek bir mumun ışığıyla kesiliyordu.

"Sormamın sakıncası yoksa, ne iş yaparsın?"

"Halden kasabasından daha iç taraftaki Dulun Tepesi'ne yakın bir köyde yaşıyorum."

William o bölgeyi bilirdi, gerçi oraya yalnızca bir kere gitmişti. "Şartları çetin bir yer."

"Olabilir, ama benim işime geliyor."

"Neden?"

Adam omuzlarını silkti. "Ticaretle uğraşırım. Eşyalar, mücevherler, nadir rastlanan mineraller, bazen de bilgi. Bana elimdeki mallar karşılığında bir şeyler satmak isteyen adamlar ve goblinlerle troller gibi yaratıklar var." William sivri bir dille, "Silah satışı yapmıyorsun, değil mi?" dedi.

Sidi, "Elimde trollerin ve goblinlerin değer verdiği başka mallar var. Onlarla ticaret yapmak için illa kaçak mal satmak gerekmez," dedi. William iç çekti. "Böylesine güvensiz olduğum için üzgünüm, ama bu şartlar altında..."

"Anlıyorum. Sizin gurubunuza saldıran adamlarla birlikte yemek yiyordum. Pek çoklarının şüphe ile baktığı türde bir ticaretle meşgulüm."

William, sanki her an biri kırıp içeri girecekmiş gibi kapıya baktı. "Geliyorlar mı?" diye sordu dalgınca.

Sidi, "Yakında öğreniriz," diye yanıtladı. Sessizlik içinde beklediler.

Geçen dakikaların ardından, gözcülerden biri "Teğmen!" dedi.

"Ne?" diye sordu William, ayağa kalkmış ve kılıcını çekmişti.

"Dışarıda hareket var," dedi muhafız.

William kulak kabarttı. Bir süre boyunca olağan seslerin dışında hiçbir şey duyamadı, ardından sesi duydu. Biri ya da bir şey hanın çevresinde sinsice dolanıyor, muhtemelen pencereleri kontrol ediyordu.

Bir anda dışarıdan bir koşuşturmanın sesleri gelmeye başladı, ardından kapı, gürültüyle içeri doğru patlarcasına parçalandı. Uyarı yapmanın gereği yoktu, askerler uyudukları masaların altından yuvarlanarak, ellerinde silahları ile çıkmışlardı.

Dört adam büyük bir kütüğü koçbaşı olarak kullanmıştı, ileri doğru atılırken yere bıraktılar. Silahsız bir halde kendilerini William, Sidi ve diğer iki gözcünün üzerine atarak, arkalarındaki dört silahlı adamın içeri girebilmesini sağladılar.

William saldırganlardan birinin kasiğine bir tekme indirdi ve arkasındaki adamı, tam Sidi'ye yönelecekken bıçtı. Sidi hançerini çıkardı ve hançer çeken adamlardan biriyle yüz yüze geldi.

Yukarıdan gelen sesler William'a, Matthews'un dükün odasını emniyete almaya çalıştığını ve yukarı koşturmakta olan iki adama karşı hazırlandığını belirtiyordu.

Silahlı adamlar, kapıdan ilk girenlerden çok daha zorlu düşmanlar olduklarını belli etmişlerdi. William'ın adamları bu ilk dörtlüyü kolayca halletmişti, fakat silahlı adamlar korkutucu bir şekilde ilerliyorlardı.

Saldırganların hepsi, yalnızca gözlerini açıkta bırakan ve başlarını gevşek bir biçimde saran bir örtü giymişti ve siyahlar içindeydiler. Bileklerinde daralan paçaları, kısa çizmelerinin içine sıkıştırılmış, cepli pantolonlar giyiyorlardı. Siyah gömleklerinin yakaları ve bilekleri sıkıca iliklenmişti ve silahları karartılmıştı. William, "Kapılardan uzak durun, dışarıda okçular olabilir!" diye bağırdı.

William ile yüz yüze olan adam hançerini savurdu ve William bunu, kendi iki elli kılıcıyla karşıladı. Metalin metalle çarpışmasından çıkan ses odanın içerisinde yankılandı. Rakibi bu kez de diğer taraftan kılıcını kesercesine savurdu ve William, rakibinin kendisini ölçmeye çalıştığını anladı. William bilerek savunmasını düşürürken, araştırmacı üçüncü darbenin ardından öfkeyle yapılan bir kesme hareketinin geleceğini ve kılıcı havadayken göğsüne darbe alacağını düşündü.

Bunun yerine William'ın kılıcının ucu göğsüne saplandığında, adamın gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açıldı. Eğitiminin daha ilk zamanlarında William, kılıç kullanan pek çok kişinin, uzun kılıcı kesici bir silah olarak algıladığını, bu yüzden de ucundan gelebilecek bir tehlikeyi beklemediklerini görmüştü. O da bu yeteneğini mümkün olduğunca geliştirmiş, kılıcını sıkça, başkalarının geniş ağızlı bir kılıcı ya da meçi kullandığı gibi kullanmıştı. Pek

çok eğitmenin de dediği gibi; kılıçla kesersen yaralarsın, oysa kılıcı sokarsan öldürürsün.

Ölen adam daha yere düşmemiştii ki William, siyahlar içerisindeki iki adamın hızla merdivenlerden yukarı tırmandığını gördü. Hızla arkalarından gitti ve onları Matthews ve iki muhafızla mücadele ederken buldu. William birine arkasından saldırarak onu yere serdi. Bu sırada diğeri, Matthews'un yanındaki askeri öldürmüştü.

Matthews, saldırganı yaralamayı başardı, fakat saldırgan acıyı umursamayarak bir dönüşle çavuşu William'ın üzerine iteklemeye çalıştı. Bir an için birbirlerine dolanan iki adam, saldırganın dükün odasına fırladığını gördüler.

Kapı içeri doğru kırılarak açılırken, kıymıkları küçük oklar gibi havada savruldu. Dükün odasının yanındaki odadan bir çığlık sesi yükseldi.

"Prenses!" diye bağırdı William Matthews'a, bir yandan onu dükün odasına itip, bir yandan işaret ederek. William, ayağını havaya kaldırarak, Paulina'nın odasının kapısını sertçe tekmeledi. Darbenin etkisini bacaklarından kalçasına kadar hissetmişti, fakat kapı darbeye dayanamayarak içeri doğru açıldı.

Paulina korkuyla bir köşeye sinmişti, penceresinin panjurları parçalanarak düştüğünde, ellerini yumruk yaparak yüzünü kapattı. Bir başka siyah kıyafetli dövüşçü içeri girmeye çalışıyordu. William, iki eliyle kılıcını bir mızrak gibi tutarak öne atıldı.

Adam sessiz bir şekilde öldü.

William, kendisine korku içinde bakan Prenses'in yanına çömeldi. "İyi misiniz?" dedi yüksek sesle, sesinin yüksekliği korkusunu aşabilecekmiş gibi.

Kız, William'a baktı ve yavaşça başını salladı. William onun yaralı olmadığını anladı. Hanın kalan kısmında işlerin nasıl gittiğini bilmediğinden, sadece, "Hareket etme. Birisi seni almaya gelene kadar olduğun yerde kal," diyebilirdi. Yan kapıya hızla gittiğinde, Vladic ve Matthews'un, iki ölü kiralık katilin tepesinde durduklarını gördü. Dük yarı bilinçsiz bir halde, oğlu ve yeğenine, kim olduklarından emin değilmiş gibi bakıyordu. Yakın bir tehlike görmeyen William, "Çavuş, benimle gelin," dedi.

Hızla merdivenlerden aşağı indiklerinde üç muhafızın, beş siyah savaşçıyla yan yana ölü olarak yerde uzandığını gördüler. Mutfaktan çarpışma sesleri geliyordu ve William, "Çavuş, merdiveni gözle," diyerek mutfığa yöneldi. Yer cesetlerle doluydu, aralarında hancı, karısı ve garson kız da vardı. Yaralı oldukları her hallerinden anlaşılın iki asker, son saldırganı bir köşeye kıstırmışlardı. Sırtı duvara dönük, sağ elinde eğimli kılıcı, sol elinde ise hançeri vardı.

"Canlı kalsın!" diye bağırdı William.

Kaçış yolu bulamayan adam, hançerini kaldırdı ve tek bir hareketle kendi boğazını kesti.

İki asker ve William, bu hareket karşısında yaşadıkları şaşkınlıkla geri çekildiler. William bir an tereddüt etti ve ardından adamın yanına çömeldi. Gözleri havaya dikilmişti ve sahip olduğu hayat ışığı gırtlığından akan kanla, göz açıp kapayıncaya kadar kaybolmuştu.

"Fanatikler!" dedi askerlerden biri, sol eliyle kılıcını tutuyor, sağ eli ise yanında hareketsiz asılı görünüyordu.

William yere çöktü. "Evet, fanatikler," dedi.

Kanamakta olan yan tarafını, yine kanayan eliyle tutan diğer asker, "Teğmen, bunlar kimlerdi? Geceşahinleri mi?" diye sordu.

"Sanmıyorum," dedi William. Ne oldukları konusunda bir fikri vardı, ama bunu adamlarına söylememenin daha uygun olacağını düşündü. Ayağa kalktı ve "Burayı mümkün olduğunca güvende tutalım," dedi.

İki adam başlarını evet anlamında salladı, birisi selam vermeye çalıştı, fakat William, elinin hareketiyle onu bundan vazgeçirdi. "Gidin de yaralarınızı sardırın."

William mutfağı inceledi. Hancının, karısının ve kızının cesetlerinin yanında, üç katil daha yerde ölü halde yatıyordu, oraya yerleştirmiş olduğu iki muhafız gibi.

William kafasını ahır bölmesine açılan kapıdan uzattı ve doğuda gökyüzünün aydınlanmaya başladığını gördü. Ahırın içinde atların burunlarından soluduklarını duyduğunda, gereksiz yere adamlarını ahırın içine yerleştirmede için kendisini şanslı saydı. Handa iki ya da üç adamları eksik olsaydı, hayatta kalamayabilirdi. William salona geri döndü ve etrafına bakındı. "Biri kayıp," dedi Matthews'a. "Sidi nerede?"

"Dövüş sırasında ortadan kayboldu," dedi askerlerden biri. "Hançerli katillerden biriyle yüz yüze geldi. Onu öldürmeye çalışan adamı öldürdüğümde ise, gecenin içinde, teşekkür bile etmeden kayboldu."

William, anladığını belirtir biçimde başını salladı. "Bu koşullar altında, onu suçlayamam. Belki geri gelir." William bundan şüpheliydi. Anlattıklarına bakılırsa, adamın kanunlarla arası yoktu ve etrafta bu denli ölü adam varken, tahammül edemeyeceği kadar kraliyet soruşturması olacaktı. William, Matthews'a baktı. "Durumumuz nedir?"

"Beş adamımız hâlâ hayatta, bir de siz ve ben, efendim."

"Güneş yükseliyor. Sanırım destek gelene kadar güvende oluruz."

"Ben adamlara bakarım, efendim. Biraz dinlenseniz iyi olur."

William başıyla onayladı ve ayağa kalktı. "Hepimiz biraz dinlensek iyi olacak." Cesetleri handan dışarı çıkarmaya başladı ve ardından, "Çavuş, bu katillerin incelenmesini istiyorum," dedi. Üzerlerinde kılıç ve hançerlerden başka bir şey, ne kişisel bir eşya, ne bir

mücevher, ne de kim olduklarını belirtebilecek bir şey bulabileceklerinden şüpheliydi.

Matthews adamlarının bakımıyla ilgilenmeye başlarken, William da dışarıdaki ilk saldırgana yaklaştı. Cesedin yanına çöktü ve başını örten örtüyü kaldırdı. Ardından zorlayarak ağzını açtı ve adamın dilinin kesilmiş olduğunu gördü. William yere oturdu ve başını salladı. Güneye bakarak kendi kendine, "Keshialı katiller, neden Olasko Prensini öldürmek istesin ki?" diye sordu.

KARARLAR

Arutha'nın kaşları çatılmıştı.

Olasko Dükü'nün yatağının bir kenarında ayakta duruyor, Prandur Kardeşliği'nden bir rahibin dükü muayene edişini izliyordu.

Kardeşliği tarafından bir yıllığına Arutha'nın ruhani danışmanı olması için seçilen rahip, Arutha'nın hizmetine daha yeni girmişti. Bu konum, şehrin büyük tapınakları arasında dolaşırdı. Tapınakların her biri birer senelik sürelerle bir danışman yollardı -bazıları yollamamayı tercih ediyordu. Bu sene gelen kişi Rahip Belson olmuştu.

Narin yapılı, siyah sakallı rahip ayağa kalktı, mor ve kızıl renklerden oluşan cüppesi, yansıyan fenerin ışığında pırıltılar saçıyordu. Prens'e döndü. "Enfeksiyonun yanında bir şey daha var, yaranın düzgün bir biçimde iyileşmesini engelleyen büyülü bir etken." Ardından William'a bakan rahip, "Yaranın üzerine serpilmiş tozun yeşil olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu. "Evet, Rahip," diye yanıtladı William.

Saraya bir saatten az bir süre önce dönmüştü, yorgunluk kemiklerine işlemişti ve kir içindeydi. Şafak sökerken Yüzbaşı Treggar komutasındaki destek geldiğinde, destek birimine eşlik eden şifacı, dükün durumunun kendisinin iyileştirme gücünü müdahale edemeyeceği kadar aştığını söyleyerek, Yüzbaşı Treggar'dan dükü en kısa zamanda Kronдор'a götürmesini istemişti. Yüzbaşı, dükü ve ailesini taşımaları için hanın arkasında duran bir arabayı hazırlamış ve araba dükü ve ailesini taşımaları için hazırlandığı sırada William da raporunu sunmuştu. Bunun ardından Treggar kendisine, Kronдор'a dönüş için emir vermek dışında hiçbir şey söylememişti.

William, rahip dükü muayene ederken sessizce bekledi. "Bu hastalığı yok edecek bir büyüm var," dedi rahip, babasının yanında durmakta olan Kazamir'e. "Ama tapınağım tarafından icra edilen pek çok büyü gibi, bunda da pek yumuşak bir taraf olmayacak."

"İşe yarar mı?" diye sordu genç Prens, gözle görülür biçimde endişeliydi fakat bunu gizlemeye çalışıyordu.

"Evet, fakat kalıcı bir yara bırakır."

"Babamın vücudunda sürüyle yara var. Hayatını kurtarmak için ne gerekiyorsa yapın."

Belson başıyla onayladı. "Majesteleri, bir mangala ve ısıtabileceğim temiz bir bıçağa ihtiyacım olacak." Arutha gereken malzemeleri istetti ve James'e başıyla bir işaret verdi.

James, William'a işaret etti ve "Benimle gel," dedi.

William, James'i izledi ve dükün yatak odasından dışarı çıktıklarında James, "İyi iş başardın, Willy," dedi.

William, ağız şaşkınlıktan açık bir halde James'e baktı. "İyi mi? Kime göre?"

James sırttı. "Yüzbaşı Treggar'a göre. Birliğin yarısının hayatta olması, daha da önemlisi dükün ailesinin hayatta olması konusundaki başarının takdire şayan olduğunu söylüyor."

William iç çekti. "Ben ordudaki görevimden anında kovulacağımı sanıyordum. Çok takdir gerektirecek bir şey yaptığımı sanmıyorum. Tek düşünebildiğim, ölenler."

James, "Yaşlı bir savaş gazisi gibi görünmek istemiyorum ama bunu büyük ihtimalle asla atlatamayacağını bilecek kadar çok savaş gördüm hayatımda. Yalnızca bir asker olduğunu ve mesleğinin uzun bir hayat vaat etmediğini aklından çıkarma, yeter. Şimdi, benimle gel," dedi. "Nereye gidiyoruz?" "Prens'in çalışma odasına."

"Bu şekilde mi?" diye sordu William, kir içindeki görünümünü işaret ederek.

James gülümsedi. "Unutma, ben Majesteleri ile birlikte kanalizasyonlarda sürünmüştüm. Şu an için fayda, titizlikten daha ön planda geliyor."

Prens'in özel odalarının girişine ulaştıklarında, kapının yanında duran bir saray hizmetlisi kapıyı açtı. James William'ı, Prens'in kabul odasına soktu.

Prenses Anita ve ikizler bekliyorlardı. "Kuzen Willie!" diye bağırdı Borric, hemen ardından Erland da başladı. Çocuklar, anneleri kendilerine hikâye okurken oturdukları yerden sıçradılar ve genç askeri incelemek için aceleyle yanına koşturdular.

"Savaşmışsın!" diye bağırdı Erland. "Harika!"

William bu dokuz yaşındaki çocuğa kaşlarını çatarak cevap verdi. "Orada olsaydın öyle demezdin. Bazı çok iyi adamlarımızı kaybettik."

Bu ikizleri biraz olsun sakinleştirmeye yetti. "Kimseyi öldürdün mü?" diye sordu Borric. William pişman görünerek, başını evet anlamında salladı.

"Öldürdüm."

Anita yerinden kalktı ve "James, William ve sen Arutha gelene dek biraz kendinize gelin," dedi. Köşedeki bir masaya yerleştirilmiş leğeni gösterdi. "Ben de bu iki serseriye başka bir yere tıkayım." "Off anne," diye söze başladı Erland.

Anita parmağını dudaklarına götürerek susmasını işaret etti. "Saraya dair işleri var. James ve William'ı yemekte rahatsız edebilirsiniz." İki genç adama bakarak, "Gelecek misiniz?" diye sordu.

James evet anlamında başını salladı. "Kocanızın bizim için başka planları yoksa elbette."

William, su dolu leğene yürüdü ve kendini mümkün olduğunca temizlemeye çalıştı. Elinde temiz bir cüppeyle bir saray hizmetlisi belirdiğinde, kanla kaplanmış kendi cüppesini

çıkardı. Kraliyet masasında daha yeni mezbahadan çıkmış biri gibi görünmemek için yüzünü, ellerini ve ensesini yıkadı. Prens Arutha içeri girdiği sırada yüzünü ve ellerini havluyla kuruluyordu. "Dük yaşayacak," dedi girer girmez. Elinin bir hareketiyle, az evvel karısının ve çocuklarının boşalttığı divana oturmalarını istedi.

Oturduklarında Arutha, "Bu son iki hafta içinde ortaya çıkanlardan anlaşıldığı kadarıyla, bu diyarların esenliğine karşı, yakın zamanda moredhellerin oluşturduğu kadar büyük bir tehditle karşı karşıyayız."

"Sokaklarımızda kontrolsüzce cinayetler işleniyor, suç grupları arasında bir savaş var, birisi şehrimizdeki büyücüleri planlı bir biçimde öldürüyor, büyücüler ziyaretçi asilleri öldürmeye çalışıyor ve Keshialı İzmaliler, Yüce Kesh ile kuzey sınırimızın ötesinde iş görüyor." Arutha arkasına yaslandı. "Kısacası, kontrolümüzün bu denli dışında kalan bir durumu hayatımda görmemiştim."

James bir şey söylemedi ve William kendisine baktığında başını hafifçe sallayarak, Prens'e soru sorulmaması ve sözünün kesilmemesi gerektiğini belirtti.

Kısa süreli bir sessizliğin ardından Arutha, "James, senin için bir görevim var," dedi.

James gülümsedi. "Bir görev daha mı?"

"Hayır, aynısı, ama tanımlaması daha açık."

William hareketsizce oturuyordu, her an görüşmeden azledilmeyi bekliyordu.

Arutha bu duruşu fark etti ve "Karım sizi bizimle yemek yemeye davet etti sanırım, değil mi?" dedi.

William evet anlamında başını salladı. "İyi, çünkü bunda senin de bir rolün olacak." "Benim mi?" diye sordu William.

Arutha, nüfusuna geçirilmiş kuzenine belli belirsiz bir tebessümle karşılık verdi. "Görevinde ihmalkâr davrandığını mı düşünüyorsun?"

William bir kez daha başını evet anlamında salladı.

Arutha, "Komutan altında bulunan adamları kaybetmek hiçbir zaman kolay değildir. İlk görevde ise, yıkıcı olabilir," dedi.

William'ın gözleri yaşlarla doldu, üzerine büyük bir rahatlık gelirken gözlerini kırıştıtarak gözyaşlarını geri itti.

"Teşekkür ederim, efendim," dedi hafif bir sesle.

Arutha, uzunca bir süre daha durakladı ve ardından, "Şimdi burada söylenenler, burada kalacak," dedi.

İki genç adam da başlarıyla onayladılar.

"James, iki senedir, bir haber alma birimi kurma düşüncesiyle oynaşp duruyorsun." James hiçbir şey söylemedi.

"Oynaşmayı kesip, bu işle ciddi bir biçimde ilgilenmeni istiyorum. Genç William da sana yardım edecek."

"Ben mi, Majesteleri?"

Arutha, William'a baktı. "Kronдор'da ne kadar uzun süre kalırsan, güvenin taht için ne kadar nadir bulunan bir şey olduğunu o denli iyi anlayacaksın. Tabii ki tüm varlığıyla sadakat yeminleri edenler de var, fakat kendi karakterleri onları güvensiz kılıyor, çünkü farkında olmasalar dahi zihinlerinde saklı kalmış sorunları kriz anı gelene dek göstermiyorlar. Geçtiğimiz iki gün içerisinde, ne kadar yürekli olduğunu gösterdin, hem ayrıca, sen Pug'ın oğlusun." Tarafsız bir yüz ifadesi takınma çabasına karşın William'ın yüzü biraz asıldı. "Efendim?" diye sordu, belirsizce. "Babanla aranızda, benim hizmetime girmen konusunda bazı zorluklar yaşadığını biliyorum. Bunun hakkında onunla birçok kez konuştuğumuzdan emin olabilirsin. Demek istediğim, Pug'ın bu aile ve ülkeye çok özel bir sadakati var. Senin ya da benim ancak hayal edebileceğimiz tecrübeler yaşadı, ama yine de iyilik için çalışıyor. Eğer güvenemeyeceğim bir kişi olsaydın, bunu sen Kronдор'a varmadan çok önce öğrenmiş olurum."

"Hem," diye devam etti Arutha, "genç subaylarımdan biri olarak, bu sarayda özel bir rütbeye sahip olanlardan çok daha az şüphe uyandıracaksın." James, "Ya ben?" dedi.

Arutha James'e baktı. "Resmi olarak, bir süre daha toprak beyi olarak çalışmaya devam edeceksin, ama ikimiz de yetkilerinin sınırlarını düzenli olarak taciz ettiğini ve fark yaratacağını düşündüğün her an ismimi kullandığını zaten biliyoruz." James sırtımla yetindi.

"Sonuç olarak, eğer sen ve Locklear hayatta kalmayı becerirseniz, her ikinizi de baronetliğe terfi ettireceğim. Ancak, bu rütbeyi geçmişte defalarca zaten hak etmiş olmanıza rağmen, size bu terfiyi şu anda verirsem, bu yalnızca üzerinize daha fazla dikkatin yoğunlaşmasına yol açar. Birkaç gün önce sizi ele geçirmeye çalışan bu adamlar beni endişelendiriyor."

James başıyla onayladı. "Beni de. Ve muhbirlerimin de öldüğünü düşünecek olursak, yerine geçecek kişileri nasıl seçeceğimi düşünmeye başlasam iyi olur."

"Genç Şerif Yardımcısı Means, bu konuda sana yardımcı olabilir. Yapman gereken, seni ismen ve yüz olarak tanıyan pek az kişiyi -beş kişiden fazla olmamalı- göreve almak. Muhbir ve ajanları getirecek kişiler de onlar olmalı. Aynı zamanda seni Krallığın her şehrine ve tabii ki dışarıya da yollamalayım ki, gerçek bir ağ kurulabilsin. Bu yıllar alacak." Ayağa kalktı ve iki genç adam kendisini takip etti. "Ama şimdilik bakalım Kronдор'un

içinde, öldürülmemeyi başararak bir haberalma teşkilatı kurabilecek misiniz."

"Şu ana kadar bundan sakınmayı başardım," dedi James, kendine duyduğu güvenle. "İşte bu yüzden bu görevi alıyorsun, müstakbel genç düküm."

James, aralarındaki bu eski şaka karşısında sırtıttı. "Beni bir gün Krondor Dükü yapacak mısınız?"

"Olabilir. Tabii önce seni astırmazsam," dedi Arutha, onları yemek alanına götürerek. "Ama eğer bu ağı Kesh'inkiyle boy ölçüşebilecek düzeye, dilediğim duruma getirebilirsek, kendini Rillanon 'da bulacağından şüpheleniyorum. İstihbarata doğuda duyduğumuz ihtiyaç, pek çok nedenle buradakinden fazla." Protokolü bir kenara bırakarak, Arutha kapıları kendisi itip açtı.

Kapının diğer taraftan açılmış olduğunu gören yemek odasındaki saray hizmetlileri hızla Prens'in iskemlesini çekmeye koyuldular. William, masanın ucunda, James'in yanındaki yerini aldı. James'e, tüm bunları nasıl karşıladığını görmek istercesine baktığında, genç toprak beyinin, kendisini bekleyen görev hakkında çoktan düşüncelere dalmış olduğunu gördü.

Arutha, "Bu konuşmaya daha sonra devam ederiz," dedi. İlgisini karısına ve çocuklarına yöneltti.

Prenses Elena tabağının yanına yerleştirdiği oyuncak bebeğe sessizce şarkı söylemekten memnun görünüyordu ve aralıklarla James ve William'a bebeğinin, yanında oturan iki oğlan çocuğunun davranışlarından hoşlanmadığı için yemekten memnun kalmadığını belirtiyordu.

James William'a bakıp başını salladı, "Bahse girerim ki, yemek sona ermeden bebek kaçırılacak," diye fısıldadı. Yaramaz Prenslar Borricks ve Erland'ı bakışlarıyla tartan William, "Kesin," dedi. Yemek sessiz ve hoş bir şekilde, Anita'nın William'a, çocuklara rahatsızlık verebilecek ayrıntıları atlayarak görevini anlattırmasına yol açan sorularıyla geçti.

Yemeğin ardından Arutha yerinden kalkarak iki genç adamın kendisiyle tekrar çalışma odasına gelmesini işaret etti. Yemek salonunu terk ettikleri ve özel odaya geçtikleri sırada, arkadan Prenses'in öfkeli çılgınlığını duydular. "Anne!

Borricks, bebeğimi aldı!"

James omuzlarını silkerek, "Demek yanıldım, yemeği atlatmayı başarmış," dedi. William gülümsedi. "Zorlukla."

Arutha'nın çalışma odasının kapısına ulaştıklarında James kapıyı onun için açtı.

Prens kapıdan süzülerek geçti ve James önden gitmesini işaret ettiğinde, William da arkasından içeri girdi. James kapıyı arkalarından kapattı ve çalışma masasının karşısındaki

William'a katıldı.

Arutha, oturmaları için elini salladı ve "Bu konuda çok kafa patlattım James. Her ne kadar bu işte dizginleri elinde tutmak isteyeceğini biliyor olsam da, bana, göreve almayı düşündüğün her ajan konusunda ayrıntılı birer rapor vermeni istiyorum," dedi. James başıyla onayladı. "Bu bizi yavaşlatır, Majesteleri."

"Biliyorum, ama planlamada acele edeceğiz diye ajanlarımızı kaybetmek istemiyorum. Tedbirli olmanı ve bize güvenilir kişiler bulmanı istiyorum."

James, "Ben de bunun üzerine düşünüyordum, Majesteleri. İki ajan gurubu oluşturmaya ne dersiniz?" dedi.

"Nasıl yani?"

"Sanki öldürülen ve kaçanların yerine yenilerini alıyormuş gibi, bazı muhbirleri ve eskiden görev vermiş olduğum rıhtım işçilerini göreve alırken, bir yandan da asıl ajan çemberini oluştursam?"

"Makul görünüyor, ama bu apaçık göreve aldıklarının, gerçek ajanlarının yaptıkları yüzünden bir bedel ödeyebileceklerinin farkındasın, değil mi?"

James, "Biliyorum. Ancak bu bir oyun değil, Majesteleri. Şu anda insanlar ölüyor ve böylesine bir iş için Krallığın parasını kabul edecek olanlar da işin risklerini bileceklerdir. Hiç kimseyi yem olarak yerleştirmek niyetinde değilim, muhbirlerimi ve kabadayılarımı yerleştirme konusunda beceriksiz davranırsam ve onlar da düşmanlarımızı, kendilerinin zararsız olduklarına inandıracak kadar yetenekliyseler, belki de diğer işimizin bedelini ödemek zorunda kalmayacaklardır bile."

Arutha, "Bundan hoşlanmıyorum, ama bu kraliyet işleriyle ilişkili olan sevmediğim pek çok şey var zaten," dedi. William sessizce oturuyordu, Arutha ona baktı. "Anlıyor musun?"

"Efendim?" "Demek istediğim, görev adına iğrenç, hatta itici şeyler yapılması gerekebileceğini anlıyor musun?"

William uzun bir süre boyunca sessizliğini korudu, ardından yanıtladı. "Efendim, bu son sene içinde silah taşımanın ne demek olduğuna dair çok şey öğrendim. Eğitim bunun yalnızca yarısıydı. İnsanları öldürmek ise neredeyse tamamen diğer yarısı. Fakat güvenlikleri bana emanet edilmiş yoldaşlarımı gözlemek... Sanırım anlıyorum."

"İyi, çünkü sen genç subaylar arasında, Krallığa edilen bağlılık yemininin ötesinde güvenebileceğim tek kişisin. Baban aileye evlatlık olarak alınmasını hiçbir zaman bir pazarlık malzemesi yapmadı -buna ihtiyacı da olmadı- fakat bu, babamın, ölü olduğunu ve ailemizin adını taşımaya hak ettiğini düşündüğü bir çocuğa verdiği son derece önemli bir hediyeydi."

"Çocuklar sana sevgiyle Kuzen Willie diye hitap ediyorlar, ama bu salt nezaketin çok ötesinde: sen bir conDoin'sin. Eğer bu isimle gelen sorumluluğu henüz idrak edemediyse, bunu yapmanın zamanıdır."

William arkasına yaslandı, anlamaya başlıyordu. "İdrak etmemiştim, Majesteleri. Ama sanırım etmeye başlıyorum."

"İyi," dedi Arutha yarım bir gülümsemeyle. "Eğer daha önceden ölümüne neden olmazsa, James'in bunu anlamanda sana yardımcı olacağından hiç şüphem yok."

"Ne yapmam gerekiyor, Majesteleri?" diye sordu William.

"Çalış, öğren, dinle, eğitim yap, işini yap. Ama zaman zaman James seni olağan görevlerinden alacak ve sen de, onun ihtiyaç duyduğu şekilde ona yardımcı olacaksın. Burada zaman geçirdikçe, William, emrin altında bulunan herkesi tanımanı ve zihninde özel görevler yüklenebilecek kadar güvenli olanları işaretlemeni istiyorum. Saray Muhafızları bir süredir sadece törensel bir işleve sahip. Artık bunun değişmesinin zamanı geldi. Özel muhafızlarının emir komuta zincirinin en seçkinleri olduğunu sonunda ortaya koyacağım, ama henüz değil. Bunu şimdi yaparsam, şehirdeki bu belanın ardındakilere bir sinyal yollamış olurum."

Arutha arkasına yaslandı, parmaklarını birleştirerek gerdi. Bu James'in bildiği kadarıyla, Arutha'nın sinirli olduğuna işaret eden tek hareketti. Bir anlık derin düşüncenin ardından, "Bazı araçların, topraklarımızda fesatla uğraştıklarına dair elimizde kanıtlar var. Tek bir düşman mı, yoksa birden fazlasıyla mı karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz. Geceşahinleri mi? Bu İzmalilerle ilişkileri var mı? Neden böylesine çılgınca bir saldırıya giriştiler? Eğer daha hassas bir harekete girişselerdi, korkarım şimdi burada olamazdın, William." William kabullenerek başını salladı.

"Ve tabii ki," diye devam etti Arutha, "neden büyücüleri öldürüyorlar?" James, "Pug ya da Kulgan burada olsa ne iyi olurdu," dedi.

Arutha, dalgınlıkla başını salladı. "Pug, bana yeni bir saray büyücüsü göndermek istiyor. Makala ve Tsuranili Yücelerle olan o olaydan, şimdide bu biçim değiştirenlerden ve büyücülerin öldürülmesinden sonra..." İç çekti. "Sanırım Pug haklı, ona o Keshialı kızı göndermesi için bir mesaj göndereceğim."

William'ın gözleri irileşti. "Jazhara!" Arutha, "Evet," dedi.

"Ama o bir-"

Arutha söze girdi. "Biliyorum. Lord Hazara-Khan'ın büyük yeğeni." James'e baktı. "Ki anladığım kadarıyla, Yüce Kesh Sarayı'nda, senin rakibin oluyor kendisi."

James, "Bana iltifat ediyorsunuz. Onunkiler kadar akıllı ajanları bir araya getirmek on yılımı alacaktır." William'a dönen Arutha, "Onun buraya gelmesine karşı mısın?" dedi.

"Hayır... yalnızca ben... şaşırdım, Majesteleri."

"Neden?"

William bir an için gözlerini kaçırdı, ardından, "Yani, o kız bir Keshialı ve imparatorluğun kuzeyindeki en etkili aileyle bağlantılı. Hem o... çok genç."

Arutha kendini gülmekten alamadı. "Oysa sen ve James, ne kadar yaşlısınız, değil mi?"

William utanmıştı. "Hayır... yalnızca tüm hayatım boyunca çevremde hep büyücüler vardı, bunların pek çoğu da tecrübeli yaşlı adamlardı. Ben yalnızca..." "Yalnızca ne?" diye sordu Prens.

"Onun babamın seçimi olmasına şaşırdım yalnızca, hepsi bu."

Arutha bunun üzerinde düşündü. "Neden?"

"Yıldızlimanı'nda ondan daha yaşlı ve tecrübeli büyücüler var." "Kim?"

"Kim mi?" diye yanıtladı William.

"Kim?" diye tekrarladı Arutha, "Sence kim daha uygun bir seçim olurdu?"

William, "Ben... şey... pek çok kişi var," dedi. Düşüncelerini hızlandırdı ve Yıldızlimanı'ndaki, Krondor Prensi'ne danışman olarak çalışabilecek tüm büyücülerin bir envanterini döktü. Hızla çoğunun, ya görevi gereken özveriyle gerçekleştiremeyecek kadar kendi çalışmalarına gömülmüş olduğunu, ya da sarayın gerektirdiği uyumluluğu gösteremeyecek kadar sosyal yeteneklerden yoksun olduklarını fark etti. Bir süre sonra, "Aslına bakılırsa bir başkasını düşünemiyorum. Korsh ve Wa-toom da aynı şekilde Keshialı ve Akademi'nin yönetimiyle fazlasıyla içli dışlı. Zolan Husbar ve Kulgan çok yaşlılar. Başka isimler de var, fakat Jazhara'nın hem saray politikaları hakkında, hem de gizemli sanatlar konusunda bilgisi var," dedi. "Bir ihanetten mi şüpheleniyorsun?"

"Hayır," dedi William, çekinmeksizin. "Asla. Eğer tacınıza bağlılık yemini ederse, Majesteleri, gerekirse hizmeti için hayatını ortaya koyacaktır."

"Ben de böyle düşünmüştüm." Arutha bir süre William'a tartar bakışlarla baktı. "Bana söylemediğin bir başka şey var, ama şimdilik bunun üzerinde durmayacağım." James'e dönerek, "Bu ajanlardan oluşan ağı oluştururken gerekenleri karşılamanızı sağlamak için size bir bütçe ayarlayacağım. Haftalık rapor istiyorum, raporunuz 'bu hafta hiçbir şey olmadı' şeklinde olsa bile. Ve bunu da duymaktan hoşlanmayacağım."

James başıyla onayladı. "Üç şeyi bir an önce halletmeliyiz. Öncelikle, Geceşahinleri ile Sürüngen arasındaki ilişki nedir? İkincisi, rastlantı gibi görünen tüm bu cinayetlerin amacı nedir? Ve üçüncüsü, büyücülerin öldürülmesi ne anlama geliyor?"

Arutha ayağa kalktı, genç adamlar da hemen bu hareketi izledi, "Olasko Dükü ve ailesini ziyaret etmeliyim. O listeye, neden komşu ve dost bir ülkeden ziyarete gelen bir lordun, evinden bu kadar uzakta tuzağa düşürülmeye çalışıldığını da ekle."

"Dört etti," dedi James.

Arutha James'in kapıyı açmasını beklemedi, kendisi kapıyı açarken, "Yarın sabah sarayda olun, ikiniz de," dedi. Prens'in koridorda ilerlemesinin ardından, William James'e dönerek, "Kendimi orada tamamen aptal yerine mi koydum?" diye sordu.

"Tamamen sayılmaz," diye yanıtladı James, gülümseyerek. "Bu kızla arandaki nedir?" William yere baktı ve "Uzun bir hikâye," dedi.

"Zamanımız var, anlat bana."

"Zaman mı? Raporumu vermeliyim."

"Verdin bile" dedi James. "Treggar ve diğer subaylara Arutha ile birlikte olduğun söylenecek. Artık benimle ya da Prens ile birlikteyken, diğerleri yalnızca özel bir görevde olduğunu bilecekler. Hepsi bu kadar."

William iç çekti. "Buraya geldiğimde, gerçekten de eğitim görüp, cephedeki garnizonlardan birine ilerleyeceğimi düşünüyordum."

James güldü. "Sen Prens'in kuzenisin, evlat edinme yoluyla dahi olsa. conDoin ailesinin bir ferдинin Yüksekşato ya da Demir Geçidi'nde çürümeye terk edileceğini düşünmüyordun, değil mi?"

"Sadece kraliyetten olduğumu düşünmüyordum, hepsi bu."

"O kocaman gölün ortasında bir adada yaşamana bakarsak, neden düşünmediğini anlayabiliyorum."

William esnedi. "Rapor vermem gerekmesede, biraz uyku fena gitmezdi."

"Daha değil," dedi James, kolunu William'ın omzuna atarak. "Yapmamız gereken bazı işler var." "İş mi? Şimdi mi?"

"Evet," dedi James. "Hem ayrıca, seninle bu Jazhara arasındaki her şeyi öğrenmek istiyorum."

William hiçbir şey söylemedi, fakat gözlerini yuvalarından yukarı doğru kaydırarak "Neden ben?" dedi sessizce. James, gürültülü hanın kapısını açtı. William, kendisiyle adadan çağrılan büyücü arasındaki ilişkinin hikâyesini anlatıyordu.

"İşte görüyorsun, aptalca, çocukça bir şeydi ve o da bu konuda çok nazikti, ama bu çok utanç verici. Buraya geldiğinde ona ne söyleyeceğimi hiç bilemiyorum."

"Kaç yaşındaydın?"

"On altı."

James hanın içine göz gezdirdi. "Sanırım anlıyorum. Bu konuda bakış açımın farklı olduğunu göreceksin. O yaşlarda ben kadınları... oldukça fazla tanıyordum, 'tanımanın' hem iyi hem de kötü anlamında." Odanın bir köşesine yöneldi.

"Boş bir masa."

William ve James, duvar boyunca yüksek masaların etrafında içen kişilerin ve büyük yuvarlak yemek masalarının etrafından dolanmak zorunda kalmışlardı. Orada burada yiyecekler görülebiliyordu, ama kalabalığın büyük kısmı bira ya da kadehlerdeki şaraplarını içmeye koyulmuşlardı.

İki adam masaya oturunca William, "Neden buradayız?" diye sordu.

James eliyle etrafı işaret etti. "Kısmen, ne görebileceksek onu görmek için." William, James'in neden bahsettiğini bilmediğinden surat astı. "Kısmen de, o ufak odanda şu diğer genç subayla..." "Gordon," diye yardımcı oldu William.

"Evet, Gordon... görevi gerçekleştiremediğine dair umutsuz düşüncelerini atmana yardımcı olamayacağı için -ki bayağı başarılıydın, ne dersen de. Ve son olarak... "James elini salladı
"...Talia'ya, seni buraya getireceğime dair söz vermiştim."

"Ne yaptın-" diye sözüne başlamıştı ki, Talia yanlarına geldi.

"James, William, sizi görmek ne hoş. Ne isterdiniz?"

"İki bira lütfen," dedi James.

Döndü ve William'a fazladan ufak bir gülümseme göndererek, içkilerini getirmeye gitti.

"Görüyorsun," dedi James. "Neyi?"

"Senden hoşlanıyor."

William dönerek kızın kalabalığın arasından sıyrılarak ilerleyişini izledi. "Öyle mi?"

"Biliyorum." James masanın üzerinden uzandı, William'ın kolunu kardeşçe sıkarak arkasına yaslandı. "Bana güven.

Senin bir Prens olduğunu düşünüyor."

"Ne?" dedi William, akli karışmış bir halde. "Ona bir Prens olduğumu mu söyledin?"

James güldü. "Hayır, seni taş kafalı aptal. Yani 'Prens gibi biri'. Hoş bir genç adam

anlamında."

"Haa," dedi William, arkasına yaslanarak. Ardından James'e baktı. "Benden hoşlandığını mı düşünüyorsun gerçekten?"

James, Talia elinde iki kulplu bardakla döndüğünde kendini güçlükle tutuyordu. Masaya koyduğunda, William kısa bir an için bu tatlı kıza hayranlıkla baktı, ardından kız kendisine, "Benden uzak durmaya çalışmıyorsun, değil mi Will?" derken öteki tarafa döndü.

William ona baktığında gülümsediğini gördü ve gülümsemesine karşılık verdi. "Hayır, ben yalnızca... Prens adına bir görevdeydim."

"Bu güzel," dedi neşeye, James'in biralar için masanın üzerine bıraktığı paralan toparlayıp uzaklaşırken.

William, birasını yudumladı, ardından James'e baktı. Daha William konuşmadan James, "Senden hoşlanıyor," dedi.

"Oh," diye karşılık verdi William, dikkatini bira üzerinde yoğunlaştırarak.

James kıkırdayarak güldü. Birkaç dakika için sessizce oturdular, James dalgınlıkla kalabalığı gözlüyor gibiydi, fakat William, gözlerinin, bir o adamdan diğerine sanki her birini ezberliyormuşçasına, ya da yüzlerinde bir şey arıyormuşçasına dolaştığını fark etti.

En sonunda James, "Kalkmalıyız. İçkini bitir," dedi. "Neden?"

James içkisini bir dikişte bitirdi ve ayağa kalktı. "Şimdi."

William bir yudum daha aldı, ayağa kalkarak James'i izledi. Kalabalığın içerisinde ilerlerlerken Talia ayrıldıklarını gördü ve "Kendinizi özletmeyin!" dedi.

William el salladı, fakat James hızla kapıya ilerledi. Hanın dışında, James elini havaya kaldırdı ve "Bekle," dedi.

"Neyi?"

"Şuradaki adamın," diye uzakta bir köşedeki adamı işaret etti James, "dönmesini."

Adam köşeyi dönünce, James, "Şimdi; Acele et," dedi.

"Adamı takip mi ediyoruz?"

"Harikasın."

"Demek istediğim, neden?"

James, "Çünkü birkaç gün evvel o ve adamları beni takip ediyordu. Ve nedenini bulmam gerek." William hiçbir şey söylemedi, ama elini alışkanlıktan hemen kılıcının kabzasına

götürdü.

MEYDANA ÇIKIŞ

James, köşeden baktı.

Gökkuşığı Papağanı'nı terk ederken görmüş olduğu adam, sokağın öbür köşesinden dönüyordu. James, William'ın beklemesi için elini havaya kaldırdı. Tam da toprak beyinin beklediği gibi, bir süre sonra, kısa bir an için adam yeniden ortaya çıkarak, başını köşeden uzatıp birinin kendisini izleyip izlemediğine baktı. "Bu bir tuzak," dedi James. William kılıcını çekti. "Yürüyüp gidecek miyiz, yoksa tuzağı harekete mi geçireceğiz?"

"Hiçbiri," dedi James, "iki kişi olduğumuzu biliyorlar, bu yüzden sana ve kocaman kılıcına da hazırlıklı olacaksınız." Yukarı göz attı. "Tırmanma yeteneğin nasıldır?"

"Ne?" diye sordu William, yukarı bakarak. "Burada mı?"

"Başka neresi olacaktı?" diye yanıtladı James, göz ucuyla çatının izlediği çizgiyi izleyerek. "Beni takip et," diye talimat vererek, geldikleri yönden geri ilerledi.

Geçtikleri mahallenin yarısı kadar bir mesafede bir sokak vardı. "Fazla vaktimiz yok," dedi James. "İki dakika daha bekleyecekler, sonra tuzağı fark ettiğimizi anlayacaklar."

James aradığı şeyi bulmuştu, üst kattaki kapılardan birine uzanan bir merdiven. Hızla merdivenleri tırmanıyor, gereğinden fazla ses çıkarmamaya özen gösteriyor, William ise hemen arkasından kendisini izliyordu. William'a göre kendi çizmelerinin ahşap basamaklarda çıkardığı ses, hem içeridekileri uyandıracak hem de bir mahalle ötede kendilerini bekleyenleri uyaracak kadar yüksekti. Ama James bundan endişelenmiyor gibiydi. Merdivenlerin tepesindeki kapıya uzandı ve çıkıntı oluşturan çatıyı işaret etti.

"Bana destek ol," diye fısıldadı James.

William ellerini bir üzengi gibi tutarak James'i kolaylıkla yukarı kaldırdı ve hızla çatıya oturmasını sağladı. James döndü ve William'ı yukarı kaldırmak için uzandı. "Çabuk ol!" diye fısıldadı.

William, James'in elini kavradı ve kolayca yukarı çıktı. Kısa bir süre sonra ikisi de iyice çömelmiş öbür köşeye doğru ilerliyorlardı. James, bir kez daha yere yatarak köşeden aşağıya baktı. Elini havaya kaldırarak, gözlerini aşağıdaki adamlardan ayırmadan dört parmağını gösterdi.

James geri çekilirken, William aşağıya bakmayı göze alamadı.

"Daha önce hiç çatıdan atlamış mıydın?"

"Ne, yani altı metreden mi?"

"Onun gibi bir şey."

"Düşme hızımı yavaşlatacak bir şey varsa, evet."

James sırttı. "Aşağıda dört tane birden var."

Kılıcını çekti ve çatının kenarına oturdu. Sol eliyle saçakları tutabilecek şekilde kaydı. Kendini kısa bir süre orada tutarak, ayağıyla yer arasındaki mesafeyi neredeyse yarı yarıya azalttı, ardından kendini öne iterek, ayaklarıyla en arkadaki adamın omuzlarına indi. Pusu kuran bu adam ölü ya da kendinden geçmiş bir halde yere yapışırken, James kıvrıldı ve sokaktaki sert kaldırım taşlarının üzerinde yuvarlandı. William, James'in hareketini tekrarlarlarken, bunun yol açacağı morlukları ya da batacak kıymıkları düşünmedi. Eliyle çatıya tutunamadı ve yavaşlamak yerine William aşağıdaki başka bir adamın üzerine düşerek, yere çarpan adamın bel kemiğini kırdı. Bir an için başı döndü, fakat o tekrar kendine gelirken, eğitimi ve refleksi denetimi ele aldı. Bir ölünün üzerinde oturuyordu; düşünmeksizin kendini kurtardı ve yere çömelmiş bir dövüşçünün üzerinden atladı.

Yeteneklerini geri kazandığında, William kendini elinde kılıcıyla buldu, kılıcın ucu korku içinde bakan bir adama çevrilmişti ve onun da kılıcı hazır. James ise o sırada ya kaçmak için çevresinden dolanmaya çalışan, ya da dövüşmek için daha uygun bir pozisyon arayan bir adamla mücadele ediyordu. James'in tepesine indiği adam ise kaldırım taşlarının üzerinde inliyordu.

William'ın bir liman işçisinin kaslarına sahip tıknaz rakibi, kılıcıyla öne atıldı. Düşüş nedeniyle halen biraz sersem olmasına rağmen William, kolaylıkla hamleyi savurup, karşı atak yaptı. Adamın kendisine doğru düşmesine izin verip, ardından onu omzu ile karşılayarak geriye yuvarlanmasını sağladı.

Adam sendeledi, fakat daha William aralarındaki mesafeyi kapatmadan kendine geldi. William görüşünü düzeltmek için gözlerini kırıştırdı, her şey daha net görünmeye başladığında, rakibinin silahını bırakıp, ellerini kaldırarak avuçlarını öne doğru tuttuğunu gördü. Tam arkasında James, silahının ucu adamın sırtına dayanmış halde duruyordu.

"İşte böyle," dedi James. "Diğerleriyle birlikte ölmenin gereği yok değil mi?" Adam hiçbir şey söylemedi. Kaçmak istiyormuş gibi öne doğru ufak bir adım attı, ardından tüm ağırlığıyla geri atılarak, kendini James'in kılıcına geçirdi.

William şaşkınlıkla baktı. "Ne?"

James kılıcını kurtardı ve düşerken adamı yakaladı. Adamın gözlerinin içine baktı ve "öldü," dedi.

"Neden?" Elini adamın tuniğinin içine soktu ve bir tılsım çıkardı. Karanlık bir metalden yapılmış, üzerine bir şahin kabartması işlenmişti.

"Geceşahinleri," dedi James. "Bir kez daha." Etrafına bakındı. "Burada bekle."

James gecenin içinde koştururken William hiçbir şey söylemedi. Zaman çok ağır ilerliyor, William, James'in ne yapıyor olabileceğini düşünüyordu. Kılıcını hazır durumda tutarak bekledi. Tam, acaba oradan ayrılıp şehir muhafızlarını arasa mı diye düşünmeye başlamıştı ki, James yanında şehir asayişinden iki adamla ortaya çıktı. "İşte burada," dedi cesetleri göstererek. "Birinizin onlara muhafızlık etmenizi, diğerinizin de hızla gidip bir araba getirmesini istiyorum. Onları saraya getirin."

"Emredersiniz, toprak beyi," dedi asayiş görevlisi. Arkadaşına baktığında, adam tamam anlamında bir işaret yapıp, koşarak karanlığın içinde kayboldu.

"Ya şimdi?" diye sordu William.

"Araba gelir gelmez saraya dönüyoruz."

Asayiş görevlisi ölü kiralık katilleri incelerken, William, aniden vücudunu uyuşturmuş olan yorgunlukla onları izledi. James sessiz kalmaktan memnundu, William'ın da konuşmaya ihtiyacı yoktu. Ama içten içe, dükün güvenliğini sağlama konusundaki şüphesi ve üstlenmek üzere oldukları işin büyüklüğü karşısında, kendisini bekleyen görevlere uygun olup olmadığını merak ediyordu. Derin bir nefes alarak, hazır olsun ya da olmasın, elinden gelenin en iyisini yapmaya ve çabalarının yeterli olup olmadığını tanrıların hükmüne bırakmaya karar verdi.

Arutha, dört ölü adam bir çift asker tarafından soyulup incelenirken, karanlık mahzende duruyordu. James ve William da yanında izleyip, bekliyorlardı.

Her kıyafet parçası, silah ya da özel eşya, bu adamların nereden geliyor olabileceğine dair bir ipucu bulmak amacıyla inceleniyordu. Beklendiği gibi, inceleme pek az şeyi ortaya çıkardı. Adamların hepsinde aynı şahin tılsımı ve zinciri vardı. Silahların ve bir adamın parmağındaki bir yüzükle, bir diğerinin taşıdığı altın kesesinin dışında, adamları birbirinden ayırt edebilecek hiçbir şey yoktu. Nereden geldiklerine dair bir iz yoktu. Arutha gömleklerden birini işaret ederek, "Onu bana verin," dedi.

Bir asker gömleği getirdi ve Arutha ona yakından baktı. "Keşke kıyafetler konusunda eşimin gözleri bende olsaydı, ama bu sanırım bir Keshia dokuması," dedi.

James, "Çizmeler!" dedi.

Arutha elini salladı ve ölü adamların çizmeleri getirildi. Arutha, James ve William bunları inceledi ve pek çok çizmecinin işaretini gördüler.

"Bunları tanıyamıyorum," dedi Arutha. "Bu yüzden Krondor yapımı olmadıklarını söyleyebilirim, bundan eminim."

James, "Bunların kopyasını çıkarmak için kâğıt kalem getireceğim. Yarın akşama kadar bunları yapanlar kim, öğreniriz," dedi.

Arutha başıyla onayladı ve James bir saray hizmetlisini gönderdi. Beş dakikadan kısa bir süre içinde geri döndüğünde, "Toprak beyi, tüm akşam boyunca arandığınız söylendi," dedi. Arutha baktı ve "'Arayanlar' kim?" diye sordu.

"Gardiyan Morgon, efendimiz ve adamları."

Arutha hafif bir gülümsemeye sordu, "Gardiyan seni neden arıyor olabilir, James?"

James, "Gidip öğreneyim," dedi. Kâğıt ve kalemi William'a uzatıp, "Elinden gelenin en iyisini yap," dedi.

James, dört ölü adamın incelenmesini Prens'e bırakarak, saray hizmetkârının peşinden ilerledi. Saray hizmetkârı sarayın ana katma çıkmak için merdivenleri tırmandığında yolları ayrıldı ve James dönerek aşağı, zindanlara doğru ilerledi. Gardiyanın ufak dairesinin kapısına geldi ve kapıyı vurdu.

"Kim o?" diye bir ses geldi içeriden.

"Toprak Beyi James. Beni mi çağırttınız?"

"Ah, evet," dedi ses. Kapı açıldı ve Başgardiyan Morgon kapıdan baktı. Flanelden yapılmış gri bir yatak kıyafeti giymişti. "Tam da yatıyordum, toprak beyi. O çocuğu saatler evvel sizi bulması için yollamıştım."

"Saraya daha yeni geldim, dışarıdaydım. Sizin için ne yapabilirim?"

Gardiyan, "Benim için değil, ama aşağıda kilit altında bir serseri sizinle konuşması gerektiğini iddia ediyor." Morgon, yaşı geçkince, dar çehreli bir adamdı, fakat James'in sarayda geçirdiği tüm o yıllar boyunca saçları bir üniforma gibi hep siyah kalmıştı. Düz bir şekilde alınının üstünden kulak hizasına kadar kestiği saçları, kulaklıkları olan bir şapka gibi görünüyordu. "Bana sorarsanız biraz garip. Neredeyse üç haftadır kilit altında ve hiç kimseye tek bir kelime dahi etmedi. Ama mahkemesi yarına ve birdenbire sizin isminizi sayıklamaya başladı."

"Adını biliyor musun?"

"Sormadım," dedi Morgon, esnemesini zorlukla bastırarak. "Sormalı mıydım?"

"Gidip kimmiş bakacağım. Görev başında kim var?"

"Sakes. Sizi ona götürür."

"İyi geceler, Morgon."

"İyi geceler, toprak beyi," dedi gardiyan, kapısını kapatırken.

James, aşağıdaki zindana giden merdivenlere uzanan dar geçitte hızla ilerledi. Zindanın iki seviyesi vardı. Üst kattaki seviye, hücrelerdeki dar pencerelerin içeriye ışık sızdırabileceği, böylelikle hücrelerinde ölümü bekleyenlerin saray avlusundakiler tarafından da gözlenebileceği şekilde kazılmıştı.

Alt kattaki seviye ise zifiri karanlıktı. Burada saray zindanı, içinde dört büyük metal kafesin bulunduğu geniş bir galeri görünümündeydi, metal çubuklar tabandan tavana dek uzanıyordu. İki yolun kesişimi, hücreleri birbirinden ayırıyordu. Merdivenlerin dibinde geçitlerden birinin sonundaki meşale, bu geniş zindanın tek ışık kaynağıydı. Meşalenin altında bir asker duruyordu ve James merdivenlerden inerken ona doğru döndü. "Toprak beyi," dedi selamlayarak.

"Aşağıda birisi beni mi arıyor?" diye sordu James. "Şu en son hücredeki herif. Sizi oraya götürüyüm."

James, meşaleyi duvardaki yuvasından çıkarıp alan askeri izlemeye başladı, asker kendisini boş olan ilk iki hücrenin yanından geçirdi. Sonraki iki hücre bir sürü adamla tika basa doluydu, pek çoğu uyuyordu, birkaç kadın, birbirlerini koruma düşüncesi ile bir araya sıkışmışlardı. Burçlar kavga çıkaranlar, sarhoşlar ve Prens'in adaletine teslim edilmeyi gerektirecek kadar sorun çıkarmış olanlardı. Tutukluların bir kısmı yüksek sesle, James'in duymazdan geldiği sorular sormaya başladılar.

Asker, James'i en sondaki hücreye götürdü ve James iki eliyle demir parmaklıkları tutmuş olan iri adamı gördü.

Önünde durduğunda James, adamın, "Seni görmek çok güzel, Jimmy," dediğini duydu.

James, "Ethan. Senin buradan çoktan ayrıldığını düşünmüştüm," dedi.

Eski Işhap Başrahibi, Şakacılar'ın eski sopacısı, "Ben de öyle, ama tanrıların bizim için başka planları var," diye karşılık verdi. "Biz mi?"

Çenesiyle arkasını işaret etti. "Kat ve Limm yanımda."

"Duruşmanız ne zaman?"

"Yarın."

"Suçlama nedir?"

"Bir tane değil. Kanunsuz kaçış, tutuklamaya karşı koymak, darp, ayaklanma ve muhtemelen ihanet." James muhafıza döndü ve "Onları buradan çıkartın ve benim odama getirin," dedi.

"Toprak beyi?"

"Size onları buradan çıkarıp odama götürmenizi söyledim. Ben onları size geri yollayana

kadar, kapıma adamlarınızı koyun."

Muhafız hâlâ emin görünmüyordu.

"Bir koşu gidip Prens'i kişisel imzalı emri için rahatsız etmemi ister misin?"

Muhafız, garnizondaki hemen herkes gibi, toprak beyinin isterse Prens'in iznini alabileceğini bildiğinden, kaçınılmazı geciktirmemenin daha iyi olacağını düşündü ve "Onları size getirmeleri için adamlarımızdan birkaçını çağırtaım," dedi. "Yukarıda görüşürüz, Ethan," dedi James ve oradan ayrıldı.

Kısa bir süre sonra James'in kapısı çalındı. Graves, Kat ve Limm karşısında duruyordu, zincirler ve demir kelepçelerle bağlanmışlardı. "Kelepçeleri çıkarın ve dışarıda bekleyin," diye emir verdi James.

"Emredersiniz, toprak beyi," diye yanıtladı kıdemli muhafız.

Kelepçeler çıkarılıp kapı kapandığında, James onlar gelmeden getirtmiş olduğu, üzerinde bir sürahi bira, peynir, ekmek ve soğuk et bulunan tepsiyi işaret etti. Limm anında tepsinin içine gömülmüştü. Graves kendisine ve Kat'e bir tabak doldururken, Kat de iki kadehi dolduruyordu.

"Seni son gördüğümde Ethan, Kat'i alıp Kesh'e gidecektin." Graves başını evet anlamında salladı. "Plan buydu."

"Ne oldu?"

Graves, "Kat'i bulmam neredeyse bir haftamı aldı, ardından Durbin'e yolculuğumuzu ayarladım. Saklanıyorduk, yoksul mahallesinde ufak, güzel bir yerimiz vardı, gemimizin kalkacağı günü bekliyorduk. Ardından cinayetler baş gösterdi." Limm'e baktı ve hikâyeye çocuğun devam etmesini işaret etti.

Limm konuşmaya başladı, "Bu Sürüngen ve adamlarına bir süredir hasar veriyorduk, toprak beyi. Geçen ay Yaşlı Donk'un ölü bulunmasını hatırlıyor musunuz?"

James, bu Yaşlı Donk'un kim olduğu ve ne zaman öldüğü konusunda fikir sahibi olmamasına karşın başını salladı.

"O halde rıhtımdaki sopacıların öldürülmelerinden de haberdar mısınız?"

James bunun, Walter Blont'un anlattığı, "kendi gurubu ile Sürüngen'in adamları arasındaki savaşla ilgili olduğunu varsayarak, başını salladı.

"Peki, o halde, Sürüngen'in adamları Annenin Yeri'ni vurduklarında hepimiz dağıldık. Saklandıkları sırada Kat ve Graves'in, Kesh'e gitmek için gereken ıvır zıvırlarına getir götür işlerini yapıyordum. Ardından Geceefendisi öldürüldü. Cesedini limanda suda buldular. Gündüzefendisi, Mick Giffen, Reg deVrise ve Uzunparmak Phil başka bir yere gittiler,

döndüklerinde Dürüst Adam'ın ölmüş olduğunu söylediler. Ardından bildiğimiz tek şey, kanallarda bir savaşın sürdüğüydü. Çocukların büyük kısmı öldü, sopacıların tümü de öyle." Limm, nefes almak için durakladı, ardından devam etti. "Graves, Kat ve ben, normal bir aile gibi görünerek Kesh'e giderken, limandaki bir ayaklanmanın ortasında yakalandık. Gerisini zaten biliyorsunuz."

James, "Son zamanlarda buralarda tahammül edebileceğimden fazla cinayet işlendi," dedi. Paylaşmak istediği kadarını onlara anlatırken, Krallığın güvenliğini tehlikeye atabilecek, yakın zamandaki olaylara ilişkin detayları kendisine sakladı.

James sözünü bitirdiğinde, Graves, "Bu İzmalı katilleri beni şaşırtmadı. Yukarı çıkıp kendimizi bir hücreye atılmış bulmadan önce, rıhtıma ulaşmaya çalışırken kanallardan geçtiğim sırada, birkaç sert görünümlü Keshialı görmüştüm.

Ne yaptıklarını öğrenmek için onlarla karşı karşıya gelmediğimi söylememe gerek yok sanırım."

Limm araya girdi, "Sokak çocuklarını öldürenlerden bazıları da Keshialıydı." James sessizce, geçmişte yoldaşı olan bu kişilerle bilgisinin ne kadarını rahatlıkla paylaşabileceğini tartıyordu. En sonunda sordu, "Neden büyücüleri öldürüyor olabilirler?" Graves durdu, bir süre için dudaklarını ısırıldı. Gözleri irileşmiş bir halde yutkundu ve "Bağlantı kurabildiğim tek nokta, Ishap Tapınağı ile ilgili. Kardeşlikten dönmüş olabilirim, ama bazı sırları açıklamam. Bu, tapınağa karşı değil, tanrılara karşı görevimle ilgili."

James, "Bunun, sarayın batı kapısının karşısındaki bir eve yerleşilmesiyle ilgisi olabilir mi?" diye sordu.

Graves hiçbir şey söylemedi, ama gözlerinde anlık bir pırıltı meydana gelmişti.

"Önemli değil," dedi James. "Geride bıraktığım yılların azlığına karşın, pek çok yaşam boyu yetecek kadar rahip ve yemin gördüm. Baskı yapmayacağım. Ama bu cinayetler konusunda yapabileceğin her yorum memnuniyetle karşılanacaktır." "Senin tarafından mı?"

James sırttı. "Krallık tarafından."

"Bizi o hücreden çıkartıp, Yüce Kesh'e gitmemize yetecek kadar mı?"

"Eğer Prens duyduklarından tatmin olursa, hemen bu gece." "O halde beni Prens'e götür," dedi Graves.

James başıyla onayladı. Kat ve Limm'e dönerek, "Burada bekleyin," dedi. Ardından kapıyı açtı ve muhafıza kapıyı gözlemeye devam etmesini söyledi. Graves'i, Arutha ve William'ın dört ölü adamı inceledikleri yere götürdü, Graves'i tanıttı ve sözlerini, "Bu bilmecenin bazı parçaları onda olabilir," diyerek bitirdi. Arutha, "Neymiş onlar?" dedi.

"Güvenli geçiş?" diye sordu Graves, James'e.

"Güvenli geçiş mi?" Arutha'nın bir kaşı havaya kalktı.

James, "Yarın sabah çözümlenecek küçük bir düzen bozma meselesi," dedi.

"Bu sabah demek istiyorsun," dedi Arutha. "Güneşin doğmasına yalnızca üç saat var." Graves'e dönen Arutha, "Eğer yeteri kadar değerli bir istihbarat verirsen, sanırım ufak bir kavgayı göz ardı edebiliriz," diye ekledi.

James, "Daha çok ufak bir ayaklanma, ama ha öyle ha böyle," dedi.

Graves, "O halde şunu bilin ki, Majesteleri, ben bir zamanlar Malac Kavşağı'ndaki Işap Tapınağı'nın Başrahibi olarak çağrılan kişiydim. Yeminlerime ihanet ettim ve kardeşlerime ihanet ettim, şimdi ise tanrıların cezasına havale edildim," dedi.

Arutha, "Vereceğin bilginin değerinin artık çok daha fazla olması gerekiyor, Başrahip Graves. Bu ismi biliyorum ve bana verilen sorumluluklar gereği seni bağlayıp adalet adına tapınağa teslim etmeliyim," dedi.

Graves, "Size söyleyebileceğim şu: bu toprakların civarında bazı güçler var, hayal bile edemeyeceğiniz bir şekilde size zarar vermek isteyen karanlık oluşumlar, Majesteleri. Gölgeler arasında ilerliyorlar ve hangi güçlere hizmet ettiklerinden haberi bile olmayan kişileri çalıştırıyorlar."

"Çok yakında çok önemli bir mesele belirecek. Sanırım bunun ne olduğunu ve neden bundan bahsedemeyeceğimi biliyorsunuz."

Prens başıyla onayladı. "Devam et."

"O meseleyle ilgili, işlerin ters gitmesinden çıkar sağlayacak kişiler var. Bu karanlık oluşumlar için, başarıp başarmamaları değil, sadece tapınakların düşmesi önem taşıyor."

"Benden tapınakları uyarmamı mı istiyorsun?" diye sordu Arutha.

Graves gülümsedi. "Majesteleri, söylediklerimin hiçbirisi, Işap Tapınağı'na bağlı belli bir düzeyde biri ya da başka kardeşliklerin üst düzey yetkililerince bilinmeyen bir şey değil. Ben bir noktayı vurgulamaya çalışıyorum: düşmanlarınız size zorluk çıkarmanın dışında bir hedefleri olmadığından rastlantısal hatta karmaşık bir biçimde hareket ediyor gibi görünebilirler."

Arutha, "Şu ana kadar yeni bir şey duymadım," dedi.

"O halde bilmediğiniz bölüm şu. Sürüngen olarak tanıdığınız bir adam tarafından kontrol edilen bir organizasyon var. Krondor'daki Şakacılar'ı yerinden etmek istiyor, tıpkı diğer şehirlerdeki suç faaliyetlerini ele geçirmek istediği gibi. Hedefi basit görünüyor: zenginlik ve güç. Fakat bu hedeflere erişmesi için, Geceşahinleri ile ittifak kurdu." Graves, Prens'in

tepkisini ölçmek için durakladı.

"Devam et," dedi Arutha.

"Bu huzursuz bir ittifak, çünkü Geceşahinleri'nin kendi emelleri olduğu ortada, daha önceden bahsetmiş olduğum karanlık güçlere hizmet etmek de bunlardan biri. Şakacılar'ı şehir dışına kaçıranlar Sürüngenin adamlarıydı. Geceşahinleri de büyücüleri öldürüyordu."

"Olasko Dükü'ne yapılan saldırıdan haberin var mı?"

"Zindanlarınızda dahi söylentiler duyulabiliyor. Bu, ya Sürüngenin ya da Geceşahinleri'nin bir tuzağının sonucu. Eğer Sürüngen yapmışsa, dükün planları için engel olabileceğini düşünmesinden olabilir. Eğer Geceşahinleri ise, dükün ölümünün bu bahsetmiş olduğum karanlık güçlerin işine yarayacak olmasındandır."

"Geceşahinleri için çalışan büyücüler var mı?" diye sordu James.

"Duyduğum kadarıyla hayır, ama sonuçta Sürüngen için de çalışmıyorlar. Hırsızlar büyü sanatlarıyla uğraşanlara pek güvenmez, bunu sen de iyi bilirsin, Eliuzun Jimmy," diye yanıtladı Graves.

Arutha bu isim geçtiğinde gülümsedi. "James aynı zamanda gerçekleri ortaya çıkarmak için nasıl soru sorulacağını da bilir."

"Peki o halde sana dükün hayatına kastedenlerin büyücüler olduğunu ve hedeflerinin gerçekte dük değil de tacın varisi olduğunu söylersek, ne dersin?"

Graves, "O halde işin içinde üçüncü bir grup olmalı. Belki de bu karanlık güçler emellerine kavuşmak için, Geceşahinleri ve Sürüngen'in yaptıklarına bakmaksızın başka araçlar gönderiyorlardır," dedi.

Arutha öfkeyle derin bir iç çekti. "Kahretsin, böyle zamanlarda görünür bir düşmanım olmasını istiyorum." "Majesteleri," dedi Graves, "Sanırım size en azından bir tane sağlayabilirim." "Ne?" diye sordu Arutha.

Graves en yakınındaki cesede yaklaştı. "Ölü bir adam, her zaman hayattaki görünümünü yansıtmaz, ama bunu tanıyorum. Adı, ya da benim onu tanıdığım adı, Jendi'ydi. Jal-Pur'dan gelen bir akıncı ve geçmişte Dürüst Adam'ın iş yaptığı biriydi. Bir katil, köle tüccarı ve soyguncudur." Prens'e baktı. "Buraya nasıl geldi?" "İstemediğim halde, benimle sohbet etmeye çalışıyordu," diye cevap verdi James. Graves gülümsedi. "Kafasındaki sohbetin konusu, senin ona bildiğin ne varsa anlatman, onun da seni öldürmeye karar verinceye kadar dinlemesiydi." Arutha, "Demek bu adamı tanıyorsun. Kim için çalışıyor sence?" dedi.

"Derler ki Jendi sıradan bir serseriyken, zaman zaman daha tehlikeli adamlarla çalışmış, Geceşahinleri gibi kişilerle."

"Bu nasıl olabilir?" diye sordu Arutha. "Geceşahinleri'nin başkalarıyla çalışmadığını sanıyordum."

"Ah, öyledir, ama dışarıdaki dünyayla da ilişkiye ihtiyaçları var, bu yüzden rüşvet verebildiklerini ya da korkutarak sadakatini sağlayabildiklerini kullanırlar. Kâr elde etmek için öldürmek gerektiğinde, birisi onlar adına pazarlık yapmalı."

"Bir kiralık katilin hizmetinden faydalanmak için, kurbanın adını belli bir yere bıraktığını, onların seninle bağlantıya geçip bir fiyat verdiklerini sanıyordum," dedi James.

Graves, "Evet, ama birilerinin o ismi alması ve fiyatı ulaştırması gerekir. Bunu kendileri yapmaz," dedi.

Arutha, "Geceşahinleri'nin arasında Keshialılar var mı, biliyor musun?" diye sordu.

Graves, "Onlar herhangi bir ülkeye bağlı olmayan bir kardeşlik, Majesteleri. Krallıktaki kiralık katil gurupları, güneydeki İzmalı klanlarını kendi soylarından görürler," diye cevapladı.

Arutha, "En azından bu Keshialı katilleri, Geceşahinleri ile aynı yere koyar," dedi. "Kelimesi kelimesine," dedi Graves.

"Bu ne demek?"

"Bu demek ki, hem Krallıktakileri hem de Keshialı Geceşahinlerinizi, buradan bir haftalık at sürüş mesafesinde bulabilirsiniz."

"Nerede?" diye sordu Arutha. "Bunu söylersen, tüm suçların affedilecek ve güvenli geçişin sağlanacak."

Graves, "Shandon Körfezi'nin güneyinde, uzun zamandır kullanılmayan eski bir kervan yolu var. Bu yolun daha da güneyinde, üzerinde bir zamanlar çok eski bir Keshia kalesinin yer aldığı bir dizi tepe yer alır. Bunu biliyorum, çünkü bu adam -cesedi işaret etti-sarhoşken, ipe sapa gelmez konuşmaları sırasında bana anlatmıştı. Eski bir haritada bunun yeri belirtilmiş olabilir. Ama şunu bilin ki, yüksek siperlikler ve kuleler çoktan yıkıldılar, şu anda geride kalanlar sadece yeraltı tünelleri."

James, "Cavell Kalesi'ni kullanma şekillerine benziyor," dedi.

Graves devam etti. "Orada suları var; eski bir kaynak. Kim olduklarını gizleyerek Karanın Sonu ya da Shamata'da bunu yiyecekle değiştirebiliyorlar. Krondor'a diledikleri gibi saldırabilecekleri kadar yakın bir yer. Ne aradığını bilmiyorsan, katillerle dolu bölgenin farkına bile varmadan, yanlarından geçip gidebilirsin."

Arutha, sessizce dinlemekte olan William'a döndü ve "Çabuk daireme git, bulabildiğin kadar adam al, elimizde bulunan tüm eski haritaları gözden geçirip, Keshia kalesine dair

bir ipucu bulmanı istiyorum," dedi. Graves, "Keshia dilini okuyabiliyor musun, evlat?" diye sordu.

William başıyla onayladı. "Okuyabilirim."

Graves, "O halde 'Kayıp Adamlar Diyarı' denilen yeri ara. Oradan parmağını doğuya kaydır. Eğer kale haritaya işaretlenmişse, adı, 'Umutsuzların Mezarı' olabilir," dedi.

"Sanırım pek gözde bir görev bölgesi değilmiş," dedi James alaycı bir şekilde.

Graves, "Orasını bilemem, ama bunun o sarhoş katilin söylediği isim olduğunu biliyorum. Mezarı koruması için bir garnizonun orada ölüme terk edilmiş olduğunu ya da buna benzer bir efsaneyi anlatmıştı. Denildiğine göre, askerlerin ruhları, kan içicilerle ve başka saçmalıklarla doluymuş," dedi.

James, "Geceşahinleri'nde gördüklerimizin bir kısmını bile görmüş olsaydın, Ethan, böyle konuşmazdın. Bir kişiyi öldürüp birkaç dakika sonra yeniden öldürmek zorunda kalmak, şaşırtıcı olabiliyor," dedi.

Graves eliyle bir işaret yaptı. "Size karanlık güçlerle karşı karşıya olduğunuzu söylemiştim, Majesteleri. En karanlık anlamında kullanıyorum bu lafı."

Arutha, "Sabahki davayı düşüreceğiz Graves, ama sen bir süre daha benim konuğum olarak kalacaksın. Eğer senin bu hikâyende gerçek payı varsa, sana Durbin veya Queg, ya da gitmek istediğin yer neresiyse oraya giden bir gemi ayarlayacağız. James, onu hücrelerine geri götür," dedi.

James selam verdi, "Efendim."

Graves'i odadan çıkardı ve "İyi gitti," dedi.

Graves, "Eğer sen öyle diyorsan," diye karşılık verdi.

"Seni Ishapialılara teslim etmedi ve asılmanı emretmedi, değil mi?"

Graves gülümsedi. "Tabii, o da var."

Limm ve Kat'i alıp aşağıdaki hücreye dönmek üzere birlikte James'in odasına yürüdüler. Rahat olmaktan çok uzak olsa da, bu yer, Krondor'daki en güvenli yerlerden biriydi. Tabii eğer şu günlerde Krondor'da herhangi bir yere güvenli denilebilirse, diye düşündü James.

GİZLİLİK

Gökkuşığı Papağanı boştu.

Sabahın bu saatinde kimse içmiyordu. James seslendi, "Lucas!"

William etrafına bakındı ve Talia'nın mutfağa girmesiyle ödülünü almış oldu. "William!" dedi gözle görülür bir memnuniyetle. "James," diye ekledi, gülümsemesi yalnızca bir miktar azalmıştı. "Babam, çöpleri dökmek için nehre götürüyor. Beklemek isterseniz, birazdan burada olur." William gülümsedi ve "Teşekkürler," dedi.

James, William'ı dirseğinden yakalayarak oturmasını engelledi. "Eğer tahminimde yanılmıyorsam, Talia'nın bu sabah pazarda alışveriş yapması gerek, öyle değil mi Talia?"

Konuşmaya başladığında gülümsemesi parıldadı, "Neden ki, aslına bakılırsa evet. Babam döner dönmez çıkacaktım."

"Neden ona pazarda eşlik etmiyorsun, William? Bu sırada benim de babasıyla konuşmam gereken bazı özel şeyler var." James'in yanından geçip kolunu Talia'ya uzatmak isterken William neredeyse bir iskemleye takılıp düşecekti. "Senin için sakıncası yoksa?" diye sordu.

Kız zarif bir şekilde kolunu yerleştirdi ve "Hayır, bana eşlik etmenizden memnuniyet duyarım," dedi. James'e bakarak, "Yalnız kalmak sizin için sorun olmaz değil mi, toprak beyi?" diye sordu.

James, "Hayır, birkaç dakika huzur çok iyi gidecek," dedi. Kızın yüz ifadesi anlamadığını gösterdiğinde hızla ekledi, "Saraydaki işler son zamanlarda zıvanadan çıkmış durumda, ziyarete gelen asiller filan."

Kızın yüzündeki gülümseme genişledi. "Ah, evet. Doğudan gelen bir asilzadenin sarayda kaldığını duydum." James'e arkasını dönerek William'a baktı ve "Bana her şeyi anlatmalısın," dedi.

Talia'nın ardından James, başını hafifçe sallayarak, William'ın kesinlikle her şeyi anlatmaması gerektiğini işaret ediyordu. "William'ın doğu saraylarından gelen kadınların neler neler giydiğini hatırlayacağından eminim, Talia," dedi. William dışarı çıkarılmaya karşı koymadı ve James de Lucas'ı beklemeye koyuldu. Fazla beklemedi, tam da Talia'nın söylediği gibi, Lucas birkaç dakika sonra arka kapıdan içeri girdi. "Talia!" diye seslendi; ardından James'in tek başına oturmakta olduğunu fark etti.

"Kızım nerede?"

"William ile birlikte pazara gitti. Ona sen dönene kadar buraya bakacağımı söyledim."

Lucas, James'in üzerinde meşum bakışını yoğunlaştırdı ve "Bir şeyin peşindesin, Jimmy."

Bunu bilecek kadar uzun zamandır tanıyorum seni. Ne var?" dedi.

James ayağa kalktı ve Lucas'ın yanına geçerek bara yaslandı. "Sıkıntılı bir şey, Lucas. Sana bir soru sormak istiyorum, ama bunu senden bir gizlilik yemini almadan yapamam."

Lucas bir an için sessiz kaldı, cevabını düşünürken çenesini ovuşturuyordu. "Konunun ne olduğunu bilmeden bunu yapamam. Senin de gayet iyi bildiğin gibi, bazı sorumluluklarım var."

James gerçekten de iyi biliyordu. Lucas, güçlü bir asilin, bir loncanın ya da Şakacılar'ın himayesinde olmamasına karşın, Krondor'daki en başarılı han sahiplerinden biriydi. Yıllar boyunca, Krallıktaki yüksek düzeyde pek çok asil de dahil, birçok güçlü müttefik sağlamıştı. James'i Şakacılar'la olan ilişkisinden dolayı tanımıştı, ancak Lucas bir şekilde onların elinde alet olmaktan ya da etkileri altında kalmaktan sakınmayı başarmıştı. Bu yaşlı adamın mizacında inatçı bir şey vardı, birinin onu kontrol etmeye çalışması halinde Lucas'ın başka kaynaklarını devreye sokacağı bilinen bir şeydi.

En önemlisi ise, Lucas ile çalışmak, onu zorlamaya çalışmaktan daha kolaydı.

James yapacağı konuşmanın provasını defalarca tekrarlamıştı. Derin bir nefes aldıktan sonra sözüne başladı, "Her ikimiz de Şakacılar'ın artık büyük bir güç olmadığını biliyoruz. Ve her ikimiz de bir başkasının -bu Sürüngen denen kişinin-Krondor'daki tüm düzenbazları ve suçluları birleştirmeye çalıştığını biliyoruz." Lucas başıyla onayladı.

"Aynı zamanda, bildiğimiz kadarıyla Dürüst Adam ölmüş olmalı."

Lucas gülümsedi. "Bu kadar aceleci olma. O ihtiyatlı bir adamdır. Dürüst Adam ölü olabilir, ama belki de gizleniyordur"

James, "Belki, ama eğer gizleniyorsa, ölüden farkı yok demektir, çünkü Şakacılar'ın feci bir sona varmalarına izin verdi," dedi.

"Belki, ama belki de yalnızca dışarıdan bakıldığında o şekilde görülüyordun"

James sırttı. "Kimse sana, seninle konuşmanın ne kadar zor olduğunu söylemiş miydi?"

"Hıhı," dedi Lucas. "Çok kişi değil, ama."

"Bak, ihtiyacım olan... iyi mevkilerde dostlar."

Lucas bir kahkaha attı. "O halde işe Krondor Prensi ile başla, evlat. Ondan daha iyi bir mevkiye sahip birini tanımıyorum."

"Demek istediğim, Krondor'un içinde iyi mevkiye sahip dostlar. Bazı şeyleri duyabilecek yerlerdeki dostlar."

Lucas, James'in kelimelerini dikkatle tartarken bir süre sessiz kaldı, ardından konuşmaya

başladı: "Yıllar boyunca, pek çok zaman konuşulanları duymamayı görev edindim, Jimmy. İşte bu yüzden pek çok kişi benimle iş yaparken rahattır. Aralarından bazıları, bazı malları Prens'in gümrük memurlarıyla uğraşmadan taşıtmak ister ve ben de tesadüfen, ülkenin iç kısımlarına giden bir kervan sürücüsü tanıyorumdur."

"Aralarında, kendilerini görür görmez öldürebilecek kişilerle konuşmak isteyenler vardır ve ben bazen onların, kan dökülmeden buluşmalarını sağlarım. Bunun gibi şeyler."

"Ama tüm bunlar, insanlar benim bir muhbir olmadığımı inandığı sürece gerçekleşir."

James, "Ben muhbir aramıyorum, Lucas. Her sokağın her köşesinde elimde onlardan çok sayıda var. Benim bundan daha fazlasına, güvенеbileceğim birine ihtiyacım var. İyi bilgiye ihtiyacım var, dedikodulara ya da birkaç bakır para için uydurulmuş yalanlara değil. Dahası, her şey olup bittiğinde, diğer insanlara ne derse desin benim adamım olacak birine ihtiyacım var," dedi. Lucas'a baktı. "Sanırım ne demek istediğimi anlıyorsun." Lucas bir an için düşündü. Ardından bir iç çekti ve "Üzgünüm, ama ben kimse için casusluk yapamam, Jimmy, Bu çok tehlikeli bir yol, benim gibi birisi için bile," dedi. Uzaklaşarak barın arkasına geçti. "Ama sana şunu söyleyeyim. Asla Taç'a karşı çalışmam. Bir zamanlar ben de askerdim ve oğullarım Krallık için öldü. Evet, sana bunun sözünü veririm. Ama istediğin türde bir ipucuna rastlarsam, diyelim ki, bunu kolayca bulmanı sağlayacağım. Buna ne dersin?" "İdare etmek zorunda," diye yanıtladı James.

"Bir bira ister misin?"

James güldü. "Bunun için daha erken. Şimdi gideyim. Talia ve William döndüğünde, Will'e garnizona dönüp raporunu vermesini söyle, olur mu?" Lucas, "Şu genç adam meselesi..."

"Evet?"

"İyi biri, değil mi?"

James, "Evet, iyi biridir," diye yanıtladı.

Lucas başını salladı, ardından bir toz bezi alıp barını parlatmaya başladı. "Yalnızca... sana söylediğim gibi, Talia elimde kalan son şey. Onun için her şeyin en doğrusu olsun istiyorum. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?" "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi James, sırtarak "Eğer onun için doğru birisi varsa, o da William'dır." Lucas başını kaldırıp baktı. "Babası dük demiştin, değil mi?" James gülerek ayrılırken, Lucas'a el sallıyordu.

William kızarmış ve biraz da sersemlemiş hissetti kendini, duyduğu şeyin aşk mı yoksa aşırı yorgunluk mu olduğunu kestiremiyordu. Ailesiyle kadınlar, erkekler ve aralarındaki ilişkiler konusunda pek çok konuşma yapmış, Yıldızlımanı'nda büyürken pek çok akademi öğrencisinin bu konudaki fikirlerini dinlemişti. Kendi yaşındaki pek çok genç erkekten aşk konusunda teoride daha ileride olmasına karşın, iş uygulamaya gelince pek çoğundan daha az tecrübeliydi.

Talia, o sırada duyulmakta olan dedikodulardan bahsederken, onunla ilgili görünmeye çalışıyordu, fakat akli bambaşka yerlerdeydi. Tüm hayatı boyunca, başta üvey kız kardeşi Gamina olmak üzere pek çok kız tanımıştı. Ama çocukken pek çok kız arkadaşı olmasına rağmen, şimdiye dek yalnızca bir kez aşık olduğunu düşünmüştü.

Jazhara'nın zihninde beliren görüntüsünü bir kenara itmeye çalışıyor, ama ne kadar uğraşsa, görüntü de o kadar belirginleşiyordu. William'dan dört yaş büyük olan Jazhara, Yıldızlımanı'na William henüz on bir yaşındayken gelmişti.

Bunun, hayatının yarısı kadar bir zaman önce olduğunu fark etti bir anda.

Başlangıçta soğuk biriydi, asil kandan bir Keshialı olarak, William'ın çocukluk aşkına incelik, hatta kimi zaman ümit verici bir neşeye karşılık vermişti. Ardından, William Krondor'a gitmek üzere ayrılmadan bir sene kadar önce işler değişmişti. Artık beceriksiz bir çocuk değil, güçlü ve zeki bir gençti ve kısa bir süre için bu kıza bir kez daha ilgi duymaya başlamıştı. İlişkileri William için fırtınalı, yoğun ve son derece acı verici olmuştu.

İlişki kötü bir sonla noktalanmıştı. William halen ilişkilerini bu denli zor bir hale getirenin ne olduğunu bilmiyordu, kızın Krondor'a gönderileceğini öğrenene kadar, Jazhara'nın neden kendisini bu şekilde geri ittiğini asla öğrenemeyeceğini düşünmüştü. Şimdiyse, onunla bir kez daha karşılaşmayı endişe ve biraz da heyecanla bekliyordu.

"Dinlemiyorsun." Talia'nın sesi düşüncelerini böldü.

"Üzgünüm," dedi gülümseyerek. "Son birkaç gecedir doğru düzgün bir uyku uyuyamadım." Talia kaşlarını çattığında hızla ekledi, "Krallık meseleleri."

Gülümsedi ve pazar yerine yaklaşırlarken William'ın koluna yaslandı. "Gün ışığının keyfini çıkar o zaman, Prens ve işlerinin çok çok uzaklarda olduğunu varsayalım. Ve bana söz ver, bu gece iyi bir uyku çekeceksin, tamam mı?" "Elimden geleni yaparım," diye yanıtladı William. Daha o sabah şehre gelmiş ürünleri inceleyen kadını, profilden izledi. İri altın renginde soğanları işaret ederek, "Altı tane alayım," dedi.

Talia ve satıcı pazarlığa giriştiklerinde William, düşüncelerinin Talia ve Jazhara arasındaki farklılıklara yoğunlaştığını fark etti. Jazhara Keshialıydı, çöl toprağından geliyordu ve Krallık standartlarına göre karanlık ve egzotik biriydi. Yetenekli ve büyük potansiyele sahip bir büyücüydü ve tanıdığı en iyi savaşçılardan biriydi. İlk elden tecrübelerinden, bir dövüş sopasıyla, büyü yapabildiği kadar hızla birisinin kafatasını kırabileceğini biliyordu ve tanıdığı tüm kadınlardan çok daha iyi bir eğitim görmüştü -bir düzine kadar dil ve diyalekti konuşabiliyor, hem kendi anavatanının hem de Krallığın tarihini biliyordu, bilimler, yıldızların seyri ve tanrıların gizemleri konusunda ders verebilecek durumdaydı.

Buna karşın Talia, pırıltılı, neşe ve zarafet sahibi, açık bir kişiydi. Dönünce William'ın kendisine bakmakta olduğunu gördü ve "Ne var?" diye sordu.

William gülümsedi, "Yalnızca tanıştığım en tatlı kız olduğunu düşünüyordum," dedi. Kızın yüzü kızarmıştı. "Yağcı."

William anında bu yorum karşısında utandı ve "Bana... büyüdüğün yerden bahset. Bir kardeşlik tarafından büyütüldüğünü mü söylemiştin?" dedi.

Talia satıcıya dört madeni parayı uzatırken gülümsedi ve soğanları alışveriş sepetine koydu. "Kahooli Kız Kardeşliği tarafından büyütüldüm."

William'ın ağzı açık kalmıştı. Ardından, "Kahooli!" dedi hayretle.

Alışveriş yapanların çoğu, İntikam Tanrısı'nın adını ağzına kimin aldığını görmek için dönüp baktı.

Kız, William'ın kolunu sıvazladı. "Bu tepkiyle hep karşılaşırım." "Senin daha... başka bir kardeşliğe yollanmış olduğunu sanıyordum." "Daha kadınsı bir kardeşliğe mi?" diye karşılık verdi.

"Onun gibi bir şey."

Kız konuşmaya başladı, "İntikam Peşindeki Arayıcı'ya kadınlar hizmet eder. Babam düşündü ki, eğer şehir dışında büyüyeceksem bu, kendimi savunmam konusunda beni eğitebilecek birileri tarafından yapılmalı." Uzandı ve sağ işaret parmağı ile William'ın kılıcının kabzasına dokundu. "Bu zevkime göre biraz büyük, ama muhtemelen bununla da bayağı bir hasar verebilirim."

"Şüphesiz," dedi William. Kahooli Kardeşliği kendini, zalimlerin peşine düşmeye ve adaleti yerine getirmek için onları bulmaya adanmıştı. En merhametli olanları, yerel asayiş görevlilerine ve şeriflere, suçluların yerini tespit ederek ya da onları yakalayarak yardımcı olurlardı. Biraz daha kötü niyetli olanları ise, yerel kanunları ya da Kral'ın Adaletini hiçe sayan birer intikamcıydı ve suçluların peşine düşüp onları öldürürlerdi. En kötülerini ise, kurbanlarının tüm suçsuzluk savlarını duymazdan gelirlerdi. Kahooli'ye hizmet edenler hakkında sıklıkla yapılan bir şakaya göre, inançları şuydu: "Hepsini öldür, bırak suçsuzlarla suçluları Kahooli ayırsın." Sıklıkla, çözdüklerinden daha fazla problem yaratırlardı.

Talia gülümsedi. "Ne düşündüğünü biliyorum."

William utanmıştı. "Nedir?"

"Şimdi mi kaçsam, arkasını dönmesini mi beklesem?"

Güldü. "Alakasız yok. Sadece..."

"Bana yanlış yapmazsan William, korkacak hiçbir şeyin olmaz."

Gülümsemesi öylesine geniş ve pırıltılıydı ki, William gülmek zorunda kalmıştı. "Yapmayacağım. Yemin ederim."

"İyi," dedi Talia, şakayla karışık koluna vurarak. "O zaman ben de seni avlayıp, acı çektiirmek zorunda kalmam." "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Şimdi Talia gülüyordu. "Ben Kahooli Kardeşliği tarafından eğitildim, William. Onların hizmetine girmek için hiçbir yemin etmedim." William onun şaka yaptığını anladı ve gülmeye başladı. "Bir an için beni kandırdın."

Talia kolunu tekrar William'ın koluna yerleştirdi ve diğer tezgâhlara baka baka yürümeye devam ettiler. "Sanırım seni bir andan fazla kandırdım," dedi kısık bir sesle.

William bu yorumu duymamış gibi yaptı. Şu anda ne düşüneceğini bilmiyordu. Bu sıcaklığı, ona bakarken hissettiği hafif endişeli duyguyu seviyordu. Koyu renk saçlarına, açık tenine, dik duruşuna ve dokunduğu her şeye aktardığı gençlik dolu enerjisine hayranlık duyuyordu. Tek istediği onu her an yanında tutmak ve hayatı boyunca bir daha hoş olmayan hiç bir şeyi düşünmemekti.

"Teğmen!" dedi tanıdık ve hayatında duyabileceği en nahoş ses.

Döndüğünde, Yüzbaşı Treggar'ın yanında iki askerle yaklaşmakta olduğunu gördü.

"Efendim!" dedi, hazır ola geçerek.

Hırlamaya yaklaşan bir sesle Treggar, "Sizi ve Toprak Beyi James'i bulup götürmek için gönderildim," dedi. Bakışları düşmancaydı ve dövüşmeye hazır bir hali vardı, fakat ardından ekledi, "Majesteleri'nin emriyle." William bunun üzerine, kendisine verilen emrin sahibi yüzünden öfkesini kontrol altında tuttuğunu anladı. Talia'ya bakan Treggar, "Meşgul olduğunuzu ve saraydaki nöbetinizi tutmaya vaktinizin olmadığını anlıyorum, ama Majesteleri, kendisine katılmanızı gerekli görmüş olacak ki, sizi ve toprak beyini bulmam için bizzat beni gönderdi," dedi. William, "Ah... Sanırım Toprak Beyi James, Gökkuşağı Papağanı'nda," dedi.

"Hayır, burada," diye başka bir ses geldi.

William döndüğünde James'in kendilerine hızlı adımlarla yaklaşmakta olduğunu fark etti. James, "Sorun nedir, Yüzbaşı?" diye sordu.

"Emirler, toprak beyi. Siz ve teğmen bir an evvel benimle birlikte saraya dönmelisiniz."

William, "Pekâlâ," diyen James'e baktı. Talia'ya dönerek, "Bizi affet, fakat gitmemiz gerekiyor," dedi. William'a dönen Talia, "Birlikte geçirdiğimiz zamandan çok hoşlandım, William. Umarım yakında gene beni görmeye gelirsin," dedi.

William, "Kesinlikle," dedi. Treggar'a bakarak ekledi, "Görevim bana izin verir vermez."

Talia arkasını döndü ve tezgâhları incelemeye devam ederken, omzunun gerisine bakarak William'a son bir gülümseme gönderdi.

Treggar, "Toprak beyi, eğer hazırsanız?"

James, evet anlamında başını salladı ve önden saraya doğru yürümeye başladı.

William, Treggar'ın bir adım kadar gerisinden geliyordu, onu da iki asker takip ediyordu. Kendisi ve yüzbaşı arasında büyüyen bir gerginlik vardı ve eğer bunu halletmezse, orduda bulunduğu sürece kendisine bir düşman edinmiş olacaktı. Arutha, odanın içinde bakışlarını dolaştırdı. James ve William'ı getirmeleri için gönderilmiş olan Yüzbaşı Treggar ve diğer iki asker bir kenarda duruyorlardı. Krondorlu dört iz sürücü -kendi yüzbaşlarına bağlı bulunan, izci ve iz bozuculardan oluşmuş seçkin bir grup- Prens, "Burada," dediği sırada izliyorlardı. Haritanın üzerinde, Shandon Körfezi'nin güneyindeki bir noktayı işaret ediyordu. "Eğer bilgilerimiz doğruysa, saklandıkları yer burası." James, Prens'in yanında durdu, gözleri hafifçe çizilmiş yerden uzanan çizgiyi takip etti. Okuyamadığı eski Keshia dilindeki yazının altında, ufak harflerle "Kayıp Adamlar Vadisi" yazıyordu. "Bu yine de araştırılacak bayağı geniş bir alan gibi görünüyor, Majesteleri."

Arutha dört iz sürücüyü işaret etti. "Bir saat içinde yola çıkıyorlar." "Haritayı aklımıza kazıdık Majesteleri," dedi içlerinden biri.

Arutha başıyla onayladı. "Bu adamlar bir gün sonra sizi izleyecek. Onları-" parmağı, genel araştırma bölgesinin birkaç mil doğusunda bir yeri işaret ediyordu "-burada arayın. Her gece biriniz bağlantı kurmalısınız."

"Emredersiniz, Majesteleri," dedi iz sürücülerin lideri selam vererek. Arkadaşlarına ayrılma vaktinin geldiğini işaret etti.

Dört izcinin ayrılmasının ardından Arutha, "Yüzbaşı, bir savaş planı hazırlayın. Bizi dinleyecek herkese güneybatı ve kuzeydoğuda bir manevra yapacağımızı söyleyin. Ardından, beş yıldan fazla hizmette bulunmamış olanları göz ardı ederek, en iyi adamlarımızdan iki yüz tanesini seçmeni istiyorum." James onayladığını belirtir biçimde başını salladı. Kuzeyreisi'nde, üç Geceşahini asker kılığına girmişti. "Seçimin rastgele yapıldığı izlenimini verin, ama ilk günün sonunda bu iki yüz adamı güneye götüreceğim. Geri kalanları Yüzbaşı Leland kuzeydoğuya götürecektir, bu yüzden neden orduyu böldüğüme dair iyi bir neden uydurun."

Yüzbaşı Treggar başıyla onayladı. "Efendim. İzin verirsiniz?" Arutha başıyla onayladı.

"Bu problemi çözmesi için Şövalye-Mareşal'in yardımını alsak daha iyi olmaz mı?"

"Şövalye-Mareşal Gardan emekliye ayrılıyor, yüzbaşı. Yarın akşam bir geçit töreni ve veda törenimiz var. Akşam Crydee'deki evine dönmek üzere yola çıkıyor."

James sırtıttı. "Bu gece bir veda partisi mi var?"

Arutha, toprak beyine baktı. "Evet, ama sen katılmıyorsun."

James, abartılı bir biçimde iç çekti. "Çok kırıldım, efendim."

Treggar, "Geçit töreninden önce o nedeni uyduracağım, Majesteleri," dedi.

Arutha, "Hayır, bu akşam güneş batmadan bunu halletmen gerek. Güneş battıktan bir saat sonra, siz beşiniz" -yüzbaşı,

İki asker, William ve James'i işaret etti- "Kesh'e giden bir kervanla ayrılıyorsunuz. Shandon Körfezi yakınlarındaki yol ayrımında batıya dönüp, şu eski kervan yolunu bulacaksınız." Eski haritanın üzerinde işaretlenmiş, silik bir çizgiyi işaret etti. "İz sürücülerden yarım gün geride olacaksınız ve yavaş hareket edeceksiniz." Bir kez daha parmağını sertçe haritaya dokundurdu. "Bu noktaya, iz sürücülerden üç gün sonra ulaşmalısınız. Bu onlara avımızı tespit etmek için zaman tanıyacaktır."

"Ve onlar tespit ettiğinde, siz de yarım günlük bir mesafe arkamızda olacaksınız," dedi James.

"Evet," dedi Arutha. Odanın içine baktı. "Eğer bir haber alırsanız, iz sürücülerin, Geceşahinleri'nin yuvası olarak belirttikleri yere vakit kaybetmeden gidin. Yol boyunca açık işaretler bırakın. Siz ve iz sürücülerin görevi, olası gözcüleri etkisiz hale getirmek ve korumalarını açmak, çünkü bu sefer en iyi askerlerimle bu katil mahlûkatları ezmeye niyetliyim." James, Arutha'ya baktı ve hiçbir şey söylemedi. O anda Prens'in, evliliklerinin ilk günlerinde sırtında bir katilin okuyla kollarında duran ve Arutha ne yapacağını bilemezken gittikçe ölüme yaklaşmakta olan Prens'es'i düşünmekte olduğunu biliyordu. James, "Hazır olacağız, Majesteleri," dedi.

Ötekileri dışarı çıkardı ve Yüzbaşı, "Toprak beyi, neden ben? Prens daha önce bana hiç bu tarz görevler vermemişti," dedi.

James omuz silkti. "Bizi bulmak için yollanmıştın, bu yüzden siz üçünüz, William ve bana özel bir nedenle ihtiyaç duyulduğunu biliyorsunuz. Sizi bizimle yollayarak, gerçek amacımızı bilenlerin sayısını en aza indirmeyi amaçlıyor. Geceşahinleri'nin en umulmadık yerlerde ortaya çıkmak gibi kötü bir alışkanlıkları vardır, bu yüzden bu görevin mahiyetini bilenlerin sayısının en aza indirgenmesi gerekli." Yüzbaşının ifadesinde bir titreme olduğunda James ekledi, "Ayrıca Majesteleri, senin göreve uygun olduğunu düşünmeseydi, zaten en baştan seçmezdi." Etrafına bakınarak, "Sana detayları anlatmak için yolda vaktimiz olacak, yüzbaşı. Ama şimdilik garnizon için ikna edici bir savaş bahanesi yaratmalısın ve benim de bazı hazırlıklar yapmam gerek." "Hazırlıklar mı?" diye sordu William.

James, "Bir gurup kiralık katilin arasına sızmamız zaten yeterince güç olacak, teğmen. Zırhımızı ve savaş flamamızı da alırsak, bu zorluk iki katına çıkar. Kılık değiştirmeliyiz." Pencereden dışarı baktı ve "Öğlen olmak üzere. Eğer güneşin batışıyla yola çıkacaksak, pek az vaktim var," dedi.

Yüzbaşı Treggar başıyla onayladı. "Toprak beyi." William'a bakarak, "Teğmen, siz benimle gelin," dedi. William, "Emredersiniz," diyerek, iki askeri yanında götürerek yüzbaşının peşine takıldı.

James bir başka bölüme, en sevdiği çıkış olan, dikkati mümkün olan en az şekilde çekerek dışarı çıkabileceği hizmetkârlar çıkışına yöneldi. Yola çıkmadan önce görmek zorunda olduğu kişiler vardı: şerifin oğlu ve kanallarda saklanmakta olan üç serseri. Ardından, pek kısa bir zaman içinde pek çok şey satın almalıydı.

Platoda, bir kum ve toz rüzgârı esiyordu. Ufak bir yolcu kafilesi, iki eşek, bir deve ve ufak bir keçi sürüsü tepelime yüklenmiş bir arabanın etrafında ilerliyordu. Dışardan bakan herhangi biri için, göçebe ya da uzaktaki bir kasabaya doğru yola çıkmış, devriyelerin gezdiği anayollardan, geçiş ücreti ve sınır muhafızlarından uzak durmaya çalışan bir aileydi.

William, çöle uygun kıyafeti içinde, batan kum tanelerinin gözlerine, ağızına ve kulaklarına dolmasını engellemek için başlığını mümkün mertebe çekmiş, öne doğru eğik duruyordu. Rüzgârın gürültüsünün arasından seslendi, "Yüzbaşı, izleniyor muyuz?" Yüzbaşı Treggar, bağırarak cevap verdi, "Eğer oradalarsa, izleniyoruz!"

Üç gün önce Shandon Körfezi'nin güneyindeki bir kamptan ayrılmışlardı. Prens Arutha onları iki yüz atlı askerin önderliğinde, iki gün arkalarından takip ediyordu. Oralarda bir yerde, platonun kum fırtınasının içinde bir avuç iz sürücü, kadim bir Keshia kalesinin yıkıntılarını arıyorlardı. James, William'a, "Harika görünüyorsun, tatlım," dedi.

"Ne?"

James rüzgârın içinde sesini yükseltti. "Dedim ki, 'Harika görünüyorsun, tatlım.'"

Gurubun içindeki en kısa adam olduğundan William'a, Shazdalı bir kadın gibi bir giysi giydirilmişti. Birer kadın gibi giyinmiş olan diğer iki asker, James'in bu yorumu karşısında William'ın takındığı kontrollü rahatsızlığa güldüler.

Yolculuğun ilk gününde genç teğmene kadın kıyafetlerinin verildiği andan itibaren, toprak beyi durmaksızın William'a yönelik şakalar yapıyordu. William, kendisinden daha tecrübeli askerler gıklarını çıkarmadan kıyafetleri giyerlerken, şikâyet etme gafletinde bulunmuştu ve James o andan itibaren kendisine hiç merhamet göstermemişti.

William artık şikâyette bulunmanın işe yaramayacağını fark etmişti, devenin hörgüçleri arasında yeniden yerini alırken başını salladı. "Yalnızca birkaç gün evvel, kollarımda Krondor'un en tatlı kızıyla pazarda dolanıyordum, kesemde altın, önümde parlak bir gelecek vardı. Şimdi ise elimde... sizi pejmürde pislikler. Tabii bir de bu harika manzara." Elleriyle etrafını çevreleyen çıplak manzarayı gösterdi.

Treggar, "Sana vuracağım. Bunu yaptığımda yere düş ve sürünerek uzaklaş," dedi.

Aniden eli hızla harekete geçerek William'ın omuzuna vurdu. William yere düştüğünde Treggar tepesine dikildi. "Zannederseniz bizi duyamazlar!" diye bağırdı Treggar. "Yalnızca sesimin tınısını alıyorlar, ama kelimeleri ayırt edemiyorlar." James yerinde kalmıştı. "Neredeler?"

"Batıdaki ikinci dağ sırtında, toprak beyi. Patikanın hafif kuzeyinde. Rüzgâra karşı bir hareket görür gibi oldum. Ardından aynı hareketi yeniden yakaladım." James, "Herkes yapması gerekeni biliyor," dedi.

Diğer iki asker etrafta telaşla hareket etmeye başlayarak, sanki kamptaki her şeyin rüzgâra karşı korunup korunmadığından emin olmaya çalışıyorlarmış gibi yaptılar. Treggar bağırdı, "Sürünün, dizlerinizin üzerinde bana doğru eğilip sürünün, ardından kalkın ve keçilere bakın!" William kendisine söyleneni yaptı. Treggar arabaya doğru yürüdü, kıyafetinin geniş kolunu rüzgâra karşı kalkan olarak kullanıyordu. Arabaya uzandı ve uzaktan dolu bir şarap tulumu gibi görülecek şeyi alarak, içiyormuş gibi yaptı. Ardından arabanın muhafazasının olduğu yerde, sırtını tekerleklerden birine dayayıp oturdu.

"Şimdi bana doğru sanki af dileniyormuş gibi gelin ve bunu yaparken de, o sırta bakın bakalım bir şey görebiliyor musunuz?" William söyleneni yaptı, eğiliyor ve sanki karşısındakini yatıştırmaya çalışıyormuş gibi ellerini havaya kaldırıyordu.

"Hiçbir şey göremiyorum, yüzbaşı." "Tekrar eğil!"

William bir kez daha denileni yaptı ve James arabanın kenarına yaklaştı ve arabadan bir şey çıkarmaya çalışıyormuş gibi davranırken, tepenin sırtını inceledi. Bir süre sonra gördü, rüzgârla ahenk içinde olmayan belirsiz bir hareket vardı. "İzliyorlar," dedi James.

Treggar, "Artık eğilmeyi bırakabilirsin, teğmen," dedi.

William denileni yaptı ve "Biraz yemek alıp dağıtacağım," dedi.

"Önce bana ve toprak beyine ver, sonra, diğer iki 'eşe'."

O sırada batıdaki dağ sırtlarını inceleyen askerler bir yandan çalışıyormuş gibi görünürlerken, gülmediler.

"Bu gece iz sürücülerden biri bizi bulmalı. Eğer şanslıysak, bu pisliklerin tam nerede saklandıklarını buluruz." Gece boyunca yolculuk yapmakta olan ufak bir aile rolü oynadılar. Rüzgâr, güneşin batmasından bir saat kadar sonra kesildi ve bir ateş yakarak, mütevazı bir yemek hazırladılar. Ardından kıvrılarak beklemeye başladılar. Ertesi sabah hava aydınlandığında, iz sürücü hâlâ gelmemişti.

DOĞAÇLAMA

Treggar ayağa kalktı ve cüppesinin üzerine birikmiş olan kumları silkti.

Ufuk doğuda aydınlanmış, şafak hızla yaklaşıyordu. Diğerleri kıpırdanmaya başladığında, yüzbaşı yükselen güneşe doğru bir hareket yaptı. Ardından kuzeye döndü ve bir başka hareket yaptı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu James.

"Dostlarımızı arıyorum," diye yanıtladı yüzbaşı, batıya dönerken. "Umarım bu bir çeşit sabah ayini gibi görünüyordur." Güneye başka bir hareket yaparak bitirdi ve "Git de 'kadınları' çalıştır."

James, William'a bir tekme savurur gibi yaptı ve "Ateşi karıştır da yemek yapmaya başla. Güneş ufuktan yükselirken hareket etmemizi bekleyeceklerdir."

William bir an için korku içindeymiş gibi davrandı, bunu ikna edici bir biçimde yapmış olmayı umuyordu, ardından hızla işe koyuldu. Kurumuş dışkıları ateşe attı, az sonra ateş yemek pişirilecek kadar sıcaktı.

Diğer "kadınlar" yemek hazırlıyor ve kendilerini işlerine vermiş gibi görünüyorlardı, fakat gözleri sürekli izlendiklerine dair bir işaret arıyordu. James bağdaş kurmuş, kucağında bir tabak, yemek yiyordu. Bir yandan yemeğini çiğnerken, "Eğer tepedelerse, onları göremiyorum," dedi.

Treggar, "Tepedeler. En azından biri, görüldüğümüz gibi olduğumuza kanaat getirinceye kadar orada olacak. Eğer iz sürücüleri bulmuş ve bizim onlarla ilişkili olduğumuzu düşünüyor olsalardı, ölmüş olurduk," dedi.

"Sence iz sürücülere ne olmuş olabilir?" diye sordu William, Treggar'ın omzundan aşağı bardağını bir su tulumu ile doldururken.

"Sanırım, kaçamadıkları bir şeyle karşı karşıya geldiler," dedi Treggar. "Ya öldüler ya da gizleniyorlar. Belki de bir daire çizerek, gözleniyor olabileceğimiz düşüncesiyle bizi atlayıp doğrudan Prens Arutha'ya gidiyorlardır." Suyunu içti, ardından ayağa kalktı. "Bilmiyorum. Ama hareket etmemiz gerektiğini biliyorum." İki askere dönerek, "Hazırlanırken, her ikinizin de şu çukurun oraya gidip tuvalet ihtiyacınızı gidermenizi istiyorum." Etrafına bakındı, sanki bir talimat veriyormuşçasına, keçileri işaret etti. "Teğmen, oraya git ve keçilere bir bakıyormuş gibi yap. Bunu yaparken sanki bir işaret ya da mesaj bırakabilecekmisin gibi davran."

William bu emir karşısında biraz akli karışmış halde baktı, ama emirlere uydu.

James, "Planın nedir?" diye sordu.

"Sanırım, dağın sırtındaki dostlarımız dün gece evlerine döndü, fakat arkalarında bizi gözlemesi için bir adam bıraktılar. Sanırım biz güvenli bir biçimde yola çıkar çıkmaz, burayı, gördüğümüz gibi kişiler olduğumuzdan emin olmak için eşeleyecek. Onun, çocukların işemekte oldukları kayalığın orda olmasını ya da keçi pisliğini araştırmasını istiyorum, bu sırada ben de Prens'in izcilerinin bulabileceği basit bir işaret bırakacağım."

James başıyla onayladı ve ayağa kalkarak arabanın yükünü bağlamaya başladı.

Treggar arabaya gitti, su tulumunu alarak ateşin üzerine boşalttı. Su tıslarken ve beyaz duman gökyüzüne yükselirken, ateşin üzerine bir miktar kum tekmeledi ve közü söndürürken, ateşin yandığı çukurun etrafındaki taşlar yerinden oynattı. James yanına yaklaştı ve keçileri işaret etti, sanki onlar hakkında bir şeyler söylüyormuşçasına, "Bu bir mesaj mı?" diye sordu. Treggar, "Evet. Eski bir ordu hilesi. Çemberin hangi bölümünün dağılmış olduğuna bağlı farklı mesajlar. Kuzey, 'burada bekleyin' anlamına gelir. Batı, 'hızla gelin' anlamına. Doğu, 'geri dönün' anlamındadır. Güney ise, 'yardım getirin'. Gözden kaybolur kaybolmaz, arabayı ve hayvanları bırakarak, güneybatıdaki bu kayalıklara geri dönüp, ne bulabiliriz bakacağız," diye yanıtladı.

James derin bir iç çekti. "Ben de bundan korkuyordum." Ateşin içinde yanmış olduğu çembere baktı, güney kısmı dağıtılmıştı.

Treggar, "Toprak beyi, raporlara bakarak, sizin tehlikelere uzak olmayan maceracı bir genç olduğunuzu söyleyebilirim," dedi.

James, "Evet, fakat niyeyse bu şeyleri düşünen ben olduğumda daha az tehlikeli ve aptalca görünüyor," diye karşılık verdi.

Treggar keskin bir kahkaha attı, ardından, "Haydi hareket edelim!" dedi.

Az sonra, gizlenmekte olan gözcü, paçavralar içinde bir Keshialı yolcu gurubunun batıya doğru yolculuklarına devam ettiklerini gördü.

Artık gözetlenmediklerinden emin olmaları günün büyük bir kısmını aldı. Treggar, güneşin batışından yarım saat kadar önce durma emri verdi ve "Yarım mil kadar geride bıraktığımız vadiye hızlı adımlarla geri dönelim ve arabayla hayvanları bırakalım," dedi.

James, "En azından gizlenme yerlerini bulduk," dedi. Treggar, "Bunu nasıl anlıyorsunuz, toprak beyi?" diye sordu.

James eğildi ve yere bir şeyler çizdi. "Burası-" parmağının ucuyla bir nokta koydu "-sanırım biz kamp kurmadan bir saat kadar önce bizi buldukları yer." Sola doğru birkaç santimlik bir çizgi çizdi ve başka bir nokta koydu. "Burası dün akşam kamp yaptığımız yer." Bir başka nokta daha koydu ve "Burası da görünmeyen dostumuzun bizi izlemeyi bıraktığı yer."

"Ve?" dedi yüzbaşı.

James, "Haritayı hatırlıyor musun?" diye sordu. Treggar, "Evet," dedi. "Gün ortasına doğru, her yöne doğru millerce görüş alanı sağlayan geniş bir platonun kuzeyine gidiyorduk." "Hayvanları salmak istediğin o vadi, güneydeki tepelere doğru gidiyor. Bulduğumuz patikadan yarım mil ötede, güneydoğuya kıvrılıyor ve yükselmeye başlıyor, ta ki?" "Platoya!" diye tamamladı William.

"Ve o eski kale!" dedi Treggar. "Evet, orası doğal bir saldırı kapısı! Girmek ya da çıkmak için yalnızca tek bir yol var."

"Bu civarlardaki tek olası yer orası."

"O halde ne yapacağız?" diye sordu William.

Treggar, "Toprak beyi, bariz olanı benden daha az tehlikeli ve aptalca bir şekilde anlatmak ister misiniz?" dedi.

James yüzünü ekşitti, ardından, "Vadiyi gözleyeceğiz. Eğer Prens Arutha buradan geçerse ve o yöne doğru gittiğimize dair izler görürse, bir tuzağa düşebilir. Bunun böyle olmayacağından emin olmalıyız." "Efendim?" diye izin istedi askerlerden biri.

"Evet?" diye yanıtladı Treggar.

"Eğer o vadi içeri giriş yoluysa, arabayı ve hayvanları ne yapacağız?"

Treggar, James'e baktı. "Onları bu civarlarda bulunabilecekleri bir yerde bırakamayız." William, "O halde biz üçümüz burada mı kalacağız?" diye sordu.

James başıyla onayladı. "Bir adamın arabayı sürmesi gerekecek, deveyi de arabanın arkasına bağlayabiliriz. Diğeri ise yol boyunca keçileri gütmek zorunda."

Treggar bu emri iki askere verdi. "Gün batınımdan bir saat sonrasına dek hareket etmeye devam edin ve üç gün boyunca kamp kurun. Eğer kimse sizinle bağlantı kurmazsa, en uygun yoldan Krondor'a dönün. Shandon Körfezi'nin güney sahilindeki karargâhı deneyin ya da Karanın Sonu'na gidin. Burada bulduklarımızı rapor edin. Fakat Krondor'a geri dönün," diye bitirdi.

Askerler selam verdi, yüzlerindeki neşesiz ifade bu sonuç karşısında ne hissettiklerini belirtiyordu.

Üzerindeki ağır cüppeyi çıkartan Treggar, sıradan bir paralı asker gibi görünüyordu; üzerinde bir tunik, deriden dar bir yelek, yanında asılı bir kılıç vardı. Bir başlık ya da kalkan kullanmıyordu.

James de bu şekilde giyinmişti; tek fark, onun kılıç kayışına asılı olanın bir meç oluşuydu. William'ın silah tercihi ise sırtında taşıdığı, kabzası bir buçuk el büyüklüğünde bir kılıçtı.

Treggar etrafına bakındı ve "Patikanın güney tarafında kalacağız, yalnız olmama ihtimaline karşın kayalara yapışarak ilerleyelim."

O sırada gölgelerin boyu da uzamaya başlamıştı. James, "Eğer fazla toz kaldırmazsak, gözden uzak kalabiliriz. Önden ben gideceğim," dedi.

Treggar buna karşı çıkmadı. James doğuya doğru ilerlerken, yüzbaşı omzunun gerisinden gözden kaybolmakta olan arabaya ve iki askerine bakıyordu.

William bu adamları tanımıyordu, ama yüzbaşının ne düşündüğünü biliyordu: Bu ikisi sağ salim geri dönebilecekler miydi? Dikkatini yukarıdaki kayalara yönelttiğinde, William içlerinden herhangi birinin sağ salim geri dönüp dönemeyeceğini düşündü.

Tepelerinde, bu çorak yerde bir şekilde yaşamayı başaran böcekleri arayan yarasalar uçuşuyordu. James karanlığın içinde diz çöktü. Bu loşluğun içinde, zihninin orada olması gerektiğini söylediği şeyi, bir pusu ya da tuzağın belirtilerini arıyordu. O ana kadar hiçbir şey bulamamıştı. Birileri bu üç adamın yaklaştığından haberdarsa bile bu gerçeği belli etmiyorlardı.

James elini kaldırdı ve Treggar ile William yaklaştığında onlara döndü. "Bundan hoşlanmıyorum. Kapılarının eşğine yürüyoruz," diye fısıldadı.

Treggar, "Ne öneriyorsun?" diye sordu.

"Arka kapısı olmayan bir kale hiç gördün mü?"

Treggar, "Doğrusu birkaç tane gördüm, ama bu boyutta değil. Bu denli geniş bir alanı kontrol etmek için, eskiden dahi olsa, Keshialıların burada en az yüz, hatta iki yüz ya da üç yüz adamı garnizonda tutmaları gerekirdi. Bu da, onu bir savaş esnasında ilk hedef haline getirir. Bu da demektir ki, içeri gizlice adam sokup çıkarabilmek için bir yol gerekir," diye yanıtladı.

"Ama nerede?" diye sordu James, sinirli bir halde. "Kalenin öteki tarafında mı?"

William, "Kale hâlâ ayakta duruyor olsaydı, belki yerini çıkarabilirdik, ama üst yapının olmaması." diye fısıldadı.

Düşüncesinin sonunu getirmedi.

James, "O halde biraz daha ilerleyelim, bir sonuca varamazsak gerisingeri patikaya çıkıp, platonun doğusundan bir daha başlamayı öneriyorum," dedi.

William hiçbir şey söylemedi, ama bunun kayalık yamacı tırmanmak anlamına geleceğini biliyordu. Hareket ederlerken, bunu yapmak zorunda kalmamaları için dua etti. Yükseklikten hiç hoşlanmıyordu. Gecenin içinde yavaşça ilerliyorlardı ki, William'ın aklına bir şey geldi.

"Bekleyin," diye fısıldadı.

"Ne?" diye sordu Treggar.

"Bir şey..." William elini kaldırdı ve ardından gözlerini kapattı. Zihni öteye uzandı ve kayaların arasında hızla ilerlemekte olan bir kemirgenin düşüncelerini yakaladı. Bekle! diye hafif bir şekilde düşüncesini ilettili.

Farenin düşünceleri ilkel, anlaşılması güçtü. Bu üç iri yaratık potansiyel bir tehditti ve yakınlarında kendisine ilginç gelen hiçbir şey yoktu.

Çocukken William kemirgenlerle, özellikle sincap ve farelerle konuşmuştu. Dikkatlerinin ömrünün çok kısa, iletişim yeteneklerinin de az olduğunu biliyordu. Fakat aynı zamanda yuvalarına girip çıkan yollara ne kadar hâkim olduklarını da biliyordu.

Ona yakınlarda büyük bir yuva olup olmadığı sorusunu yollamaya çalıştı. Yaratık hızla, büyük bir tünelin aklındaki imgesini geçirdi zihninden, bu da tünelin yerini anlayabilmesi için William'a yetmişti. Ardından fare kaçtı.

"Ne oldu?" diye tekrarladı Treggar.

"Zannedersen arkaya girişin nerede olduğunu biliyorum." "Nasıl?" diye sordu yüzbaşı.

"Söylesem de bana inanmazdınız," dedi William. "Bu taraftan." Sırtlarını dayayarak çömelmiş oldukları duvarın yukarısını gösterdi. "Ulaşmak için bir miktar tırmanmak zorundayız." Treggar başıyla onayladı ve "Göster bize," dedi.

William etrafına bakındı ve yukarıyı işaret etti. "Bu kaya duvarının tepesinde olmalı."

James, "Beni izleyin," dedi. Karanlığın içinde tutunabileceği bir yer buldu, elini kaya duvar boyunca yukarı kaldırarak uzandı. Tutabileceği uygun bir çıkıntı bulduğunda kendini yukarı çekip sağ bacağını kaldırdı, bir miktar denemeden sonra ayağıyla tutunabileceği bir başka yer buldu. Acı verici bir şekilde adım adım, yukarı doğru hareket etti. William, Treggar'a dönerek, "Yüzbaşı, bu kaya yüzeyini karanlıkta tırmanmak, bariz biçimde tehlikeli ve aptalca kategorisine uyuyor mu?" diye sordu.

"Neredeyse kesinlikle," diye yanıtladı Treggar.

William, James'i izlemek üzere yukarı uzandı. "Sadece emin olmak istemiştin." Treggar, William harekete geçene dek bekledi, ardından sessizce takip etti.

Tırmandıkları sırada, James kısa sürede içine sığabilecekleri genişlikte bir kaya oyuğu bulmadan önce, Ortanca Ay yükselmişti. Treggar kendilerine ulaşınca William, "Ne kadar yüksekteyiz?" diye sordu.

James, "Fazla değil. Otuz metre civarında," diye yanıtladı.

William, duyduklarına inanmaz bir şekilde başını salladı. "Ben bunun en azından iki katı sanıyordum." İçinde buldukları oyuktan, çıkmamaya duyduğu neredeyse kontrol edilemeyecek düzeyde isteği bir yana itti. O ana kadarki tırmanışını tamamen iradesi sayesinde, kendisini her an içine alabilecek dehşeti göz ardı ederek yapabilmmişti. Kör gibi uzanarak, çatlakları ve çukurlukları el yordamıyla bulup, deneyip, kendini birkaç santim yukarı çekerek, bir ayağını atıp, ayak parmaklarının ucundaki ya da elini attığı kaya parçası ufalandığında endişeye yer vermeyerek yapmış olduğu bu tırmanış, tamamen iradesinin gücüyle gerçekleşmişti.

"Öyle gibi geliyor, değil mi?" diye sordu yüzbaşı.

"Bakın," dedi James, yukarıyı işaret ederek. Üstlerinde, ay ve yıldızların aydınlattığı gecede, tırmandıkları yamacın tepesine altı metreden az bir mesafe kaldığı açıkça görülüyordu.

William'a bu mesafe altmış metre gibi geldi. Aşağıya baktığında karanlığı gördü. Ne kadar ilerlemiş olduğunu görememesinin işleri daha da zorlaştırdığını düşündü. Bir daha aşağıya bakmamaya karar verdi. James, "Pekâlâ, beklemekten bize hayır gelmez," dedi ve tekrar tırmanmaya başladı.

"Yavaş git," diye tembihledi Treggar.

William tırmanmaya başladı ve "İnanın bana, acele etmeye hiç niyetim yok" dedi.

William, kendisini yukarı itmek için yavaşça her iki ayağını da boşluğun iki tarafına koyarak büyük yarığa doğru çıkmaya başladı. Tepeye yaklaştığında, James'in kendisine yardım etmek için aşağı uzattığı elini hissetti. Toprak beyinin kendisini yukarı çekmesine izin verdi, ardından karnının üzerine yatarak, Treggar'ı yukarı çekmek için elini aşağıya uzattı. Her üçü de güvende olduklarında, James önce sağına, ardından dağ sırtının diğer yerlere göre daha düz olduğu sola baktı ve sessiz bir şekilde, "Buradan yürüyerek devam edebiliriz," dedi.

"Şimdi nereye?" diye sordu yüzbaşı.

William çevresine bakındı. Farenin zihninden almış olduğu tünelin imgesini, bu çevreye bakarak ilişkilendirmek zordu. Orada, gün ışığında duruyor olsa dahi, farenin bakış açısına göre tünelin boyutunun devasa bir mağara olması gibi bazı sorunlar olacaktı ve William bu tünelin, yan yana en fazla iki kişiyi alabilecek bir delik olmasından şüpheleniyordu. "Sanırım şu yönden," dedi William, hızla seğirtirken. Bu gece iki ay çıkacaktı, Ortanca ve Küçük Ay ve Ortanca Ay en tepeye ulaştığında, Küçük Ay onu yakalamış ve dikkatli gözçülerin onları görebileceği kadar etrafı aydınlatmaya başlamış olacaktı.

James bir o yana bir bu yana bakıyor, Treggar da sürekli omzunun gerisini gözlüyordu. Üzerinde yürümekte oldukları kayalık girintili çukurluğu. Büyük kaya dikitleri, yüzyıllar boyunca karşı karşıya kaldıkları kum rüzgârları yüzünden aşınmış, hatları yumuşamıştı.

Arada bir, kendilerine yürümeleri için çok yer bırakmayan, iğne gibi kayaların etraflarından dolanmak zorunda kalıyorlardı.

Bir saat kadar daha bu şekilde ilerledikten sonra William, "Eğer fare dostumuz ne dediğini biliyorsa, giriş aşağıda bir yerlerde olmalı," dedi.

"Fare dostumuz mu?" diye sordu Treggar.

"Daha sonra anlatırım," dedi James. "Şimdi aşağı inecek bir yol bulmalıyız."

William etrafına bakındı, ardından bir ışık gözüne ilişti. "Bu nedir?"

James, yoldaşının göstermiş olduğu yöne baktı ve "Ay ışığı bir şey üzerinde yansıyor," dedi. "Sence ne kadar uzakta?"

"Altı metre kadar," diye yanıtladı James, yıllar boyunca Krondor damlarında koşuşturması mesafe ölçümünü kesin biçimde yapabilmeyi öğretmişti.

"Buradan nasıl aşağıya ineceğiz?" diye sordu Treggar.

"Kendimizi aşağıya sallandırıp bırakacağız," diye yanıtladı James.

"Parmak uçlarında asılsan dahi bacaklarını kırarsın bu yükseklikten," dedi yüzbaşı. "Orada ne olduğunu bilmiyoruz."

James yükselmekte olan aya baktı. "Birkaç dakika bekleyelim."

Ay gökyüzünde yükselirken, koyu gölgeler dağılıyordu. Birkaç dakika sonra Treggar, "Bu bir geçit!" dedi.

Aşağılarında, iki kaya duvarının arasında, terk etmiş oldukları geniş geçidin yan tarafından eski kaleye uzanan dar bir geçit vardı.

James, "William, yere uzan ve beni aşağıya indir, ben oradan atlayacağım. Siz ikinizi tutarım," dedi.

Hızla, üç adam da aşağıdaki dar geçide indiler. Treggar, "Umarım aceleyle geri çekilmek zorunda kalmayız," dedi.

"Geri çekilmek mi?" diye sordu William.

"Dövüşecek alanımız yok, teğmen," diye yanıtladı yaşlı asker.

William onun haklı olduğunu gördü. Elllerinde hançerler dahi olsa, bu daracık alanda yapılabilecek tek şey, bir rakibi uzakta tutmak olabilirdi. Her iki taraftaki kayalıklar başlarının üzerinde altı metre kadar uzanıyordu, sağa ya da sola gidebilecekleri birkaç santim vardı ancak.

"Bu taraftan," dedi William, kendisini önde bulmuştu. Farklı bir dizilim isteseler dahi birbirlerinin üzerinden tırmanmaları dışında alanları yoktu. Bunu da hiçbiri teklif etmedi.

Her iki ay da tam tepelerine yükseldiğinde, William fısıldadı, "Duvarlara bakın!" James kayaları incelemek için durdu. "Bu yeni yapılmış. Keski izlerini görebilirsiniz." Treggar, "Sanırım, dostlarımız," dedi.

James, "Bu da demektir ki, eski girişe neredeyse kesinlikle tuzak yerleştirilmiş." Sessizleşti, ardından, "Buradan hiçbir at geçemez, demek ki ya girip çıktıkları üçüncü bir geçit var, ya da bu yakınlarda gizlenmiş bir ahır ya da yemlik," dedi. "Kesinlikle ikincisi olduğunu söyleyebilirim," dedi Treggar.

İlerledikçe geçit biraz daraldı, en sonunda ise çıkışı olmayan bir yere vardılar. William, duvara doğru elini kaldırdığında James, "Hiçbir şeye dokunma," dedi.

William elini çekti, James, "Geri çekilin ve yandan sıkışıp geçmem için izin verin," dedi.

Bunu yaptılar ve James bir süre hareketsiz durdu, kaya yüzeyine yakından bakıyordu. Fısıldadı, "Bir ışık yakma riskini göze alabilseydik keşke."

"Yapamayız," diye yanıtladı Treggar.

"Sessiz olun," diye tembihledi James.

Eliyle sağındaki duvara uzandı, ardından parmaklarını, önünde bulunan duvarla yanındaki duvarın kesiştiği yere uzattı.

Yüzeye hafifçe, herhangi bir baskı uygulamadan dokundu ve ellerini hızla geri çekti.

Bu incelemeyi soldaki duvardan, parmaklarını önündeki duvarın kesişimine doğru götürerek yineledi ve bir kez daha hızla parmaklarını çekti. Geri dönerek, "Tuzak kurulmuş," dedi. "Nereden biliyorsun?" diye sordu Treggar.

James, "Biliyorum," dedi.

"Ne tarz bir tuzak?" diye sordu William.

"Çok pis bir tuzak olduğundan eminim," dedi James, eğilirken. Duvarın önündeki zemini inceledi, bir kez daha duvarın zeminle birleştiği yeri inceliyordu. "Geri çekilin," diye talimat verdi.

Birkaç metre kadar geri çekildiler. "Eğer nasıl bildiğimi öğrenmek istiyorsanız, yüzbaşı, hayatınızın yarısını tuzaklarla geçirin, onlar hakkında bir sezi kazanıyorsunuz. Buradaki tuzak bayağı iyi, ancak hiçbir doğal kaya oluşumunun her iki tarafta da tepeden aşağıya uzanan, aynı boyutta devamlılık sağlayan tabakası yoktur. Biri önümüzdeki bu kayayı yerinden kesip, buraya yerleştirmiş." James aşağıya uzandı ve hafifçe itti. Duvarın tamamı

zorlanmaksızın bir an için kendisine doğru eğildi ve ardından arkaya yattı. Parmaklarını gizli kapının alt kenarına soktu ve yukarı kaldırdı. Kapı, sessiz ve kolay bir şekilde havalandı, gizlenmiş iki mile bağlı olarak yere paralel bir konuma gelene dek yükseldi. James omzundan^ geriye bakarak, "Bu kapıyı, şuradaki diğer kayaya benzeyecek şekilde oymuşlar, ama birebir aynı değil. Şimdi zemin haricinde hiçbir şeye dokunmayın. Özellikle de altından sürüneceğiniz bu kapıya," dedi. Ardından, havada duran kapının altından sürünerek, karanlıkta kayboldu.

William ve yüzbaşı onu izlediler.

Tünel zifiri karanlıktı ve James, "Hareket etmeyin," diye fısıldadı.

Acı verecek kadar yavaş geçen bir anın ardından, bir ışık parıldadı, bu James'in yakmış olduğu ufak bir alevdi.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Treggar.

"Daha sonra gösteririm," dedi James. Yanmakta olan ufak bir ince mumu William'a verdi. "Tünel boyunca biraz ilerle." Ardından dikkatle kapıyı önceki konumuna getirdi ve elini ileri uzatarak arkasını döndü. William ince mumu geri verdi. Bu ufak ışık çevrelerindeki alanı aydınlatma görevini çok iyi yapıyor, atacakları adımı görmelerini sağladığı halde, ışığını tünelin çok ötesine vermiyordu. Daha ışıkları fark edilmeden birilerini yakalayabilirlerdi bile.

James fısıldayarak, "Şimdi tüm duyularımızı kullanmalıyız. Dikkatli olun," dedi.

İlerlemeye başladı. Tünel aşağı meyillenerek, kendilerini yerin daha derinlerine götürüyordu.

Sessiz süren uzun bir yürüyüşün ardından, uzakta bir ışık belirdi. James, elindeki ince mumu söndürdü ve kaldırdı. Daha ışığın kaynağına ulaşmadan, içinde buldukları tüneli kesen bir başka tünelle karşılaştılar. James sağa, ışıktan uzağa döndü ve William ile Treggar'ın kendisini izlemeleri için işaret etti. Bir kez daha karanlığın içine girdiklerinde, mumu yeniden yaktı.

Koridor boyunca ilerlediler. Bu açıkça, her iki tarafta sıkı bir şekilde yerleştirilmiş taşlar ve ayaklarının dibindeki iri döşeme taşlarıyla, insan yapımı bir geçitti.

William hafif bir sesle, "Sanırım farenin işaret ettiği yön buydu," dedi. "Ne faresi?" diye sordu Treggar.

"Muhtemelen mutfağın ya da yiyecek deposunun buradan fazla uzakta olmadığı anlamına geliyor," diye yanıtladı James, soruyu duymazlıktan gelerek.

Birkaç metre ötelerinde birinin hareket ettiğini duydular. James hızla elindeki mumu yeniden söndürdü. Bir süre sonra, bir ışığın belirdiğini ve önlerinden iki adamın geçidi

boydan boya kesen bir tünelden geçtiğini gördüler. İkisi de konuşmuyordu ve kıyafetlerinin koyu renkte olmasının dışında ne giydiklerini söylemek güçtü.

"Ya şimdi?" diye fısıldadı William. "Takip ediyoruz," dedi James.

Treggar, "Geri dönüş yolunu unutmayın. Birimizin Prens'e ulaşip, ona bu yerden bahsetmesi gerek," dedi. Ne James, ne de William cevap verdi. Dikkatle kesişime doğru ilerlediler, ardından iki adamı takip etmek üzere sola döndüler.

Koridorun yüz metre kadar ilerisinde, mırıltılar halindeki sesleri duyabiliyorlardı. Işığa yaklaştıklarında, iyi aydınlatılmış bir galerinin girişinde durmakta olan adamlar gördüler. Sırtları bu üç davetsiz misafire dönüktü.

James etrafına bakındı ve ardından yukarıya giden merdivenlerin bulunduğu bir geçidi işaret etti. Hızla merdivenlerden yukarı ilerledi ve diğerleri onu takip etti.

Kendilerini daire şeklinde bir odada buldular, hizmetkârların yatakhane olabilecek ufak bir alandı ve ilk başta bir cephanelik olarak tasarlanmış başka bir bölümün tepesindeydi. Öteki duvarın kenarında, kullanılmamış eski demirci ocakları bulunuyordu.

Belli ki eski Keshia kalesinin yerini bulmuşlardı ve bir zamanlar üzerine kurulmuş olduğu, kayaların içine oyulmuş zemininin içindeydiler. Aşağıdan gelen mırıldanma sesleri James'in fısıldamasını maskeliyordu, "Cephanelikte çalışan hizmetkârlar bu tavan arasında uyumuş olmalı." "Aşağıda neler oluyor?" diye sordu William kısık sesle.

James kenardan aşağıya bakma riskini göze aldı ve hızla geri çekildi.

Aşağıdaki odadan gelen zayıf ışıkta bile William ve Treggar, James'in yüzünün solduğunu görebiliyorlardı. "Bakmadan önce derin bir nefes alın," diye fısıldadı.

William usulca aşağıya baktığında, tümü siyah cüppeler ya da pelerinler giyinmiş en azından yüz kadar adamın, saklandıkları yerin tam karşısında yapılmakta olan bir töreni izlediklerini gördü. Eski cephanelik artık bir tapınağa dönüştürülmüştü, duvardaki kahverengi lekeler ise, bu tapınağın karanlık güçlere ithaf edildiğini gösteriyordu. Rahip olduğu belli dört adam bir kurban töreninin ortasındaydılar ve bu kurban arkasına doğru, kocaman bir kayanın üzerine yatırılmış, elleri ve ayakları dört siyah cüppeli adam tarafından sıkıca tutulmuştu.

Rahiplerin arkasındaki duvarda, uzun boylu bir adamın boyundan daha büyük görünen, çılginca bir kâbustan fırlamış gibi duran korkunç bir yaratık görünümünde bir mask asılıydı. Biçimi kabaca bir at kafasıydı, burun kısmı bir tilki gibi çıkıktı, fakat aşağıya doğru iki uzun hortum iniyordu. Gözlerinin olması gereken yerde, iki alev yanıyordu.

Öndeki rahip bir ilahi söylemeye başladı ve orada toplanmış olan adamlar hep bir ağızdan buna karşılık verdiler. "Bu hangi dilde?" diye sordu Treggar.

"Keshia dili gibi," dedi William, "ama bildiğim bir diyalekt değil."

Aniden bir davul sesi duyuldu ve bir boru öttü, aşağıdaki adamlar bağıarak bir ad söylemeye başladılar. James, içinde bir ürpertinin geçip gittiğini hissetmişti.

Rahiplerin ilahisinin sesi yükselmeye başladı ve bir tanesi büyük bir kitabı açarak, kurbanın yanına geçti. Diğer rahiplerden biri de yakınlarda durmakta olan bir adamın elinden altın bir çanak aldı. Kurbanın başına doğru gitti ve yanı başında eğildi.

İlahi durmuyordu.

Ayakta durmakta olan rahipler ilahinin temposunu yakaladılar ve adamlar onlara cevap verdi. Sesler yükseldi ve ilahi daha yüksek, daha kararlı bir hal aldı.

Şaşaalı bir şekilde başrahip, kurbanın gözlerinin önünde tuttuğu kara bir bıçak çıkardı. Adam, üzerindeki kuşak dışında çıplaktı ve hareket edemiyordu, ama bıçağı görünce gözleri kocaman açıldı.

Ardından becerikli bir hareketle, bıçak adamın gırtlığını kesti ve kan, bir kaynaktan dökülmüşçesine akmaya başladı. Çanak, kanı içine alabilmesi için yukarı kaldırılmıştı ve ilk damlalar yakalandığında, James bu sefer içinden daha büyük bir ürpertinin geçtiğini hissetti.

William, aşağıda ilahi söyleyenler kendisini duyamayacak olmasına rağmen kısık bir sesle, "Ürpertiği hissettiniz mi?" diye sordu.

"Hissettim," dedi Treggar.

William, "Büyü. Hem de güçlü," dedi.

Aniden oda kararıymuş gibi göründü, oysa duvardaki yerlerinde duran meşaleler eskisinden daha sönük değildi. Artık vücudu seğirmekte olan kurbanın bulunduğu sunağın arkasında, kara bir duman belirip, biçim kazanmaya başlamıştı.

"Geri çekilin!" dedi William, kara duman her geçen saniye daha da belirgin hale gelip, rahiplerin sesleri tek bir ses gibi yükselirken.

Hizmetkârlara ayrılmış ufak çatı arası odasına geri çekilirlerken James, "Bu da neydi?" dedi.

"Bir iblis," dedi William. "Neredeyse eminim. Saklı kalın. Rahipler gölgelerin içinde bizi fark edemeyebilir, ama o iblis eder." Çömelmış vaziyette ilerlediler ve merdivenlerden geri inmeye başladılar.

Sonradan yapıma bu tapınaktan çığlık sesleri yükseliyordu ve Treggar, "Bu da neyin nesi" diye sordu. "Kan, sadece onu buraya getirmek için kullanılmıştı," diye fikrini söyledi William. "Şimdi ise inananlar tarafından besleniyor."

Treggar'ın sayısız savaşta sertleşmiş ifadesi, yüzündeki kanın çekilmesini gizleyememişti. Dudaklarının arasından,

"İsteyerek mi orada kalıp ölüyorlar?" diye mırıldandı.

"Fanatikler," dedi James. "Onlarla daha önce de karşılaştık, yüzbaşı. Murmandamus ?"

Treggar başıyla onayladı, "Kara Katiller."

"Arutha'yı uyarmalıyız," dedi William. "Bu gurubu ezebilecek kadar adamı var, ama onlara bir iblis hizmet ederse iş değişir. Prens'in birliğinde büyücü ya da rahip yok."

Sarth Manastırı'nda Prens'e yapılan bir saldırıyı hatırlayan James, "Bu, Arutha'nın bir iblisle ilk karşılaşması olmayacak," dedi.

Çığlık seslerinin sayısı artmaya başlamıştı. "Haydi," dedi Treggar. "Geri dönmemiz lazım. Şimdilik dikkatleri dağılmış durumda. Ama bu ne kadar sürer ki?"

James başıyla onaylayarak, önden gitmeye başladı.

Hızla basamakları indiler ve koridordan girdikleri yolu takip ederek gizli kapının olduğu yere ilerlediler. Yol boyunca ölmekte olan adamların sesleri duyuluyordu. Pek çok kez katliamın durduğunu sandılar, ama bu sessizlik çok geçmeden bir başka çığlık sesiyle parçalandı.

Tünellerin karartılmış bölümüne bir kez daha ulaştıklarında, James mumunu yeniden yaktı.

William, "Taşın üzerindeki o adam hiç çığlık atmadı," dedi.

Treggar, "Atmazdı. O, bizim iz sürücülerden biriydi," dedi.

James hiçbir şey söylemedi.

Çıkışa ulaştıklarında James onlara durmalarını işaret etti ve elindeki ışığı William'a uzattı.

Uzun süren bir incelemenin ardından, James ellerini gizli kapıya dayadı ve açmak için itti. Hiçbir şey olmadı.

GİZLENME

James bir kez daha itti.

Yine hiçbir şey olmadı.

"Sorun ne?" diye sordu Treggar.

"Açılmıyor," dedi James. Parmaklarını kapının kenarlarında, ardından yukarısında, ardından sağ taraftaki duvarın üzerinde dolaştırdı.

"Neden açılmıyor?" diye sordu William.

"Bunu biliyor olsaydım, açabilirdim," dedi James tersleyerek.

Treggar, "Farkındaysan toprak beyi, saklanacak hiçbir yerimizin olmadığı çok uzun bir tünelin uçundayız. Eğer bu kapıyı önümüzdeki bir dakika içinde açamazsan, geçmiş olduğumuz o koridorlardan birine geri dönüp, buradan çıkmanın başka bir yolunu aramak zorunda kalacağız," dedi.

James dikkatini yoğunlaştırmıştı, fakat hareketlerinde bir telaş vardı. "Bilemiyorum..."

Hızla kapının sol tarafına yöneldi ve incelemeye devam etti. Bir süre sonra, "Gidelim," dedi.

Geçit boyunca ilerledi ve ilk koridordan sola döndü. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu William.

James, "Bilmiyorum, bu kadar büyük bir kalenin içinde, saklanabileceğimiz boş yerler vardır mutlaka," dedi.

"Peki, neden bu yöne gidiyoruz?" diye sordu Treggar.

"Çünkü daha önce olduğumuz yönün ters yönü."

Treggar, cevabın kendisini tatmin etmesinden dolayı hiçbir şey söylemedi.

Aralıklarla aydınlatılmış bir koridoru terk edip, zifiri karanlık başka birine girdiler ve bir kez daha James, elindeki mumu yaktı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu William.

James, "Saklanacak bir delik bulabilirsek size gösteririm," dedi.

Bir süre sessizce ilerlediler, James tapınaktan mümkün oldukça uzaklaşmak istediğinden pek çok kez yön değiştirdiler. Aniden James durdu. Mumu yere yakın bir yere tuttu ve "Toz. Burada birkaç senedir pek fazla trafik olmamış," dedi. Doğruldu ve ilerlemeye

devam ettiler.

Az sonra, bir zamanlar depolama amacıyla kullanılıyormuş gibi görünen bir odaya geldiler. Kapının çerçevesi çürümüş, menteşeler yerinden çıkmıştı. Kapıya her ne olmuşsa, bir sır olarak kalacaktı.

James odaya girdi ve elindeki mumu yukarı doğru tuttu. Titreyen ışık boşluğu doldurdu: oda kabaca bir tahminle altı metre genişliğinde ve en az yarısı kadar yükseklikteydi, bir kaya düşmüş olduğundan gerçek boyutları belli olmuyordu. James, "Buraya gelin," dedi ve kapıdan mümkün olduğunca uzakta bir köşede oturmalarını işaret etti. "Buraya bir süre hiç kimse gelmeyebilir, ama Ruthia (Şans Tanrıçası) zaman zaman kararsız bir kadın olabiliyor, hem tesadüfen buradan geçen birinin bu kullanılmayan odanın içinde ışık görmesini istemiyorum."

Treggar yere düşmüş olan kayalara baktı ve "Kullanılmıyor, çünkü güvenli değil. Şu kütüklere bakın," dedi. James, düşmüş eşiklerden birine ışığını yaklaştırdı ve "Bir kâğıt kadar kuru," dedi. Büyükçe bir kayanın üzerine oturabilmek için birkaç parçasını yana itti.

"Eskiyen tahtanın sertleştiğini sanırdım," dedi William.

"Bazen," diye yanıtladı Treggar. "Bazı eski binalarda kütüklerin çelik kadar sert olduğunu gördüm." Ufak bir parçayı aldı ve parmaklarının arasında ufaladı. "Bazen de yalnızca yaşlanır." "Saat kaç sizce?" diye sordu James.

Treggar, "Şafak yaklaşıyordur," dedi.

"Oradaki dostlarımızın gündüz boyunca uyduklarına eminim. Onların işi genellikle geceleri olur. Dışarı sızıp etrafa bakacağım. Eğer başka bir çıkış bulamazsam, o kapıya yeniden bakacağım. Burada fazla kalamayız." "Su bulabilir misin bir bak," dedi William. "Kurudum."

James başıyla onayladı. Teçhizatlarını geride bırakıp, yeni oyulmuş giriş kapısından bu eski yere geçmelerinin üzerinden saatler geçmişti. "Bakarım."

"Ayrılmadan önce söyle: bu ışığın sırrı nedir?" diye sordu William.

James yanmakta olan mumu uzattı ve "İzle," dedi. Belindeki kesesine uzandı ve bir başka uzun mum çıkardı; meşaleleri ve fenerleri yakmak için kullanılan, uzun süre yanabilen kalın, çürümüş tahtalara benziyordu. "Bunlara sürülmüş bir madde var." Ardından cam bir şişe çıkardı ve içindeki sıvıyı ağaç parçasının üzerine döktü. Bir an için hiçbir şey olmamıştı, ardından ucunda bir alev belirdi. "Bunları bir süre evvel Krondor'da bir sokak sihirbazından almıştım. Çok işe yarıyor. Hem çakmaktaşı ve çelik de kullanmanız gerekmiyor -kuvvetli rüzgârda bile kullanılabilir-."

William sırtıttı. "Ben de yaşlı Kulgan'ın sana o parmak ateşi numarasını öğretmiş olabileceğini düşünmüştüm." "Çok zor," dedi James. "Bunları sizle bıraktım, ama ışığa

sizden daha çok ihtiyaç duyabilirim. Olduğunuz yerde kalın." James ayağa kalktı, kapıdan geçti ve gözden kayboldu.

William elinde James'in bırakmış olduğu yanan mumu tutuyordu, sonunda Yüzbaşı Treggar, "Onu söndürsen iyi olacak teğmen," dedi.

William buna uydu ve odayı karanlığa gömdü. "Sizce sakıncası yoksa çakmaktaşı, çelik ve çırayı her ihtimale karşı hazırda tutacağım." "Benim için fark etmez."

William onun karanlığın içinde hareket etmekte olduğunu hissedebiliyordu, ardından Treggar, "Burada o tahta parçalarından var. Eğer hızla bir meşale yapmak istersen, bunlar çabucak alev alacaktır," dedi.

"Teşekkürler, yüzbaşı."

Bunu uzun bir sessizlik izledi. Treggar konuşmaya başladı. "Bu toprak beyi çok sıradışı biri, değil mi?"

William, "Duyduklarıma bakılırsa öyle. Onunla yalnızca, babam beni ziyaret için Krondor'a getirdiği sıralarda vakit geçirmiştım. Siz uzun yıllardır Krondor'dasınız. Onu, benim tanıdığımından daha iyi tanıdığınızı sanmıştım," dedi. "Pek sayılmaz," dedi Treggar. Bunu uzun bir sessizlik daha izledi, ardından, "O, Prens'in toprak beyi. Bazıları ona 'evcil toprak beyi' diyor, tabii ki yüzüne karşı değil. Pek çok ayrıcalığı var. Bildiğim kadarıyla, onları kendisi kazanmış."

"Öyle görünüyor, değil mi?" William, "Yüzbaşı?" dedi. "Ne var?"

"Yalnızca görevlerime daha sıkı sarılacağımı söylemek istedim. Bu ilk hafta ortalarda olmamam... şey, benim fikrim değildi."

Yüzbaşı, "Ben de bu izlenimi edinmeye başladım. " diyerek gülümsedi. Bir kez daha sessizlik.

William, "Şey, aslında Krondor'da görevlendirilmeyi istememiştım," dedi. "Gerçekten mi? Neden?"

"Prens'le gerçek anlamda akrabalık ilişkim yok. Babam, onun hanedanına Lord Borric tarafından evlat edinilerek alınmıştı, yıllar önce."

"Bu seni kraliyet hanedanının bir üyesi yapar, evlat."

"Bana da öyle deniliyor. Ama ben yalnızca bir asker olmak istiyorum, yüzbaşı. Kendi yolumu çizmek istiyorum." "Askerlik hayatı zordur," dedi Treggar, bir süre sonra. "Pek çok asil genç saraya gelir ve kılıçustası tarafından eğitim görüp, terfilerini alır ve ailelerine dönerler. Resmi törenlerde parlıtlı zırhlarıyla, hayatım boyunca asla binmeyeceğim bir atın üzerinde boy gösterirler ve..." Sessizliğe gömüldü.

"Göz ardı edildiğinizi mi düşünüyorsunuz?"

"Öyle de diyebilirsin. Bir asker olarak işe başladım, Gediksavaşı'nın ilk yıllarında orduya katıldım. Dulanic'in garnizonundaydım ve Dük Guy şehre gelince Yabon'daki cepheye alındım."

Bu olaylar gerçekleştiği sıralarda William henüz bir bebektir, ama bu hikâyeyi duymuştu.

"Senin Toprak Beyi James, o zamanlar hırsız bir veletti ve ben de korku içinde bir askerdim. Elimde mızrağım, gözlerinde korkudan eser olmayan Tsuranili manyakları izleyen diğer korku dolu askerlerin yanında bekliyordum." William hiçbir şey söylemedi.

"Her neyse, uzun bir savaştı ve askerlerin çoğu bunu atlatamadı. O dağlardaki ikinci kışta, çavuş olmuştum. Üçüncüsünde teğmen olmuştum, üstelik Kronдор Prensi'nin garnizonunda olduğum için bu beni bir 'şövalye-teğmen' yapmıştı." Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Kendim hakkında konuşmak. Bunu pek yapmam," dedi.

"Sesiniz için teşekkürler, yüzbaşı. Bu karanlığı daha az sinir bozucu hale getiriyor." "Garnizondaki en yaşlı bekâr benim, Will."

William, kendisine adıyla hitap ettiğini fark etti. Treggar ilk kez kendisine rütbesiyle hitap etmemişti. "Bu zor olmalı, yüzbaşı."

"Ben genç kızlarla tanışması için danslara davet edilmeyen bir subayım. Doğumla birine bağlı olmayan bir subayım."

Babam bir rıhtım işçisiydi."

Birdenbire William, yüzbaşının korkmakta olduğunu fark etti. O kaba görünüşünün içinde başka bir şeyler olduğunu göstermesi, korkusunu paylaşmanın bir yoluydu. "Babam da bir aşçı yamağı olarak işe başlamış," diyebilirdi yalnızca.

Treggar güldü. "Ama öyle kalmadı, değil mi?"

William kıkırdadı. "Orası öyle. Seçim şansınız olsaydı, siz ne yapardınız?"

"Bir kadınla tanışmak isterdim. Öyle asillerden biri olmasına gerek yok. Yalnızca iyi bir kadın olsun yeter. Kendi işime baktığım bir mevkiim olsun. Kılıçustasının, şövalye-mareşalin, dükün ya da başka birinin sürekli arkamda, öfkelenip bir acemiye dövüp dövmeyeceğimi izlemeyeceği bir yer olsun. Ben yalnızca işimi yapmak istiyorum. Shandon Körfezi'nde teçizatımızı tamamladığımız o küçük karakol bile olur. Elli adam, bir çavuş, haydutları kovalar, hırsızları benzetir, yemeğe de evimize dönerdik."

William güldü. "Eğer buradan çıkabilirsek, sizinle gelmekten ve yalnızca işimi yapmaktan memnun olacağım. Ama geçen hafta Prens'in benden bazı beklentileri olduğunu öğrendim." "Bu bir yük. Kraliyet ailesinden olmaktan bahsediyorum."

"Öyle diyorlar."

İkisi de sessizliğe gömüldü.

Sonunda William, "James ne yapıyor acaba?" diye sordu.

James yapabildiği kadar sessizce, karnının üzerinde sürünerek ilerlerken, en yakınındaki kiralık katil gurubunun olduğu noktanın arkasına bir yol bulmuştu. Ama William ve Treggar'ın buradan fark edilmeden asla geçemeyeceklerini biliyordu; kendisi bile buradan görünmeden geçmek için tüm yeteneklerini zorlamıştı. Şimdi bir başka yol bulmaya çalışıyordu ve kırık bir kanalizasyon borusu, daha fazla daralmadığı sürece işini görecekti.

Yapı eskiydi. Kesh, tarihin içinde kaybolmuş bir nedenden dolayı kaleyi yüzyıllar önce terk etmişti. Ya İmparatorluk, ya da Keshia Konfederasyonu devletlerinden birindeki ayaklanma buna neden olmuştu. Belki de nedeni İmparatorluk'un merkezindeki bir güç mücadelesiydi.

Zaman zaman yaktığı mumun titrek ışığında James, incelemek için daha fazla vaktinin olmasını dilediği pek çok şey gördü. Pek çoğu yakın zamanda konulmuş, diğerleri eski zamanlara ait olan kemiklerin bulunduğu bir oda bulmuştu.

James, kalenin yeni sakinlerinin bu kemikleri buraya taşıdığını düşündü.

Aynı şekilde yukarıdan getirilmiş, eskitilmiş, güneşten beyazlaşmış taşlara da rastladı, bunların pek çok büyük odada istiflenmesi -birinin subayların yemekhanesi, diğer üçünün ise kışla odaları olduğunu tahmin ediyordu- kendisini şaşırtmıştı. Katillerin, eski kaleden geriye kalmış bazı yapıları bulduğunu ve birilerinin kendi yuvalarını bulabilecekleri fikriyle izleri silmeye çalıştıklarını düşündü.

James ileride bir ışık gördü ve daha dikkatli bir biçimde hareket etmeye başladı. Tam ışığın altına gelene dek santim santim ilerledi. Borunun üst kısmı, yerdeki bir deliğin tam altında kırılmıştı. James, tam zeminin altındaydı ve karnının üzerinde yatıyordu. Yavaşça döndü ve daha da yavaşça doğrulmaya başladı.

Oda boştu. Ayağa kalktı.

Bir nevi muhafız odasının içerisindeydi, odanın üç duvarında hücre kapıları vardı. Muhafız odasının kapısı, başka bir uzun koridora açılıyordu. James usulca, en yakındaki hücrenin demir kapısının üzerindeki sürgülü kapaktan içeri baktı. Karşı duvara dayanmış yalnız bir adam, üzerinde beyaz ketenden bir tulum giymiş, oturuyordu. "Hey!" diye fısıldadı James.

Adam kafasını kaldırdı ve ufak pencereyi dolduran James'in hatlarını gözlerini kısarak seçmeye çalıştı. "Kimsin sen?" diye sordu Krallık Dili'nde. "James, Krondor toprak beyi."

Adam zorlukla ayağa kalktı ve James'in yüz hatlarını görebileceği kadar pencereye

yaklaştı. "Ben iz sürücülerden Edwin."

James başıyla onayladı. "Birkaç saat önce yoldaşlarınızdan birini kurban ettiklerini gördüm."

"O Benito'ydu," dedi. "Evvelki gece Arawan'ı öldürdüler. Buradan çıkarmazsan sırada ben varım." "Sabır," dedi James. "Seni şimdi kurtarırsam, kontrol etmek için buraya geldiklerinde bizim kalede olduğumuzu anlarlar." "Kaç kişisiniz?"

"Üç. Ben ve iki subay daha. Prens'in gelmesini bekliyoruz."

"Kiralık katiller de öyle," dedi Edwin. "Ne planladıklarını bilmiyorum ama konuşmalarından, Majesteleri'nin yolda olduğunu bildiklerini ve ona bir karşılama hazırladıklarını anlıyorum." "İblis," dedi James.

"İblis mi?" diye fısıldadı Edwin. "Bunun kara büyü ile ilgisi olduğunu anlamıştım..."

"Geri döneceğim," dedi James. "Eğer bu gece seni kurban etmeyi planlıyorsa, çıkış yolu bulmam için tam bir günüm var demektir."

"Dışarı çıkan bir yol biliyorum! Beni kalelerinin doğu kapısında yakaladılar. Eski bir kapıyı açtılar, belki de bir saldırı kapısıydı. İki atlı yan yana içinden geçebiliyordu."

"Bir başka yol bulduk, eski ana kapının yanına kayalar kesilerek yapılmış bir yol. Ama onu içeriden nasıl açabileceğimizi kestiremiyorum."

"Size yardımcı olamam, toprak beyi. Ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Bana bulmuş olduğun girişten bahset."

"Cephaneliğin yanında, hayvanlarını barındırdıkları bir yeraltı ahır var. Oradan kısa fakat geniş bir koridor, kurumuş küçük bir hendeğin üzerinden iner-kalkar bir kapıya uzanıyor.

Bu bayırın doğu yüzünde, zekice gizlenmiş gözlem yerleri var, o yoldan yaklaşan biri kapıya ulaşmadan uzun süre önce görülecektir."

James bu sözler üzerine düşündü. Bu yerin tam bir planı gözünün önüne gelmekteydi. "Seni almak için geri geleceğim. Kurban töreninden kaç saat evvel senin için gelecekler?"

"Bir saat. Bize -bana- günde bir kez yemek veriyorlar. Bu da bir iki saat içinde gelir."

"Yemeği ye. Tüm gücüne ihtiyacın olacak. Onlar senin kaybolduğunu anlamadan buradan ayrılacağız." Acıyla şaka karışık bir ifadeyle iz sürücü, "Burada olacağım, toprak beyi," dedi.

James ötedeki koridordan aceleyle ilerledi. Duvar boyunca hızla hareket ettikten sonra bir kesişime geldi, ardından karanlığın içinde kayboldu.

William ve Treggar, hareket sesini duyduklarında hançerlerini çekmişlerdi. Yaklaşmakta olan ses kendilerini yerlerinden sıçrattığı sırada, konuşmalarının ardından düşünceleri içinde kaybolmuş haldeydiler. "Sakin olun," diye James'in kısık sesi karanlıktan geldi. Az sonra mumlarından birini yakarak, "Bir sorunumuz var," dedi. "Yalnızca bir tane mi?" diye sordu Treggar.

"Büyük bir sorun. İz sürücülerimizin sonuncusu, biz daha evvel kendisini kurtaramazsak bu gece yarısı kurban edilecek."

"Onu çıkartabilir miyiz?" diye sordu William.

"Evet."

"O zaman çıkartalım," dedi Treggar.

"Bu kolay olmayacak. Hiç yemeğimiz, suyumuz, atlarımız yok ve Arutha'nın buraya gelmesi de en az iki gün sürer -bizi nerede bulacağını bilse bile. Burada üç kiralık katilin yuvalanmış olduğunu bilmiyorum, ama en azından üç yüz, belki de daha fazlasının olduğunu sanıyorum." James elindeki mumu William'a verdi. "Tut şunu."

Parmağıyla tozlu zeminin üzerine çizmeye başladı. "Burası şu anda bulunduğumuz yer," dedi, "ve tam buranın doğusunda Geceşahinleri'ne ya da her kimlerse, onlara ait bir ana merkez var. Kuzeye doğru boşaltılmış bazı odalar var, çoğunlukla depo olarak kullanılıyorlar. Kanalizasyonda dolaşmak için kısa bir zaman ayırdım-" Treggar, "Öyleymiş gibi kokmuyorsun," dedi.

James başını salladı. "Kanalizasyonun o bölümü yüzyıllardır kullanılmamış." Çizmiş olduğu bölgenin etrafına kabaca bir dikdörtgen çizdi. "Biz, eski zindanların güneybatı köşesindeyiz. Tapınak olarak kullandıkları cephaneliği gördük. Kışlalar, muhtemelen eski yeraltı mutfakları orada olduğu için, ortak odalar durumuna getirilmiş. Kuzeyde bazı boş odalar var. Doğuda ise ahırları ve ana giriş olarak kullandıkları bir saldırı kapısı bulunuyor." "Ya geldiğimiz yön?" diye sordu William.

"Dönerken orayı bir daha kontrol ettim. Sürgülü bir kapı, ama kilit mekanizması gizlenmiş. Onun ilk başlarda, pek inançlı olmayan Katiller Loncası üyelerinin kaçmasını önlemek için o şekilde yapılmış olduğunu düşünüyorum. Kilit mekanizması, kapıya ulaşmadan önceki son kesişimde, sahte bir kayanın arkasında duruyor. Zor bir şey; eğer dışarıdan yanlış bir şekilde açarsanız bir tuzağı harekete geçiriyorsunuz." "Ne tür bir tuzak?" diye sordu Treggar.

"Bilmiyorum ve denemek niyetinde de değildim, ama millere bağlanmış çarklar ve teller vardı. Kapıyı yanlış şekilde itmenizle dahi harekete geçecek şekilde hazırlanmış. Dipten iterseniz, başınız dertte."

"Senin kapıyı açış şeklinin oldukça zorlu olduğunu düşünmüştüm," diye gözlemledi

William. "Yapımı öyle. En rahatsız yöntem, doğru yöntemdir." "Bunu nereden anladın?" diye sordu William.

"Yaşlı hırsızlar, aptallık yaparak yaşlanmazlar. Akıllı genç hırsızlar, onlar tuzakları nasıl akıllıca etkisiz hale getirdiklerini anlatırken dinlerken. Ben genç ve aptal bir hırsız değildim. Dinledim." Kıkırdadı. "Kapının iki tarafına da menteşe yerine sürgüler yerleştirilmiş, yani normal bir kapı gibi açılmak için yapılmamış. Bunun üzerine, onu en çok açmak isteyeceğin şeklin, seni en rahatlıkla öldürecek şekil olduğunu farz ettim." "Peki ya eski batı girişi?" diye sordu Treggar.

James, "Doğrudan bir yol bulamadım. Ama sanırım yukarı çıkan bir yol buldum." Depo olarak kullanılan odanın batı duvarını doldurmuş olan moloz yığınının gösterdi.

"Yukarı çıkan yol o mu?" diye sordu William.

"Olabilir," diye yanıtladı James. "Ana giriş, manevra alanı ve kalenin etrafındaki dış duvardan oluşuyor diye tahmin ediyorum. Bu yüzden duvar ve kapı tam tepemizde olmalı. O cephanelikten-" koridoru işaret etti "-tepemizdeki alana, kısa yollar olmalı-"

Treggar ayağa kalktı ve yığını inceledi. Kayaların pek çoğu kaldırılabilirdi, iri kayalar odanın zemininde kalmıştı. Birini aldı ve hareket ettirmeye çalıştı. Bir süre buna çabaladıktan sonra, bir miktar hareket etmesini sağlamıştı. Bundan vazgeçti.

James, "Bunu düşünmüştüm. Buradaki girişler zayıf. Yanlış kayayı yerinden oynatırsan tavan üzerimize çöker. Buranın kuzeyinde, bundan çok daha fazla kaya ile dolu bir odaya açılan başka bir koridor daha var. Bu yüzden, eğer daha doğuda başka bir yol yoksa tek çıkış geldiğimiz yol ya da doğu kapısı," dedi. "Hangisi?"

James, "Geldiğimiz yol en kolayı, ama iz sürücü Edwin'in gitmiş olduğunu görür görmez civardaki tepeleri taramaya başlayacaklardır. Eğer ahırlarından at çalabilirsek, onlara fark atabiliriz. Onlardan evvel Arutha'ya ulaşabilirsek..." Omzunu silkti.

"Ahırını gördün mü?" diye sordu Treggar. "Kapıyı nasıl açacağımızı biliyor muyuz? Vinç ve halat usulü bir kapı mı? Demir parmaklıklı kapısı var mı? Karşıt ağırlıklar? Asma köprü bir hendek üzerinde mi, yoksa öteki tarafta yalnızca düz kayalar mı var?"

"Ne demek istediğinizi anladım, yüzbaşı," dedi James.

"Hem," dedi William. "Kaçıp Prens'e haber iletmeyi başarsak bile ordu geldiğinde onlar halen burada olacak mı?"

Dağılıp bir başka yerde toplanmak onlar için daha kolay olmaz mı?"

James William'a baktı ve ardından, "Evet, muhtemelen," dedi. Arkasına yaslandı. "Düşünmem gerek." Işığı söndürdü, William ve Treggar onun arkasını duvara yaslayıp yerleştiğini duyabiliyorlardı. Bir saat kadar üçü de sessizce oturdular.

Ardından James'in sesi karanlığı böldü. "Bir fikrim var!"

James, kırık kanalizasyon borusunda hareketsiz uzanmış, dinliyordu.

Bir hareket olmadığından emin olduğunda, Edwin'in hücresinin yanındaki muhafız odasına çıktı.

İçeri baktı.

Edwin ona baktı ve "Şimdi mi?" dedi.

"Şimdi," dedi James, kilidi incelerken. Basit bir mekanizmaydı, çok eskiydi ve gözleri bağlı dahi olsa açabilirdi. Beline asılı çantaya uzandı, uzun metal bir sonda çıkartarak kilide soktu. Bir an sonra kendisini tatmin eden "klik" sesini duyarak sondayı çevirdi. Kilit açılmıştı.

İz sürücü hemen kapıdan çıktı ve kanalizasyon borusuna giren James'i izledi. Karanlığın içinde sürünerek ilerlerlerken, Edwin, "Kaybolduğumu fark ettiklerinde araştırmaya başlayacaklardır," dedi.

James kısık bir sesle cevap verip, devam etti. "Ben de buna güveniyorum."

Borunun sonuna eriştiler ve James öne kıvrılıp, borunun ağzını iki eliyle tutarak aşağıdaki zemine kolayca indi.

"Altındayım," dedi James fısıltıyla. "Boruya asıl ve kendini bırak. Yalnızca bir metrelik bir mesafe."

İz sürücü sessizce taşların üzerine düştü. James elini omzuna koyarak fısıldadı, "Buradan sonra sessiz olmalıyız. Elini omzumda tut, karanlıkta ilerleyeceğiz."

James, Edwin'in bu zor durumda sakin ve emin adımlarla ilerliyor olmasından dolayı rahatlamıştı. Ne tereddüt ediyor ne de hızlanıyordu, yalnızca uygun adımda kendisini izliyordu. Böylelikle James'in hızı fazla kesilmedi.

Pek çok kez James durup, yakınlarda başka birinin hareket edip etmediğine kulak kabarttı. Edwin'in neden durduklarını bir kez bile sormamasından memnundu.

Treggar ve William'a ulaştıklarında, Edwin en sonunda konuştu.

"Teşekkürler, James."

James bir ateş yaktı. "Bunlardan elimde yalnızca dört tane kaldı, o yüzden idareli kullanmak zorundayız." Treggar, "Seni nasıl yakaladılar?" diye sordu.

Edwin omzunu silkti. "Bu bölgeyi bizden daha iyi tanıyorlar. Önlemler aldım, ama arayan

birinin rahatlıkla her hareketi görebileceği geniş düzlükler var. Arawan, Benito ve ben, birer gün arayla yakalandık." Treggar, "Prens'in güneye dört kişi gönderdiğini sanıyordum," dedi. Edwin gülümsedi. "Benito. O hâlâ dışarıda."

"Onu bulabilir misin?" diye sordu James. Edwin başıyla onayladı. "Bulabilirim."

James, "İyi. Sanırım sizleri dışarı çıkartabileceğim bir yer biliyorum, biraz yemek ve su çaldıktan sonra. Burada bekleyin," dedi. Başka tek bir kelime etmeden, ışığı söndürüp kayboldu.

"Bunu yapmasından nefret ediyorum," diye homurdandı William.

Treggar yalnızca hafifçe gülmekle yetindi.

James, aşçının uyku döşeğinin yakınındaki duvara yapışmıştı. Aç ve susamış, özellikle de susamış olduğunun zaten farkındaydı, ama mutfağa yaklaştığı sırada bu kendisini daha da belli etmişti. Garnizonun geri kalanı gün boyunca uyuyor olacaktı, ancak aşçılar günün ilk yemeğini yapmak için birkaç dakika içinde uyanacaklardı.

James köşeden usulca baktığında, uyumakta olan aşçının horlayarak döndüğünü gördü. Paçavralar içinde iki çocuk da birkaç metre ileride uzanmıştı. Muhtemelen Durbin'de satın alınmış kölelerdi, ya da çöldeki kervanlardan birinden kaçırılmışlardı. James, kuyuya benzer bir şeyin -tuğladan çember şeklinde örülmüş, yaklaşık bir metre yükseklikte ve aynı çapta bir yapıydı- yakınlarındaki bir duvarda, mandala asılı bir su tulumu gördü. Bu çapta bir garnizonun kendi kuyusunun olması mantıklıydı. James, yukarı baktığında kuyunun tepesinde bir delik gördü ve bunun kalenin merkez avlusundaki eski baca olduğunu anladı.

James planını değiştirdi. Bu bacadan haberi yoktu ve işlerini kolaylaştırabilirdi. Sessizce ve hızla kuyuya yaklaştı, kenarına tırmandı, öne eğildi ve ellerini karşı duvara dayadı. Yukarı baktı. Otuz metre kadar yukarıda ufak bir ışık halkası vardı. Kuyu hâlâ yukarıdaki platoya açılıyordu!

Kuyunun eski üstyapısı kalenin geri kalanı ile birlikte yıkılmış, fakat baca kısmını kimse doldurmamıştı.

Aşağıya bakan James, etrafına halat sarılmış, karanlığa inen bir kanca gördü.

James su tulumunu aldı. Doluydu. Kuyunun hemen yanında duran iki boş tulum gördü. Bir tanesini alıp, dolu olanın bulunduğu yere astı. Çocuklardan biri muhtemelen tulumu doldurmamış olduğu için dayak yiyecekti, ama bunun artık bir önemi olmayacaktı.

Bir iki güne kadar bu çocuklar ya ölmüş olacak, ya da serbest kalacaklardı.

James mutfağın içinden ekmeği, peyniri ve kurutulmuş meyveleri kaparak, sessizce geçti. Hızla ilerledi, tünelde belli bir mesafeyi geride bıraktığında her şeyi yere koydu. Mutfağa

hızla geri döndü ve bir kez daha kuyunun kenarında durdu.

Yüksekliği göğsüne gelen duvara tırmandı, ardından dizlerini esnetti ve bacaya sıçradı, elleriyle sertçe duvarlarına tutundu. Dar bir bacaydı ve dizlerini hızla yukarı çekip kendini kuyuya sıkıştırırken, kayıp aşağıdaki kuyuya düşmemek için mücadele ediyordu. Yukarı doğru kıvrıldı, dirsekleri ve dizleri kan içinde kalmıştı ve tırmanış boyunca inanılmaz miktarda bir kiri yerinden kaldırmıştı. Aşçının kuyunun etrafında bunu görmemesi için kör olması lazımdı.

Mümkün olduğunca yavaş bir şekilde aşağıya kaydı ve ardından kendini bıraktı.

Aşağıdaki kuyuya doğru düştü. Kuyunun tepesini geçerken, köşelerinden yakaladı. Gürültü, kulaklarına çok fazla gelmişti, fakat aşçı horlamaya devam ediyordu. Omuzlarındaki ani gerilme, kolları omuzlarından sökülüyormuş gibi hissetmesine neden olmuştu, ama bu şoka ve acıya dayandı. En son böyle bir şey yapmayı denediği zamanın, Geceşahinleri ile ilk karşılaşması olduğunu hatırladı, Krondor'un damlarının üzerinde Prens Arutha'yı bir katilin arbalet oklarından kurtarmış olduğu geceydi. Nedense bu tecrübe, zaman içinde gelişmiyordu.

James derin bir nefes alarak, kendisini kuyudan yukarı çekti. Kuyunun ağzına bol miktarda saçmış olduğu tozu yerinden oynatmamaya gayret gösterdi. Sessizce tozun gerisinde bir yere atladı, ardından dönerek bu dağınıklığı inceledi. Ellerin kuyuya tutunduğu yeri tam olarak belirleyebiliyordu. Hızla tozu etrafa dağıtırken, kimsenin bu yere çok daha dikkatli bakmamasını umut ediyordu.

Daha fazla vakit kaybetmeden hızla mutfaktan çıktı, yemeği ve suyu aldı, ardından diğerlerinin kendisini beklediği yere döndü. Yol boyunca iki omzunu da ovuşturuyordu, bu numarayı tekrar denememeye karar verdi.

Yemeklerini yerken James, "İki şeyden biri olacak. Ya aşçı kuyunun etrafındaki dağınıklığı fark edecek, ya da kurban töreninden önce muhafızlar seni kontrol edecekler ve alarm verilecek. Ben ilkinin olmasını umuyorum," dedi.

"Neden?" diye sordu William kendi payına düşen ekmeği bitirdiğinde.

Treggar, "Çünkü önce onun kaybolduğunu fark ederlerse, ardından bu yerdeki her odayı en azından mutfaktaki dağınıklığı görene kadar ararlar. Eğer ilk önce dağınıklığı görürlerse, araştırırlar, mahkûmun kaçmış olduğunu fark ederler ve hemen, mahkûmun bu eski kuyuyu kullandığını düşünerek dışarı çıkarlar," dedi. Edwin, "Peki o halde, biz nasıl çıkacağız?" diye sordu.

James, "Çıkamayacağız. Sen çıkacaksın. Arutha buraya iki yüz adamıyla birlikte geliyor. Ama burada en az üç yüz kişi var ve onun gelmesini bekliyorlar. Birileri onu uyarmalı ve bu kaleden dışarı çıkmayı başarabilirsen, en iyi şansımız olarak sen duruyorsun."

"Onu nasıl dışarı çıkarmayı düşünüyorsun?" diye sordu Treggar.

"Doğu kapısından," dedi James. Yemekle birlikte taşımakta olduğu çıkını aldı ve içinden siyah bir tunik çıkardı. "Dene şunu." Ardından bir pantolon ve başörtüsü çıkardı. "Kaçak mahkûmun peşinde fazladan bir İzmalı fanatığı." "Ben gittikten sonra ne yapacaksınız?" diye sordu Edwin.

James, "Birisi Arutha'ya kapıları açmak için burada olmalı. Eğer burada üç kişi olursak, birimizin bunu yapacak kadar hayatta kalma şansı daha fazla demektir," dedi.

"Kapıyı hiç gördün mü?" diye sordu Treggar. "Koridorun ucundan, samanlığın içinde saklanırken." "Ve?"

"İki büyük ahşap kapı, demirle güçlendirilmiş, içe doğru açılıyor. İki atlının yan yana geçebileceği kadar geniş." "Onu nasıl açık tutacağız?" diye sordu William.

"Tutmayacağız," dedi James. "Açılmasını istediğimiz vakte kadar kapalı tutacağız." "Anlamıyorum," diye itiraf etti Treggar.

James, "İz sürücünün ardından kaç adamınızı gönderirdiniz, yüzbaşı?" diye sordu.

"Gönderme imkânım olan herkesi. İz sürücüleri yakaladılar, çünkü onlar bu yöne geliyorlardı. Orada serbest olmaları, saklanmaya çalışmaları, çok farklı bir hikâyeye olurdu."

Edwin, "Eğer kaçabilirsem ve beni takip edenlerle arama bir mil koyabilirsem, beni asla bulamazlar," dedi.

"Ya şimdi?" diye sordu William. "Bekliyoruz," dedi James.

Fazla beklemelerine gerek kalmamıştı. Bir saat içinde, çevredeki hareketliliğin sesleri duyulabiliyordu. James, "Burada bekleyin," dedi ve araştırmaya gitti.

Kısa bir süre sonra geri döndü ve "Orası arı kovarı gibi. Aşçı uyandığında geride bıraktığım izleri görmüş olmalı, şimdi Edwin'in yüzeye çıktığını sanıyorlardır," dedi. William ve Treggar'a dönerek, "Siz burada bekleyin. Eğer bir saat içinde geri dönmezsem, ölmüş olabileceğimi düşünüp, neyi uygun görüyorsanız onu yapın," dedi. Edwin'e, "Benimle gel," dedi.

Bir kez daha karanlıkta bırakılmış olan William, "Yüzbaşı?" dedi. "Evet?"

"Bir toprak beyinden emir almak sizi rahatsız ediyor mu?"

Treggar güldü. "Bunu bana bir hafta kadar önce sormuş olsaydın, bunu asla kabul edemeyeceğimi söylerdim. Ama James, tanıdığım diğer toprak beylerine benzemiyor." Tekrar konuşmaya başladığında sesi kısıldı, "Hem o Prens'in yetkisine sahip ve buna asla karşı çıkamam. Seni rahatsız ediyor mu?"

"Bazen," diye kabullendi William. "Ama bu çoğunlukla, kendisinden fazlasıyla emin

olmasından kaynaklanıyor." Treggar bir kez daha güldü. "Evet öyle." Bir süre sonra sözüne devam etti, "Ama emin olmak ya da en azından öyle gibi görünmek, bir lider için o kadar da kötü bir şey değil. Bunu hiçbir zaman unutma. Bir general ya da dük olduğunda, adamların sana baktığı zaman, yaptığı şeyden emin birini gördüklerinden emin ol. Bu çok önemlidir." "Bunu hatırlayacağım."

Konuşmaları bittiği sırada kalenin içinde alarm sesleri duyulmaya başlamıştı.

James ve Edwin, temkinli bir şekilde ilerliyorlardı. Koşmakta olan adamların sesleri kaybolmuştu. James kullanılmayan yolları tüketmişti, şimdi katiller tarafından depo olarak kullanılan bir gurup odadan geçiyorlardı. Buldukları yerle ahır ve doğu kapısı arasında, iki oda ve bir koridor kalmıştı.

Edwin, James'in bir önceki odadan almış olduğu kısa bir kılıcı sıkıca tutuyordu. Üzerindeki çalıntı cüppeyle bir İzmali katilini andırıyordu.

Önlerindeki hareketlilik, James'in durmasına neden oldu. İz sürücüye de aynı şeyi yapmasını söylemesine gerek kalmamıştı. Hırsız olmayabilir, diye düşündü James, ama nasıl gizlice hareket edileceğini biliyor.

İki adam kendilerine doğru geliyordu. James hızla Edwin'i önüne itti ve duvara yakın durmaya çalıştı, böylelikle katiller bu ikisinin kendilerinden olduklarını sanabilirdi.

Bu hile bir an için işe yaradı, ama yaklaştıklarında adamın gözleri irileşti. Edwin'in başka bir uyarıya ihtiyacı yoktu, iki geniş adım attı ve ilk adamın üzerine atladı.

İkinci adam tam kılıcını çekmekteydi ki, James'in hançeri onu göğsünden yakaladı. Edwin, ilk katilin üzerine oturdu ve hızla gırtlığını kesti.

"Bu cesetleri yoldan çekmeliyiz," dedi Edwin.

"Şu odaya," dedi James, birini kollarından çekerken. Odanın içinde boş bir silah sandığı buldular ve cesetleri oraya sakladılar.

Görülmediklerinden emin olmak için etrafı bir kez daha kolaçan ettikten sonra, ahırların olduğu yere doğru hızla ilerlediler.

Oraya ulaştıklarında, son atlı bölüğün de oradan ayrılmış olmasına rağmen, ortalığın halen karmaşık halde olduğunu gördüler. Ahırdaki kırk at bölmesinden yarım düzine hariç hepsi ve iki büyük ağıl boştu. James, "Neredeyse yüz atlıyı senin peşine takmışlar," diye fısıldadı.

"İyi," diye fısıldadı Edwin. "Bu boyuttaki bir karmaşa, iz sürmeyi kolaylaştırır."

Bu geniş yeraltı ahırının ortasında bir yerde, bir gurup adam aralarında tartışıyorlardı. Üzerlerinde koyu renk cüppeler vardı, fakat bunlar diğerlerinin giydiği kiralık katil

cüppesinden çok, rahiplerin tören cüppelerine benziyordu.

En sonunda rahip arkasını döndü ve ahırın batı duvarındaki bir çıkıştan çıktı.

Ortadan kaybolduklarında ahır, kapıdaki bir çift muhafız ve atları eyerlemekle meşgul birkaç adam dışında boş kalmıştı. James bunların, kaçağın yakalanması durumunda diğerlerini çağırmaya yollanacak atlı yaverler olabileceğini düşündü.

James, atlarını hazırlamakta olan iki adama yöneldi. Ardından o ve Edwin adım adım, karanlığa karışarak, hiçbir şeyden şüphelenmeyen adamlara doğru ilerlediler.

İki sürücünün bineklerini hazırlamakta olduğu iki ahır bölmesinin yanındaki yere ulaştıklarında, James Edwin'e işaret vererek dışarı çıktı. Kendisine doğru bakan sürücülerin ilkinin yanından geçti. Adam kiralık katil arkadaşlarından birinin geçtiğini düşünerek dikkatini tekrar eyerinin kayışlarını sıkmaya yöneltti. Beklenmedik bir hareket gözüne çarpınca bir kez daha baktı ve yeni gelmiş olan bu kiralık katilin, diğer odadaki sürücünün arkasına geçmiş olduğunu ve sürücünün yere yığıldığını gördü.

Hançer sırtına saplanana dek, James'in arkasında olduğunu anlamamıştı bile.

James başıyla bir işaret verdi ve ikisi de atlarını ahırlarından çıkardılar, bindiler ve muhafızlara doğru sürmeye başladılar.

Muhafızlardan biri kendilerine baktı, ancak sürücülerden birinin siyah bir kıyafet giymediğini anlaması zaman aldı.

Bağırduğunda beraberindeki muhafız, arkadaşının neden bağırduğundan habersiz baktı.

Edwin eyerinden atladı ve ilk muhafızı taş zemine devirdi. İkinci muhafız, James hançerini fırlattığı sırada eğimli palasını çekmekteydi. Adam yana doğru eğildi ve ölümcül bir darbe yerine, bıçak omzunu sıyrıp geçti. "Lanet olsun," dedi James, eyerinden atlayıp kılıcını çekerken. "Yerlerinde durmamalarından nefret ediyorum."

Edwin rakibiyle mücadele ediyordu ve kılıcını adamın gırtlığına dayamıştı. Ani bir aşağı çekme ile adamın nefes borusunu parçaladı.

James neredeyse palanın ucuna doğru yürümüş, adamın beklenmedik hamlesinden dans edercesine geri çekilmişti. "Şimdi gerçekten delirdim!" diye bağırdı, sert bir darbe ile kılıcı yana iterek, adamın boynuna yandan bir darbe savurdu.

Adam geri çekildi, boğazını yalayıp geçen darbenin hızı, adamın şok içinde gözlerini kırptırmasına neden olmuştu. Arkaya doğru iki adım sıçradı, ardından kılıcını hazır bir şekilde tutarak çömeldi. James öne ilerleyerek, kılıcını aksi yönde savurdu. Adam hamle yaptığında, James tereddüt etti ve kılıç darbesinin yanından geçip gitmesine izin verdi.

Adam gerilerken James, aynı hızda bir kez daha bastırdı.

Adam üç kere daha kılıcını savurdu, James bir tereddüdün ardından, öne doğru bastırdı. Dördüncüsünde katil kılıcını savurmaya başlamıştı ki, James birden öne atıldı ve adamı kılıcının ucuna geçirdi. Edwin'e bakan James, "Kendini asla bir ritme kaptırma. Ölmene neden olabilir," dedi.

İz sürücü başını bir kere salladı ve sessizce en yakındaki ata bindi. Elini veda niyetine hafifçe salladıktan sonra atı sertçe topukladı. At dört nala gitmeye başlamıştı.

James, kimse ortaya çıkmadan kapıları kapatmak için koştu. Kalan son gücü ile iki metal sürgüyü yerine oturttu, sarf ettiği bu güç ter içinde kalmasına neden olmuştu.

İki cesedi en yakındaki ahır bölmelerine taşıdı ve üzerlerini samanla örttü, ardından aynı işlemi öldürmüş olduğu iki katil için de tekrarladı.

Hız uğruna gizliliği bir kenara bırakarak, ahırdan, kendisini kalenin terk edilmiş bölümüne ulaştıracak olan iki odaya doğru koşmaya başladı.

William ve Treggar'a ulaştığında nefesi neredeyse kesilmişti. Oturdu ve elindeki son mumu yaktı. Derin soluklar arasında, "Edwin yolda. Şansımız varsa, Arutha neler olduğunu ve nerede olduğumuzu bir güne kalmadan öğrenir," dedi.

"Şansımız varsa," dedi yüzbaşı.

"Şimdi ne yapacağız," diye sordu William.

James derin bir nefes alıp, ardından sordu, "Yemek yediniz mi?"

"Evet," dedi Treggar. "Kendi payımızı yedik. Senin için de bir parça bıraktık. Ne olur ne olmaz diye."

"Teşekkürler, ama imkânım olursa daha sonra yiyeceğim." İki yoldaşına baktı. "Arutha'nın yanında iki yüz adamı var.

Eğer doğrudan buraya gelirse, Edwin'i aramak için dışarı yollananlardan bazılarını bulabilir."

"Kendi payıma düşen Geceşahinleri'ni öldürdüm. Açık bir dövüşte herhangi birinden farkları yok. Onların gücü, ünlerinde, sinsiliklerinde ve korkuda yatıyor. Arutha onları dışarıda yakalarsa, sayıları ne olursa olsun ezip geçecektir."

"Peki ya halen burada olanlar?" James, "Eğer bu yeri bulursa ve doğu kapısından girerse, karşısında üzerinde iki kapının bulunduğu çıplak taş bir duvar bulacak. Duvara oyulmuş mazgallar var, bu yüzden kapıyı kırmaya çalışırken adam kaybedecek. Kapı yıkılınca da, odaların içinde sayıca üstün bir kuvvetle karşı karşıya gelecek." Treggar, "Yenilebilir," dedi.

William, "Ne yapacağız?" diye sordu.

Treggar ve James kılıçlarını çektiler. "Arutha buraya gelmeden katillerin hiçbirinin burayı terk etmemesini sağlayacak ve burada beklerken, karşı tarafın şansını azaltacağız."

William önce James'e, ardından Treggar'a baktı ve kılıcını çekti.

CİNAYETLER

James elini kaldırdı.

Treggar ve William'a, yandaki odada üç adamın beklemekte olduğunu işaret etti. Treggar eğilerek, kılıcı çekilmiş, ilerlemeye başladı.

William, iki elle tuttuğu kılıcıyla onun arkasında duruyordu. Bu korku salan silahın dar alanda kullanımını zordu. Bu yüzden hepsi de onun odaya son giren kişi olmasında fikir birliğine vardı. Aksi takdirde, yoldaşlarının hareketini güçleştirebilirdi.

James derin bir nefes alırken, kendisini dinleyebilecek tüm tanrılara dua ediyordu. Nefesini verdi, odaya adım attı ve hançerini en yakınındaki adama savurdu. Ardından, ölmekte olan adamın yoldaşları tereddüt içindeyken öne adım atarak kılıcını çekti.

Treggar James'i geçmiş, o kılıcını çekerken saldırıya başlamıştı. Yüzbaşı dövüş sırasında kararsızlık göstermeyen, etkili bir kılıç dövüşçüsüydü. Rakibi alt edebilecek her türlü hileyi kullanıyordu, bu da James'in takdir ettiği bir şeydi. Yüzbaşı sanki yukarıdan bir saldırıda bulunacak gibi yaparak, katil saldırıyı savurmak için kılıcını kaldırıncaya, adamın bacaklarının arasına tekmeyi indirdi.

James, o anda kendini adamın yerine koyarak yüzünü buruşturdu, ama yüzbaşıyı takdir etmekten kendini alamadı. Katil tekrar gardını almak için kendine gelemeden yüzbaşı, adamın kafasının yanına kılıcının kabzasıyla vurdu. Katil arkaya doğru yuvarlanırken Treggar, kılıcının ucunu adama sapladı.

James hızla rakibinden kurtuldu ve William odaya girdi. "Ahırda öldürmüş olduğun dört kişiyi de sayarsak bu on altı ediyor," dedi genç subay.

"Geriye yüz otuz dört kişi kadar kalıyor," dedi James, öldürmüş olduğu ilk adamın cesedinden hançerini çekerken. "Buralarda işler hâlâ karmaşık, ama cesetleri bulmaya başladıklarında bizi aramaya başlayacaklardır." Yüzbaşı Treggar, "Biri geliyor!" dedi.

"Cesetleri saklamak için vaktimiz yok," dedi James. "Şu yönden!" Yandaki koridorlardan birini işaret etti. Koşmaya başladılar.

Kiralık katiller tarafından kullanılmakta olan ve duvarlarında meşalelerin yanmakta olduğu bir gurup odadan geçiyorlardı. Üçüncü odada, kendilerine şaşkınlıkla bakan bir adama rast geldiler. Onların düşmanları olduğunu anlayamadan ölmüştü, Treggar kılıcını savunurken yürüyüşünü yavaşlatmamıştı bile.

T şeklinde bir kesişime geldiler, sağ tarafta meşaleler görülüyordu, sol tarafta ise karanlık. "Bu taraftan," dedi James, solu işaret ederek.

Karanlık koridorun içine hızla girdiler. Kısa bir koşudan sonra, karanlık onları yavaş ilerlemeye zorlamıştı. Peşlerinden, arama sesleri geliyordu.

"Elinizi sol duvara koyun," dedi James. "İleride sağda yerde kötü bir çatlak var, size söylediğimde duvara yapışırsanız, ondan uzak durursunuz."

"Bunu nereden öğrendin?" diye sordu William.

"Zor yoldan." Daha fazla ayrıntı vermedi.

Buna rağmen William, birkaç adım sonra sağ ayağı yere temas etmediğinde neredeyse dengesini kaybediyordu.

Uyarılmış olduğu için memnundu; yukarı yükselen hava, deliğin derin olduğunu belli ediyordu.

Bir dizi odaya ulaştıklarında James, "Bunlar hücre ya da depo olabilir, ama hiçbirinin kapısı yok," dedi.

"Ben bir şey göremiyorum," dedi Treggar.

"Ben de," diye karşılık verdi James, "ama eski işimde, karanlıkta bile olsan nerelerde olduğunu hatırlamak işe yarıyordu. Ellerinizi duvardan ayırmayın." "Nereye gidiyoruz?" diye sordu William.

"Bir süre için güvende olacağımızı düşündüğüm bir yere." "Düşündüğün mü?" diye sordu Treggar.

James, "İdeal bir çevre sayılabilecek bir yerde değiliz, yüzbaşı. Tepenizde ne çatılar var, ne de içine saklanabileceğimiz bir kanalizasyon. Bu taş ve tuğladan bir yapı ve yerin on beş metre kadar altındayız. Saklanabileceğimiz yer sayısı kısıtlı," dedi. Koridorun etrafından dolandılar ve James, "Sağ duvara doğru bir adım atın ve elinizi üzerine koyun. Sonra beni izleyin," dedi.

Talimatına uydular ve bu yeni koridorun içinde ilerlemeye başladılar. "Ama bir yer buldum."

"Ne?" diye sordu William. "Sürgülü bir kapak mı?"

"Hayır," dedi James. "Buradayız."

"Nerede?"

"En son buradan geçtiğimde elimde bir meşale vardı. Tam üzerimizde tavanda bir çatlak var, buranın yapısındaki bir hata. Kısa bir süre içine saklanabileceğimiz kadar büyük görünüyor."

"Görünüyor mu?" dedi William.

"Yukarı çıkıp kontrol etmeye fırsatım olmadı," dedi James. "Beni yukarı kaldırın."

William, "Karanlıkta mı?" dedi.

"Başka ışığın var mı?" diye sordu James.

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi lütfen beni yukarı kaldır."

William kılıcını kınına soktu, ardından uzanarak James'in omzuna dokundu. "Eller mi, omuz mu?" "Eğil, böylelikle omuzlarına çıkabilirim, sana söylediğimde ayağa kalk." "Nasıl istersen." William çömeldi.

James, William'ın omuzlarına bastı, bir akrobat gibi dengede kalmayı başarmıştı. "Şimdi," dedi James ve William, James'i ayak bileklerinden tutarak doğruldu.

"Bırak," diye talimat verdi James ve William, omuzlarındaki yükün kalktığını hissetti. Bir süre sonra James, "Şimdi ellerini öne uzat, seni yukarı çekeceğim," dedi.

William, James kendisini tutup yukarı çekene dek üç kere zıplamak zorunda kalmıştı. Onu Treggar izledi. Üçü birden, kaya tavanın tepesindeki bu basık ve sığ yerde oturup kambur bir şekilde durduklarında, William, "Bu yer de neyin nesi?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi James. "Bazen taşa çatlaklar olur. Su, sızarak, delikler oluşturur."

"Suyun bir yerden geliyor olması gerek, son baktığımda bu bölgede pek fazla su yoktu," dedi Treggar.

James söze girdi: "Yüzeyin altındayız, belki de kuyudaki suyun seviyesi yıllar önce daha yüksekti. Bilmiyorum. Ama geçmişte bir zaman, tavanın bu kısmı çökmüş ve biz de işte buradayız."

William, "Bulduğumuz seviye ile yüzey arasında neredeyse on beş metrelik bir kaya katmanı var. Daha yukarılarda da odalar olabilir."

"Ama sen hiç merdiven bulamadığını söyledin," dedi Treggar James'e.

"Bu yerin batı ucunda, kayaların çökmüş olduğu o iki oda var, belki de o kayalar merdivenleri gizlemiştir?" "Ya şimdi?" diye sordu William.

"Bekleyeceğiz," dedi Treggar.

Bir süre sonra koridordan ayak sesleri duydular, bir ışık da görülebiliyordu. Aşağılarından adamlar hızla, ellerinde silahları ve meşaleleriyle ilerliyorlardı. En arkadan gelen ve rahip cüppeli biri haricinde, hepsi siyah zırhlar giymişti. Geçip gittiklerinde üç kaçak, onların yakınlardaki odaları incelemekte olduklarını duyabiliyorlardı. Araştırma sesleri alçalana

kadar kimse bir şey demedi.

James, "Meşaleler geçerken tepemizde bazı gevşek taşlar olduğunu gördüm," dedi.

"Yukarı mı bakıyordun?" diye sordu William.

"Eski bir alışkanlık," dedi James. "Kanalizasyonda ya da gece çatıların tepelerinde koşuşturuyorsan, aniden ışık gördüğünde başka tarafa bakarsın ki, körleşmeyesin."

James ellerini tepesindeki yüzeyde dolaştırdı. "Bunlar insan yapımı," dedi. "Hepsi aşağı yukarı kırk beş santimetrekare civarında."

"Sanki bir zeminin altındaymışız gibi," dedi Treggar. "Şunu itmeme yardım edin," dedi James, tepesindeki taşlardan birini kurcalarken.

Treggar, ördek yürüyüşüyle iki adım kadar ilerledi ve James'in yanına geldi. Yukarı uzandı ve itti. Taş çatırtıyla yukarı doğru kalkarken, aşağısı harç ve toz dolmuştu. James denemek için elini delikten soktu. "Bu bir oda," dedi.

Diğer taşlar biraz daha güçlü şekilde yerleştirilmişti, bu yüzden onları kaldırmak biraz daha uzun bir vakit aldı, ama iki tanesini daha kaldırmayı başarmışlardı. Bu da onlara içeri geçmek için yeterli yeri sağlıyordu. James, "Şu yöne geçin."

Saklandığımız yerin tam tepesindeki bu taşların, ağırlığımızı taşıyabileceğini sanmıyorum," dedi.

İçerideki havada küf kokusu vardı. Zifiri bir karanlık hâkimdi.

James ekledi, "Ben biraz incelemeyen ve bu odanın ne kadar büyük olduğunu öğrenmeden, hareket etmeyin," dedi. William ve Treggar yerlerinde duruyorlardı. James temkinli bir şekilde uzaklaşarak, karanlığın içinde dolaşmaya başladı. Adımları hafifti, fakat odanın sessizliği içinde, nereye doğru ilerlediğini kestirebiliyorlardı. "Bir duvar buldum," dedi bir süre sonra, sesi altı metrelik bir mesafeden geliyordu. Ardından duvar boyunca hareket ettiğini ve bir yandan da mesafeyi ölçtüğünü duyabiliyorlardı. "Kırdığımız yer dışında, zemin sağlam gözüküyor," dedi dalgın bir biçimde.

William, "Eğer bir ışık kaynağı bulursan haber ver. Bu karanlık çok usandırıcı," dedi. James, "Alışırın. Ah!" dedi belli belirsiz bir biçimde. "Ne oldu?" diye sordu Treggar.

"Bir kapı. Ahşap. Kapalı."

Birkaç saniye sonra bir kıvılcım görüldü. "Işığımız var," dedi James, duvar muhafazasında bulunduğu bir meşaleyi yakarak. Çakmaktaşı ve çeliği çantasına koyarak, "Bakalım burada ne var," dedi.

Oda yaklaşık on iki metrekare genişliğinde idi ve duvarlarda boş silah rafları vardı. Bir zamanlar uzun mızrakların bulunduğu iki raf odanın ortasındaydı.

"Eğer cephanelik aşağıdaysa." diye düşündü James yüksek sesle.

"O halde burası el altında yedek silahlarını tuttıkları yer olmalı," diye tamamladı cümleyi Treggar.

James meşaleyi duvardaki muhafazasına geri koydu ve kapıya yöneldi. "Bu kapı, yukarıdaki manevra alanına doğru açılıyor olmalı," dedi.

Kapıyı denedi. "Sıkışmış." İnceleyerek, "Menteşeleri deneyelim," dedi.

William ve Treggar, hançerlerini çıkartarak bu demirden yapılmış eski menteşelerle uğraştılar. "Biraz yağımız olsaydı," dedi William, "belki."

James, "Ben gidip getiririm," dedi. "Nereye?" diye sordu Treggar.

"Aşağıya," dedi James, yerdeki delikten aşağı inerken. "Sen delisin," dedi Treggar. "Muhtemelen," diye yanıtladı James, karanlıkta gözden kaybolurken.

Gözden uzaklaştığında William ve Treggar bakiştılar ve beklemek için yere oturdular.

Zaman yavaşça akarken bir anda karanlığı James'in sesi doldurdu. "Bana elinizi uzatın." William hızla oraya gitti ve uzanarak, elini delikten aşağı uzattı. Karanlıkta birkaç iskalamanın ardından James eli tuttu ve yukarı çıktı.

"İşte," dedi James William'a bir kavanoz uzatarak. "Yağ."

William, "Sen konuşana kadar seni duymadım bile" dedi

James kısık bir sesle yanıtladı. "Öyle de olması gerekiyordu. Görmek istemediğim birkaç adam beni bulmaya çalışıyordu ve onları atlattığımda, buraya tırmandığımı duymalarını istemedim." "Aşağısı ne durumda?" diye sordu Treggar.

"İkinci araştırmaya başlamışlar. Muhtemelen birini o eski kuyunun yukarisına yollamışlardır ve kimse yukarı çıkmadığına göre, hâlâ buralarda bir yerde olduğumuzu düşünüyor olmalılar. Orada serbestçe dolaşp adamlarını öldürenin iz sürücü Edwin olduğunu sanıyorlar büyük ihtimalle. Ama er ya da geç, o zeki adamlardan biri bu seviyeye uzanan bir geçit olduğundan şüphelenecek ve tavanın her santimetresini araştırmaya başlayacaklardır." "Er ya da geç bizi bulacaklar," dedi William.

"Neredeyse kesinlikle," dedi James. "Yakalanmak benim ilk endişem değil." "Peki ya ne?" diye sordu Treggar.

James, altmış santim uzunluğundaki bir kol demirini çıkardı ve "Yağ," dedi. Menteşeleri işaret etti. William yukarıdaki menteşeye yağ dökerken, James devam etti. "Arutha'ya haber ulaştıramadan yakalanmak. Burada koşturduğumuz sürece, aşağıdakiler bizi yakalamaya çalışmaktan Arutha'nın varışına hazırlanmaya pek imkân bulamayacaklar.

Eğer her şey yolunda giderse, geri gelenler Krondorlu askerleri diplerinde bulacak ve içeridekilerin açmaya çalıştıkları kapalı bir kapıyla karşılaşacaklar."

"Planın bu mu?" diye sordu Treggar.

"Bu eski plan," dedi James. "Eğer bu kapı sandığım yere açılıyorsa, çok daha iyi bir planım var."

Yağ ve kol demiri ile menteşeleri yuvalarından çıkardılar. Treggar, demiri kapının ve eşiğinin arasına soktu ve sertçe çekti. Yalnızca kör bir sürtünme sesi duyuldu, kapı bir miktar açıldı ve kaldı.

"Kapıyı sıkıştıran neyse, sıkıca tutuyor," diye gözlemledi asker.

"Yüzbaşı, deneyebilir miyim?" diye sordu William.

Yüzbaşı demiri, kendisinden daha genç olan geniş omuzlu adama uzattı.

William kapıya baktı, ardından da çubuğu omzunun biraz yukarısındaki bir yere yerleştirdi. Sertçe çekti ve aşağıya itti, kapı yerinden oynamıştı. William bir kez daha sertçe çekti ve çubuğun yerinden kurtulmasıyla arkaya doğru düştü.

James ve Treggar, kapı menteşelerinden uçarcasına ayrıldığında ve taş zemin üzerine büyük bir gürültüyle kapaklandığında adeta yerlerinden sıçradılar. İnce toz zerreciklerinden oluşmuş bir bulut, kalın bir duman gibi odayı kapladı ve üç adam öksürmeye başladı.

"Bakın," dedi William.

Oda ilk haliyle, eski kalenin manevra alanının tam altına oyulmuştu. Kapının ardında bir rampa yüzeye doğru yükseliyordu ve rampanın tepesinde, kapıya paralel olarak duran, kol demiri ile kapanmış bir kapak vardı. Bu kapağı serbest bırakacak demir çubuk öyle bir şekilde yerleştirilmişti ki, ancak iki halat ya da zincirle çekilerek açılabilirdi. Metal gözler hâlâ sağlam duruyordu, ama eskiden buraya bağlı olan bir halat varsa bile çoktan çürümüş, toz haline gelmişti. James kapağı inceledi. "Zekice," dedi sonunda. "Buradan ve oradan menteşelenmiş-" ötedeki menteşeyi işaret etti, "-böylelikle açıldığında rampanın tepesine biniyor."

Treggar, "Bu eski bir Keshia hilesi. Daha önce hiç görmemiştim, ama eski Şövalye-Mareşal Dulanic, bir keresinde burada, bir kaleyi zapt ettikleri bir savaştan bahsetmişti. Surları çevrelediklerinde, savunmadaki herkesin ölü olduğu zannedilmiş. İçeri girip kamp kurmuşlar ve o gece Keshialılar her yerden birden akın etmişler," dedi. Odada göz gezdirdi. "Bize hep, kendimizi bu tür bir durumda bulmamız halinde, bu türden saklanma yerleri olup olmadığını kontrol etmemizi söylemişti."

Treggar rampaya tırmanarak James'in yanına geldi ve kapıyı incelemek için elini uzattı.

"Muhtemelen bu eski kapıyı örtmek için bir parça çadır bezi ve toprak kullanılmıştır. Böylelikle, buradan geçerken bir rampa olabileceğini düşünmek için bir boşluk sesini aramak gerekecek."

"Buna bir de yüzyıllardır birikmiş tozu ekle," diye mırıldandı James, çubuğun üzerindeki kapının ağırlığını ölçerken.

"Ona bir çift halat bağlamazsak hareket etmeyecek."

"Üzerindeki tüm o yükü, çubuğu çekmemiz için atlara ihtiyacımız var," dedi Treggar.

James oturdu. "Belki de." Bir kez daha çubuğu inceledi ve en sonunda, "Tabii sürgü yuvalarını gevşetemezsek," dedi.

William kol demirini eline alıp, "Bir deneyeyim," dedi.

Denemeye koyuldu ve bir dakika kadar sonra, "Bu ağaç çok kurumuş. Hemen ufalanıyor," dedi. İki yuvadan biri yerinden çıkıp taş zemin üzerine düşerek gürültü çıkarana kadar uğraştı. Ardından ilgisini ikinci menteşeye yöneltti ve kısa zamanda onu da yerinden çıkardı. Bunu, yere sert bir sesle düşüp, rampa boyunca sekerek inen demir izledi, bu ise James'in demirin üzerinden atlamasına neden oldu. William arkasına yatmış, Treggar ise yana sıçramıştı.

William bir süre için hareketsiz kaldı, kapıların kendilerine doğru açılmasını bekliyordu, ama hiçbir şey olmadı. Dönüp bir miktar sürünerek ilerledi, ayağa kalktı ve rampanın sonuna doğru adım attı.

"Kapıların aşağı doğru açılması gerekmez miydi?" diye sordu William.

"Öyle olmalıydı," diye yanıtladı Treggar.

Rampanın yukarısına doğru yürümeye başladı, ama James'in eli onu tuttu. "Yerinde olsam yapmazdım. Her an yerinden oynayabilir."

Treggar, toprak beyinin elini iteledi, "Öyle olacağını sanmıyorum." Kapı eşiğinin kapıyla birleştiği en yakın köşeye yaklaştı ve inceledi. Ardından hançerini çıkardı, kapıyla eşiği arasına yerleştirdi ve içeriden bir şey çıkardı. Elinde kahverengi bir parça ile yoldaşlarına döndü.

"Çamur."

"Çamur mu?" diye sordu William. "Burada mı?"

"Bu bölgede fazla yağış olmaz," dedi Treggar, "ama yağar. Yıllar içinde toz kapının üzerine birikmiş, ardından üzerine yağış ve ardından da tekrar ısı almış."

"Tuğla," dedi James, ufak parçayı Treggar'ın elinden alarak. "Kapı, bu maddeden bir

kütleye kaplı, belki altı, hatta yedi santim kalınlığında."

"Ama kapıyı yerinde tutan ne?" diye sordu William.

"Vakum," dedi James. "Zamanında çamurun içinden pek çok ağır nesne çıkarmak zorunda kaldım, eğer önce vakumu bozmazsan, işin zordur."

"Yani köşeye mi sıkıştık şimdi?" diye sordu William.

James etrafına bakındı ve "Öyle olması gerekmez," dedi Büyük raflardan birinin yanına gitti ve "Bunu rampanın ucuna çekmeme yardım et," dedi.

Bunu yaptılar ve James'in istediği yere koyduklarında "Şimdi o demir çubuğu buraya getir," dedi. Çubuğu hızla ağır rafa dayanacak şekilde, kapağın dibine yerleştirdi. "Bu kapağın tepeme düşmesini engellemez, ama yerinden ayrılmaya başlarsa, bu şey onu, yolundan çekilebileceğim kadar yavaşlatacaktır." "Ne yapıyorsun?" diye sordu Treggar.

"Bu çamurun birazını keseceğim, yukarıdaki ağırlığın kapağı serbest bırakmasına yetecek kadar." "Sen delisin," dedi Treggar.

James, "Bu kaniya daha şimdi mi varıyorsun?" dedi. Rampanın tepesine çıktı ve "Geri çekilin. Eğer işe yararsa, rampadan aşağı inen yolun boş olmasını istiyorum," dedi. Gayretli ve dikkatlice çalışmaya başladı, bir süre sonra William dikkatini yerdeki deliğe çevirmişti, her an bulunabileceklerini düşünüyor, bunu bekliyordu.

Bir saat kadar sonra James, "Bu yeterli olmalı," dedi.

William James'e baktı. "Ne için?"

James gülümsedi. "İstediğim zaman yerinden çıkması için." "Başka bir plan mı?" diye sordu Treggar.

"Her zamanki gibi," dedi James, sırtarak. "Şimdi, ikinizden birinin saatin kaç olabileceğine dair iyi bir tahmini var mı?"

Treggar, "Gece yarısına yakın olduğunu düşünüyorum, on beş dakika ekle ya da çıkar," dedi.

"İyi," dedi James, otururken. "O halde bekleyeceğiz." "Neyi?" diye sordu William.

"Yukarıda kuyuyu gözleyen yarım düzine adamın sıkılıp, uykularının gelmesini."

James, iki büyük rafın arasındaki duvara, tüm iradesini aradaki gölgeyle bir olmak için kullanarak yapışmıştı. Kuyunun yanına tek bir muhafız konuşlanmıştı, dalgın bir şekilde bir elmanın kabuğunu soyuyor ve arada bir etrafına bakınıyordu.

James seçeneklerini gözden geçirdi. Hançerini fırlatmayı deneyebilirdi, ama bunun

ölümcül bir darbe olması şansı azdı. Adama doğru atılabilirdi, ancak diğerlerinin adamın çıkardığı en ufak bir sesin ardından ortaya çıkmasından şüpheleniyordu.

James mutfağa az önce girmiş ve henüz muhafız ortaya çıkmadan, elindeki tek gizlenme yerine çökmüştü. Şimdi hareketsiz duruyor, katilin duvarın üzerindeki gölgelerden biçimini ayırt edememesini diliyordu.

Adam öteki tarafa baktı ve James düşünmeden harekete geçti. Raflardan birinin yanından bir adım attı ve raflarla kuyu arasında duran büyük kasap tezgâhının etrafından dolandı.

James, hiçbir şey olmamışçasına ilerlemeye başlayınca adam kendisine doğru baktı.

James gülümsedi. Keshia çöl lehçesinde bildiği tek kelimeyi söyledi. "Merhaba."

Adam bir an gözlerini kırıştırdı, ardından karşılık verdi, "Merhaba?" Ardından katillerin kullandığı dilde kendisine bir soru sordu.

James, bileğinin arkasında bir hançer tutuyordu. Adam sorusunu tekrarlarken, James adamın gırtlığını kesti.

Hırıltılı bir sesle adam gırtlığını tuttu ve arkaya doğru yuvarlanarak kuyunun içine düştü.

Yakınlarda bir yerden gelen sesler üzerine James kuyunun üzerine atladı. Daha önce yapmış olduğu şeyi bir kez daha tekrarlardı, bacaklarını yukarı çekti ve bu eski taşlarla dizilmiş borunun içinde kendisini, omuzları ve dizleriyle sıkıştırdı. Bu numarayı son yaptığında omuzlarını ve dizlerini nasıl çürütmüş olduğunu hatırlayınca, dudaklarından acı dolu hafif bir nefes çıktı.

Yukarı çıkışın her anını hissederek, kuyunun ağzına ulaşana dek yavaş yavaş yukarı çıktı. Burada daha fazla kalamayacağını biliyordu, gökyüzü de aydınlanmaya başlamıştı. Bu yüzden geride kalan bir metre kadar mesafeyi de tırmandı.

James etrafında ses aradı, ama duyamadı. Kuyunun ağzından usulca dışarı bakındı ve yakınlarda altı nöbetçi olduğunu gördü. Dördü kesinlikle uyuyordu, diğer ikisi ise sıkı bir muhabbet içindeydi ve dikkatleri kuyuda değil, birbirlerindeydi.

James, onların üç metre ya da daha yakında olduklarını tahmin ediyordu ve yukarı tırmanırsa, ikisinden birinin kendisini kesinlikle göreceğinden emindi. Tehlikeli yoldan gitmeye karar verdi.

Sırtını iki adama döndü ve yavaşça, yılan gibi kıvrılarak kuyunun ağzından çıkmaya başladı. İkisinden biri kendisine doğru baktığı takdirde, bu şafaktan önceki loşlukla, kuyunun kenarındaki bu bozuk şekli gözden kaçırabilirlerdi. James'e doğru bakmaya vakit ayırsalar, kendisini kesinlikle görecektirlerdi. Onların, tüm bu boşa geçen gözetlemelerinin ardından, yukarı kimsenin çıkmayacağına inanmış olmalarını diliyordu.

James, omuzlarını kuyunun kenarından geçirmişti ve ağırlığının kendini yavaşça tuğlaların arkasına taşımasına izin verdi. Şansı varsa, Edwin şimdiye kadar ya diğer iz sürücüyü ya da Arutha'nın öncü keşif birliğini bulmuş olmalıydı. Bu durumda Arutha ertesi gün, en geç iki gün sonra gelmiş olacaktı. Aksi takdirde James, bu bölgeden sağ kurtulma şanslarını hesaplamak bile istemiyordu.

Ellerini yere koydu ve yavaşça kendini yere bıraktı. Başarabildiği en sessiz hareketle dönerek, sırtını kuyuya yaslayıp oturdu. Kılıcını çekti, derin bir nefes aldı, sırtında ve dizlerinde duyduğu acıya aldırmadan ayağa sıçradı.

Konuşmakta olan iki adam tarafından fark edilmesi biraz zaman aldı. Ardından iki adam da yavaşça kalktıklarında James hızla koşmaya başladı.

İçlerinden biri bağırdı ve diğerleri yavaş yavaş uyanmaya, uykulu sesleriyle sorular sormaya başladılar. James, kapağın bulunduğu yerin nerede olduğunu kestirebilmek için, boşluk sesi arıyordu.

Bunun işe yaramadığını gördü, etraftaki bağırişlar aşağıdan gelen her sesi bastırıyordu, ama bir noktada zeminin daha gevşek olduğunu hissetti. Durdu, döndü ve birkaç santim kadar geriye sıçradı.

Ayağının altındaki zemin gevşemiş gibi görünüyordu. Bir metre kadar geri gitti, ardından kendisine doğru koşturan adamları bekliyormuş gibi çömeldi. Yavaşlamaya başlamışlardı ki James, adamların neredeyse kendisini çevrelemek üzere olduklarını endişeyle fark etti.

Arkasını döndü ve sanki paniğe kapılmışçasına koşmaya başladı. Arkasından bağıra çağıra emirlerin verildiğini duyuyordu.

Tüm bu olanları yüksek sesli bir çatırtı ve çarpışma sesi izledi, James arkasını döndüğünde altı adamın birden, kapağın bulunduğu yerden aşağı düşmekte olduğunu gördü. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde onlara doğru koştu. Bir an için avantajı elinde tutmuş olsa da, adamlar sayıca James ve yoldaşlarının iki katıydı.

Kapağın kendisine en yakın yerine ulaştı ve sıçradı, düşerken etrafında döndü, böylelikle indiğinde yüzü rampanın sonuna dönük olacaktı.

Kurumuş olan çamur, kapının sol tarafının tamamen rampanın üzerine düşmesini engellemişti. Burgulu rampa, adamların birbirlerinin üzerlerine düşmelerine neden olmuştu. James, kendini, yalnızca tek bir meşaleyle aydınlatılmış olan, pusu odasının William ve Tregar'ın iki muhafızla dövüşmekte olduğu karanlık bölümüne bakarken buldu. James aniden topuklarının kaydığını ve ayaklarının havalandığını fark etti. Tahta rampanın üzerine kemikleri kırabilecek bir çarpışmayla indi ve bir metre kadar kayarak, ayağa kalkmaya çalışan iki katile doğru yuvarlandı. James kaymaya devam etti ve düşmanlarından birinin dövüşmek yerine yanından yukarı tırmanmaya çalıştığını fark etti. James kılıcını savurdu, fakat adam yanından geçip rampanın üzerinde koşarken isabet

ettiremedi.

James, kaçmaya çalışan bu adam üzerinde daha fazla vakit harcayamazdı. Yanındaki katil doğrulmuş, eğimli kılıcını elinin tersiyle kendisine doğru savuruyordu. Tek seçeneği arkaya doğru, rampanın üzerine atlamasıydı. Bu şekilde kafasını hızla çarpmasına karşın, kılıç havayı kesmişti. Boylu boyunca uzanmış bir biçimde James kılıcını öne doğru savurdu ve yanında oturan adamı öldürdü.

Doğrularak oturdu ve siyah kıyafetlilerden birinin kendisine doğru döndüğünü gördü. Tereddüt etmeden adama saldırdı. Başını zonkluyor ve yaşadığı darbeden dolayı kendini sersemlemiş hissediyordu.

Treggar ise ölmüş bir kiralık katilin tepesinde dikilmiş, bir diğeriyle dövüşüyordu.

William adamın birini tekmeleyerek geri iterken, ikincisine kılıcını indirdi.

James, yüzü William'a dönük olanlardan en yakınının yanına sıçradı, üzerine çullanarak adamı yere devirdi, bu sırada William da hemen karşısındaki adamı öldürmüştü.

James, "Biri kaçıyor!" diye bağırdı.

William yüksek sesle, "Ben onu yakalarım!" diye karşılık verdi. Ölmekte olan diğer adamın üzerinden sıçrayarak, rampaya doğru hızla koşmaya başladı.

Rampanın sonuna ulaştığında, William adamın, yüz metre kadar ötesinde, kayalıkların arasındaki bir yarığa doğru hızla koşturmakta olduğunu gördü.

William koşmaya başladı.

James ve Treggar, geride kalan son katili de öldürüp yukarı çıktıklarında William'ın doğru girişinde gözden kaybolduğunu gördüler. James, "Peşinden git ve eğer o adamı öldürürse, onu da yanında götür," dedi.

"Nereye?"

"Arutha'yı bulmaya," dedi James. "İlk planım, ahıra gitmek ve Arutha kapının dışında kalanları öldürürken kapıyı tutmak, ardından onu içeri alıp geri kalanları öldürmesini sağlamaktı," dedi.

"Kapıyı sadece üçümüz mü tutacaktık?"

"İşte bu yüzden sayıyı dengelemeye çalışıyordum, yüzbaşı."

"Ya şimdi?"

James, "Arutha'nın bu odadan ve delikten iki düzine adamını sokmasını sağladıktan sonra, kaleye doğudan gelin. Sol kapıyı yıkması için bir koçbaşı kullanmasını sağlayın. O kapıları

tutmakla o kadar uğraşiyor olacaklar ki, buraya sokmuş olduklarınızın farkına varamayacaklar."

"Sen ne yapacaksın?"

James, "Dikkatlerini dağıtacağım. Eğer yüzeye çıkan bu yolu bulurlarsa, büyük bir avantajı kaybederiz," dedi. Treggar bir şey söylemek üzereymişçesine baktı, ardından yalnızca başını sallamakla yetindi. Arkasını döndü ve William'ın peşinden koştu.

Akşam güneşi doğudaki tepelerin ardından yavaşça batarken James derin bir nefes alarak temiz havayı içine çekti.

Ardından döndü ve tekrar eski kaleye indi.

William, ne Yıldızlıman'ının en hızlı koşucusu olmuştu, ne de Krondor'daki en hızlı acemi er; ama dayanıklılığı her zaman yüksekti. Kendinden hızlı olan bu kiralık katile yetişmek için dayanıklılığına güvenmek zorunda olduğunu biliyordu. William bir anda katilin bu eski vadiden aşağıya, William ve yoldaşlarının eski kaleye girmek için kullandıkları batı geçidine doğru koşarak bir hata yaptığını fark etti. Diğer yöne koşmuş olsaydı; doğu kapısında yandaşlarını bulabilir, ya da dikkat çekmek için kapıyı vurup hızla yardım çağırabilirdi. İşte şimdi, William'ın bir şansı vardı.

Vadi genişleyip yumuşak bir dönüşle kuzeye yöneldiğinde, William katili ileride gördü. Yokuş aşağı inerken, adamın hafifçe yavaşladığını görebiliyordu. Heyecan ya da korku adama başlangıçta hız kazandırmıştı, fakat şimdi uzun adımlarla da olsa, daha dikkatli bir biçimde koşuyordu.

William, adamın takip edildiğinin farkında olup olmadığından dahi emin değildi, çünkü görünürde adam arkasına dönüp bakmamıştı. William'ın kalbi hızla atmaya, gözleri yanmaya başlamıştı. Kırpıştırarak, gözlerine girenleri çıkarmaya çalıştı. Düzgün bir biçimde nefes alıyordu, fakat gırtlığı kurumuştu ve vücudunu kaplayan acıyı hissedebiliyordu. Uykusuzluk, su ve gıda eksikliği etkisini gösteriyordu.

Görevi dışında her şeyi aklından çıkartarak, kendini aradaki farkı kapatmaya zorladı ve yavaşça katile yaklaşmakta olduğunu gördü. William nerede olduğunu ve vadideki geçidin kuzeyindeki bu patikada daha ne kadar koşması gerektiğini bilmiyordu. Birkaç metre de olabilirdi, bir mil de. Hangisi olduğunu bilmiyordu.

Adamla arasındaki mesafeyi yarılamış olduğunu gördü; katil omzunun gerisine baktığında aralarındaki mesafe neredeyse yüz metreye inmişti. Ya William'ı arkasında hissetmiş ya da sesini duymuştu, ama nedeni ne olursa olsun artık takip edilmekte olduğunu biliyordu.

Adam hızını artırdı ve William bir an için her şeyden vazgeçme isteğiyle mücadele etti. James'in planı her ne idiyse, katillerin, platodan kaleye ulaşan geçidin varlığından haberdar olmasını istemediği açıktı.

William dayandı, bacaklarındaki yanmaya ve kalbinin göğsünden fırlayacak gibi atmasına aldırmadı. Katil de yorulmuş olmalı, diye düşündü William. Ardından neden başarısız olmaması gerektiğini düşündü. Prens'in bu yerden haberi olmalıydı, içeri nasıl girilebileceğini ve iblisi bilmeliydi. Görevini ve korumakta olduklarını; hanedan üyelerini, şehrin sıradan insanlarını, saraydaki hizmetkârları; ardından Talia'yı düşündü. Kanlı törenin sonucunda ortaya çıkan iblisi hatırladı ve böylesine bir dehşetin Talia'nın karşısına çıkmasına izin vermektense, ölmeye yemin etti.

Katille arasındaki mesafeyi yavaş yavaş kapatıyordu. Bunu fark etmesi içindeki yorgunluğu kısa sürede aklından çıkarıp atan bir coşkuya neden oldu. Katilin yorulduğu açıktı ve az sonra kendisiyle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Vadi genişlemişti ve William, artık keçiler ve arabalarla birlikte ayrılmış olan iki askere veda ettikleri patikayı görebiliyordu.

Patikaya ulaştığında katil hangi yöne döneceği konusunda bir an tereddüt etti ve o anda kendi kaderini düğümledi.

Artık geri dönüp dövüşmek zorundaydı.

Adam bunu yaptı, eğimli kılıcını çıkartarak beklemeye başladı. Belli ki William'ın yavaşlayıp kendi silahını çekmesini bekliyordu, ama bekleneni yapmayan William, ağır kılıcını koşarken çekti ve koca kılıcı başının üzerine kaldırırken bir savaş narası koyverdi.

Bu hücum karşısında şaşırıp katil yana sıçradı, fakat ne yapacağını bilmez bir durumda değildi. William'ın darbesini karşıladı ve William zemini topuklayarak döndüğünde, o da dönerek William'la yüz yüze geldi.

İki adam da yüz yüze, hafifçe çömelmişlerdi. Kiralık katil kemerinden sol eliyle bir hançer çıkardı ve onu darbeleri karşılamak için kullanmak istemişçesine tuttu. William bunun koca kılıcı karşısında ne kadar aptalca olduğunu biliyordu. Temkini elden bırakmıyordu, çünkü bu kiralık katilin, tereddütsüz ilk fırsatta hançerini kendisine fırlatacağını biliyordu. Adamın iki eliyle de dövüşebildiğinden kuşkusu yoktu.

Kiralık katilin boyu William'dan kısaydı, dizleri bükük dururken, az alan kaplayan bir hedef oluşturmaktaydı. William'ın bir sonraki hareketini görmek için bekliyordu. William adamın soluna doğru çember çizerek, bir açık yakalamaya çalışıyordu. Dinlenmiş olduğunda William, kendi koca kılıcıyla, başkalarının süvari kılıçlarıyla olduğu kadar hızlıydı, ama şu anda dinlenmiş olmaktan çok uzaktı. Diğer adamın merhametine kalmadan önce yapabileceği yalnızca iki ya da üç hamle olduğunu biliyordu.

William öne sıçradı. Hareket ederken bir yandan da kılıcını çeviriyordu, böylelikle, adamın sağına ters el hareketiyle bir darbe savurabilecekti. Katili, eğimli kılıcıyla savunma yapmak zorunda bırakmayı umuyordu. William, darbe sırasında eğimli kılıcın kırılması için dua etti.

Kılıcına bir zarar gelebileceğini hisseden katil, darbeyi savurmak yerine geriye sıçradı, William bu anı öne atılmak için değerlendirdi. Ağırlığını aşağı vermektense, kılıcının ucunu hafifçe havaya kaldırmıştı, böylelikle kılıcın ucu, katilin hançerini tutmakta olduğu elin tam sağını hedefliyordu.

Katil, hançerini savurdu. William darbesini savurma konusunda ısrarlı davranmış olsaydı, gırtlaklarını hedeflemiş olacak bir hamleydi.

Gırtlaklarına saplanacağına bıçak William'ın omzunu sıyrıp, tuniğinin üzerine giymiş olduğu zincir örgülü zırhın biraz üstündeki kası yırttı. "Lanet olsun!" dedi William, gözleri acıdan yaşlarla dolarak.

Birkaç santim sağa gitse, bıçağın zırhına çarpıp gitmiş olacağını düşünmeye vakti yoktu, çünkü katil bu hamlesini ileri doğru hızla atılarak devam ettiriyordu.

William, katilin palasını durdurmak için kılıcını güçlükle kaldırabilirdi. Katil omzunu William'ın göğsüne sertçe geçirdiğinde, ciğerlerindeki hava şiddetle dışarı çıktı ve her ikisi de yere yığıldı. William, omzundaki yanma hissi veren acıyı dikkate almadı, katilden yuvarlanarak uzaklaştı ve ayaklarının üzerinde doğrulmaya çalıştı. Katilin tekmesiyle yüzünde bir acı patlaması hissetti, gökyüzü sarı ve kırmızı renklere bürünürken görüntüsü dalgalanıyordu.

Bilincini yitirmemeye çalışan William, aniden kılıcını artık tutmadığını fark etti. Doğrulmaya çalışırken bir darbe daha yedi, başı ağırdan zonkluyordu. Yarı bilinçli haliyle, göğsüne binmiş olan ağırlığın çok da farkında değildi.

Gözlerini hızla kırıştıtarak, duyularının kendisine itaat etmesini sağlamaya çalışıyordu. Yukarı baktığında William, ölümün tepesinde olduğunu gördü. Katil tepesinde duruyordu, çizmeli ayaklarının biri William'ın göğsünün üzerindeydi ve palası ölümcül darbeyi indirmeye hazırды.

O içinde bulunduğu kötü durumu anladığı, bir şekilde harekete geçmesinin gerektiğini - katili çizmesinden yakalayıp, dengesini bozmalıydı- ve bunu yapmak için fazlasıyla ağır kalacağını düşündüğü anda, William katilin birdenbire donup kaldığını ve ardından düştüğünü gördü.

Kendisinininkine benzer örme zırh giyen birisi, William'ın tepesine dikilmişti. William'ın Yüzbaşı Treggar'ı tanıması biraz zamanını aldı.

Yüzbaşı kılıcını kınına sokarak, William'a doğru çömeldi. "Beni duyabiliyor musun?" William gözlerini kırıştırdı ve ardından çatlak bir sesle, "Evet," demeyi başardı. "Ayağa kalkabilir misin?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı William. "Ayağa kalkmama yardım ederseniz, öğrenebiliriz." Treggar bir elini William'ın kolunun altına soktu ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Şuna bir bakayım," dedi Yüzbaşı, William'ın yarasına bakarak. Bir süre sonra, "Yaşayacaksın,"

dedi.

William'ın başı hâlâ çınılıyordu, bacaklarına hükmetmekte zorlanıyordu, yine de, "Bu iyi bir haber," dedi.

"Ama bu kesik, sargısı yapılane kadar çok yanacak."

Yüzbaşı tuniğinden bir parça yırttı ve yaranın üzerine sertçe bastırdı. William'ın dizleri çözülecekken Treggar doğrulmasına yardımcı oldu. "Bayılman için zamanımız yok, teğmen." "Hayır, efendim," dedi William zayıf bir biçimde.

"Prens'i bulacağız ve eğer seni arkamda bırakmam gerekirse, bırakırım."

"Anlaşıldı, efendim," dedi William, kendisini derin nefesler almaya zorlarken. "Elimden geleni yapacağım." "Biliyorum, Will," dedi Treggar. "Haydi, umarım bu katiller bizi bulmadan Prens'i bulabiliriz." William etrafına bakındı. "James nerede?"

"Tekrar içeri girdi. Bizi aramaları yerine kendini aramalarını sağlayacağını söyledi."

William hiçbir şey söylemedi, ama içten içe böylesine bir cesarete kendisinin sahip olup olmadığını düşünüyordu. James, kendileri Prens'i bulup onunla geri dönene kadar hayatta kalabilirse şanslıydı.

Doğuya doğru yola çıktılar, başlangıçta yavaş hareket ediyorlardı, ardından William kendine geldikçe hızlanmaya başladılar.

James etrafına bakındı. Birkaç dakikasını, William'la birlikte tavanın tepesindeki taşı kaldırdıklarında dökülen kayaları kaldırmaya harcamıştı. Ortadaki toz hakkında yapabileceği pek bir şey yoktu, ama yine de bir kısmını ayağıyla toparlamaya çalıştı.

Sonuçtan memnun olmamasına rağmen bunun yapabileceğinin en iyisi olduğuna karar vererek, ellerinin altında bir dolu silahla siyah giysili kızgın adamlarla karşılaşmadan ilerleyebileceğini düşündüğü yöne doğru aceleyle ilerledi. "Ruthia," dedi sessizce, Şans Tanrıçası'nın adını anarak. "Zaman zaman ilişkimizi suistimal ettiğimin farkındayım ve uzun süredir tapınağını ziyaret edemedim, ama lütfunu bana birazcık daha gösterirsen, bu sefer, yemin ediyorum, bağlılık konusunda çok daha sıkı davranacağım."

Köşeyi döndü, büyük bir odaya girdi ve bir anda, geç kalmış bir şekilde kapının iki yanında hareketsiz duran adamlar olduğunu fark etti. Yarım düzine kiralık katil aniden odadaki diğer üç kapıdan içeri doluşurken, iki kılıcın uçlarının da kendisine doğrultulmuş olduğunu gördü.

Etrafına bakındığında, dövüşmenin faydasız olduğunu gördü ve ellerini havaya kaldırırken, kılıcını gevşeyen parmaklarından bıraktı. Sessizce, "Ruthia, 'hayır'ı bu kadar büyük bir zevkle söylemen gerekmezdi!" diye homurdandı. Katillerden biri öne adım attı ve elinin tersiyle James'in yüzüne vurdu. James kare taşların üzerine sertçe yuvarlandı, adam

acımasızca kaburgalarını tekmeliyordu.

Midesindeki pek az şeyi de kusan James öksürdü ve "Ruthia bazen tam bir şirret oluyorsun," dedi. Ardından adam kafasını tekmelediğinde bilincini yitirdi.

ÇARESİZLİK

James yavaşça ayıldı.

Hücre karanlıktı. Tek ışık, hücrenin ufak penceresinden içeri sızan, giriş odasında yanmakta olan meşaleden geliyordu.

Bunun, daha önceden Edwin'in kaldığı hücre olduğunu anladı.

Kuru samandan yapılmış bir şiltenin üzerinde uzanıyordu. İçerideki hava son ziyaretinde hatırladığından daha kötü kokuyordu, ama daha önce hücrenin içine girmemiş olduğunu hatırladı.

Doğrulduğunda tüm vücudu acılar içindeydi. Başı, almış olduğu darbelerden dolayı hâlâ zonkluyordu. Vücutunda morarmadan kalmış yalnızca birkaç santimetrekarelik yer olmalıydı.

James derin bir nefes alıp etrafına bakındı. İçeride ne yemek ne de su vardı, kendisini yakalayanların rahatını düşüneneğini sanmıyordu. Burada rahatının sağlanmasının gerekmeyeceği kadar kısa süre kalacağı düşünülüyordu. Hayatta olduğu gerçeği, gerçekleşmek üzere olan bir ya da iki şeyin olabileceğini düşündürüyordu ona. Ya bu gizlenme yerinin kaç kişi tarafından bilindiğini ve düşman kuvvetlerinin ne zaman saldıracağını öğrenmek üzere sorgulanacak, ya da bir sonraki iblis çağırma töreninin onur konuğu olacaktı.

Eğer söz konusu ilkiyse zaman kazanabilirdi. Aldığı darbeler sonucu zihni bulanmış, her şeyi hatırlayabilmesi için daha fazla dinlenmeye ihtiyacı varmış gibi davranabilirdi. Eğer ikincisi olursa, Arutha ve ordusunun gelip kendisini kurtarmak için ancak gece yarısına kadar vakti vardı. Jimmy bir kez daha, kendini daha tetikte olmaya zorlamak için başını salladı. Yavaşça ve sessizce ayağa kalktı ve sallanarak kapı eşiğine geldi.

Ufak pencereden baktığında, odaya, kalede James gibi serbest dolaşan bir başkasının olma ihtimaline karşın muhafızlar yerleştirildiğini gördü. James, muhafızın uyanmış olduğunu görmemesi için hızla geri çekildi. Eğer beni sorgulayacaklarsa, diye düşündü, buna ne kadar geç başlarsa Prens'in buraya gelme şansı da o denli artar. Sessizce oturdu ve dinlenmeye çalıştı. Taşlar soğuk değildi, ama yerin bu kadar altında sıcak da denemezdi. Saman, rahat kadar rahatsızlık da veriyordu, yine de birkaç dakika içinde uyuyakaldı.

Bir süre sonra kapının açılmasıyla uyandı. Tek bir söz söylemeden iki muhafız kapıdan girip, onu kollarından yakaladılar. Kapıdan sürülerek çıkartılıp, kale içinde kurbağa adımlarıyla yürütüldü.

Kendisini, labirentin keşfetme şansını yakalayamamış olduğu ve liderlerin, rahiplerin ve iblise tapanların yeri olduğunu düşündüğü bir bölüme getirdiler. Pek yakında, tüm

hoşnutsuzluğuyla, düşüncesinin gerçek olduğunu öğrenecekti.

Siyah cüppeli bir adamın ayaklarının dibine fırlatılmış, bekliyordu.

"Ayağa kalk da, sana bir bakayım," dedi tepesinde dikilen adam. Sesi, eski bir parşömen kadar kuruydu. James başını kaldırdı ve çok yaşlı görünen bir suratın kendisine baktığını gördü. Yavaşça, titreyen bacaklarının üzerinde adamın gözlerine bakacak kadar kalktı. Orada bir güç seziniyordu, karanlık ve tehlikeli bir güç. Yüz, imkânsız derecede yaşlı görünüyordu, görünümü bir kafatasının üzerine gerilmiş renksiz ve lekeli bir deri gibiydi. Yanlarda ve arkada kalmış perçemler, beyaz bir örümcek ağını andırıyordu. Yaşlı adam James'e yakından baktı ve aniden James, konuştuğu zamanlar haricinde karşısındaki yaratığın nefes almadığını fark etti. Ölü bir adamın gözlerine baktığını fark ettiğinde James'in ensesin-deki saçlar dimdik oldu, ama adam nasılsa canlıymış gibi hareket ediyordu.

"Sen kimsin?" diye sordu yaşlı adam.

Yalan söylemenin bir faydası olmayacağını gören James, "Adım James," dedi. "Krallıktan buraya casusluk yapmak için mi geldin?" James, "Aşağı yukarı öyle," dedi.

"Seninle birlikte olanlar, çivinin yalnızca baş kısımları, değil mi?"

"Ülkemden daha pek çok kişinin kısa zamanda geleceğini söyleyebilirim, evet."

"Önemi yok." Sararmış dişlerini ortaya çıkartan çarpık bir gülümseme ile yaratık bir nefes daha aldı ve "Biz burada ölüme ve ötesine hizmet ederiz. Krallığınızın askerlerinin mızraklarından ise korkmayız. Biz neyin geleceğini biliyoruz ve efendimizin bize lütfunun bir sonucu olarak da, bundan korkmuyoruz. Bu gece son çağırma törenimizi yapacağız ve efendimiz bize bir araç, Krallığı yok etmek için bir iblis gönderecek!" dedi.

Bir süre James'in gözlerinin içine baktı, ardından yanlarında bulunan kiralık katillere, "Onu odaya götürün. Vakit yaklaştı," dedi.

James ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bir düzine soru sorulmasını, belki bir iki sert darbe yemeyi ve erteleme, hatta kaçamak konuşma fırsatını elde etmeyi ummuştu. Oysa şimdi, şeytani bir törende boğazının kesilmesi için sürükleniyordu.

Eskiden cephanelik olan yerin yanındaki bir odaya götürerek, sertçe tuniğini, çizmelerini ve pantolonunu çıkarıp, iç çamaşırlarıyla bıraktılar. İki adam kollarına sıkı sıkıya yapışarak, hareket etmesini engelledi.

Odaya, siyah cüppeli bir başka rahip girdi ve bir ilahi söylemeye başladı. Elinde, içinden kara, pis bir sıvıyla kaplı bir kemik çıkardığı, insan kuru kafasından yapılmış bir kâse tutuyordu. Kemiği havada salladı ve James'in vücudu soğumaya başladı. Kollarında tüyler kalkıyor, ensesinden aşağıya bir ürperti yayılıyordu. Adam alnına dokunduğunda, James cildinde yanma hissetti.

Elinde, içinde pis beyaz bir sıvı bulunan bir kâse ile bir başka rahip içeri girdi. Kâseyi James'in yüzüne doğru tutarak, "İç," dedi.

James, çenesini sıkı sıkıya kenetlemişti. Kendisine sunulanın tam olarak ne olduğunu bilmiyordu, ama bunun kendisini daha uysal hale getirmek için olduğundan şüpheleniyordu.

Adamın arkasından, siyah kıyafetler içerisinde bir kiralık katil ortaya çıktı ve James'in sağına geçti. James'in çene kemiğini sertçe kavradı ve açmaya çalıştı. James, adamın ellerini ısırdı. Kanatacak kadar sertçe ısırma başarmış olan James, çıkardığı sorun karşılığında sersemletici bir yumruk yemişti.

"Pekâlâ," dedi yaşlı rahip. "O halde bırakalım da, hayatı kendisini terk edip, ruhu efendimizi doyururken, o şiddetli acının her anını yaşasın. Ama onu sıkı tutun ki töreni bozmasın. Efendimiz hata kabul etmez."

Arkasını döndü ve önden ilerlemeye başladı, diğer rahipler de kendisini izliyordu. Ardından James kendisini tutan iki adam tarafından, arkasından ilerleyen iki muhafızla birlikte götürüldü.

Vücudunun her zerresi acı içindeydi ve kurtulma şansı yok gibi görünüyordu, fakat James korku hissetmediğini fark etti. Bir şekilde yok oluşunu düşünmekten kendini alıkoymayı her zaman başarmıştı. Her ölümlünün başına geldiği gibi bir gün kendisinin de öleceğini biliyordu, fakat James hiçbir zaman bu gerçek üzerine fazla düşünmemişti. Dostu Amos Trask'ın da dediği gibi, "Hiç kimse hayattan sağ salim kurtulamaz."

Fakat bu sonun yaklaşmasına karşın, James kendi ölümünün gerçekliğini kabul edemiyordu. Zihninin bir bölümü bundan dolayı şaşkınlık içindeydi; bir bebek gibi ağlayıp, hayatı için yalvarması gerektiğini biliyordu.

Ardından, içten içe, bunun kendi ölümünün zamanı olmadığını fark etti. Korku yerine aklını, bu karmaşanın içinden nasıl kurtulacağı düşüncesi kurcalamaya başladı.

James'in, tören hazırlıklarının çoktan başlamış olduğunu gördüğü cephaneliğe girdiler. Yüz kişilik kiralık katiller topluluğu, yaşlı rahip içeri girdiğinde dizlerinin üzerine çöktü. İlahilerini söylüyorlardı ve daha şimdiden mekân kara büyüyle çılgınca bir hal almıştı.

Odanın içinde meşalelerin alevleri titriyordu ve James tüm gözlem yeteneğini, bir önceki kurban töreninde kaçırmış olabileceği ayrıntıları görmek için yoğunlaştırdı. Eski demir ocaklarının üzerindeki kazanlar hâlâ sağlamdı, gene de yüzyıllardır kullanılmıyorlardı. Bir zamanlar demirden zırh ve silah dökmek için kullanılan bu kazanları kaldırıp indirmeye yarayan zincirler paslanmıştı, fakat hâlâ işe yarar gibi görünüyorlardı.

James'in zihin gözü, kürsü ile iki büyük tamir masası ve ocakların arasındaki mesafeyi ve zincirlerin bu masalara ne kadar yakın durduğunu ölçüyordu. James bu kalabalığın içinde

koşturamayacağını bildiğinden, her türlü kaçış yolunun hızla hesaplanması gerekiyordu. Katiller, kendisinin üzerinde öldürüleceği kürsüye dönmüş, duvardaki iblis resmine bakıyorlardı. James'in iki yanında bulunan adamlar onu tutmaya devam ederken, kendisini takip eden iki adam, bu sonradan yapıma tapınağın içinde diz çökmüş diğerlerine katıldı.

Birazdan üzerine bağlanacağı taşın basamaklarına çıkartılırken James, yere tebeşirle çizilmiş olan bir desen gördü. Bu, her ucunda balmumundan yapılmış büyük bir mumun yanmakta olduğu beş köşeli bir yıldızdı. Rahiplerin, bu yıldızın köşelerinden mümkün olduğunca uzak durmaya ya da beş köşeli bu şeklin çizgilerine basmamaya özen gösterdiklerini fark etti. Zihnini zorlamaya başladı; yerin üzerindeki bu işaretler kendisine rahatsız edici biçimde tanıdık geliyordu. Kendisini taş sunağa doğru çevirdiklerinde, James nabzının atışının hızlandığını hissetti. Hâlâ korku hissetmiyordu, bunun yerine içini bir telaş kaplamıştı. Ne yapacaksa bunu önündeki birkaç dakika içinde yapmalıydı ve ne yapması gerektiği konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu.

Aniden kaskatı kesilerek, "Hayır! Hayır! Ne olursa olsun ama bu olmasın!" diye bağırmaya başladı.

Başrahip kısa bir süre için dönüp bu karışıklığın nedenini görmek için baktı, ama bir kurbanın hayatının bağışlanması için yalvarması yeni bir şey olmadığından, büyüsünü yapmaya devam etti. Rahiplerden biri büyük bir kitap açtı ve okuyabilmesi için başrahibe tuttu. Yaşlı adam bir süre için sessizce okudu, ardından James'in kulaklarına sert ve yabancı 'gelen bir dille bağırmaya başladı. Oda kararıyor gibi görünüyordu, sanki bir şey meşalelerin ışıklarını emiyordu. Pentagramın ortasında belirsiz bir biçim meydana gelmeye başladı.

James, kan dökülür dökülmez, yaratığın maddeleşerek bu diyara gireceğini biliyordu. İki katilin kendisini kaldırarak, sunak taşına uzanan son basamaklarda taşıdıklarını hissetti.

James derin bir nefes aldı, çünkü bunun o an olduğunu biliyordu. Eğer elleri ve ayakları tutulmuş halde o taşa yatırılırsa öleceğini biliyordu.

Çırpınarak kriz geçiriyormuş gibi davranıyordu, ağlıyor ve dizlerinin üzerine çökerek çığlıklar atıyordu, bu sırada iki adamı hafifçe kendine doğru çekmişti. Ardından aniden ayaklarının üzerinde hızla doğrularak, iki katilin dengesini kaybetmelerini sağladı. Duyduğu tüm acıyı ve eklemlerinin karşı çıkışını hiçe sayarak, elleriyle yukarı doğru güç verdi ve iki adamın bileklerini tutuş yönünü değiştirdi. O anda serbest kalmıştı.

Sağ eliyle, sağındaki adamın kemerinden hançerini kaptı ve omzunu ona geçirerek, adamı sunak taşına doğru itti.

Ardından sol bacağıyla o yöndeki adamı tekmeleyerek, adamı sola doğru devirdi.

Sağındaki adam kemerine uzandığında, hançerinin kabzasının boş olduğunu fark etti. James, "Bunu mu arıyordun?" dedi. Bıçağı savurdu ve katilin boynunu keserek

atardamarını açtı, kan taşın üzerinden yere doğru fıskırmaya başlamıştı. "Bu dehşetin ortaya çıkmasını bu kadar istiyorsan, kendi kanını kullan!"

Başrahip bağıırıyordu, "Hayır! Zamanı değil!"

Kan sunağın üzerine düşer düşmez, pentagramın içindeki şekil, James'in hatırladığından bile daha korkunç bir biçimde oluşmaya başladı. Boyu neredeyse iki buçuk metreden uzundu. Yüzü hatırladığı gibi bir tilkiyi andırıyor, gözlerinden alevler fıskırıyordu ve keçiye benzer boynuzları vardı. Şimdi vücudunun alt kısmı da görünmeye başlamıştı; iblis artık keçi bacakları üzerinde doğrulmuştu.

"Hayır!" diye bağırdı başrahip yeniden.

Yaratık ona doğru baktı. Derin ve korkunç bir sesle, kiralık katilin kullanmış olduğu dilden bir soru sordu ona. Rahip ona ne cevap vereceğini bilmiyor gibiydi ve cevap vermek yerine, yere düşmüş olan kadim kitabı aldı ve bir şeyler okumaya çalıştı.

James ilerlemeye devam etti. Boynu kesilmiş olan adam taşın üstünde can çekişiyor, diğer muhafız dengesini yeniden sağlamaya çalışıyordu. James ona yardımcı oldu ve uzanıp tuniğinin önünü tutarak, muhafızı öne doğru çekti. Yoldan çekilip onu başrahibe doğru fırlattı.

Ardından James sağ bacağını kaldırarak, ayağını yaralanmamış durumdaki katile savurdu ve onu itti. Adam, yüzünde şaşkın bir ifadeyle arkaya doğru düştü ve başrahip ile içine James'in kanının akıtılacağı kâseyi almaya gelen kişiye çarptı.

Kadim kitap başrahabin elinden uçtuğunda, adam içgüdüsel olarak kitabın arkasından koştururken, "Hayır!" diye bağıırıyordu.

Sunağın yakınındakiler, bu karmaşada neler olduğunu anlamadıklarından şaşkın, ayağa kalkmaya başlamışlardı, ama arka sıradakiler hâlâ diz çökmüş durumdaydı.

Kitabı almaya çalışan başrahip, pentagramı oluşturan çizgilerin olduğu yere uzandı. İblis öfkeyle dolu bir çığlık attı. Güçlü, pençe biçimli iki eliyle uzanarak yaşlı adamı yakaladı.

Hatasını anlayan başrahip, dehşet dolu bir çığlık atarak kendisine yaklaşan ölümüne şahit olurken, ne olduğu anlaşılmayan sözler söyledi. İblisin geniş ağzı, bir insan parmağı uzunluğundaki sivri dişlerini gösterecek biçimde açıldı, hafifçe tütmeğe olan salyası akıyordu. Çenesinin ani bir hareketi ile başrahabin yüzünü kafatasından ayırdı, kan ve et parçaları etraftakilere sıçramıştı. Bir anlığına tüm gözler bu dehşet verici görüntünün üzerine kenetlendi, James bir kez daha avantajı ele geçirmişti. Geride kalan rahibi omzu ve kemerinden yakaladı ve onu pentagrama doğru itekledi -meyhane sahiplerinin buna "ayyaş saldırısı" adını verdiğini duymuştu-.

Yaralı adamla elinde kâseyi tutan rahip pentagrama doğru tökezlediler. Rahip, muumlardan birini devirince karmaşa koptu.

Yaratık böğürdü. İkinci rahibin kafasını, ardından yaralı katilin kolunu kopardı. Vücut parçaları koparılıyor ve yeniyor, yaratığın çenesinden kanlar dökülüyordu.

Diğer muumlarda söndüğünde, odayı korku dolu çılgınlık kapladı.

Toplanmış olan kiralık katillerin bir bölümü öne arkaya salınarak bir ilahi söylerken, geri kalanları ayaklanmış, kaçacak yer arıyorlardı. İki tanesi, iblise karşı kendilerini savunmak için palalarını çıkarmışlardı, fakat diğerleri yalnızca sessiz bir hayret içinde yerlerinde duruyorlardı.

James, bunun kaçmak için en uygun an olduğunu düşündü. Sunak taşının olduğu yere sıçradı ve iblise baktı. İblis de kendisine baktığında, James tüyler ürperten bir kesinlikle yaratığın artık hapis olmadığını anladı. James tepesinde asılı bulunan zincirlerden birine, tam iblis kendisine ulaşmak üzereyken sıçradı. Ayaklarını kendine çekip ardından onları öne doğru savurarak, simsiyah pençelerden kurtuldu. Salınarak katliamın gerçekleştiği yeri aştı ve zinciri bıraktı. Dizlerinin üzerinde, kendisine şaşkınlık dolu bakışlar yöneltmiş kiralık katillerin yanındaki eski bir çalışma masasının üzerine düşmüştü.

Ardından tüm ilgi, sunaktan aşağıya inen ve kendini tam anlamıyla doyurmaya başlayan iblise yöneldi.

James sıçrayarak bir başka masaya, ye buradan da kaçmakta olan iki kiralık katilin arasına geçti. Kendisini görmezden gelmişlerdi, diğerlerinin ölümünü izlerken duydukları dini bağlılık, öyle görünüyor ki kendi hayatları tehlikeyken daha az etkiliydi.

Kaçan kiralık katillerin çoğu ahırların olduğu yöne ilerliyorlardı ve James bu yöne gitme riskini almak istemiyordu. Çömelerek köşedeki koridorlardan birine yöneldi ve pusu odasını bulmuş oldukları, tavanında çatlak olan yere doğru koştu. Koşarken, karanlıkta sürünerek geldiği zamanın aksine, buraya ne kadar çabuk ulaşmış olduğuna hayret etti. Yukarı bakınca bir lanet savurdu. Tepesindeki çatlağa ulaşmasının imkânı yoktu. En yakınındaki odaya giderek bir silah sandığı buldu. Bunu boşaltıp çatlağın tam altına sürükledi.

Önceden yaralarını göz ardı edebilmiş olsa dahi, artık varlıklarını açıkça gösteriyorlardı. Ter, saçlarından burnunun ucuna doğru akıyor ve tuzuyla her bir sıyrığı ve kesiği yakıyordu. Zedelenmiş kaslarıyla ağır sandığı çekiştirirken, kramp geçirecekti neredeyse.

Sandığı dikine yerleştirirken, bir an için görüşü bulanıklaştı ve bayılacakmış gibi oldu. Yavaşça soluyarak sakinleşti ve sandığa tırmandı. Tavandaki yeri açtı ve kendisini zorlayarak, tutuşunu kaybetme ve düşme tehlikesine karşın kendini yukarı doğru çekti. Dayanmasının tek nedeni iradesiydi, çünkü bunu bir daha deneme gücünü bulamayacağını biliyordu. Ardından kendini pusu odasının döşemeli zeminine çekti ve rampanın gecenin karanlığına açıldığını gördü.

Aşağıdan çılgınlık ve insan dışı bir varlığın kükremesi geliyordu, James aşağıda her kim

kaldıysa er ya da geç öleceklerini biliyordu. Ardından iblis, dışarı çıkmamanın bir yolunu arayacaktı. Yarı yürüyerek, yarı sendeleyerek James rampaya ulaştı. Bilincini kaybedip de yüz üstü yere kapaklanmadan önce, üç adım atabilmişti.

James birisinin yüzüne su dökmesiyle ayıldı. Gözlerini kırptırdığında, bir yanda başını dik durumda tutmaya çalışan William'ı ve ağzına bir su tulumu dayamış olan bir başkasını gördü. Kana kana içmeye başladı.

Tulum elinden alınırken, diğer adamın Krondorlu bir asker olduğunu gördü. Odanın içerisinde adım sesleri yankılanıyordu ve James doğrulduğunda zemindeki deliğe girmekte olan adamları gördü. "Bekleyin!" dedi. Sesi, gırtlığının kurumuş olmasından dolayı çatlak çıkıyordu. "Ne?" diye sordu William.

"İblis. Aşağıda serbestçe dolaşıyor."

William en yakındaki askerlerden birini tuniğinden çekti ve "Majesteleri'ne acil mesaj. Toprak beyi, kalede bir iblisin serbestçe dolaştığını rapor ediyor," dedi.

Odadaki askerlere dönen William, "Siz burada kalın, emir almadan hiç kimsenin o delikten içeri girmesini istemiyorum," dedi. James'e dönerek, "Sen benimle gel. Prens bunu senden duymak isteyecektir," dedi.

Kolunu James'in gövdesine dolayarak ayağa kalkmasına yardım etti, ardından ağırlığını yarı yarıya vermiş olan James'i rampadan çıkardı. Tepeye ulaşırlarken William, "Tozun içinde yalnızca iç çamaşırlarınla neden yüz üstü yattığına dair iyi bir hikâyen var mı?" diye sordu.

James hareket ederken yüzünü buruşturmuştu. "Pek sayılmaz."

William onu rampanın tepesine çıkardı ve "At sürebilir misin?" diye sordu.

"Başka bir seçeneğim var mı?"

"Benimle birlikte binebilirsin," dedi William. Bir atı işaret etti. Bineklerden sorumlu bir asker atı onlara getirdi ve William, James'i eyere oturturken atın başını tuttu. William, James'in arkasına yerleşti ve dizginleri aldı. Atı harekete geçirirken, "Sıkı tutun!" diye bağırdı.

James inlemesine rağmen dayandı. Güneş doğu ufkundan yükselirken, dörtnala vadiden aşağı inmeye başlamışlardı.

William'ın göğsüne yaslanan James, "Arutha nerede?" diye sordu.

"Doğu kapısının karşısında!" dedi William. "Edwin, Prens'e ulaştı ve o da hızla ilerlemeye karar verdi. Treggar ve ben onları bir grup katille dövüşürken bulduk ve buraya getirdik."

"Tanrılardan dilerim ki, ahırların bulunduğu yere hücum emri vermemiş olsun," dedi

William.

Vadinin dibine doğru sert bir yolculuktan sonra, doğuya yöneldiler. James'in hayatında tecrübe ettiği en acı verici yolculuğun sonunda, Arutha'nın bulunduğu mevkiye ulaştılar.

Kamp kurulmamıştı; bunun yerine Prens ve subayları bir kayanın etrafında toplanmış, askerlerin açık kapının civarında konuşlanmalarını bekliyorlardı. William atını sürerek gelip dizginlere asıldığında, Arutha dönüp ona baktı. Yüzbaşı Treggar, Prens ve iki subayı bir kamp masasının üzerine serilmiş haritanın etrafında duruyorlardı.

"Yaşayacak mısınız?" diye sordu Prens James'e.

James yarı kayarak, yan düşerek yere indi, William'ın üzengisine tutunarak dik durabiliyordu. "Bana bıraksanız hayır," diye yanıtladı.

Arutha, neredeyse yarı çıplak vaziyette bulunan toprak beyinin sırtına bir pelerin getirilmesini işaret etti. Bir asker hemen koştu. Arutha James'e, "Orada neler oluyor? Buradan beş mil ötede bir grup kiralık katili dağıttıktan sonra onları içeri kadar takip ettik ve çoğu gerisingeri dışarı çıktılar, dövüşmekten memnun gibilerdi. Biraz gerilemek zorunda kaldık."

"İblis," dedi James. "O budalalar bir iblis çağırdı."

Arutha başıyla onayladı. "Emirler," dedi yakınlardaki bir haberciye. "Teğmen Gordon'a mevkiini korumasını söyle." Yeniden James'e dönerek, "Pekâlâ, toprak beyi, bana ne söyleyebilirsin?" diye sordu.

James yüzünü buruşturdu ve William'a su tulumunu istediğini belirten bir hareket yaptı. "Pek fazla bir şey söyleyemem, Majesteleri. Bir uzman değilim, ama o yaratığın gece olana kadar dışarı çıkmayacağım düşünüyorum. Ama dışarı çıkarsa, onu nasıl burada tutacağınızı bilemem."

Arutha, ahırın açık kapılarına baktı ve "İçeri girip, işini içeride bitirmeliyiz," dedi. James, "Bir dakika-" dedi. "Evet, toprak beyi?" diye sözünü kesti Prens.

"Bağışlayın Majesteleri, ama o şeyi gördüm. Bir plana ihtiyacımız var." Arutha, pek rastlanmayan kahkahalarından birini attı. "Bunu sen mi söylüyorsun, bir plan ha! Toprak beyi, bu nadir bir durum."

"Şey, o şeyi yakından gördüm Majesteleri ve bir çekişte bir adamın kolunu omzundan ayıracak kuvvete sahip. Onu kendi diyarına göndermek için bir rahibe, ya da yok etmek için bir büyücüye ihtiyacımız var."

"İkisi de yok," dedi Arutha. "Ve iblisler hakkındaki araştırmalarımın hatırladığım kadarıyla, karşı karşıya olduğumuz bu şey üst kademe bir güç değilse, öldürülebilir. Eğer gün ışığı ya da soğuk çelikten hoşlanmıyorsa, bunu yapabiliriz."

Prens, William'a döndü. "Teğmen, sen ve yüzbaşı atlarınızla girişe gidin. Yanınıza bir okçu birliği alın. Güneş batmadan o şeyi bu kapıya yönelmeye zorlayın."

Treggar ve William selam vererek uzaklaştı, James'i, dengede kalması için üzengisine tutunur halde bırakmışlardı.

"Peki ya sürülmek istemezse, Majesteleri?" diye sordu James.

"O halde peşinden içeri girmek zorunda kalırız," dedi Prens. Aşağıya James'e baktı ve "Ama 'biz' kelimesi seni içine almıyor, toprak beyi. Seni hiç bu kadar kötü görmemiştim." Yardımcılarından birine işaret ederek, "Toprak beyini bir yere götürün ve yemek yiyip, suyunu içtiğinden emin olun. Onu dinlenmeye zorlamak zorunda kalacağınızı sanmam," dedi.

James askerin kendisine, gölgesinde oturup, tayınını yiyip buharlaşmayla biraz da olsa soğutulmuş tulumdan suyunu içeceği kayaya kadar kılavuzluk etmesine izin verdi. Bunun, yük kervanının kendilerinden millerce geride olduğu anlamına geldiğini biliyordu ve bu da muhtemelen, Prens dahil herkesin yediği kadar iyi bir öğündü. James lokmalarının arasında uyanık kalmak için mücadele veriyordu. Birisinin kendisine temiz bir tunik ve pantolon getirdiğini güçlükle hatırladı. Çizmelerinin, aşağıda cephaneliğin olduğu, kurban töreni için soyulduğu yerde olduğunu biliyordu ve tüm bunlar bittikten sonra gidip onları almaya yemin etti. Bu uyumadan önceki son düşüncesiydi. William ve Treggar adamları topladılar ve Yüzbaşı, "Teğmen," dedi. "Efendim?"

"Ben ilk altı adamla aşağı iniyorum. Biraz bekle ve ardından çavuş ile diğer altı kişiyi gönder, bundan bir süre sonra da sen son altı kişinin başında inersin. Okçular burada kalacak." "Emredersiniz efendim."

Treggar, "İlk takım dümdüz doğuya ilerleyecek. İkinci takımın güneye gitmesini istiyorum. Bu daha sonra doğuya dönen oldukça belirgin bir yol," dedi. William'a, "En zoru seninki, Will. Kuzeye git ve cephaneliğe doğru ilerle," dedi. "Emredersiniz," dedi William.

İblisle ilk kim karşılaşır, kıpırdamadan diğer iki takıma haber yollasın. Gerekirse kendinizi savunun, ama biz organize olmadan saldırmayın. Okçuları, o şeyi Prens'in Adamlarına doğru sürmek için kullanmak istiyorum." İki ağır ve geniş kalasın altına halatlar bağlanmış ve aşağı indirilmişti, böylece gerektiğinde aynı anda iki adam girip çıkabilecekti.

Yerleşmeleri sona erdiğinde, Treggar ilk takıma liderlik yaparak karanlığa daldı.

William, önce Treggar ve altı adamının, peşinden çavuşun takımıyla gözden kayboluşunu gözledi, ardından kendi altı kişilik takımının başına geçti. Yirmi bir asker, diye düşündü William, bir iblisi güneşe çıkartmak için. Bunun yeterli olmasını umuyordu. Bir büyücü olmamasına karşın tüm hayatını onların arasında geçirmişti ve tüm bu yıllar boyunca iblisler hakkında iyi tek bir şey dahi duymamıştı.

Korkularını bir yana iterek, son takımın harekete geçmesi emrini verdi.

Askerlerden birinin önden gitmesine izin vermeyi reddederek, kendisi öne geçmişti. Bunu, daha önce de buradan geçmiş olmasına bağladı, fakat ardından bu adamlara bir gerekçe göstermek zorunda olmadığını fark etti; yalnızca emir vermesi yeterliydi.

Yavaşça, büyük bir mezbahaya dönüşmüş odaların içinden ilerliyorlardı. Duvarlara kan sıçramış ve her türden vücut parçaları, karmakarışık bir bolluk içinde etrafa saçılmıştı.

William tüm kafaların yarılmış ya da ısırılarak açılmış, beyinlerin ise yenmiş olduğunu gördü. William adamlarının yüzlerine baktığında, eski savaşlardan sonra hissizleşmiş askerlerin yüzlerinin bembeyaz olduğunu gördü. Kusmamak için yutkundu, ne yaptığını bildiğinden pek emin değildi.

Uzaktan gelen bir ses William'a, iblisin yerini belli etti. Diğerlerine beklemelerini işaret etti, kendisi de incelemek için ilerlemeye başladı. Çömelmış, koridor boyunca yavaşça ve sessizce ilerliyordu. Karşısındaki büyük oda, yanlış hatırlamıyorsa bir kışla odasıydı.

Karşısındaki kapıdan gizlice baktı, hiçbir şey göremiyordu, bu yüzden yavaşça biraz ilerledi, ilerlediği her metrede durup, genişleyen bakış açısıyla yeniden etrafı inceliyordu. Kapıya yaklaştığında, iblisin odanın kapı tarafındaki iki köşeden birin de oturduğu ve onu görmek için odanın tamamen içine bakması gerekebileceği korkusuna kapıldı." Sağ mı, sol mu? diye sordu kendi kendine. İblis, hareket ederek onu bir seçim yapmaktan kurtardı. Ses soldan geliyordu.

William sağ duvara yapıştı, hafif çömelmış halde, mümkün olduğunca yavaş ilerliyordu. Önce yaratığın bacakları görüldü ve William onun, sanki bekliyormuşçasına bacaklarını uzatmış, oturuyor olduğunu fark etti. Neyi bekliyor? diye sordu William kendi kendine.

Sonra anladı: güneşin batmasını bekliyordu. William o anda geri çekilip okçuları çağırmak veya köşeye bakıp, bu şeyi daha iyi görmek düşüncesi arasında ikiye bölündü. Riskin, alacağı karşılığa değeceğine karar verdi.

Yavaşça ilerliyor, ani bir hareketin iblis tarafından fark edileceğinden korkuyordu. İblisin kapının aksi yönüne doğru baktığını gördü, vücudunda belirgin pek çok yara vardı.

Geri çekildi. Yavaşça, her adımda kendini kontrol etmekte zorlanarak odadan uzaklaştı. Kendi adamlarını görebileceği bir noktaya ulaştığında, bir parmağını dudaklarına götürdü ve ardından adamlara geri çekilmeleri için bir işaret verdi. William adamlarını en son geçtikleri kesişime kadar geri çekti. Duyulamayacak bir mesafede olduklarına inandığında, fısıldadı, "İblis o odada. Görünen o ki katillerin bir kısmı verebildikleri kadar hasar vermişler. O şey, bayağı kan kaybediyor."

"İyi," diye fısıldadı adamlardan biri.

William adama döndü, "Güneye git ve Yüzbaşı Treggar ile diğerlerini bul," dedi. Asker koşmaya başladı.

Başka bir adama dönen William, "Hızlı adımlarla git ve okçuları getir," dedi.

Adam hızla uzaklaştı.

William diğerlerine dönerek, "Hazır olun, ama benden bir emir duymadan kimse konuşmayacak ve hareket etmeyecek," dedi.

Adamlar başlarıyla anladıklarını belirtip, sessizce beklemeye başladılar.

KEŞİF

Okçular geldi. Altı okçu sessizce William'ın arkasına sıralandı. Az sonra Yüzbaşı Treggar ve altı adamı da onlara katıldı. "Durum nedir, Will?" diye sordu Treggar.

William durumu, yerdeki tozun üzerine iblisin bulunduğu yeri çizerek özetledi. Treggar bir küfür savurdu, "Onu dışarı çıkarmak bize pahalıya mal olacak. O kapıdan ilk girecek adamlarımız neredeyse kesinlikle ölecek," dedi. William, "Durmazlarsa böyle olması gerekmez," dedi.

"Aklından neler geçiyor?" diye sordu Treggar.

"Tavşan ve tazi?"

Treggar gülümsedi. "Eğer iblis onları takip ederse, tavşanlar onu ahıra getirebilir. Sonra da onu Prens'e doğru yönlendirebiliriz."

William zırhını çıkarmaya başladı. "Onlar değil, ben."

"Sen mi?"

"Yolu biliyorum. Burada sizin dışınızda hiç kimse de bilmiyor yüzbaşı ve tüm saygımla, sizden hızlı olduğumu söylemek isterim."

Treggar, "Dün sana yetişmiştim ama" dedi.

William gülümsedi. "Ki bundan dolayı size sonsuza dek müteşekkir kalacağım, tabii yaşayacak sonsuz bir hayatım olursa." Kınını askerlerinden birine verdi, fakat kılıcı elindeydi. Artık üzerinde yalnızca tuniği, pantolonu ve çizmeleri kalmıştı. Meşale istediğini belirten bir hareket yaptı ve arkalarda duran askerlerden biri kendisine meşaleyi verdi. "Şimdiki zaman gibisi yok," diye yorumda bulundu William. William koridor boyunca koştu ve iblisin içinde dinlendiği odaya girdiğinde durmadı. Arkasına baktığında odanın ortasına kadar gelmişti. Korku içinde iblisin, öfkeyle böğürerek peşine takılmış olduğunu gördü.

William, önceki günün karmaşasından ve Arutha ile yaptığı zorlu at yolculuğundan dolayı halen acı içindeydi, fakat şu anda vücudu yalnızca tek bir talimata uyuyordu: canını kurtarmak için kaçmak.

Duraksamadan koşmaya devam etti ve içgüdülerinin kendisini yanlış yöne sapmaktan alıkoymasını umut etti. Önce uzun bir taş koridordan, ardından geniş ve boş bir odadan, sonra da bir başka tünelden geçti. İblis tüm yol boyunca peşinden ayrılmamıştı.

William ahıra daldığında, neredeyse karşısına çıkan ocağa çarparak ölecekti. Taş ocağın üzerinden zıpladı ve bacasını oluşturan metal huninin altında başını eğdi. Buna çarpıp düşseydi, iblisin kendisini kolaylıkla ele geçireceğini biliyordu.

İblisin çok da çevik olmadığını anlayınca şükran duydu, çünkü birkaç saniye sonra, ağır bir cüssenin ocağa ve bacasına çarptığını ve ardından gelen öfke dolu çığılıı duydu.

William, ahırın sonunda içeri girmekte olan güneş ışığını görmüştü ve son bir kez hızlandı. Otuz metrelik bir mesafe kalmıştı, fakat bu ufak mesafeyi geçmek sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu.

Kendisini yan yarıya körleştiren gün ışığına doğru koştu. Bir anlığına gözlerini eliyle gölgelediğinde, Prens Arutha ve atlılarının tam karşısında olduğunu gördü. Arkasında, tam gün ışığının ulaştığı yerde de yaratık durmuştu.

Yaratığın özellikle zeki olduğu söylenemez, diye düşündü William, ama aptal da sayılmazdı. Kendisine kurulan pusuyu anlamıştı ve yemi yutmayı kabul etmiyordu.

William, kılıcının ucunu öne doğru tutarak döndü. Derin bir nefes alarak meydan okurcasına bağırdı.

İblis aniden öfkeyle böğürdü, fakat bunun William'ın meydan okumasıyla alakası yoktu. Nedeni, arkasında ahırda bulunan altı okçunun oklarını üzerine yağdırmasıydı. İblis kendi etrafında döndüğünde, William sırtına saplanan üç okla böğrüne saplanmış bir oku gördü. Bunların dışında, saplanamamış oklardan kalan pek çok ufak yara da mevcuttu. Yaratık gerisingeri ahıra yöneldi ve William da peşinden koştu. Ahırın içinde, iblis merkez koridorda duruyor, okçular da iblise oklarını yağdırıyorlardı. William, yaratığa isabet eden okların pek azının saplandığını fark etti. Okların geri kalanı ya üzerinden sekiyor, ya da büyüyle güçlendirilmiş derisine çarptığında parçalanıyordu.

Oklardan biri az kalsın William'a geliyordu. Bağırdı, "Atışı kesin! Diğer taraftakilerden birini öldüreceksiniz!" Ok atışı kesildi. Ardından William bir kez daha kılıcını çekti ve saldırdı.

Kılıcını olabildiğince sertçe yaratığın sırtına geçirdi, fakat çarpmanın etkisini kollarında, sanki yaşlı bir çınar ağacına çarpmış gibi hissetti. Yaratık acı ve öfke içinde bir çığılık attı ve elinin tersiyle onu yakalamak üzere bir dönüş yaptı. William, kellesi elden gitmeden tam zamanında kendini arkaya bıraktı.

Yuvarlanıp, ayaklarının üzerinde doğruldu. İblisin kendisini mi izlediğinden, yoksa dikkatini ahırdaki diğer askerler üzerine mi çevirdiğinden emin değildi, fakat tam kapıya ve gün ışığına ulaşmıştı ki, sırtına aldığı sert darbe, iblisin nerede olduğunu gösterdi.

William yerde, öne doğru sürünerek ilerledi, kolu ve elleri yaralandı. Ardından mümkün olduğunca çabuk ayağa kalkmaya çalıştı. Arkasından gelen çığılık, kendisi kaçabilsin diye bir başkasının iblisin dikkatini çekmeye çalıştığını gösteriyordu. Bir hamleyle ayağa kalktığı sırada, bir gurup atlının kendisine doğru gelmekte olduğunu gördü.

Toprağın altındaki kayaların aktardığı titreşim ve her saniye seviyesi artan nal sesleri,

William'ın kaçacak yer bulmak için iki tarafa birden bakmasına neden oldu.

Bu şartlar altında yapabileceği tek şeyi yaptı: dimdik, hareketsiz bir şekilde durdu ve atlıların çevresinde dolanmaları için dua etmeye başladı.

Sürücüler atlarının dizginlerini çekip eyerlerinden atladılar. En yakın sürücü William'ın bir metre kadar ötesinde inmişti. Yılların verdiği tecrübenin sonucu, beş kişilik her gruptan bir kişi atları dizginleyip geri alırken, diğer dördü de silahlarını çekmiş, aynı hizada duruyorlardı. Arutha kendilerine ulaşana dek beklediler ve onun işaretiyle hücumla geçtiler.

William da kılıcını eline aldı ve onlarla birlikte hücum etti.

İblis okçuların geriye, ahıra doğru çekilmelerine neden olmuştu, ama yeni gelen bir sürü askerin sesleriyle durum tersine döndü. Krondorlu askerler hızla açılarak iblisin etrafında, ellerinde ustalıklarla kullandıkları kalkanlarıyla bir çember oluşturdular.

Arutha, "Arkasını gördüğünüzde, saldırın!" diye bağırdı.

Arutha'nın sesiyle iblis döndü ve arkasındaki iki kişi öne atılarak, mümkün olduğunca sert bir şekilde kılıçlarıyla darbe vurdular. Yaratık hızla arkasını dönerken, bu sefer diğer adamlar arkadan saldırmıştı.

Kısa bir süre sonra, iblis olduğu yerde dönmeye başlamıştı, sırtı kanayan yaralarla dolmuştu.

Verilen hasara karşın, bu taktiğin bedeli yok değildi. En azından üç adam öyle sert darbe almışlardı ki, odanın öte tarafında artık ölü olarak uzanıyorlardı; iki tanesi de ölümcül biçimde yaralanmıştı. İblis, pençelerini düzensiz hareketlerle bir o yana bir bu yana savururken, ya bir kalkanı, ya kalkanın üstünden bir zırhı ya da açıkta kalmış eti parçalıyordu.

Adamlar lanet yağdırıp kan kaybediyorlardı, birkaç tanesi daha ölmüştü, fakat dövüşe devam ettiler.

William pozisyon aldı ve belkemiğini parçalayabilecek bir şiddetle, iki eliyle kullandığı kılıcını savurdu, bu çabasının karşılığını, içinden çeşme gibi siyah ve duman tüten bir sıvının aktığı derin bir kesiği görerek aldı. Yaratık etrafında döndü ve pençesini William'a savurduğunda, bu saldırıyı kılıcıyla savurdu. Siyah pençeleri çelik kılıca sürtündüğünde kıvılcımlar yayıldı, fakat yaratık diğer pençesiyle saldırmak için geri çekildiğinde, çığlık atarak geri döndü, bu kez de arka taraftan bir darbe dikkatini dağıtmıştı.

William bir adım kadar geriledi. Tam başka bir darbe savurmaya hazırlanıyordu ki, arkasından bir ses duydu. "Nasıl gidiyor, teğmen?"

Prens'in sesini tanıyan William yanıtladı: "Kanlı, Majesteleri. Yaratık kan kaybediyor, fakat

ölmeyi pek istemiyor gibi." Arutha, William'ın yanına geldi, kılıcı hazır durumdaydı.

O anda William'ın aklında kuzeninin yalnızca devlet işleri için zırhlara bürünen saray idarecilerinden olmadığı, aksine kendisinden iki kat daha yaşlı savaşçılardan bile daha fazla çarpışmaya şahit olmuş bir savaşçı olduğu geldi

Arutha hiçbir şey söylemedi ve William'ın önüne geçerek kılıcını öne doğru uzattı. İblisin böğründe, sol kolun altında bir bölüm açıkta kalmıştı ve Arutha kılıcını öyle bir hızla savurdu ki, William bu darbeyi Prens kılıcını geri çekerken anca fark edebildi.

İblis bir an için yerinde donup kalmış gibi göründü, ardından titredi ve diğerlerinden daha yüksek bir çığlık attı. Ama bu seferki çığlık, öfkeden çok korku doluydu. İblis, Arutha ile yüz yüze geldi. Gözleri, odadaki tek düşmanı sanki oymuşçasına Prens'in üzerine kilitlenmişti.

Yaratığın arkasındaki askerler vakit kaybetmeden yaklaşarak, yaratığın çoktan kan içinde kalmış ve lime lime olmuş sırtına saldırmaya başladılar. Fakat iblisin alev alev yanan gözleri sadece Arutha'ya dikilmişti ve pençesini, tırmalarcasına bir hareketle aşağı savurdu.

Arutha becerikli bir hareketle arkaya sıçradı, ardından meçiyle saldırarak, iblisin pençe biçimindeki elinde, üzerinde duman tüten ve kan sızan bir yarık açtı. İblis, elinin tersiyle bir darbe savurdu, bu William'ın geriye sıçramasına neden olmuştu. Arutha ise sadece yarım adım yana çekildi ve sonra yaklaşarak yaratığın göğsünü boydan boya kesti. William bağırdı, "Kılıcınız! Her nasılsa daha fazla hasar veriyor!" Arutha, "Bir ara bunu babana sorarsın. Şu anda meşgulüm," dedi.

Krondor Prensi, William'ın o ana kadar gördüğü en hızlı kılıç kullanan kişiydi ve hız olarak bakıldığında iblis, onun yanına bile yaklaşamazdı.

William diğerlerine katıldı. Yaratık çevik hükümdara yaklaşmaya çalışırken, onlar da böğrünü deşip duruyorlardı. Ahır boyunca bu kanlı dans devam etti, ta ki yaratık gün ışığının sınırına gelene kadar. Tereddüt etti, sağdakilere hırlayarak döndü ve William bir adım geri çekildi. Ardından, artık açık biçimde zayıf düşmüş olan yaratık, Arutha'ya yaklaşmak isteyerek ışığa doğru bir adım daha attı.

William'ın kolları ve omuzları yorgunluktan tutulmaya başlamıştı, fakat yine de yaratığın böğrüne darbeler indirmek için kendini zorluyordu. İblisin böğrü ve sırtı lime lime olmuştu. Bir kecininkini andıran bacakları koyu bir kanla kaplanmıştı ve her adımda titriyorlardı.

Arutha ise iblis yavaşladıkça daha da hızlanıyormuş gibi görünüyordu. Kılıcı saplanıp duruyor ve her hamleyle iblise acılar veriyordu. En sonunda iblis sendeledi ve yere yığıldı.

Tereddüt etmeksizin Arutha bir adım öne atıldı ve kılıcını, iblisin boynunun omzuyla birleştiği noktaya sapladı. Sertçe ileri iterek kılıcını sapına kadar soktu ve ardından çekti.

Yaratık iniltiyle kıvrandı ve bir süre sonra hareketsiz kaldı. Arutha'nın kılıcından yarattığın dumanı tütmeekte olan kanı damlıyordu. İblisin boynundaki yaradan ufak bir alev çıktı. Artık iblisin etrafına dolmuş bulunan askerler, havayı çürümüş et ve yanan sülfür kokusuyla dolduran yeşil alevler hızla yayılırken bir adım geri çekildiler.

Adamların pek çoğu öksürüyor, bazıları kusuyorlardı. Ama kısa bir süre içinde iblis ortadan yok olmuş, geride yalnızca yerde vücudunun hatlarını gösteren bir karartıyla, havada kötü bir koku bırakmıştı.

Prens'e eşlik etmekte olan saray hizmetlisi, efendisinin yardımına koştu. Arutha, saray hizmetlisinin belindeki çantayı açtı ve bir tomar sargı bezi çıkardı. Kılıcını sildi, iblisin kanının kumaşa değdiği yerler kararıyor ve buralardan duman çıkıyordu. Sohbet edercesine Arutha, "Adamlara, iblisin kanını silerken dikkatli olmalarını söyleyin, teğmen," dedi.

"Efendim!" diye yanıtladı William, fakat çevrede bulunan herkes, Prens'in yaptıklarını zaten görmüştü.

Ardından Arutha, "Neyse, daha kötü pislikler görmüştüm, ama çok değil," dedi. Etrafında hazır durumda dikilmekte olan askerlere baktı ve "Yüzbaşı Treggar," dedi. "Efendim!" dedi Treggar öne doğru bir adım ilerleyerek.

"Tebrikler, yüzbaşı. Şimdi haberi yayın. Yapmamız gereken pek çok iş var. Tepelere, her yöne, bu katliamda yakalanmamış olabilecek katillerin bulunması için devriyeler çıkarılmasını istiyorum." "Emredersiniz, Majesteleri," dedi Treggar talimatları vermek için geri dönerken.

"Teğmen," dedi Arutha.

"Majesteleri," diye yanıtladı William.

"Cesaretinizi göz ardı edemem, ama o ahıra koşmanız gibi aptalca bir şeyi bir daha yaptığınızı görürsem, emekli olana dek size, Prens'in çamaşırhanesi nöbeti veririm. Tamamen zırha bürünmüş düzinelerce adamımız vardı ve siz hiç zırh giymemiştiniz. Bu pek de akıllıca bir hareket değil, teğmen."

Yüzüne yapışmış kir ve kanın altında kızaran William, "Üzgünüm, Majesteleri," dedi.

Arutha, hafifçe tebessüm etti. "Hepimiz hatalar yaparız. Onlardan bir şeyler öğreniriz... tabii kurtulabilirsek."

Etrafına bakınan William, "Bunun gibi bir başka yer olmasa da olur," dedi.

Arutha elini William'ın omzuna koydu. "İlk iblisimle karşılaştığımda, Krondor'un başına geçmemin üzerinden daha bir sene bile geçmemiştii. O zafer de beni bu dövüşe fazla hazırlamadı. Tıpkı bu dövüşün beni bir sonrakine tam olarak hazırlayamayacağı gibi."

Yalnızca William'ın duyabileceği hafif bir sesle ekledi, "Asla hazır olmazsın, Will. Sadece ilerledikçe uyum sağlarsın. En iyi planlar, dövüşün başladığı anda etkisiz hale gelir. İyi bir general, doğaçlama yapmayı ve adamlarını hayatta tutmayı bilen kişidir." Sesini yükselterek, "Anlıyor musunuz, teğmen?" diye sordu.

"Sanırım anlıyorum, Majesteleri."

"İyi. Şimdi, bakalım içeride neler bulacağız." Treggar, etrafı çevreleyen tepelere atlı birliklerini gönderdiği sırada, Arutha da William ile birlikte kaleyi araştırırken kendilerine eşlik edecek bir düzine kadar adama işaret etti. Kanla kaplanmış ahırın içine girdiklerinde, William, "James burada olmalıydı. Bu yerin büyük bölümünü keşfeden o," dedi.

Arutha gülümsedi. "Yanılmıyorsam, James şu anda sakince uyuyor olmalı ve uyuyabileceği her bir saniyeyi hak etti." William, evet anlamında başını salladı. "Hırpalanmış görünüyordu."

"Tıpkı Crydee'deki yaşlı at ustamın söylediği gibi, 'koşması için zorlanıp terli terli yerine kaldırılmış'. " William güldü. "Bu Algon muydu, efendim?" Arutha'nın kaşları soru sorar biçimde kalktı.

"Babam, zaman zaman Crydee'de geçen çocukluğuna dair hikâyeler anlatırdı ve hocalarıyla ilgili sayısız hikâye dinledim.

Kulgan en komiklerini anlatırdı."

Arutha etrafına bakındı. "Hiç şüphesiz." Yaşlı büyücünün insanı en utandıracak zamanlarda ortaya çıkardığı keskin alaycılığını hatırlamıştı.

Eski cephaneliğe girdiler, William yine midesinde ne var ne yoksa dışarı çıkartacak gibi hissetti kendisini. Pek çok asker bu katliam karşısında kusmaya başladı.

İblisin en fazla hasar verdiği yer burasıydı. Arutha fısıldadı, "Onlar kalpleri kararmış katillerdi, ama hiç kimse bunu hak etmez."

Bakışlarını kaçırmadı, aksine katliamı, zihnine yerleştirmek için incelemeye başladı. Neredeyse açıkta bulunan tüm yüzeylere kan sıçramıştı. Tüm vücutlar parçalara ayrılmıştı. Akla gelebilecek her organ açıktaydı ve üzerlerinde sinek bulutları meydana geliyor, çürümenin getirdiği mide bulandırıcı o hastalıklı koku havayı dolduruyordu.

"İşimiz bittiğinde, burasının ateşe verilmesini istiyorum," dedi Prens alçak bir sesle.

William başıyla onayladı ve adamlardan ikisine döndü. "Atlarınıza binin ve bulabildiğiniz kadar tahta bulun," diğer iki kişiye, "Güneydeki odalarda kavanozlarda yağ var; onları bulup buraya getirin," dedi.

Arutha, başrahabin ölürken bir kenara atmış olduğu büyük kitabı gördü ve kendisine

getirilmesi için işaret etti. Askerlerden biri denileni yaptı ve Arutha kitabı incelemeye başladı. "Burada ne tür karanlık kelimelerin yazılı olduğunu bir başkası söylemek zorunda."

"Majesteleri, izin verirsiniz?" diye sordu William.

Arutha kitabı uzattı. "Ben bir büyü uygulayıcısı değilim, efendim, fakat bir öğrenciydim." William, Arutha'ya yarım bir gülümseme fırlattı. "Siz zaten bunu pek çoklarından daha iyi biliyorsunuz," diye ekledi, utanmış bir halde.

William yalnızca birkaç satır okumakla yetindi, ardından hızla kitabı kapattı. "Bu dili bilmiyorum, ama bu yazılar güç barındırıyor." Ekledi, "Yalnızca kelimelere bakmak bile ürpermeme yetti. Sanırım bu bir rahibin işi. Güvenlik için Majesteleri, koruyucu büyüler yapılmadan bunu kimsenin okumasına izin vermeyin."

Arutha başıyla onayladı. Kitabı bir askere uzattı ve "Bunu atımdaki eyer çantasına koy ve başında kal," dedi. Asker selam verdi ve kitabı götürmeye başladı. William'a bakan Arutha, "Bir tek bu bile saray büyücüsü mevkisini yeniden kurma fikrimin doğru olduğunu gösteriyor. Eğer yeni büyücümüz burada olsaydı, ne derdi sence?" Prens'in sorusunun cevabını düşünürken, William'ın yüzünden pek çok duygunun izleri hızla geçti. İçindeki, Jazhara hakkında ters ya da küçümseyici bir şey söyleme isteği ile mücadele etti. Ama en sonunda, adamlar etrafı incelemek için dağıldıklarında, William, "Bu konuda yalnızca bir tahminde bulunabilirim, Majesteleri. Ama onun, burada olup bitenler konusunda pek çok şey söyleyebileceğini biliyorum. O..." Kısa bir tereddüdün ardından, "Büyü sanatları konusunda olağanüstü bir öğrencidir ve bu irfan konusunda çok bilgilidir," dedi.

"O halde, burada olması konusundaki dileğim iki katına çıktı," dedi Arutha.

Bir koridordan ilerleyerek, yatakhane olduğu anlaşılan odalara ulaştılar. Hızla odaları araştıran adamlar, çok sayıda deri kaplı kitap buldular. Arutha, bunların da aynı şekilde Krondor'a götürülmesi emrini verdi. Kısa koridorun en sonundaki odaya ulaştılar, içeride iki asker ahşap bir sandığı karıştırıyor, yakında açılmamış bir başka sandık duruyordu ve Arutha içeri girdiğinde bir asker, "Üzerinde bir mühür var Majesteleri. Kurcalamamanın daha uygun olacağını düşündüm," dedi.

"İyi düşünmüşsün," dedi Arutha. "Krondor'a götürün, orada bir uzmana inceletiriz."

Arkalarından gelen bir ses, "Burada bir uzman dururken, Krondor'a gitmek neden, Majesteleri?" dedi.

Arkalarını döndüklerinde, eliyle kapının pervazına dayanmış olan James'i gördüler. Elinde bir çift iyi görünümlü deri çizme tutuyordu. "Bunları almadan dönmeye niyetim yoktu," dedi. "Burada bulunacak kadar iyi durumda mısınız?" diye sordu Prens.

"Buradayım, değil mi?" diye yanıtladı James, omzunu silkerek ve zayıf bir cesaret gösterisiyle. "Siz öldürürken, iblisin çıkardığı sesler arasında uyumamı beklemiyordunuz,

değil mi?"

Arutha gülümsedi ve hafifçe başını salladı. "Bana bu sandık hakkında ne söyleyebilirsin?"

James dizlerinin üzerine çöktü ve mühür ile kilide dikkatle baktı. Bir süre daha menteşelerine, metal işlemelerine ve yanlarına baktıktan sonra, "Bunu Krondor'a geri götürmenin iyi bir fikir olduğunu söyleyebilirim. Bir rahip, mühür kırıldığında tatsız bir şeyin çıkmamasını garanti ettikten sonra kilidi açarım. Aletlerim, saraydaki dairemde, efendim." Sandığı incelemekte olan askerlerden biri bir parşömen uzattı ve "Efendim, sanırım bunu okusanız iyi olur," dedi.

Arutha belgeye baktı ve "Sen bunun ne olduğunu biliyor musun?" dedi.

Asker, "Majesteleri, Krallık Dili dışında üç Keshia dilini de okuyup yazabiliyorum. Yazı, bir çöl kabilesininkine benziyor, ama okuyabileceğim kadar benzemiyor.. Fakat buradaki bir kelimeyi tanıyabiliyorum, Majesteleri," dedi.

William merakını bastırdı, fakat James Prens'in omzunun üzerinden okumaya çalıştı. "Nedir o, efendim?"

Alçak bir sesle Arutha, "Bu bir isim: Olaskolu Radswil," dedi. Hızla dönerek ekledi, "William, burada kal ve her odayı araştır. Buradaki her belgenin saraya götürüldüğünden emin ol. James, sen benimle geliyorsun. Bir an önce Krondor'a doğru yola çıkıyoruz."

William hızla emirleri verdi ve adamlar koşuşturmaya başladı.

Sakin tavırlarına ve adımlarına karşın, odanın içerisindeki adamların hiçbiri, Krondor Prens'i'nin yaydığı telaşı gözden kaçırmamıştı.

William, Arutha ile James'in koridorda kaybolmalarını izledi ve ardından bu iğrenç yuvanın içindeki son araştırmaları yönetmeye koyuldu. Daha şimdiden adamlar ellerinde çıra ve yağla gelmeye başlamışlardı ve ayrılma zamanı geldiğinde, William burayı ateşe verecek kişinin kendisi olmasından hoşnuttu.

Bir anlık gelen bu düşüncesinden kurtulduğunda William araştırmaları, sanki Arutha orada kalmış ve kendisini gözetliyormuş gibi titizlikle yapmaya koyuldu.

YANILTMA

Rüzgâr, sancakları savuruyordu.

Kaleyi terk etmelerinin ardından, kendilerini zorlamışlar ve atlarını yorgunluktan çatlayacak noktaya gelene dek sürdürdükten sonra, normalde sekiz gün sürecektir bir yolculuğu altı günde tamamlayıp, en yakındaki Kraliyet Garnizonu'na ulaşmışlardı. Arutha, Shandon Limanı sahilindeki ufak kaleyi işaret etti. Tepelerden toz bulutları uçuşuyor, atlar, taze suyla yemeğin çok da uzaklarda olmadığını anladıklarından sabırsızca tepmiyorlardı.

James, "Görünen o ki, konuklarımız var," dedi.

Atını sürdüğü süre boyunca yavaşça iyileşmişti. Yatakta istirahat etmiş kadar zinde görünmese de, yaralarının çoğu iyileşiyordu. Hâlâ sayamayacağı kadar çok yeri ağrıyordu, fakat kalıcı bir hasardan mustarip değildi.

Arutha, "Öyle görünüyor," dedi.

Arutha, Krondor'dan Shandon Limanı'nın bu güney ucuna gemiyle ilk geldiğinde, dönüş yolculuğu için geminin beklemesi emrini vermişti. Şimdi bu ufak rıhtımda üç gemi daha demirlemiş, duruyordu. James güldü, "Bu Amos'un gemisi, değil mi?"

"Kraliyet Leoparı, evet," diye yanıtladı Arutha. "Ve Kraliyet Engereği ile Kraliyet Geyiği. Bu donanmasının en iyi bölümü."

Kaleye doğru ilerlerlerken, yerel garnizon dışarıda hazır ol'da bekliyordu. Yetkili yüzbaşı bir karşılama hazırlamıştı, ama Arutha'nın vakti yoktu. Atından inerek yüzbaşının yanında duran sağlam yapılı adamı selamlamak için ilerledi. "Amos," dedi Arutha, "Batı filolarının amiralini burada bize yardım için bekleten, kaderin nasıl bir oyunudur?" Amos Trask'ın kırışmaya yüz tutmuş, siyah sakalı bir sırtıyla ikiye bölündü. Gözlerinde, Arutha ve James'in -savaşta dahi- yüzünü hiç terk etmediğini bildikleri o neşeli pırıltı vardı. Her zamanki gibi, gök gürültüsünü andıran sesiyle yanıtladı. "Güneye geldiğimde, her zaman bu limandan bir geçerim. Havanın kötü olduğu zamanlarda, Keshialı kaçakçıların ve tüccarlara pusu kurmak isteyen tuhaf korsanların, kuzey sahilindeki rüzgâr almayan yerlerde beklediklerini fark etmiştim. Kraliyet Şahinini fark ettiğimde, olağan seyrimdeydim-" limana yakın bir yerde demirlemiş gemiyi işaret etti "-kraliyet hanedan bayrağı çekiliydi. Ben de kendi kendime sordum, Arutha, Krallığın bu unutulmuş köşesinde ne yapıyor?' Sonuçta demir atıp, bunu öğrenmek için beklemek zorunda kaldım." Arutha, "Madem öyle, en hızlı gemi seninki olduğuna göre, şahsi eşyalarımı Leopar'a taşıyacağız," dedi.

Amos sırttı. "Çoktan taşдық."

"En erken ne zaman buradan ayrılabiliriz?"

"Bir saat içinde," dedi Amos. "Eğer biraz dinlenmek istiyorsanız, sabaha."

Garnizon yüzbaşısına dönen Arutha, "Karşılama hazırladığınız için teşekkürler yüzbaşı, ama devlet meseleleri hızla Krondor'a dönmemi gerektiriyor," dedi. Yüzbaşı Treggar'a dönerek: "Adamlarınızı ve atları bir gün kadar dinlendirin, sonra yük katarı bize yetiştiğinde-"

"Bir daha," diye ekledi James kısık bir sesle. Arutha, yolda kendi yük katarına rastlamış ve hızla geri döndürülmesini emretmişti.

"Şahin'e binin."

"Anlaşıldı, Majesteleri," dedi Treggar.

William ve birliği, kaleyi terk etmelerinden iki gün sonra Arutha'ya yetiştiklerinde, yanlarında çok sayıda belgeyle, büyülü özellikleri olduklarına inandıkları birkaç parça eşya taşıyorlardı.

Arutha, "Teğmen, bulduklarınızı getirin ve benimle gemiye binin," dedi. Amos'a döndü. "Şimdi gidiyoruz." Amos, Prens'e yol açmak için yana çekildi. "Emirlerinizin bu yönde olacağını bekliyordum, Arutha, bu yüzden siz gemiye çıkar çıkmaz demir alıyoruz."

Arutha'nın işaretiyle atı getirildi. Eyerden, içinde kitapların ve kiralık katillerin üzerinde bulunan belgelerin olduğu çantayı alıp, içinde parşömenler ve kitaplardan benzer bir çantayı taşıyan William'a uzattı. Ardından Arutha, kıyıda duran ve kendilerini amiral gemisine ulaştıracak olan uzun kayığa binmek için ilerledi.

Arutha, William ve James kayığa bindiler, onları Amos takip etti. Gemiciler ve askerler, kayığı limanın sakin sularına doğru ittiler.

Bir saat sonra gemiye çıkmışlardı ve üç gemi de akşam akıntısını kullanarak pupa yelken ilerliyordu. Arutha ve James, amiralin kabinine yerleştiler; Amos ikinci kaptanla, William ise bir astsubayla aynı kamaraya yerleşmişti. James eşyalarını çıkarırken, kapıdaki ses, amiralin gelmiş olduğunu belirtti.

Amos masasına oturdu ve "Biraz yemek istettim," dedi. James'e bakarak ekledi, "Jimmy, evladım, seni daha önce de hırpalanmış, çürükler içinde görmüştüm, anca bu en büyük başarın gibi görünüyor. Hikâyesi iyi mi bari?"

James, "evet" anlamında başını salladı. "Pek çoğundan iyi."

Arutha eski dostuna gülümsedi. "Seni gördüğüme çok sevindim, tek nedeni de hızlı yolculuğumuz değil."

Kapı yeniden vuruldu ve William göründü. "Majesteleri," dedi selamlayarak. "Amiral."

Amos, "Seni tanıyorum. Sen Pug'ın oğlusun. Ne kadardır seni görmüyorum. On sene oldu

mu?" dedi.

William biraz utanmıştı ve "Onun gibi bir şey, efendim," dedi.

"Kendine bir iskemle çek ve dinlen. Yemek-" Kapının vurulmasıyla sözü kesilmişti. "Gir!" diye kükredi. Kapı açıldığında, ellerinde yiyecek ve içeceklerle iki asker görüldü. Yemeklerin servisini yaptıktan sonra ayrıldılar. Amos, kulplu sürahideki şarabından büyük bir yudum aldı ve "Pekâlâ olay nedir?" dedi.

Arutha, Krondor'daki ilgisiz gibi görünen cinayetlerden başlayıp, Geceşahinleri'nin yuvasındaki saldırıya kadar tüm olanları özetledi.

"İşte elimizde bu belge var, ne William ne de ben okuyabiliyoruz, ama üzerinde Olasko Dükü'nün ismi var."

"İzin verirseniz bir bakayım," dedi eski korsan. "Birkaç çöl dilini öğrenmiştim... Keshia sahillerinde seyrederken."

James gülümsedi. Korsan Trenchard, gençliğinde Krallık limanları kadar Keshia limanlarını da yağmalamıştı. Amos belgeyi iki kere okudu. "Sorun yalnızca bu belgenin belirsiz bir dilde olması değil, bunu yazan kişi okuma-yazma da bilmiyormuş. Her neyse, yazılanlardan anlayabildiğim kadarıyla, bu bir ölüm fermanı. Birisi ödemede bulunmuş... - hayır, bu yalnızca benim varsayımım.- Birisi, katillere Olasko Dükü'nü öldürme emri vermiş."

Arutha, "Ama bunun yanıltıcı bir iz olduğunu düşünüyoruz," dedi. "Öyle mi?" diye sordu Amos. "Daha fazlasını anlatın bana."

"Olasko'nun veliaht prensi de gurubun içinde ve düke yapılan saldırı sırasında görevli olan subayın raporuna bakılırsa, peşinde oldukları kişi gerçekten de oymuş gibi gözüküyor."

Amos arkasına yaslandı. Belgeyi bir kez daha okudu ve "Burada başka isimler de var, Vladic ve Kazamir ve Paulina," dedi.

"Olasko ve Roldem Kraliyet Hanedanlığı'nın üyeleri," dedi Arutha.

"Birileri onların da ölmelerini istiyor."

Amos belgeyi biraz daha inceledi, ardından bir kenara itti. "Neyse, ben gene de çeviri konusunda bir başkasına daha danışırdım, Arutha. Buna bir uzman baksın, çünkü yanılıyor olabilirim." Bir süre düşündükten sonra, "Ama ne olursa olsun, birisi Krallık ile Olasko arasında bir savaş başlatmak istiyormuş gibi görünüyor," dedi. "Kim?" diye sordu William.

Amos, William'a bakarken kaşları kalkmıştı. "Neden sorusuna cevap bulduğunuzda, kim olduğunu da bulursunuz." James arkasına yaslandı. Büyük lombozdan dışarı bakıp küçük ayın yükselişini izlerken, bir yandan da Amos'un söylediğini düşünüyordu. Kısık bir sesle

kendi kendine sordu, "Neden?"

* * *

Krondor'u görüş mesafesine ulaştıklarında, hava mükemmel sayılırdı. Amos, hem Batıdaki Kraliyet Donanması Amiralliğini belirten bayrağını, hem de Prerfc'in kraliyet flamasını çekmişti ve gemisi kraliyet limanına girerken, diğer gemiler yolunu boşaltmıştı.

Her zaman kusursuz çalışan Teşrifatçı Baş de Lacy, limanda Prenses ve çocuklarla birlikte beklemesi için resmi bir muhafız yerleştirmişti. Arutha töreni izlemek için pek kısa bir vakit ayırarak, zamanını karısını ve çocuklarını öpmeye ayırdı. Ardından kendisi, James ve Amos adına, kurmaylarıyla toplantı yapmak için izin istedi.

Anita, kocasını meselenin aciliyetini anlayabilecek kadar iyi tanıyordu ve çocuklarını alıp kraliyet dairesine götürdü. Arutha, Keshia çöl dilleri konusunda en bilgili çevirmenlerin, kendisi üstünü değiştirip temiz kıyafetler giyer giymez kendisine katılmaları konusunda emir vermişti.

William James'e veda etti ve hızla, banyo yapması ve temiz kıyafetler giymesi gerekirken, diğer genç subayların düzinelerce sorusuna maruz kaldığı bekâr subaylar bölümüne gitti.

William, çizmelerini hızla cilaladığı sırada Gordon O'Donald merdivenlerde göründü ve "William! En iyi dostum, nasıl gidiyor?" diye sordu.

William gülümsedi. "En iyi dostum mu?"

"Tregar'ı son birkaç haftadır buradan uzakta tuttuğun için hakkını veriyorum. Tam bir cennet olduğunu söyleyemem ama uzun süredir cennete bu kadar yakın olmadığımı söyleyebilirim."

William şüpheli bir gözle ona baktı. "Sanırım yüzbaşıyı sert bir şekilde yargılıyorsun, Gordon. İnan bana: eğer bir dövüşteysen, yanında olmasını isteyeceğin kişi o olmalı."

Gordon çenesini ovuşturdu. "Pekâlâ, madem öyle diyorsun. Ama kesinlikle yemekler çok daha sakın geçti."

William kıkırdadı, ardından, "Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

"Yeni yıkanmış bir teğmen gibi."

"İyi. Prens'in toplantı odasına geri dönmeliyim."

"Ah, ben de Gökkuşağı Papağanı'ndaki küçük hanımı ziyarete gideceğini düşünmüştüm." William tam merdivenlerden inmeye başlamıştı bunu duyunca, öylesine hızla arkasını döndü ki neredeyse düşecekti.

"Talia?"

O'Donald, "Sen burada değilken onu birkaç kez gözledim," dedi.

William'ın yüz hatları karanlık bir hal almıştı ki, Gordon hızla, "Tabii ki yalnızca bir dost olarak," diye ekledi.

Acı bir gülümsemeyle William, "Elbette," diye karşılık verdi.

Abartılı bir iç çekişle, O'Donald, "Böylesi daha iyi zaten. O kız beni istemezdi. Ne de bir başka erkeği, sanırım. Anlaşılan, hayatının aşkını bulmuşsun, Will," dedi.

William sırtışını kontrol edemiyordu. "Gerçekten mi?"

O'Donald kendisini şakayla karışık itti. "Prens'i bekletme. Eminim daha sonra Talia'yı ziyaret etmek için boş vaktin olacaktır."

William'ın dikkati Gordon'un yorumuyla öylesine dağılmıştı ki, adımını yakalamasa neredeyse merdivenlerden aşağı yuvarlanacaktı. Gordon gülererek, "Haydi. Prens'i bekletemezsin," dedi.

William hızla cephaneliği ve manevra alanını geçerek saraya girdi. Vardığında, diğerleri de aynı şekilde Prens'in toplantı odasına geliyorlardı.

William etrafına bakındı ve James kendisine, yanında, Prens'e yakın bir yerde oturmasını belirtir biçimde elini salladı. Prens ile James'in arasındaki iskemle Krondor'un Şövalye-Mareşal'ine ayrılmıştı ve Gardan'ın emekliye ayrılmasından beri boştu. Amos, Yüzbaşı Guruth, Şerif Means ve Kraliyet Muhafızlarını idare eden Yüzbaşı Isaacs'ın katıldığı mecliste yerini aldı.

Arutha, "Şu anda nadir Keshia diyalekti konusunda uzman yarım düzine kadar kâtip bulduğumuz o belgeleri inceliyor. Prandur Tapınağı'ndan Rahip Belson şu anda sandığı inceliyor ve az sonra ilk izlenimlerini sunmak için aramıza katılacak." İki yüzbaşıya ve şerife baktı ve "Bizimle olmayanlarınız için durumumuzu özetleyeyim," dedi.

On yıldır hizmetinde olmasına karşın James hâlâ, Arutha'nın aklının işleyişi karşısında şaşırıyordu. Hiçbir abartmaya yer vermeden gerekli bilgileri nasıl verebileceğini gayet iyi biliyor, bunu yaparken çeşitli konuların önemini vurgulayacak detayları vermekten de geri kalmıyordu.

Arutha, iki yüzbaşı ve şerif için olayların arka planını anlatmayı bitiriyordu ki, Rahip Belson odaya girdi. "Majesteleri," diye söze başladı Prandur rahibi, "Bildiğim her türlü yöntemi denedim ve anlayabildiğim kadarıyla o mühürde gizemli hiçbir özellik yok. Bu yalnızca sandığın açılıp açılmadığını belirtmek için kullanılmış, mumdan bir mühür gibi görünüyor."

Arutha eliyle boş bir iskemleyi gösterdi. "Toplantıyı bitirdikten sonra inceleriz." Guruba

dönerek, "Ayrılıncaya kadar düğ ve ailesine tahsis edilen muhafızların sayısının iki katına çıkarılmasını istiyorum," dedi. Yüzbaşı Isaacs konuşurken rahatsız görünüyordu, "Efendimiz, Düğ Hazretleri'nin yaraları iyileşiyor ve şu anda kendisini koruması için verdiğimiz muhafızlardan şikâyetçi.

Kendisini ziyarete gelen bazı hanımefendilerle... yakınlık kurdu," dedi.

Arutha, rahatsızlık ve eğlenme duygusu arasında kalmış gibi görünüyordu. "Şey verebileceğim en iyi tavsiye, yüzbaşı, düğ karısının kendisinin korunmasını muhakkak isteyeceğinin söylenmesi olacaktır. Belki de, şu bahsetmiş olduğunuz hanımefendilerin de duyabilecekleri bir mesafeden söylemek gerekir."

James sırttı, William yüz ifadesini değiştirmemek için hayli güç harcıyordu. Amos bir kahkaha attı ve masaya eliyle sertçe bir şaplak indirdi. Bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki, Arutha sözünü kesti. "Bana sakın, hayatın içindeki eğlencelerden mahrum kaldığımı söyleme, Amos," dedi.

Amos'un kahkahası ikiye katlanmıştı.

Yüzbaşı Guruth ve Şerif Means'e dönen Arutha, "Bölgede bulunan Geceşahinleri'nin kalbini söktük, ama onları tamamıyla ortadan kaldırmış değiliz," dedi.

Amos başıyla onayladı. "Lanet olası şeyler, böcek gibiler. Işığı açtığın anda gölgeye doğru koşuşturuyorlar. Çoğu zaman göremesen de, onlar hep oradalar."

James sırtmaya devam ediyordu. Arutha ise sözü kesildiği için rahatsız olduğunu belli etti. "Dediğim gibi, tamamını yok edemedik. Eğer bir kısmı şehre ulaşırsa ve burada hâlihazırda ajanları varsa, görevlerini yerine getirebilmek için düğ yeni bir saldırıda bulunabilirler."

Kapı açıldı ve bir asker, saygıyla eğilmiş olan bir kâtibi içeri kabul etti. "Majesteleri, pek önemli olduğun söylediğiniz yazıyı okudum." Sade, mavi bir tunik, gri bir pantolon, sade düğ çizmeler giymiş, ufak tefek bir adamdı. En belirgin özelliği, gözlerini kısması gibi görünüyordu. * "Bana ne söyleyebilirsin?" diye sordu Arutha.

"Amiral Trask, bunu yazanın iyi bir okur yazar olamayabileceğini söylemişti size," dedi kâtip. "Eğitim görmemiş birine böyle gelebilir, ama aslında bu akıllıca bir kodlama."

"Kodlama mı?"

"Queganların kullandıkları gibi bir şifre değil -ne yazık ki-, fakat belirli kelimelerin yerine geçen, önceden kararlaştırılmış deyimlerden ibaret. Düğ ve ailesinin isimlerinin okunması kolay, ama asıl bilgiler, akıllıca bir şekilde, zararsız görünen deyimlerle gizlenmişler.

"İzin verirseniz bir örnek vereyim: 'Efendimiz herkese yeşil bütünleşme arifesinde yerlerinde olmaları talimatını veriyor.' Bu kesinlikle, bunu yazan kişi ile mesajı alacak kişi

arasında anlaşmaya varılmış, bir zaman belirtiyor. İşte bir tane daha: 'Hediye, ismi verilmiş kişiye kargaların şölenine gitmeden evvel ulaşmalı.'" Arutha, "Bundan bir anlam çıkarmanın imkânı var mı?" diye sordu.

"Bu anahtarları bilen biri olsaydı ve eğer kendisini, bu anahtarları size vermeye ikna edebilseydiniz, her şey açığa çıkardı. Ama şu haliyle, bu belirsiz deyimlerin anlamlarını çıkarmaya çalışmak faydasız." "Birkaç satır daha okuyun, lütfen," diye rica etti James.

"Ah..," diye söze başladı kâtip, "Söz, kışın en soğuk gecesinde efendiye ulaşmalı."

James başıyla onayladı. "Bunun yardımı olur mu bilmem, ama Durbin'den dışarı köle kaçıran bir Keshia çetesi vardı. Kendilerine Kederli Kardeşler, ya da onun gibi bir isim vermişlerdi."

"Keder Kardeşliği," dedi Amos. "Onlarla birkaç kez karşılaşmıştım... yağmacılık günlerimde. Pis bir gruptur. Her diyarda kanunlara karşı gelirlerdi, hem mahkûmları hem de özgür doğumluları alıp, Durbin mahallelerinde satarlardı." "Zaman zaman Krondor'a da gelirlerdi ve Şakacılar, biz onların burada olduklarını öğrenir öğrenmez, gerisingeri dışarı atarlardı onları," dedi James. "Onların, bir yerin aslında bir isim, bir ismin aslında bir zaman, bir zamanın ise aslında bir yer olduğu bir kodlama kullandıklarını duymuştum."

"Yani aslında, 'kargaların şöleni' bir olay değil de, bir yer olabilir, öyle mi?" diye sordu Arutha. "Evet," dedi James. "Bunu bilmek çok da işimize yaramayacak, ama belirtsem iyi olur diye düşündüm." Arutha arkasına yaslandı. "Olabilir." Kâtibe bakarak, "Bu işe yarar mı?" diye sordu.

Kâtip, "Olabilir. Elimizde pek çok belgede buna benzer deyimler var. Birbirine yakın ya da eş deyimlere bakarak belki bir şeyler öğrenebiliriz," dedi.

Arutha eliyle odadan çıkmasını işaret ederken, "Bir bak ve yarın sabah bana bir rapor ver," dedi.

Yüzbaşı Isaacs, Guruth ve şerife bakarak, Arutha, "Her taşın altına bakın ve eğer bu katillerden birini bulursanız, onu buraya getirin ve kimseyle konuşmasına izin vermeyin," dedi. Üç adam selam verip ayrıldılar.

Arutha ayağa kalkınca, masada oturan diğerleri de hemen aynısını yaptılar. "Gidip şu sandığa bakalım." Rahibe dönerek, "Rahip, gözden kaçırmış olabileceğiniz herhangi bir büyü ihtimaline karşın siz de bizimle gelseniz?" dedi.

Prandur rahibi başını olur anlamında salladı.

William ve James, Prens'in ardına düşmüşlerdi. Arutha, "Bize katılıyor musun, Amos?" diye sordu.

Bir kahkahayla Amos yanıtladı, "Sanki beni durdurabilirmişsiniz gibi."

Kraliyet ailesi tarafından pek çok amaçla kullanılmakta olan geniş bir depoya girdiler. Yarısı mobilyalar, sandıklar dolusu eski kıyafetler, artık kraliyete ait çocukların sıkılmış oldukları oyuncaklar ve aileye ait diğer eşyalarla doluydu. James, "Belki de açmadan önce bu kalabalığı mahzenin aşağı kısmına taşısak iyi olur," dedi.

"Siz kilidi inceledikten sonra, toprak beyi, tehlikeli olduğunu düşünürseniz, bunu yaparız."

James, deri bir kayışa sarılmış aletlerini çıkardı. Düğümünü çözdü, açtı ve içinden metal bir çubuk çıkardı. Kilidi bir süre inceledikten sonra, "Bir tuzak yerleştirilmiş, basit bir iğne ve neredeyse kesinlikle zehirli," dedi. Kayıştan bir alet çıkarıp kilidin içerisine yerleştirdi. Biraz denedikten sonra, odanın içindeki herkes yüksek sesli bir klik sesi duydu. O anda James hızla metal çubuğu çıkardı ve iğneyi ufak bir demir kesici ile kesti. "Her ihtimale karşı," dedi James ayağa kalkarken, "herkes geri çekilsin." James, kilidin üzerindeki kopçayı kaldırdı ve sandığı açtı.

O anda oda karardı, sanki odanın içindeki bütün ışık kaynaklarının önünden bir bulut geçiyor gibiydi. Sandığın içinden ufak bir rüzgâr esti ve içeriden karanlık bir şekil yükseldi.

Bir insan biçimindeydi, fakat bir yüzey üzerine düşmeden havada asılı kalmış bir gölge dibi, derinlikten yoksundu. Odanın içine göz gezdiriyor gibi görünüyordu, sandıktan çıktı ve kapıya doğru hızla ilerlemeye başladı. Odanın içindeki herkes şaşkınlıktan donakalmıştı, ta ki James, "Durdurun onu!" diye bağırana kadar.

William ve Amos gibi, Arutha da kılıcını çekti. William bu şeyle kapı arasındaki tek kişiydi ve kılıcını ona doğru saplamaya çalışarak hareketini kesmeye çalıştı. Yaratık, sanki orada yokmuşçasına kılıcın içinden geçip gitti. "Takip edin!" diye bağırdı Arutha. James'e, "Bu da nedir?" diye sordu.

"Daha evvelden böyle bir şey görmemiştim," dedi Amos. "Ben de öyle," dedi James, "ama hakkında bir şeyler duymuştum." "Nedir?" diye yineledi sorusunu Arutha.

"Bu bir Gölge Avcısı. Büyülü bir katil. Sandığın bu kadar kolay açılmasının nedeni, birisinin onun burada kolaylıkla açılmasını istemesi"

"Kiralık katillerin sırf bu sandık buraya gelsin diye tüm adamlarının öldürülmesine izin vereceğine inandıramazsın beni," dedi Arutha, kapalı bir kapının içinden geçip giden yaratığın arkasından koşarken.

Kapıyı açtılar ve koridora baktılar. Yaratığa dair hiçbir iz yoktu. James, "Bunu düşünmüyorum Majesteleri, ama bu sandığı onu bulabileceğimiz bir yere götürme hazırlığında olabilirlerdi -orada!" Koridorda bir noktayı işaret etti.

"Ne?" diye sordu Arutha.

"Gölgeler içinde bir hareket."

"Ben bir şey görmüyorum," dedi Amos.

James koştu, Arutha bir adım gerisinden takip ediyordu. James bağırdı, "Dümdüz ona baksanız bile onu göremeyebilirdiniz, amiral!" dedi.

Bir anda kafalarının üzerinden bir alev topu uçarak geçti, durdu ve koridorun sağa döndüğü köşede asılı kaldı. Bu parlak ışıktaki, kabartma gibi ortaya çıkan insan biçimli gölge katil dışındaki tüm gölgeler silikleşmişti.

Arutha ve diğerleri arkalarına baktıklarında Rahip Bel-son'un, bu alev topunu kontrol ediyormuş gibi ellerini önde tuttuğunu gördüler. "Prandur'un ateşi saf biçimde yanar, Majesteleri. Bu yaratığı durdurabilir miyim bilmem, ama nerede gizlendiğini gösterebilirim!"

"Takibe devam edin, Rahip!" diye bağırdı Prens.

William, "Majesteleri, nereye gidiyor?" diye sordu. "Hazretleri, Olasko Dükü'nün dinlendiği yere," dedi Prens.

James, "Batı kanadına doğru ilerliyor," dedi.

Arutha yaratığa yetişti ve kılıcıyla biçercesine bir hamle yaptı. Kılıç bu insan biçimli gölgenin içerisinden geçtiğinde, yaratık tereddüt etti, başını sanki etrafı kolaçan ediyormuşçasına hareket ettirdi, ardından yoluna devam etti. "Dikkatini çektiniz," dedi James, "ama zarar görmüş gibi görünmüyor."

Arutha, "Bu yaratığı nasıl durdurabileceğimize dair her fikre açığım," dedi.

"Vurmaya devam edin," dedi Amos.

Arutha bir kez daha bu hareket etmekte olan biçime yetişti ve defalarca kılıcını savurdu. Gölge kıpırdandı, bir o yöne bir bu yöne döndükten sonra tavana doğru kaçtı, burada resmedilmiş bir insan silueti gibi görünüyordu. Bir an orada durduktan sonra yoluna devam etti.

Ardından alev topu söndü ve yaratık karanlığın içinde kayboldu.

James işaret etti, "Orada!" Rahip Belson, "Bir küre daha meydana getirirsem, başka hiçbir şey yapamayabilirim," dedi.

"Bu yaratığı durdurabilecek herhangi bir büyünüz var mı, Rahip?" diye sordu Arutha, James'in ardından hızlı adımlarla ilerlerken.

"Kardeşliğimin büyülerinin büyük kısmı savaşa göre, çok büyük hasarlara yol açan büyülerdir, Majesteleri." "Bir savaşı durdurmak için, sarayın içinde bir yangını göze alabilirim, Rahip." "Ama bir işe de yaramayabilir," dedi rahip.

William, "Önden koşup, muhafızları hazırlasam?" dedi.

Arutha, "Ne yapmaları için hazırlayacaksın? Onların silahları bu şeye engel değil ki," diye karşılık verdi.

James hızla ilerliyor, bir yandan da, bu şeyi gözden kaçırmamak için gözlerini tavandan ayırmıyordu. Amos, nispeten daha kalabalık bir koridora ulaştıklarında bağırdı, "Yolu açın!"

Köşelerde duran hizmetkârlar ve muhafızlar, prenslerinin ve meclisin pek çok üyesinin gözleri tavana dikilmiş biçimde hızla geçişini izledi. Yukarı baktıklarında, titrek gölgelerden başka bir şey görmüyorlardı.

James, "Şimdi en azından, Krondor'daki büyücüleri kimin ve ne için öldürdüğünü biliyorum," dedi. "Prens bu şeyi durdurması için kimseyi gönderemesin diye mi?" diye sordu William.

"Ya da sevgili rahibimizin kullandığı büyüden başka bir büyüyle sandığı kontrol edemeyelim diye," dedi Amos.

"Bu yaratıklar hakkında başka ne biliyorsun?" diye sordu Arutha, James'e.

Gözlerini, tavanda hareket etmekte olan gölgeye sabitleyen James, "Tüm bildiğim, bu büyü hakkında bana yaşlı sokak sihirbazlarının anlattıkları. Bilinçsiz. Bir kez görev verildi mi, kurbanını öldürene ya da yok edilene dek durmuyor," dedi.

Rahip, "Belli büyüler için karşı-büyüler vardır, ama bunun için ne gerektiği konusunda bir bilgim yok ve şu anda tapınaktaki benden daha kıdemlilere danışabilecek ya da diğer kardeşliklerden yardım isteyecek zamanım da yok," dedi.

William, "Bir şey biliyor olabilirim," dedi. "Nedir?" diye sordu Arutha.

"Sadece tahmin, ama bir fikrim var." James, "Utangaç olma, Will. Konukların olduğu yere yaklaşıyoruz," dedi.

"Gördüğüm kadarıyla öldürmek için iki yolu var. Ya maddeleşip, dükü bir insan gibi, bir silahla ya da boğarak öldürecek, ya da-

"Boynunu kırarak," diye ekledi Amos. "Evet, anlayabiliyoruz. Devam et."

"Ya da... dükü bir zehirle ya da hastalıkla etkilemek zorunda, ya da o tarzda bir şey."

Arutha, "Rahip, yaratık düke bir hastalık ya da bir çeşit hasar verirse, yardımcı olabilir misiniz?" dedi.

"Dükü hayatta tutabilirim," dedi rahip. "Kesinlikle, en azından siz saraya diğer şifacıları

getirene dek."

"Ya maddeleşirse?" diye sordu James, dükün odalarına açılan büyük kapılara ulaştıklarında. "Kapıları açın!" diye bağırdı, kapıyı beklemekte olan iki muhafıza. Arutha'ya dönen Amos, tekrarladı, "Ya maddeleşirse?" "O zaman onu öldürürüz," diye yanıtladı Prens.

Önden koşan William, James tavandaki titrek gölgeyi gözden kaybetmeden önce muhafızlara kapıları açmaları için emir verdi. Göz açıp kapayınca dek, dükün özel odasına ulaşmışlardı. Yaratık kapıyı hiçe sayarak koridor boyunca ilerlemeye devam etti. Bir başka kapıya ulaştığında durakladı. Arutha seslendi, "Kapıları açın!"

Muhafızlar bir an için tereddüt ettiler, ardından emri uyguladılar, ama o kısacık anda yaratık kapının tepesiyle pervazı arasından kaymıştı.

Olasko'nun Veliht Prensi Vladic yatağında doğrulmuş, yanındaki kadın ise, saklanmak istermişçesine örtünün altına kaymıştı. "Bu da ne demek?" diye bağırdı Vladic.

James tavana baktı ve ardından gözlerini odada gezdirdi. "Rahip, lütfen," dedi ısrarcı ve yalvarırcasına bir sesle. Rahip bir alev topu daha meydana getirdi ve Vladic geri çekildi. "Bu da neyin nesi?" diye sordu, yatağından çıkıp kılıcını eline alırken.

"İşte!" diye bağırdı James, yaratık keskin hatlara sahip bir kabartma görünümüne geldiğinde. Vladic'in arkasındaki duvarın yanına çömeldi.

James'in işaret ettiği yeri gören William öne sıçradı, Vladic'i yakaladı ve Prens'i uzaklaştırdı.

O anda gölge aşağı, yere indi. Herkesin gözü önünde, kabarmaya, dolmaya ve maddeleşmeye başladı.

Arutha, Vladic'in önüne geçerek, "Üzgünüm Majesteleri," dedi.

Kendi çıplaklığını umursamayan Vladic, kılıcı elinde hazır dikilmişti. "Bu da ne?"

"Görünen o ki, sizin ortalıkta olmanızı istemeyen bir şey," dedi James, Arutha'nın yanına gelerek. O da kendi kılıcını çekmişti.

Bu gölge biçimli şey artık tamamen maddeleşmişti. Hatları, saçı, görünür bir kuşum olmayan, kömür siyahına boyanmış bir insan gibi görünüyordu. Üzerinden hiç ışık yansımıyordu.

Arutha kılıcını ona doğru savurdu. Yaratık tereddüt ediyorken, Prens'in kılıcı yaratığın içinden "geçti. Ardından yaratık Prens Vladic'e doğru atıldı.

MASKENİN DÜŞÜŞÜ

William sıçradı.

Canavar hamlesini yaptığı sırada Prens Vladic'i yana devirdi. Amos ve Arutha saldırıya hazırlanırken, odanın içi hızla askerlerle dolmuştu. Çoğu, bu gölge avcısının üzerine atlayarak prenslerini kurtarmaya çalışıyordu. İlki avcıya kalkaniyla vurarak, dengesini bozmayı denedi. Kalkan, bir ağaç gövdesine çarpmışçasına çınlamaya başladı ve avcının eli bir kılıç gibi savruldu. Askerin gırtlığı kızıl bir çeşmeye dönüşmüş, kanı hızla akmaya başlamıştı. James, yaratığın arkasına geçmeye çabalarken, Arutha, "Okçular!" diye bağıyordu.

Askerlerden biri emri iletmek için hızla odadan çıktı, bu sırada ellerinde uzun mızraklar taşıyan iki asker saldırıya geçmişti. Silahlar dekorasyon amaçlı silahlardı, başları altın kaplama, ahşap kısmı ise cilalıydı ve üzerinde Krondor kraliyet armasını taşıyordu, buna karşın işlevseldiler. Her iki adam da bunların kullanımı konusunda iyi eğitim görmüştü, avcıya yaklaştılar, kancalar takılıp çekiştirmeye, uçları ise delmeye hazırды.

İlk asker tüm gücüyle öne doğru bir hamle yaptı, silahın çelik ucu yaratığı delmek yerine, ona hiçbir zarar vermeden üzerinden sekti. Gölge-avcısı bir an için durakladı ve mızrağı bir kolunun altında yakaladı, ardından diğer eliyle yaptığı sert bir hareketle, mızrağı çıraymış gibi kolayca böldü.

"O sert meşedendi!" dedi Amos.

William ayağa kalkmış, yatağın üzerinden Vladic'i çekiştiriyordu. Yaratığın köşeye sıkıştırıldığı yerin öteki tarafında çömelmiş durumda saklanan kadının yanından geçtiler. Avcının ayrılmakta olduğunu hisseden yaratık, yatağın üzerine sıçradığında genç kadın bir çığlık attı ve örtüyü daha da çekti. Gölge-katil kadını umursamıyordu.

Arutha hızla yatağın etrafında dolandı ve yaratığa doğru bir hamle yaptı, kılıcının ucu, hatları olmayan derisinin üzerinden kayıp geçmişti. "Majesteleri!" diye bağırdı James. "Bir işe yaramıyor; lütfen kendinizi öldürtmeyin." Amos daha doğrudan bir yol izleyerek, Arutha'yı omzundan yakaladı ve yaratık, az önce Prens'in bulunduğu yöne dönüp elini savurduğu sırada, onu geriye çekti. "Onu rahatsız ediyorsun, Arutha," dedi eski korsan.

O sırada, okları hazır durumdaki okçular içeri girdi ve William Prens Vladic'i odanın dışına çekiştirirken, onlar da oklarını serbest bıraktılar. Oklar, avcının derisine çarptıklarında ya sekiyor ya da kırılıyorlardı.

"İşe yaramıyor!" diye bağırdı Arutha. "Geri çekilin, ama onu da yavaşlatın!"

Ellerinde kalkan ve kılıç bulunan askerler kalkanlardan bir duvar örerken, ellerinde mızraklar bulunan askerler de onların arkalarına geçti. Kalkan taşıyıcılar birbirlerine tutundular, kalkanları bir yaratığın pulları gibi görünüyordu.

Arkadan mızrakçılar uzanarak çelikten bir engel oluşturdular; fakat yaratık bunu umursamayarak, mızrakların ucuna doğru ilerliyordu. Ellerindeki ağır mızraklar geriye itilirken, güçlü adamlar buldukları yere tutunmaya çalışıyorlardı.

Avcı iki kolunu birden kaldırdı ve ardından aşağıya doğru bir darbe indirdi. Soldaki bir mızrak paramparça olmuş, bir diğeri ise onu tutmakta olan askerin elinden fırlayarak taş zemin üzerine düşmüştü. Yaratıkla yüz yüze gelen askerlere destek olmak için daha fazla asker gelmişti ve çavuşları talimat almak için William'a bakıyordu.

"Onu duvara yapıştırın," dedi William. "Kalkanlarınızı kullanın ve dikkatli olun, çok güçlü." Çavuş bağırdı, "Teğmeni duydunuz! Hücum!"

Kalkancılar ve mızrakçılar tek vücut halinde hücumla geçtiler, yaratık gerilemek zorunda kalmıştı. Karşı koyuyor, fakat pürüzsüz taş zeminde kayışını yavaşlatamıyordu.

Adamların sayısı arttıkça avcıyı yavaşça Prens Arutha ve diğerlerinden uzaklaştırdılar. Avcı, avının kaçmakta olduğunu hissediyordu ve mücadelesi daha yoğun ve zorlu bir hale geldi. Bir kolunu kendine çekti ve ardından savurarak, en yakındaki askerin yüzünü parçaladı. Asker yere düştüğünde, arkasındaki iki asker de sendelemiş ve yarattığı gerilemeye zorlayan askerlerden oluşan kütle dağılmıştı.

Aniden, yaratık önce bir kolunu ardından diğerini savurmaya başlayarak, kendini engelleyen askerlere vurmaya başladı. Darbeler eziciydi, kollar kırılıyor, askerler eziliyor, yüzler parçalanıyordu. Sert, tecrübeli askerler, yaramazlık yapmış çocuklar gibi, acı ve öfke çığlıklarıyla bir kenara savruluyordu. Yaralı olanlar, diğer askerlerin yoğunluğundan dolayı oldukları yerde mihlanıyorlardı. Kendinden geçmiş pek çok kişi, kütlelerin hareketi düşmelerine izin verene dek dik bir pozisyonda durmakta, yere düştüklerinde ise ezilme tehlikesi altında kalmaktaydı.

Yöneticilerini ve kraliyet konuğunu korumak için daha fazla sayıda asker içeri girmişti. Bir kez daha yarattığı geriletmiş, yere yapışmaya zorlamışlardı. Askerler üzerine çullanarak avcıyı yere mihladılar. Yığın en altlarından gelen inilti, tepelerindeki adamların ve ağır zırhlarının oluşturduğu yığın ağırlığının bedelini gözler önüne seriyordu. Yaratığa en yakın durumda olanlar, hayatlarını iki kere tehlikeye sokuyorlardı, hem yarattığın darbeleri hem de kendi yoldaşlarının ezici ağırlığıyla karşı karşıyaydılar.

Yığın halindeki askerler, sanki altlarındaki taşlar sarsılmışçasına yükseldiler, bu bir değil, iki değil, tam üç kere tekrarladı. Ardından yığın, aniden havası inmiş bir top gibi çöktü. Yığın içinden bir ses geldi, "Efendimiz! Yok oldu!" James bağırdı, "Hayır, yok olmadı!"

Yığın altından kayarak bir gölge geçti ve odayı aşarak Arutha ile Vladic'in bulunduğu yere gelip yükseldi ve bir kez daha maddeleşti.

Arutha saldırdı.

Yaratığa kılıcıyla saldırırken, hareketi ayırt edilemeyecek kadar hızlıydı. Büyük Ayaklanma öncesinde, Murmandamus'la son karşılaşmasından önce, Kara Macros tarafından kılıcına bir Ishapia tılsımının gücü verilmişti. O günden beri, bu büyülü gücü bir tek kaledeki o iblisle tecrübe edebilmişti.

Bu gölge-avcı ise, zarar görmekten çok, Arutha'nın kılıcından rahatsız olmuş gibiydi. Arutha'nın meydana getirdiği kesiklerin sonucunda önce çekindi, ardından güçlü bir darbe savurdu.

Arutha yana çekildi, James ise arkasından öne ilerledi ve kılıcıyla elinden geldiğince şiddetli bir darbe indirdi. Darbe, yaratığın üzerinden sekerken büyük bir titreşim yaydı. James darbenin etkisinin omzundan yukarı çıkışını hissedebiliyordu.

Rahip Belson'a bakan James, seslendi, "Yapabileceğiniz bir şey var mı?"

Rahip yanıtladı, "Yalnızca tek bir şey düşünebiliyorum, ama o da çok tehlikeli!"

Arutha kazanamayacağı bir düelloya girişmişti, fakat yaratıkla Prens Vladic'in arasında kalma konusunda öyle başarılıydı ki, Vladic henüz tek bir yara almamıştı. Bağırды, "Bundan daha tehlikeli olamaz, Rahip! Yapın!" Rahip bir adım yana çekildi ve bağlı olduğu kardeşliğin gizemli dilinde büyülü sözler söylemeye başladı. Bu sırada James bir kez daha yaratığa arkadan saldırmış ve kendisini asla boyun eğmeyecek bir kayaya darbe indirmiş gibi hissetmişti.

Yatak odası aydınlandı ve ısınmaya başladı. Rahip Belson elini havada tutmuş, başının üzerinde girdap gibi dönmekte olan ve ısıyı etraftakiler tarafından hissedilebilen alevlerden bir çember oluşmuştu. Bir çember halinde duran alevlerin dönüşü gittikçe daha hızlı bir hal alarak, her geçen saniye daha da büyümeye ve ısınmaya başlamıştı. Rahip büyüsünü bitirdi ve "Kaçın!" diye bağırды.

Hiç kimsenin bunu ikinci bir kere duymasına gerek yoktu. Etrafındakilere güvenli bir ortam oluşturmak için avcıya son bir hamle yapan Arutha dışında, imkânı olan herkes arkasını dönerek odadan dışarı fırlamıştı, bunun ardından o da gerilemeye başladı, arkasını döndü ve koştu.

Yaratığın arkasında yerde yatmakta olan yaralılar sürünerek uzaklaştılar, bilincini kaybetmiş yoldaşlarını geride bırakmak zorunda kalmışlardı.

Rahip, bağlı olduğu kardeşliğin gizli dilinde yüksek sesle bir kelime söyledi ve alevler, tıpkı avcı gibi bir insan şekline bürünmeye başladı. Dağlayıcı ısı koşmakta olanlar tarafından da hissedilebiliyordu. Arutha'nın sırtı, yanmakta olan bir ocağın yanı başında duruyormuş gibi sıcaktı.

James arkasını dönüp baktığında, alevden oluşmuş yaratığın kendisini, avcı ile sessizce ve büyülenmiş bir biçimde olanları izlemekte olan Vladic'in arasına yerleştirmiş olduğunu gördü.

Rahip Belson, yüksek sesle konuşmaya başladı, "Ey alevlerin yarattığı, ateş elementi, o karanlığı yok et!"

Element saldırıya geçti ve bir ısı dalgası, izlemekte olanları, yoğunluğundan dolayı geri çekilmeye zorlayacak biçimde yayıldı. Bir tek Prandur rahibi, yarattığın yanındaki bu dağılayıcı ısıdan etkilenmiyor görünüyordu.

Avcı, Vladic'e karşı amansız takibini kesip, kendisini savunmak için döndü. Yaratıklar sessizce birbirlerini yakaladılar, duyulan tek ses alevlerin çatırtısıydı.

James koridoru terk ederek, küçük odalardan birinden geçip, yandaki geçitlerden birine daldı. Koşturdu ve bir galeriyi geçerek, Arutha ile Vladic'in bulunduğu ana girişe döndü. Yakınlarda bulunan bir muhafıza işaret ederek, "Oradan geç," dedi, kendi geldiği yönü gösteriyordu. "Bu koridorun diğer ucunda yaralılar var. "Isı onlara iyi gelmiyor." Bir birlik çağır ve onları oradan çıkar."

"Emredersiniz, toprak beyi," dedi asker. Diğerlerine, kendisini takip etmeleri için işaret verdi ve yarım düzine kadar adamı James'in göstermiş olduğu yöne götürdü.

Arutha gözlerini mücadeleden ayırmıyordu, fakat "Bunu düşünmeliydim," dedi.

"Meşgulsünüz," dedi James, geride kalan muhafızlardan birine pelerinini çıkarmasını işaret ederek. Bunu Prens Vladic'e uzattı, "Biliyorum burası sıcak, ama..."

Vladic önünde meydana gelen manzara karşısında donup kalmış bir biçimde, üzerini örttü ve "Teşekkür ederim," dedi. İki büyülü yaratık birbirlerine kenetlenmişti, her ikisi de, diğerinin kolunu kavramış, arena içerisinde birbirlerini itekleyen sarhoş güreşçiler gibi bir o yana bir bu yana itişiyorlardı. Elementin, yanabilecek bir nesneye her yaklaşımında o şey üzerinden duman çıkıp, kararıyor ya da bu alevsi yaratık uzun süre aynı yerde kalırsa alevlere boğuluyordu. Avcı, elementi, kavrayışından kurtulmak için taş duvara doğru itmişti, fakat elementin alevden elleri tuttuğunu bırakmadı ve aldığı darbeyi sessizlikle karşıladı. Ardından çevresinde döndü ve avcıyı duvara yapıştırdı.

Arutha, "Yakında sona ermezse, bu şey kısa sürede sarayı yakacak," dedi.

Dekoratif duvar halılarının pek çoğundan duman tütüyordu ve ikisi alev almıştı. Avcı, elementi geriye, üzerinde taze çiçeklerin bulunduğu bir vazanın olduğu dekoratif bir masaya doğru itti. Çiçekler kısa sürede solmuş, masa alevler içinde kalmış, vazo ise ısıdan paramparça olmuştu.

"Bakın," dedi James. "Bir şey oluyor."

Elementin, avcıyı kavramış olduğu yerden duman yükselmeye başlamıştı, siyah isli dumanlar her geçen saniye daha da yoğunlaşıyordu. Kısa süre sonra kara dumanlar tavana ulaştı ve etrafa dağılarak, salonu kötü kokulu siyah bir isle kapladı.

Avcı kendini kontrolsüzce savunuyor, elementi bir o yana bir bu yana fırlatmaya çalışıyordu, oysa bu alevler içindeki yaratığın, ölümcül kavrayışını bırakmaya niyeti yoktu.

Salon artık alevler içindeydi, Arutha yakındaki askerlere seslendi, "Herkesi sarayın bu kanadından çıkartın! Su getirin!" Hızla kova taşıyıcılardan bir sıra oluşturulmalıydı, salonun taş yapısını tutan ahşap kirişler kararmaya ve tütmeğe başlamıştı.

"Bakın!" diye bağırdı James. "Küçülüyorlar!"

İki gizemli figür birbirlerine kenetlenmiş, sarmal bir güç dansıyla mücadelelerine devam ediyor, boyutları küçüldükçe hızları artıyordu. Bu ikilinin üzerinden yükselmeye başlayan duman, salonu boğucu, isli bir bulutla kaplamaya başlamıştı.

"Dışarı!" diye emir verdi Arutha. "Herkes bahçeye çıksın!"

Sarayın özenle bakılan bahçelerinden biri, konuklara ayrılmış kanadın yakınlarındaydı. James, salondan bahçeye açılan çift cam kapıya ulaştı ve ardına kadar açtı. Koridorda artmakta olan ısının ardından gece, serin ve ferahlatıcıydı. Diğerleri James'in arkasından, sendeleyerek kapıdan çıktılar. Koridoru yanan sülfür kokusu ve çürümüş olan çöp kokusuyla dolduran dumandan kaçarlarken, öksürüyorlar ve gözleri yaşarıyordu.

Yangın alarmı verilirken, sarayın yakınlardaki yerleşim yerlerinden sesler yükselmeye başlamıştı. James dönerek yangına baktı. "Rahip Belson dışarı çıktı mı?" diye sordu Amos'a.

"Arkamızdaydı," diye yanıtladı amiral. "Onu göremiyorum."

James hızla kapıya doğru ilerledi ve ortalığı kaplamakta olan dumandan sakınmak için mümkün olduğunca yere yaklaştı. Koku burnundan içeri girerken, keskin duman gözlerinin yaşarmasına neden oluyordu. Tavandaki kirişler alevler içerisindedeydi ve yangın başının üzerinde alevden bir nehir gibi ilerliyordu. James, gözlerinde biriken yaşı temizlemek için sertçe gözlerini kırıştırdı ve salonun öteki tarafında tek başına durmakta olan birini gördü.

Prandur rahibi, kollarını başının üzerinde iyice açmış, ahenkli bir biçimde büyülü sözler söylüyordu. James, karanlık ve isli dumanların altındaki mavi gri sisin içindeki karanlık silueti zorlukla seçiyordu.

Rahibin şarkısı daha karanlık ve acı bir hal aldı, James'e, dinledikçe cenazeyi hatırlatan bir tonu vardı. Taşların düşebileceği korkusuyla bir yandan yukarı bakarken, James seslendi, "Rahip Belson! Dışarı çıkın! Alevler sizi yutacak!"

Aniden salonda uzanmakta olan alevler ufaldı ve ardından sanki bir tanrı, derin bir nefes alıyormuşçasına tavandan ve duvarlardan içeri çekildi. Alevler ve duman çekilmişti.

James, bahçede beklemekte olanlara baktı ve onların, geri çekilen alevler ve duman karşısındaki şaşkın bakışlarını gördü. Ardından arkasına baktığında tüm alevlerin ve dumanın, hareketsiz durmakta olan rahibin başının tepesinde, dev bir topun içerisinde birikmiş olduğunu gördü. Top hızla daha ufak bir küre haline gelmeye başlamıştı, ufaldıkça parlaklığı da artıyordu. En sonunda boyutu bir çocuğun topunun boyutuna indi, ama hâlâ akşamüstü güneşi kadar parlaktı. James gözlerini bu parlıktan kaçırmak zorunda kalmıştı, kapının dışındaki bahçe bile aydınlanmıştı. Ardından aniden ışık küçüldü, ardından yok oldu ve salon karanlığa gömüldü. James doğrularak bahçeye döndüğünde öksürüyor ve gözlerini ovuşturuyordu. "Ne oldu?" diye sordu Arutha. James, "Sanırım bitti," diye yanıtladı.

Kısa bir süre sonra Rahip Belson kapıdan çıktı. Ayaklarının dibinde biriken duman etrafında dönüyor, cüppesinden şeritler halinde yükseliyordu. Yüzü isten kararmıştı, fakat hiç hasar görmemişti.

"İyi misiniz?" diye sordu James.

Belson, "Bir Prandur rahibinin korkması gereken en son şey ateştir, delikanlı," dedi. Kronдор Prensi'ne dönerek, "Majesteleri, hasar-" özür dilercesine omuzlarını silkti.

Pelerinine sıkıca sarınmış olan Prens Vladic güldü ve "Hayatımı kurtardığın için tüm bu kanadı yeniden yaptırtacağım ve Olasko'da Prandur için yeni bir tapınak inşa ettireceğim, rahip!" dedi.

Rahip Belson memnun görünüyordu ve "Bu güzel olur..." dedikten sonra yere yığıldı.

İlk yanına gelen James olmuştu, çömelerek rahibi kontrol etti. "Bayıldı," dedi toprak beyi.

"Onu odasına taşıyın," diye talimat verdi Arutha ve yorgun rahibi yatağına taşıması için dört muhafız ayarlandı. Bir kâtip bahçeye daldı, dumandan ve Prens'in çevresindeki kalabalıktan dolayı gözlerini kırıştıırıyordu. "Efendimiz!" diye seslendi.

"Ne var?" diye sordu Arutha.

"Biz..." gözlerini kırıştırdığında yaşlar yanaklarından iniyordu, öksürdü. "Üzgünüm, Majesteleri, ama duman beni rahatsız etti."

"Ne var?" diye tekrarladı Arutha.

"Üzgünüm, efendimiz. Mesajların bir kısmını daha deşifre ettik. Bazıları burada Kronдор'daki ajanlardan, bazıları diğer şehirlerden. Özellikle bir tanesi acil görünüyordu, bu yüzden, görür görmez geldim."

"Nedir?" diye sertçe sordu Arutha en sonunda, sabrı sınıra dayanmıştı.

Kâtip bir belge uzattı. "Bu mesaj saraya mühürlü bir sandığın getirilmesini söylüyor. İçinde

bir çeşit tuzak var. Böyle bir sandığın saraya ulaşması ihtimaline karşı sizi uyarmam gerektiğini düşündüm."

Arutha, duyduklarına inanamaz bir biçimde başını salladı. Uzun bir süre sonra, saray ahalisine döndü. "Gidip yemek yiyelim." Kâtibe dönerek, "İşine geri dön. Yarın sabah kahvaltımızı ettikten sonra diğer tomarlarda yazılanları bize söylersin," dedi.

"Efendimiz." Öksürmekte olan kâtip eğildi ve hızla ayrıldı, belli ki dumandan uzaklaşmaktan dolayı memnundu.

James, "Majesteleri, ona sert davranmayın," dedi.

Arutha evet anlamında başını sallayıp davranmayacağını belirtti. "Elinden gelenin en iyisini yaptı. Ama... zamanlaması o kadar da iyi değildi."

William ve Amos güldüler. Prens Vladic, "Odama dönüp, dumandan fazla etkilenmedilerse... üzerime yemek için daha uygun bir şeyler geçirmeliyim, Majesteleri," dedi.

Arutha başıyla onayladı ve muhafızlarına kraliyet konuklarına eşlik etmeleri için bir işaret verdi. James'e dönerek, "Biliyor olsaydık." dedi.

"Gene de sandığı açardık," dedi James. "Ama bu sefer muhtemelen zindanlarınızın en dipteki hücrelerinden birinde, yalnızca bir düzine muhafızla birlikte olurduk ki, bu da bir felaket olurdu."

Arutha, kendisine yandan uzunca bir bakış fırlattı. "Her zaman her şeye karşı böylesine olumlu bir bakış açısına sahipsin, toprak beyi. Haydi, yemeğe gidelim. Eminim karım, sarayın büyükçe bir bölümünü neden yakmaya çalıştığımızı öğrenmek isteyecektir."

Kurdu andıran bir sırıtışla James, "Ona sadece, odaları kendisinin dekore etmesini istediğinizi söyleyin, bu onu memnun edecektir," dedi.

Arutha acı dolu bir ifade ile baktı ve "Bir gün, toprak beyi, doğru kadını bulduğunda, dilerim karın sana acır, yoksa kocalık günlerinin acı dolu geçeceği kesin," dedi.

"Bunu aklımda tutacağım," dedi James ifadesiz bir ses tonuyla.

William, Prens'in yanına gelerek, "Majesteleri, bana ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

Arutha durdu ve genç teğmene baktı. "Neden? Yapman gereken daha önemli bir işin mi var?"

William utançtan kıpkırmızı kesilmişti. "Hayır, efendim, sadece..."

James güldü ve Arutha, "Sadece takılıyordum, William. Git ve genç hanımı gör ve biraz neşelen." "Genç hanım mı, efendim?" William bu göndermeden dolayı şaşırılmıştı. James'e

bakarak, "Bunu bilmeyen yok mu?" dedi.

James sırttı, Arutha, "Toprak beyim, bir aile üyesinin yaşadığı tüm önemli gelişmelerden haberdar olmamı sağlıyor.

Haydi, şimdi git," dedi.

"Efendim," dedi William heyecanla, ama hedef olduğu bu şaka karşısında utanmıştı. "Sabaha hepimiz ciddi bir konuşma yapacağız. Ama o zamana dek, biraz dinlensek iyi olur." William gitmek için arkasını döndüğünde, James, "Willy!" dedi.

William durdu ve omuzlarının gerisinden baktı. "Ne var James?"

"Yerinde olsam önce kıyafetlerimi değiştirirdim. Bir baca temizleyicisi gibi görünüyorsun."

Etrafındaki herkesin is içinde olduğunu gören ve kendisinin de aynı durumda olması gerektiğini anlayan William, "Ah, teşekkürler," dedi.

"Önemli değil."

James, William cephaneliğe doğru ilerlerken izledi ve "Onu kıskanıyorum," dedi.

Arutha, "Neyini, aşkını mı?" diye sordu.

"Evet. Bir gün özel biri ile tanışmayı bekliyorum, tanışamayabilirim de, ama ne olursa olsun ben bunu hiç yaşayamadım... genç bir hanımla buluşmanın çocuksu neşesi."

Arutha güldü. "Seni tanıdığımda şüpheli genç bir adamdın Jimmy. Kaç yaşındaydın, on dört mü?"

James gülerken karşılık verdi. "Sanırım, Majesteleri. İzninizle odama çekilip, yemeğe katılmadan önce temizleneceğim."

"Ben de öyle," dedi Amos. "Kendimi biraz pişmiş gibi hissediyorum."

Arutha başıyla onayladı. "Gidin, ben de fazladan şarap ve et isteteceğim, biraz eğlenelim." İfadesi karanlık bir hal aldı.

"Yarın dikkatimizi yeniden kanlı olaylara yöneltiriz."

James ve Amos bakiştılar ve ayrıldılar. İkisi de Arutha'yı, Olasko Prensi'nin öldürülmesi teşebbüsünün arkasındaki kişiyi bulacağını ve sarayına böylesine bir yıkım getirdiği için kanlı şekilde cezalandıracağını bilecek kadar iyi tanıyorlardı.

William güçlükle kalabalık hanın içinden geçti ve Talia'yı barın arkasında, babasına bira servisi yapması için yardım ederken buldu. Yemek talebi pek azdı, hanın içerisi, gece için evlerine dönmeden önce biraz rahatlamak için gelen çalışan insanlarla doluydu.

Barın sonuna ulaştı ve Talia kendisini görene dek bekledi.

"Will!" dedi kız, geniş bir gülümsemeye. "Ne zaman döndün?" Hızla yanına geldi ve yanağına bir öpücük kondurdu. Utanmış bir halde, "Bu gece. Sarayda yapılması gereken bir iş vardı, ardından Prens, gecenin geri kalanında bana izin verdi," dedi.

"Yemek yedin mi?"

Bir anda, en son öğlen amiralin gemisinde yemek yemiş olduğunu hatırladı. "Hayır."

"Sana bir şeyler hazırlayayım," dedi. "Baba bak, Will gelmiş!" Lucas, oraya baktı ve elini salladı. "İyi akşamlar evlat." "Efendim," dedi William.

Talia mutfağın içinde kaybolmuştu. Lucas yanına geldi. "Yüzünde o ifade var."

"Hangi ifade, efendim?" "Görev yüzü görmüslük."

"Biraz," dedi William başını sallayarak.

"Zorlu muydu?"

"Yeterince zorluydu," dedi William yenik bir ifadeyle. "Birkaç iyi adamımızı kaybettik."

Lucas, William'ın omzunu babacan bir tavırla sıvazladı. "Geri döndüğünü gördüğüme memnun oldum, evlat."

"Teşekkür ederim, efendim."

Talia, elinde tepeleme doldurulmuş bir tabakla döndü. "Sana bira getireyim," dedi.

Büyük bir bardağı birayla doldurdu ve tabağının yanına yerleştirdi. "Seni özledim," dedi, gözleri parlıyordu. "Bunu söylemem oldukça cüretkârca, biliyorum, ama özledim."

William'ın yüzü kızarmıştı. Gözlerini birasına çevirdiğinde, "Böyle olduğuna sevindim. Ben... gittiğimde seni çok düşündüm," dedi.

Talia, kendisine ihtiyaç olup olmadığını görmek için gözlerini odanın içinde dolaştırdı. Babası ona el salladı, William ile rahatça konuşup vakit geçirebileceğini işaret ediyordu.

"Haydi," dedi, "bana yaptığın cesurca şeyleri anlat."

Will hafifçe güldü. "Daha çok aptalca şeyler, özellikle de ağrılarım ve vücudumdaki morlukları göz önünde bulundurursak."

"Yaralandın mı?" diye sordu, gözleri endişeyle irileşmişti.

"Hayır," dedi gülerek. "Temizlik ve bandaj dışında gereken bir şey yok."

Talia, kızmış gibi bir bakış takınarak, "Bu çok iyi. Eğer kötü biçimde yaralanmış olsaydın, intikamını almak zorunda kalacaktım," dedi.

"Alır mıydın?" diye sordu gülerek.

"Elbette," diye yanıtladı. "Kahooli Kız Kardeşliği tarafından yetiştirildim ben, unuttun mu?"

Will hiçbir şey söylemedi. Yalnızca gülümsüyor, içinde bulunduğu anın keyfini çıkartarak yemeğini yiyor ve Talia'nın tatlı yüzünü seyrediyordu.

Arutha tüm geceyi ayakta geçirmişti. James, bunu Prens'in özel odasına girer girmez anlamıştı. Görünüşüne bakılırsa

William da tüm geceyi ayakta geçirmişti ama James, onun nedeninin Prens'inkinden farklı olduğunu düşünüyordu; William'ın yüzüne birkaç saniyede bir işleyen gülümsemesi, nedenine dair iyi bir ipucu veriyordu. Amos her zamanki gibi görünüyordu: oldukça dikkatliydi ve eğlenebileceği her anı kolluyordu. Arutha James'e bir iskemleye oturmasını işaret etti ve "Bakıyorum, son zamanlardaki hırpalanmalarını atlatıyorsun," dedi.

"Hayatın yaşamaya degeceğine tekrar inanacak kadar, efendim," diye yanıtladı James, otururken.

"İyi, çünkü hemen ilgilenmen gereken birkaç şey var."

Odaya bakınan Arutha, "Amos, hatırlayabildiğimden daha fazla kez hayatımı sana emanet ettim. William, sen ailemin bir üyesisin. İşte bu yüzden sizlere bunu söylüyorum. Bir süre önce James, bir haberalma örgütü kurma işini yükledi."

"Zamanı çoktan gelmişti," dedi Amos sırtarak. "Her ne kadar kendisini hiç sahip olmadığım evladım kadar sevsem de, o benim tanıdığım en sinsi pisliktir."

James, Amos'a baktı ve "Teşekkür ederim, sanırım," dedi.

"Bir oğlum olması beni sıkmazdı," diye düşündü Amos yüksek sesle. "Orada burada, tanımadığım bir iki tane olabilir de belki-" James'e baktı ve bir kahkaha attı "-ama varsa bile bana seni andırdığı anda onu boğarım, Jimmy."

James ifadesiz bir sesle yanıtladı, "Eğer bir oğlun varsa, bunu hatırlayıp, kaçmasına yardımcı olmalıyım."

"Yeter," dedi Arutha. Prens'in genel tutumu yerini bugün daha sert bir hale bırakmıştı, James ve Amos sustular. Arutha, "Bu odanın dışında kimse bunları bilmemeli. Siz ikinizi buna dahil etmemin pek çok nedeni var. İlki, eğer başıma bir şey gelirse, halefimi James'in özel durumundan haber edebilirsiniz diye. Mesela Lyam, Prens Randolph rüştünü henüz ispatlayamadan vekâlet için birini gönderirse diye."

"İkincisi, James'in başına herhangi bir iş gelirse, onun halefinin raporlarını sunabileceği

verde birilerini istiyorum." Masanın çevresine baktı. "Biz üçümüz," dedi Amos ve William'a.

"Halef," dedi James endişelenmiş numarası yaparak. "Emekliye ayrılmam durumunda, demek istediğinizi umuyorum." "Ölmen durumunda demek istiyorum," dedi Arutha soğuk bir sesle. "Gelecek yıl içinde bir ara, içlerinden neredeyse senin kadar kurnaz olduğunu düşündüğün birisini seçebileceğin yeteri kadar ajana sahip olmanı bekliyorum." Amos bir kahkaha attı.

"Kimseye onun kim olduğunu söyleme, buna biz üçümüz de dahiliz. Zamanı geldiğinde o kişinin, bize kendini tanıtmaması için bir yol buluruz. Aynı zamanda, ajanlarının da mümkün olduğunca birbirlerinden habersiz olmasını istiyorum."

"Evet, Majesteleri," dedi James. "Çok sayıda ajanı elimde tutup, birbirlerinden habersiz olmalarını sağlayacak bir sistem düşündüm bile."

"İyi," dedi Arutha. "Bu konuda benim de bazı düşüncelerim var. Son olarak, senin bu konumda olduğunu bilen bir kişi daha olacak: Jerome." James, kendini inlemekten zorlukla alıkoymuştu. "Jerome! Neden, Majesteleri?"

"Efendi de Lacy yakında emekliye ayrılacak ve onun ardından Jerome'un Teşrifatçı Başkanı olması en mantıklı seçim. Yapmak istediğin pek çok şey için bütçeye ihtiyacın olacak ve Teşrifatçı Başkanı'nın bütçesinde, pek çok nedenden dolayı gizli bir bütçelendirme vardır. İhtiyaç duyduğun kaynakları, benim onayım ile Jerome sağlayacak."

James arkasına yaslandı, memnun olmadığı açıkça görülüyordu, ama Prens'in seçimini kabullendi.

"Şimdi elimizdeki meseleye dönelim. Kâtipler, çeviri çalışmalarını tamamladılar ve artık Prens Vladic'e yapılan saldırıların arkasında kimin olduğunu biliyoruz."

"Kim?" diye sordu düşünmeden James.

"Amcası, Dük."

William, "Ama ilk teşebbüste o ve oğlu neredeyse ölüyordu, efendimiz," dedi.

Arutha, "Saldırı planlandığı gibi gitmemiş olabilir, ya da belki bir başkasının başka bir planı vardır, çünkü ne yazık ki Dük Radswil ve Kazamir için de birer ölüm fermanı bulduk," dedi.

James, "Bu fermanlarda bir imza var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Arutha. "Bu işi çok kolaylaştırırdı, değil mi? Fermanların hepsi de birbirinden karmaşık deyimlerle sona eriyor. Belki de bir gün bunları deşifre edip, emirleri yazanın kim olduğunu anlayabiliriz. Ama şu an için, kimin sorumlu olduğuna dair elimizde kesin kanıt yok." "Ne yapacaksınız?" diye sordu Amos.

"Dükü, oğlunu ve kızını, 'koruma amaçlı gözlem' kisvesi altında muhafız gözetimine koyacağım ve gemiyle Olasko'ya geri göndereceğim, tabii özel mührümle mühürlenmiş, dükün kardeşine hitaben yazılmış uzun bir mektupla. Benim bu işteki tek derdim, Krallık ve Olasko arasında çıkacak bir savaşı engellemek. Olasko adaletini, Olasko'nun idarecisine bırakacağım; arşidük kendisine kardeşinin mi, yoksa oğlunun mu daha yakın olduğuna kendisi karar versin. Aynı şekilde, kardeşi ve yeğeninin ölüm emirlerini kimin vermiş olduğu konusunda da endişelenebilir." Arutha derin bir iç çekti.

"Krallık topraklarını terk ettikleri an çok mutlu olacağım."

James, "Peki ya Geceşahinleri? Onlarla işimiz bitti mi?" diye sordu.

Arutha arkasına yaslandı, bir an için yüzünde bir çaresizlik ifadesi belirdi, ardından, "Onlara ağır yaralar verdik, ama hâlâ bir yerlerde adamları var. Sanırım o rahiplik kardeşliğinin üst seviyelerinde emir aldıkları biri var," dedi. "Üstat," dedi kabullenerek James. Arutha'ya, iblis kaçmadan önce başından geçenlerin her ayrıntısını anlattı.

"Ama kendilerine gelmeleri yıllar alabilir," diye yorumda bulundu Amos.

"Ümit edelim de öyle olsun. Gene de yeni haberalma teşkilatımızın, geride kalan Geceşahinleri'nin, hem de Kesh, Queg ya da başka herhangi bir yerin ajanlarının nerede olabileceklerini araştırmasını istiyorum." "Bugün başlarım," dedi James.

"Sence bu ne kadar sürer?" diye sordu Amos, şakayla karışık. "Bir hafta mı, ya da iki?"

James, "Yıllar, Amos, yıllar," dedi. Arutha'ya bakarak "Ve sanırım Krondor Dükü olma isteğimi, Rillanon Dükü ile değiştiresem iyi olacak," diye ekledi.

Arutha güldü. "Evet, en iyisi bu sanırım, hele bir gün doğuda bir ağ kuracaksan. Ama bu hafta değil, tamam mı?" James sırttı. "Bu hafta değil, Majesteleri."

Arutha, "Önümüzde yapılacak çok şey var, ama şimdi gidip bir dükü kızdırmak ve Prens'in muhtemelen harika geçecek gününü berbat etmeliyim," dedi.

"İzin verirseniz, bir şey daha var, Majesteleri," dedi James. "Evet?"

"Acaba Majesteleri eşinizi, galalarından bir tane daha yapması konusunda ikna edebilir miydiniz?"

Arutha tam kalkmak üzereydi ki, bu istek karşısında tekrar yerine oturdu. "Neden, toprak beyi? Anita'nın gece partilerine katılmaktansa, kanallarda sürünmeyi tercih ettiğin gerçeğini hiç saklamazsın."

William, gırtlığını temizledi ve "Ah, Majesteleri, aslında bu benim bir dileğim. James, benim yerime bunu sorabileceğini söylemişti," dedi.

"Anlamıyorum," dedi Arutha, bir askere bir de toprak beyine bakarken.

James, "William, sizin Yüzbaşı Treggar'a bir ödöl vermenizi, ardından da iyi ailelerden genç bayanları onunla tanıştırmayı istiyor," dedi.

Arutha, William'a baktı ve "Neden?" diye sordu.

William utanmıştı, "O gerçekten iyi bir subay ve çok cesurca davrandı ve... hayatımı kurtardı." "Bu gerçekten de kayda değer," dedi Arutha, kabullendiğini belirtir biçimde başını sallayarak.

"Belki bir de mülk," diye teklif etti James. "Büyük bir yer olması gerekmez, ufak bir yer, bir de ufak bir gelir."

Amos kıkırdamaya başlamıştı. "Neden bir de rütbe olmasın?" James başıyla onayladı. "Saray şövalyesi yeterli olacaktır." Arutha, "Siz ikiniz ne işler çeviriyorsunuz?" diye sordu.

Amos bir kahkaha patlattı. "Görmüyor musunuz! Yüzbaşının evlenmesi için çalışıyorlar!" "Evlenmesi mi?"

William bir iç çekti. "Diğer astsubaylar, efendimiz. Bana Yüzbaşı Treggar'ı, bekârlar yemekhanesinden uzaklaştırmam için yemin ettirdiler de."

Amos'un kahkahası iki katına yükselmişti ve James ile Arutha da ona katıldı, bu sırada William rahatsız bir biçimde oturmuş, bir cevap bekliyordu.

SONSÖZ KARŞILAŞMALAR

Tepede martılar ötüşüyordu.

James ve yanındaki üç kişi hızla, limanın ucunda yola çıkmaya hazırlanan bir gemiye yaklaşırlarken, kraliyet limanı oldukça işlekti. Limandaki gemiler demir alıyor, gece akıntısıyla yola çıkıyorlardı. Dış dalgakırana yakın olan birçoğu yelkenlerini açıp ilerliyor; diğerleri büyük sandallar ile çapalarından, gemi liman müdürü ve kılavuzları ile içeri çekiliyordu.

James, Graves, Kat ve Limm Kraliyet Leoparı'na gelip, durdular. İskelenin dibinde Prens'in toprak beyi, Amos tarafından selamlanırken, iki muhafız onlara selam verdi.

"Amiral Trask, sizi yanımdakilerle tanıştırebilir miyim?" dedi James resmi bir biçimde.

Amos sırttı. "Sanki onları tanıımıyormuşum gibi." Ethan Graves ve Limm'e başıyla selam verdi, ardından Kat'e yanaşarak elini tuttu. "Acaba bir bebek mi bekliyorsunuz?" dedi, merak dolu bir gülümsemeye.

"Evet," dedi Kat, yüzü hafifçe kızarmıştı.

James gülümsedi ve Graves'e göz kırptı. Bu hırsız kadını tanıdığından beri, onun utandığını hiç görmemişti. "Pekâlâ, tatlım, sen ve kocan için hazırlanmış bir kabinimiz var. Çocuk da kamarotla birlikte kalabilir." Onun iskeleye tırmanmasına yardımcı oldu.

James, "Elveda, Kat!" dedi.

Kat arkasını dönerek el salladı, Ethan ise, "Bir dakika içinde biz de geliyoruz," dedi.

James, "Limm, Ethan ile özel olarak konuşmam lazım," dedi.

Çocuk-hırsız, "O halde size teşekkür ederim, iyi yürekli toprak beyim. Hayatım boyunca size borçlu kalacağım efendim," diye yanıtladı.

James bu komik biçimde resmi, fakat bir o kadar da içten gelen kelimeler karşısında gülmemeye çalıştı. "Haydi, artık git Limm ve bu yeni başlangıcın keyfini çıkar. Unutma, Durbin Krondor'a benzemez ve o karanlık yola yeniden sapmak sana çok cazip gelebilir." "Endişelenmeye gerek yok, toprak beyi efendim. Siz benim kahramanımsınız ve hayatımı sizi örnek alarak çizeceğim.

Siz hırsızlığın ve uçkâğıtçılığın ötesine geçebildiyse, ben de yapabilirim."

"Onu doğal yolda tutacağım, Jimmy," dedi Graves, gülerek. "Haydi, git artık." Gemiye çıkarken, Limm'in ensesine şaka yollu bir şaplak attı.

James, çocuk iskeleden tırmanana kadar bekledi, ardından Graves'e muhafızlardan uzaklaşmalarını işaret etti. Elini tuniğine soktu, içinden bir kese çıkardı ve "İşte," dedi.

"Senin altını alamam Jimmy. Benim için daha şimdiden öyle çok şey yaptın ki."

"Başlangıç için buna ihtiyacın olacak. Bunu peşinat olarak düşün." Graves başıyla onayladı. "Anlıyorum. Teşekkürler." Altın kesesini aldı ve tuniğine yerleştirdi.

"Amos, Durbin'de hayatını emanet edebileceği kadar güvenilir iki kişi olduğunu söyledi. Onlarla nasıl bağlantıya geçebileceğini sana söyleyecek. Biri, bir gemi yapıcısı, diğeri ise yemek malzemeleri sağlayan bir kişi. Her ikisi de Krallık gemilerine mesaj taşıyabilir."

Graves, "Daha şimdiden iki yeminimi bozdum bile. Sana verdiğim yemini bozmayacağımdan nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu. James omzunu silkti. "Seni tanıyor olmamdan başka hiçbir dayanağım yok Ethan ve yeminlerini neden bozduğunu da biliyorum. Sana, Prens'in öfkesinin seni Durbin'de bile bulabileceğini söyleyebilirdim, ama bu anlamsız olur. Sen tanıdığım en korkusuz adamlardan birisin..." Bir an durakladı ve ardından ekledi, "...özellikle konu kendi güvenliğince."

Graves, Amos'un Kat ve Limm'i etkilemek için elinden geleni yaptığı güverteye doğru baktı. "Anlıyorum," dedi, yüzüne karanlık bir ifade yerleşmiş, sesi ise buz gibiydi.

James başını salladı. "Onlar tehdit altında değil, Ethan. Buna yemin ederim." Graves rahatlamıştı.

"Demek istediğim sadece... sorumluluklar bizi değiştiriyor," dedi James. "Bana baksana!" Sırıtmıştı. "Sende bazı şeyler hiç değişmeyecek, Eliuzun Jimmy," dedi eski sopacı, sırıtarak. "Walter ve diğerlerine ne yapacaksınız?"

"Hiçbir şey," dedi James. "Yarın kanallarda saklandıkları yere gidip, dışarı çıkmanın artık güvenli olduğunu söyleyeceğim. Benim için çalıştıklarını düşünecekler, ama o ikisini, bir köpeğin keneleri tanıdığı gibi tanırım. Bir-iki kuruş kazanabileceklerini bilseler, beni bile satarlar." James düşünceli görünüyordu. "Aynı zamanda Dürüst Adam'ın da beklenmedik bir biçimde geri döneceğini ve o ikisinin de Annenin Yeri daha yeniden inşa edilmeden Şakacılar'a geri döneceğini düşünüyorum. Hayır, benim ihtiyacım olan, senin gibi kişiler Ethan ve bu da uzun zaman alacak, senin gibilere o kadar az rastlanıyor ki."

"Bir kez daha teşekkürler," dedi Ethan, elini uzatarak. "Hayatta ikinci bir şans yakalamak nadir rastlanan bir şeydir; bir üçüncüsü ise mucizedir."

"Belki de Ishop'ın senin düşündüğünden daha farklı planları vardı senin için."

Graves başıyla onayladı. "Öyle görünüyor."

"Durbin'e vardığında, bir yerde güzel ufak bir han aç, hatta en iyisi garnizona ve valinin konağına yakın bir yerde olsun. Hani izinli askerlerin ve düşük seviyedeki yönetim

görevlilerinin içmek için gelebilecekleri türden bir yer. Fiyatlarını uygun tut ve her şeyi dinle."

Graves, "Elimden geleni yapacağım," dedi.

"Gemiye bin o halde," dedi James. "Bugün bitirmem gereken bazı işler var."

Ethan'ı tahta iskeleden tırmanırken izledi, ardından Amos'un emriyle iskele içeri çekildi ve halatlar çözüldü. Mürettebat emirleri yerine getirmeye koyuldu, bu sırada liman kılavuzu, uzun sandaldaki mürettebata, Kraliyet Leoparı'nı rıhtımdan uzaklaştırma talimatlarını veriyordu.

James, eski dostu Ethan'a son bir kez baktı, ardından arkasını döndü ve kraliyet limanından geriye doğru yöneldi. Uzun vadeli amaçları vardı, bir gün Yüce Kesh İmparatorluğu'nun içerisinde de ajanları olacaktı. Ama o an için Graves'in, Durbin'de ağ kurma yolundaki işbirliğinden dolayı çok mutluydu. Graves, Limm yoluyla Amos'un belirlediği iki adamla bağlantı kuracak, bu sayede mesajlar Durbin Limanı'ndan kalkan Kraliyet gemileri aracılığıyla kendisine ulaşacaktı.

Limanı geride bırakırken James, Jonathan Means'in kendisini beklediğini gördü. Genç asayiş görevlisi, başıyla kendisini selamladı.

"Onu buldun mu?" diye sordu James.

"Evet, toprak beyi. Dalgakıranın ucundaki o ufak dükkânın sahibi, işareti bir çapa ve çapraz duran iki kürek. Bir hırdavatçı."

"Onunla konuştun mu?"

"Hayır," dedi Jonathan. "Dükkânın açık olduğundan emin olmak için uzaktan gözledim, ardından buraya geldim." "İyi," dedi James. "Olağan görevlerine geri dönebilirsin. Ve babana, bize bu adamın şehre dönmüş olduğu haberini verdiği için teşekkür etmeyi unutma."

Jonathan ayrıldı, James bir sonraki adımının ne olacağını düşünüyordu. Daha iyi bir seçeneği olmadığından cesur adımı seçti ve Jonathan'ın tarif etmiş olduğu dükkâna doğru yola koyuldu.

İşareti, çapraz durumda iki küreğin üzerinde çapa olan dükkâna ulaştığında, James'in beyni, hızla söyleyeceklerini düşünüyordu. Bir an tereddüt etti, ardından ahşap kapıyı açtı. Bu, ufak bir çingırağın ötmesine neden olmuştu. Beyaza çalan grileşmiş saçlara sahip orta yaşlı bir adam, James içeri girdiğinde kendisine döndü. İri yarıydı, fakat şişman değildi. Biraz kaşları çatıldı, ardından, "Kapatmak üzereyim, genç efendi. İşiniz sabaha kadar bekleyebilir mi?" James, "İsmin Donald mı?" diye sordu.

Adam başıyla onayladı ve tezgâha doğru eğildi. Arkasında Krallığın herhangi bir

hırdavatçısında bulunabilecek malzemeler, variller dolusu çivi, aletler, halatlar, çapalar ve bir gemide kullanılabilecek diğer nesnelere vardı.

"Adım toprak beyi James, Prens'in sarayından," dedi ve herhangi bir tepki gelip gelmeyeceğini görmek için durakladı. Adam hiç tepki vermemişti. En sonunda, "Kraliyet satın almamacısını tanırım, evlat. Şimdi, eğer seni o göndermediyse, bana neden gelmiş olduğunu söyle de evime gidip rahatça ayaklarımı dinlendirebileyim," dedi.

James gülümsedi. Adam, tıpkı James'in düşündüğü gibi, Prens'in adının geçmesinden dolayı korkuya kapılmamıştı. "Aslında, işim şu günlerde daha çok kanunu yerine getirmek üzerine." Yine hiç tepki yoktu.

"Kısa bir zaman önce, ismin bir listede geçti."

Adamın, tezgahın üzerindeki yumrukları hafifçe beyazlaşmıştı, buna rağmen hareketsizdi ve yüzündeki ifade değişmemişti. "Ne listesi?" diye sordu ifadesiz bir tonda, açık mavi gözleri James'in üzerine kilitlenmişti.

"Yakın zamanda şehrin içinde cinayete kurban gidenlere dair bir liste."

"Cinayetler mi? Duymuştum. Gördüğünüz gibi, ölü değilim. İsmimin böyle bir listede nasıl yer aldığına dair bir bilgim yok." "Son beş haftadır neredeydiniz?" diye sordu James.

Adam zorla bir gülümseme takındı. "Sahil tarafında yaşayan ailemi ziyaret ediyordum. Pek çok kişiye haber bırakmıştım. Asayiş görevlilerine bir aylığına dışarıda olacağımı kimsenin bildirmemesine şaşırıdım."

"Ben de öyle," dedi James. "Belki de bana, bunu kimlere bildirdiğinizi söyleyebilirsiniz."

Adam omuz silkti. "Buradaki meyhanedeki buralı birkaç çocuğa. Bunu aynı zamanda pek çok tüccara da bildirdim. Yanda oturan yelkenci Mark'a da, ayrılmadan bir gece önce söyledim."

James başıyla onayladı. Yelkencinin bundan son dakikada haberdar edildiğinden, söylemiş olduğu diğer adamların da isminin belirlenmesinin zor olacağından emindi. "Peki o halde," dedi toprak beyi, "tüm cinayetler olduğu anda ortalıkta olmamanız sonucu, ölümler arasında olabileceğinizin düşünülmesi hiç de mantıksız değil."

"Sanırım öyle," dedi hırdavatçı. "Cinayetleri durdurabildiniz mi?"

James, "Büyük kısmını. Kanallarda hâlâ bazı kanlı olaylar cereyan ediyor, hırsızlar ve bu gibi şeyler, nasıl olduğunu bilirsiniz," diye yanıtladı.

"Dürüst insanlar için iyi bir yer değil," dedi Donald. "Ama ya yerin üstündekiler?"

"Her şey eskisi gibi," dedi James, "yani aşağı yukarı cinayetlerden önceki gibi."

Adam, "Bunu bilmek iyi. Şimdi eğer daha fazla sorunuz yoksa toprak beyi, eve dönmeliyim," dedi. James başıyla onayladı. "Eminim yeniden görüşeceğiz."

Adam James'i kapıya kadar takip etti ve kapı kapanırken James döndüğünde, son bir kez adamın yüzüne bakma şansı oldu. James düşündü. Dürüst Adam ile konuşmuş olduğundan neredeyse emindi.

Şakacılar yakında geri dönmüş olacaktı, Sürüngen ve adamları ile mücadele devam edecekti, fakat Geceşahinleri'nin aldığı derin yaralarla, Krondor'daki bela bir süre için azalacaktı.

James uzaklaştı. Arutha'nın kendisine öğretmiş olduğu bir şey vardı: karmaşadan kazanç meydana gelir ve Dürüst Adam kendi suç imparatorluğunu kurarken, James'in Şakacılar'ın arasına bir ya da iki ajanını sokma şansı yüksekti. Bu Hırsızlar Loncası'nın yapısı hakkında bildiklerine dayanarak, en uygun adayı içlerine sokabileceğinden emindi. Asıl sorun, o uygun adayı bulmaktı.

Ama bu başka bir zaman dert edilecek bir konu, diye düşündü eski hırsız. O anda kendisini meşgul edecek pek çok mesele vardı ve Arutha, Ethan ve diğerlerini yolcu ettikten sonra ondan saraya dönmesini istemişti.

Mesela, elinde Sürüngen'den bilgi sızdırma meselesi vardı. James, Sürüngen'in Krondor'da olmadığından emin olmak üzereydi, bunun yerine gurubunu Queg, Kesh ya da diğer Özgür Şehirler'den birinden yönetiyordu. Kesh'i listesinin en üstüne koymuştu, ne de olsa görüldüğü kadarıyla Sürüngen için çalışan fazlasıyla Keshialı vardı.

Aynı zamanda, Sürüngen'le Geceşahinleri'ni birbirine bağlar görünen pek çok düğümü de çözmekte zorlanıyordu. James, Arutha'nın, Geceşahinleri'nin kendi çıkarlarının tamamen ayrı olduğu konusundaki görüşüne katılmak zorunda kalmıştı. Çöldeki gurup, yetenekli katillerden oluşmuş küçük bir çeteden çok, ufak bir ordu gibi görünüyordu.

"Ve büyü. Bunun arkasında kim var?" diye düşündü James.

Sarayın liman bölümüne geldi, kapıdan geçtiğinde kendisini iki muhafız selamladı. Pek çok gizem ve sorun vardı. Ama James hayattayım, gencim ve hâlâ zekâm yerinde, diye düşündü. Uzun yıllar sürebilirdi, ama eninde sonunda Krallığın karşı karşıya geldiği tüm sorunların arkasında kimin olduğunu anlayacaktı.

* * *

Yaratık, bir zamanlar kanlı canlı bir adam, büyük güçleri olan bir büyücüydü. Şimdi, mağaralardan oluşmuş bir labirente, kayalara oyulmuş tahtında oturuyordu. Uzaklardan gelen dalgaların çarpışı, işitilebildiğinden de fazla hissediliyordu, çünkü bu gizli tapınak denizin yakınlarında, su seviyesinin altında inşa edilmişti. Mağarayı oluşturan kayalar her zaman nemli, hava ise hep rutubetliydi.

Tahtın önünde, kayadan oyulmuş, dev bir siyah inci tutan devasa bir el vardı. Aynı zamanda tahtın karşısında, sıradan bir tüccar giyiminde bir büyücü dikiliyordu. Tahtta oturan yaratık, yüzünü büyücüye döndü. Şahin burunlu bu adam, bu ölmemiş büyücünün - eski dilde, insansı anlamına gelen bir liç'di- huzurunda olmaktan dolayı bir korku duymuyordu. Liç'in hizmetkârları, yani Ölüm Muhafızlarının canlandırılmış iskeletleri de bir o kadar kötülük doluydu.

Büyücünün, muhafızlardan da korkusu yoktu.

"Başarısız oldun," dedi Liç, büyücüye. Mağara ne kadar ıslaksa, sesi de o kadar kuruydu.

Sidi döndü ve parmaklarını salladı. "Hayır. Geceşahinleri başarısız oldu. Biz her zaman başarılıyızdır. İnsanlar öldü, Kronдор Prensi, cinayetlerden kimin sorumlu olduğunu ve olmayan bir deseni bulmak için her taşın altını araştırıyor." "Ama yeteri kadar dikkat dağıtacak şey var mı?"

Narin görünümlü büyücü omuz silkti. "Hiç yeterli olabilir mi? Hem çok fazla olursa, Ishapialıların büyük çoğunluğu planlarını değiştirebilir. Bugün bulunduğumuz noktaya gelmem yirmi yılımı aldığına göre, bazı şeylerin beklenmedik biçimde değişmesi ve bu yüzden, denemek için bir kez daha on ya da yirmi yıl beklemek işime gelmez. Tanrıların beklemek için ömürler dolusu hayatları olabilir, ama bizim yok."

Tahtta oturmakta olan yaratık, sürtünmeye benzer kum bir sesle güldü. Yüzündeki deri, kafatasında gergince çekilmişti ve büyücüye yöneltmiş olduğu bilekleri, üzerinde lime lime deri parçalarının tutunmuş olduğu kemiklerden başka bir şey değildi. "Senin ömürler dolusu hayatın olmayabilir, ama benim var."

Sidi öne doğru eğildi ve "Bu zavallı ölüm büyücülüğünden dolayı fazla gururlanma, Savan. Bu senin kardeşini, Arutha'nın evcil casusu onu iblise attığında, hayatta tutmadı," dedi.

"Neman'a Geceşahinleri'nin gözetimini vermenin, onun dikkatini toparlayacağını sanmıştım. Çağırışı yapmak için henüz hazır değildi. Çıldırılmıştı."

"Ölümden geri döndüğünüzde, hepiniz bir miktar çıldırıyorsunuz; görülen o ki, buna karşı gelinemiyor," dedi Sidi.

"İşte bu yüzden, mezardan geri döndüğünde seni bu yerde birkaç sene için kilitli tuttum, hatırladın mı?" Elini, açık sözlülüğü belirtir bir ifadeyle salladı. "Çılgınlığın da faydaları var," dedi başını sallayarak. "Gerçeği söylemek gerekirse, bazı zamanlar son derece faydalı." Gözlerini iri iri açtı ve Liç bir kahkaha attı. "Ne var?" diye sordu Sidi.

"Sen de benim kadar çılgınsın," dedi ölmemiş büyücü.

Sidi güldü. "Belki de, ama umursamıyorum." Bir şeyi dinliyormuşçasına başını bir yana yatırdı. "O burada." "Kim?" diye sordu Liç.

"Son yirmi yıldır aradığımız şeyi bize kazandıracak olan, Savan. Onun bu odaya girmesini istemiyorum, henüz seni ve hizmetkârlarını görmeye, kime sadakat yemini ettiğini görmeye hazır değil. Ona hediyesini verdiğimde ve işlemeye başladığında, belki ancak o zaman. Şimdi gitmeliyim."

Sidi uzaklaşırken ölü büyücü, "Onu hizmetimize bağla!" dedi. "Yakında."

Sidi, kendisini yüzeye çıkartacak olan tünel boyunca yürüdü. Ayı diye tanınan korsan, kısa zaman içinde ufak bir kayıkla karaya çıkacak, Dul'un Tepesi olarak anılan kayalıklardaki yıkıntılar arasında ilerlemeye başlayacaktı. Sidi, kendisini, Kara Armut Tapınağı'na açılan gizli geçidin bulunduğu kumsalda karşılayacaktı. Eninde sonunda, diye düşündü Sidi, eğer Ayı görevi devam ettirir ve işe yararlılığını gösterirse, Sidi'nin hizmetine girme yemini etmek için tapınağa girecekti.

Ama o zamana dek Sidi, onun yalnızca basit bir iş için çalıştığını düşünmesine neden olacaktı, tıpkı Geceşahinleri'nin yalnızca aile ve klan sadakatlerini değil, daha fazlasını sunduklarını öğrenmelerinden önce geçen yıllar gibi. Ayı da gerçeği öğrendiğinde, iş işten geçmiş olacaktı.

Gizli girişe yaklaştığında, Sidi derinlerdeki ceplerinden birine elini soktu ve bir tılsım çıkardı. İşlemeli bronzdan yapılmış, ağır zinciri nedenini merak ettirecek şekilde karartılmış, hiçbir cilanın değiştiremeyeceği kadar donuk bir tılsım. Üzerinde bir yüz vardı, İsimless Olan'a hizmet edenlerin atfettiği bir ikonu bu, iblisler diyarında irtibatlarını sağlayan, tilki suratlı iblisin yüzü.

Yapılacak onca şeye rağmen, ne kadar çok güvenilmez köle var, diye düşündü Sidi, tepedeki kayalıkların arasına gizlenmiş sürgülü kapının açılmasını sağlayacak tetik mekanizmasına dokunurken. Gerçekten de bir gün güvenilir birini bulmalıydı. Ancak, güvenilir hizmetkârların eksikliğini, gizlilik için ödenmesi gereken bir bedel olduğunu da kabullenmişti; Sidi'ye hizmet edenler içinde kimse gizli amacını ya da daha önemlisi, büyücünün karanlık güçlerinin gerçek kaynağının kim olduğunu bilmiyordu. Kapı kayarak açılmaya başladığında Sidi, günün birinde güvenebileceği, sırdaşı olacak, zihinsiz bir piyondan daha fazlası birine sahip olmanın güzel olacağını düşünüyordu. Kapı tamamen açıldığında, bu düşüncelerini bir kenara itti.

Ellerini, ufukta kızıl rengiyle batmakta olan güneşten gözlerini korumak için kalkan yaptığı sırada, batı rüzgârı yüzüne dalga serpintilerini çarpıyordu. Uçta, bir zamanlar yağma sırasında alınmış, eski bir Qegan savaş kalyonu olan bir gemi demir atmış duruyor, biçimi güneşin batışının karşısında karanlık bir silüet oluşturuyordu.

Kayık, kötü havalarda kayalıklara çarparak parçalanmış, yükselip alçalan, bu yere adını veren gemi enkazlarının arasından ilerledi. Pek az kişi Dul'un Tepesi'ne isteyerek gelirdi, bu yüzden de burası bir gemiye saldırmak için çok uygun bir yerdi. Yaklaşmakta olan korsan bu sulara aşinaydı ve buralarda daha önceleri yağmacılık yapmıştı. Kayık sahile yaklaştığında ve taşınırken, Sidi bir kez daha tılsımın üzerindeki kabartmaya baktı. Tilki

suratlı iblisin yakut gözleri parlamaya başlamıştı. Sidi'nin, korsana vermeyi düşündüğü bu nesneyi oluşturması yıllarını almıştı, fakat tılsım Ayı'yı rahiplerin büyülerinden ve fiziksel zarardan koruyacaktı. Tılsımı taktığı sürece hiç zarar görmeyecekti. Daha da fazlası, efendisinin rüyalarında kendisine fısıldamasını, böylelikle Ayı'nın hizmetinde olmasını da sağlayacaktı.

Çöldeki talihsizlikler ve Krondor'daki Dürüst Adam'ı devirme konusundaki başarısızlığına karşın Sidi kendisini muzaffer görüyordu, çünkü çok yakında bu dünyadaki en güçlü büyülü nesneye sahip olacaktı ve bu nesne eline geçtiğinde, gerçek efendisinin adına üstlendiği işi başarabilecekti. İri yapılı korsan kayıktan inip Sidi'ye doğru ilerlerken, büyülü nesneyi çıkarıyordu.

- SON -

Taranmış Belgeyi Düzenleme: ERASMUS